

Giới thiệu Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân

"Vẫn là câu hỏi ngàn năm, nữ nhân và thiên hạ người chọn điều gì?"

"Ta chọn thiên hạ"

"..."

Một nam nhân lại nói điều đó trước mặt người thì người còn muốn hy vọng điều gì?

Bốn nam nhân nhưng giang sơn và mỹ nhân đều chỉ có một.

Nhị hoàng tử thanh nhã, cao thâm

Tứ hoàng tử uy vũ kiêu ngạo

Ngũ hoàng tử lãnh khốc vô tình

Bát hoàng tử phong lưu, âm độc

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thần tiên ca ca vs tiểu yêu nghiệt

Ta đi lạc vào một dãy hành lang nào đó giữa đêm khuya, sau đó lại vào sân sau một tòa cung điện nào đó. Ta vẫn tự hỏi, cái khu hoàng cung to lớn như vậy mà lại thực vắng vẻ, thỉnh thoảng cũng thấy một vài bóng cung nữ, nhưng đều là cấm đầu mà đi...

Làm ta tự hỏi có phải ta là một tân nương bị ném vào lãnh cung hiu quạnh, cách xa hậu cung náo nhiệt?

Phía trước có ánh sáng, ta bèn bước vào...

Qua mấy dãy hành lang, qua tầng tầng lớp lớp rèm che, mũi của ta cũng bắt đầu ngửi thấy mùi hương liệu thanh mát... Tiến vào sâu hơn, ta vén ra lớp rèm buông cuối cùng, chợt lại thấy trước mặt hơi nước nóng nghi ngút.

Là một hồ nước nóng nhân tạo, còn có dòng suối phun nhỏ, thực sự là một tiện nghi hưởng thụ còn hơn thời hiện đại. Vì có chút mệt mỏi, ta muốn bước đến bên cạnh rửa mặt rửa chân một chút.

Ta nhấc chân tháo một chiếc giày, lông ngóng thế nào hay vì bên bờ hồ nước nóng là đá trơn bóng ẩm ướt mà ta trượt chân ngã, cái mông phịch xuống nền, cái hài cầm hồ trong tay văng lên, rơi vào giữa lòng hồ nước một tiếng "tôm".

- Ôi thần linh ơi! – Miệng ta kêu lên, nhòm xuống hồ nước – Hi vọng cái hồ này không quá sâu để ta còn vớt hài lên...

Từ giữa lòng hồ bỗng sủi lên bọt bong bóng, chẳng nhẽ là có cá lớn? Thủy quái?

- Nữ nhân, người vừa kêu thần tiên đến ư?

Từ phía lòng hồ truyền đến một thanh âm nam giới mỉa mai hoặc êm tai, theo sau là bóng người nổi lên từ dưới hồ nước.

Ôi, không phải thủy quái. Người này, hay là vị thần tiên ca ca này làm ta chết đứng một phút, một phút sau máu mũi nhỏ ra...

Một nam nhân trẻ tuổi đẹp vượt mức tưởng tượng của ta về soái ca, phi thường mi hoặc, huyền ảo tựa thần tiên... Một mái tóc đen dài ướt sũng, ôm lấy gương mặt mỹ miều hoàn hảo, tăng thêm nét tuấn mỹ quyến rũ, điểm thêm một phần phong tình. Một thân thể cao lớn cường tráng mà trắng trẻo, thoát trông thanh thoát mà cơ bắp đầy đủ. Hấn so với nam nhân thiên hạ thì vượt xa bởi cái phong lãng tài tử, so với nữ nhân thì vẫn là thanh tú hơn...

Thật đúng là hơn cả tiêu chuẩn của siêu cấp mỹ nam Hàn Quốc, đẹp một cách ảo như vậy... Ta không chắc sự ngờ ngàng này của bản thân có phải do hiệu ứng mờ ảo của hơi nước đem lại không...

Một hồi ta thấy người đó nhìn ta không rời ánh mắt, ôi, đôi mắt người đó mới thật là phong tình vạn dặm. Đây tiểu yêu tinh được yêu điểm mi hoặc kia, đừng kiến trái tim nhỏ bé của thiếu nữ ta nhảy múa như vậy...

Nháy mắt, đôi mắt đen tuyền đó như có ý cười.

Ta giật mình! Trời ơi phi lễ, phi lễ! Người ta còn đang bán khóa thân. ... Thật may một phần nửa đã ở dưới nước nóng bốc khói...

Phần còn lại của vị thần tiên hay yêu tinh đực này hẳn cũng sẽ vô cùng hoàn hảo... A, hình như máu mũi chảy!

- Thứ lỗi... - Ta xấu hổ quay mặt đi, dù sao ta vẫn còn là một thiếu nữ trong trắng.

Ta nghe thấy tiếng động khi người đó bơi lên trên bờ. A, xin thỉnh tự trọng một chút... Là ai phải tự trọng?

Ta giật mình khi có một bàn tay đặt lên vai ta. Là tay của đại yêu thần (nên gọi như vậy vì hắn có vẻ đẹp của cả thần tiên lẫn yêu tinh). Ngón tay thanh tú mà tinh tế như vậy a, quả nhiên là hoàn mỹ nam tử. Soái ca xuất hiện rồi, ta tung hoa thôi...

- Nàng là ai? - Thanh âm của yêu thần cúi xuống sát bên ta, tà tà mỉa mỉ.

Ta xoay người qua trái một chút, liếc thấy hắn đã khoác một lớp áo choàng lên người, khiến ta đủ dũng khí quay lại.

- Ngươi là ai? Không phải muốn biết danh tính người khác thì bản thân nên xưng danh trước ư?

Yêu thần đẹp trai, ta nhất định là không bỏ qua tên họ của ngươi. Ta thực may mắn nha, soái ca đầu tiên đã đẹp phi thường như vậy...

Ánh mắt hắn nhìn ta, trong giây lát có cái gì đó giống như mặt hồ gợn sóng, khi ta nhìn vào lại thấy mông lung mê man.

- Ta gọi là Thần...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

- Nói láo! - Ta phá lên cười - Ta công nhận ngươi có nét đẹp hơn người, nhưng tuyệt đối không phải là thần linh!

Nói rồi ta ngược lên tỉ mỉ quan sát hắn hơn. Mắt sâu hút, mi rậm cong, đôi mày phong thái, sống mũi cao thẳng như được tạc khắc, môi hơi mỏng, có lẽ vì do nơi này ẩm ướt mà trở nên hồng nhuận quyến rũ, tóc thật là dài đi. Hừ, yêu thần ba phần giống nữ, bảy phần giống nam...

- Nếu ngươi là thần, thử biến ra cái gì trước mặt ta đi!

- Nàng muốn gì? - Hắn nhìn ta, bình tĩnh hỏi.

- Hoa hồng! - Ta nghĩ ngay cái liền nói luôn, chết ngươi đi, đảm bảo không biến ra nổi hoa hồng.

Ta có nhìn nhầm không, khoe miệng hắn cười rất tàn ác. Nửa giây sau ta bị điểm huyết, thân mình mềm nhũn, rơi vào vòng tay ôm ấp của hắn.

Hắn đặt ta dựa trong lòng, nụ cười nửa miệng còn chưa dứt đầu. Tim ta đập nhanh gấp bốn lần lúc này. Hắn muốn làm gì?

Ta thấy một bàn tay hắn mò lên sờ trước ngực áo ta, mắt ta liền tròn tròn, miệng hét lớn, tiếng chưa kịp thốt ra, á huyết cũng bị điểm trúng rồi...

A, a, đại sắc lang! Chẳng nhẽ yêu thần này chính là một tên đại sắc lang? Có sao ta không gì đã dính phải hắn? Ta còn chưa muốn thất thân sớm thế đâu!

Ta giương đôi mắt oán hận nhìn yêu thần, bỗng thấy có chút kì lạ, ánh mắt hắn có tà ý, nhưng không giống như dục niệm nóng bỏng, nó thâm sâu khôn lường...

Hắn thoát áo của ta, nhưng chỉ để lộ phần vai trắng mịn...

Nháy mắt, ta thấy trên tay hắn có một cây kim dài và nhọn...

Hắn, hắn muốn làm gì?

Ánh mắt ta hỗn loạn, đầu óc rối tung vì hoảng sợ, cảm giác nhói đau khi đầu cây kim đâm vào da thịt trên vai. Chết tiệt, yêu nghiệt này đang làm gì?

Cây kim của hắn chậm rãi di chuyển trên da ta, vẽ nên những đường nét mềm mại. Đau quá, dù chỉ là xuyên qua da không quá sâu, nhưng sự tra tấn chậm rãi này khiến ta đổ mồ hôi lạnh cùng nước mắt, oán hận cùng cực nhìn hắn.

Ta thấy hắn ghé sát vào tai ta, thanh âm vẻ như ôn nhu và dịu dàng.

- Nữ nhân, nhớ rõ, ta gọi là Thần Hi, là người tặng ngươi đóa hồng này!

Trong chớp mắt, tay hắn đưa nhanh hơn, đầu đón truyền đến cũng nhanh hơn, ta rút nước mắt như suối. Đôi môi đẹp đẽ ấy đã nuốt hết những giọt nước mắt ấy đi. Cảm giác trong ta lớn nhất vẫn là sự sợ hãi, chỉ có một xú ngược ngung. . .

Ta bị xăm, xăm sống không có thuốc gây tê. . .

Khi hắn dừng tay, vầng trăng lưu lại trên vai trái của ta một đóa hồng nở rộ diễm lệ. Thật ra nói là vầng trăng, nhưng nếu có cơ hội quay về hiện thực, ta sẽ xóa nó đi, hoặc nó sẽ tự nhiên không còn. . .

Vì có chút ủy khuất mà ta vẫn còn khóc, hắn giải huyệt cho ta. Ta gất um lên, thực sự muốn quay sang chửi cho hắn một bài, còn vì công đạo mà đánh bầm dập hắn, chỉ chờ cho gương mặt để coi kìa.

Nhưng ta lại giật mình, gã yêu thần tên Thần Hi lúc này còn phong tình bí ẩn, chớp mắt đã quay lại với nụ cười tàn ác âm ngoan trên môi, so với nụ cười vừa nãy của hắn thì càng khiến ta ớn lạnh hơn, ta cảm nhận không khí có chút áp bức.

Vuốt gọn lại mái tóc, vẫn là một ác ma phong tình, hắn nhặt nhẻo mà nhìn ta, ánh mắt như ngàn tầng địa ngục đe dọa.

- Đùa đủ rồi! – Hắn cười, nhưng rõ ràng không phải là cười.

Ta ngây ngốc nhìn hắn, dùng khí muốn xả thịt lột da người lúc này đã không còn, chỉ cảm thấy ngỡ ngàng cùng kinh hoàng rất lớn. Đặc biệt khi hắn vươn tay chạm vào đóa hồng trên vai ta, thần nhiên nhưng đầy uy hiếp:

- Trên kim châm có bí phương thập ngũ tán, độc đã vào người ngươi, ngươi còn nghĩ không nói cho ta biết sự thật?

- Cái gì? Vì. . . vì muốn biết tên người mà có thể hạ độc?

Trong nháy mắt gương mặt hắn gần hơn, không thiện cảm mà cười cợt, ta cảm thấy có cái gì đó thay đổi hoàn toàn, giống như người này vừa trút bỏ một lớp mặt nạ.

- Ta thích đùa với nữ nhân, nhưng chuyện này đùa như vậy là đủ rồi. Ta không muốn dùng kim châm rạch trên gương mặt này để biết nó là thật hay giả. . . – Ngón tay hắn đưa lên chạm đến gò má của ta, ta cảm thấy chỗ đó tê cứng – Hoàng đế Tùy quốc muốn tìm một người thay thế đến đây ư?

Này này, ta không hiểu gì cả, hắn nói cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

- Công chúa Tùy quốc Yến Minh Cơ, từ bao giờ được đánh tráo? – Hắn nghiêm giọng đe dọa, phong lưu yêu thần đã biến thành đại ác nhân.

Ta hơi bất ngờ, sau đó cũng tỉnh táo hơn một chút, cũng may là ta đọc khá nhiều truyện, đầu óc cũng không ngu ngốc lắm nên sớm có suy diễn là: Yến Minh Cơ chính là cái vai ta đã sấm, và lẽ ra “ta” phải biết tên yêu thần này từ trước. Chính là vì không biết trước, nên vừa chạm mặt hắn đã bại lộ.

Yến Minh Cơ biết hắn, vậy mà lúc này ta lại ngây thơ ngốc nghếch nhìn hắn, còn ngắm hắn. . . dù ta đang ở cái thân phận của nàng hay thể xác của nàng thì linh hồn ta nhất định là không phải.

- Này đúng, ta không phải Yến Minh Cơ! – Ta đồng dạng thừa nhận.

Suy nghĩ một hồi, ta ngộ ra điều gì, ta bèn thốt lên:

- Này, không phải ngươi là “phu quân” của ta, à không, của thân phận “Yến Minh Cơ” này đi? – Đừng nói là hắn yêu Yến Minh Cơ, sau đó vì nàng ta biến mất sẽ trút hận lên ta, sau đó là một màn ngược tâm ngược tâm, không không, ta sẽ gạch hắn ra khỏi tuyến nhân vật.

Đây, ta đã bảo mà, nam tử gặp đầu tiên sau khi xuyên không chưa hẳn là tốt, nếu là khi thấy mình mặc hi phục đó. . .

Chỉ thấy hắn nhìn ta, con ngươi đen tuyền đánh giá, có chút nghi hoặc trong âm điệu, vẻ như là hắn không tự giải thích được.

- Nếu như là đến đây thay thế cho công chúa, chẳng nhẽ hoàng đế Tùy quốc cũng không nói cho ngươi biết vai của ngươi sẽ sấm?

- Vai của ta là ai? – Ta nghĩ thầm trong lòng, ta không còn mong rơi vào truyện ngược.

- Nhi thần Diệp Thần Hi tham kiến quý phi nương nương! – Hắn có chút trào phúng mà nói, lại không dùng cách trực tiếp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

A, cái gì mà nhi thần, chẳng phải là con trai sao? Tức là...

Ta... ta gả cho ông già của hắn... trời ơi, tên này nhìn thế nào cũng phải hai mươi, vậy ông già của hắn bao nhiêu tuổi rồi?

Dù là soái lão gia nhưng tuổi tác như vậy còn gì đáng mộng tưởng?

Ta cười khò, chuyện gì không chú ý đến, lại chú ý đến tuổi tác của phu quân...

- Đây, người mười bảy, mười tám tuổi đi, còn nữa, người là con trai cả đi, như vậy thời này cha người lập gia thất sớm thì cũng chỉ ngoài ba mươi đi ~.~!

- Nương nương, nhi thần chỉ là lão bát, năm nay vừa hai mươi, phụ hoàng năm ngoài vừa mừng thượng thọ... – Đôi mắt đỏ tèm chưa hết ý cười, có điều âm ngoan vô biên.

Thôi bỏ đi, vận kiếp của ta lại gả cho một ông già bảy mươi xuân xanh? Vậy là phu quân già nua của ta không được xếp vào danh sách tuyển nhân vật soái ca của ta rồi...

Ta ngơ ngẩn xong, vừa quay sang hắn, đã bắt gặp ánh mắt nửa đùa nửa tàn ác, muốn làm một ma đầu lăng tử sao? Chính là để người ta hưởng thụ cái đẹp mà trong lòng vẫn rét run...

- Được chưa? Nương nương, bây giờ có thể nói cho ta biết người là ai?

Hừ, ta có nói người tin được sao? Đừng tỏ ra mình nguy hiểm cậu bé, các người là người cổ đại, dù sao cũng không tương xứng nổi thân thể của ta...

- Đây con trai... – Ta vẫy vẫy bàn tay – Quý phi nương nương của người đến từ nơi hiện đại cách người muôn trùng về không gian và thời gian, người không thể tưởng tượng được...

Nói đến đây, ta chợt dạ, sợ rằng ánh mắt nguy hiểm của hắn sẽ tức giận, bởi vì những lời ta nói giống như là đang bịa đặt cột nhà. Nhưng kì lạ, hắn không có đến một tia tức giận, chỉ dùng đôi mắt mê hồn suy xét ta, đôi con ngươi tinh tú khẽ lay động, trong chớp mắt thấy trong đó như có muôn trùng núi cao, vực sâu, rồi lại là đại dương... ai da, nói chung là thâm thúy vô biên...

- Ta nói thật thì người cũng không tin mà...

- Cũng có thể tin! – Hắn đáp.

Này này, hắn nói là hắn tin, hắn không phải là kẻ con nít dễ lừa, vạn phần ta không cho là như thế. Có điều giống như chơi một trò chơi, mà hắn đang thắng thế...

- Tại sao người tin?

Yêu thần nháy mắt nghĩ cái gì đó rồi vui vẻ đáp lại, một ngón tay tự lướt qua đôi môi của mình.

- Nương nương hôn nhi thần một cái vào đây, người liền biết đáp án!

Ta sặc chết. Đây là loại người gì? Da mặt làm bằng gì? Đây còn xưng là nhi thần...

Đôi mắt đen tuyền thăm thẳm một chút đắc ý. Hừ, tưởng người giỏi sao, hôn người một cái? Ta không để người đắc ý, ta để người sốc đến ngã ngửa, người nghĩ ta là ai.

Ta nhanh chóng vươn cổ lên, cười đến thập phần quyến rũ mê hoặc:

- Hi Nhi, để nương nương yêu thương con một cái!

Môi của ta lướt qua môi hắn, nhẹ như chuồn chuồn vờn nước, khoảnh khắc đó trấn an bản thân, ta coi hắn như mèo Mi Mi ở nhà, hoặc là thằng bé một tuổi bụ bẫm xinh đẹp. Đây, đừng trách ta lỗ mãng, tại người vô liêm sỉ, đây là cuộc chiến da mặt ai dày hơn...

Dù sao người cũng là soái ca, một chút như thế, lại không tính là nộ hôn... mà có tính thì cũng không thiệt thòi cho ta. Ta, chính là đang sưu tập tư vị soái ca trong chuyến phiêu du này...

Tuy là nói vậy, nộ hôn của ta dành cho hắn chỉ chưa đến 0,05 giây ta đã lui lại...

- Nói đáp án! – Ta đưa tay lên miệng chùi, giống như tỏ ra thanh cao một chút.

Loại người này, giống như vừa thích đùa cợt nữ nhi, lại vừa nham hiểm khó lường...

- Mẫu thân của ta cũng từng nói những lời tương tự như vậy! – Hắn bình thản đáp, không giống như đùa cợt.

Không lẽ, có tiền bối xuyên không trước ta? Ha ha, mẹ hắn cũng xuyên không? Dù sao chuyện này cũng không còn hiếm lạ.

- Hi Nhi, cho nương nương gấp mẫu phi của con! – Ta thăm nghĩ, nhất định sẽ có chuyện để trao đổi.

- Được! – Hắn rất vui vẻ mà nhận lời.

Ta đang hí hửng cười, đột nhiên cảm thấy một bàn tay siết chặt vào cổ, nháy mắt tức thở. Yêu thần muốn giết ta. Tại sao?

- Người... ư... ư... – Ta khó nhọc nói.

- Nhi thần tiễn người xuống tuyền đài, tương ngộ cùng mẫu phi của nhi thần! – Hắn đùa mà như không đùa, lực ở cổ tay vẫn gia tăng.

- Không...đ...ừa nữa...ư! – Ta vùng vẫy, giấy dựa, mặt ta hắn là đã xám xịt.

Nháy mắt sau, hắn cho ta một cái lý do hợp tình hợp lý hơn:

- Bản điện hạ bây giờ không đùa với người! Ta không nghĩ hoàng đế Tùy quốc lại tìm cách này để bội ước, có điều, dù thế nào người cũng là người thừa...

Ôi, ta cảm thấy hắn sẽ giết ta rất êm gọn rồi phi tiêu, ta không hiểu mấy, cái gì mà bội ước. Chẳng lẽ hắn có thỏa thuận gì với Yến Minh Cơ và hoàng đế Tùy quốc khi gió nào đó? Ôi, thật khổ cho ta kết thúc sớm như vậy... Hắn biết ta không phải cô công chúa hay quý phi đó rồi liền không tiếc công nỗ lực sạch cỏ.

Yêu thần, người còn phải cho ta nói chuyện đã chứ? Còn chưa làm rõ ràng mà...

Ngay trong lúc ta ở giữa ranh giới sự sống và cái chết, yêu thần đột nhiên buông tay...

Ta ho sặc sụa, một hồi lâu mới khôi phục hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

- Chết tiệt nhà người! – Ta nguyên rủa, hắn là cái loại người gì, trong chớp mắt đã thay đổi hình tượng.

Hắn đổi ý không có nghĩa là hắn không còn ý định giết ta, vì vậy ta lùi lại, cũng nên kiểm cái gì để phòng vệ trước.

- Người đổi ý giết ta thật sao? – Ta vẫn hi vọng hắn đổi ý thật.

- Không! – Hắn đơn giản đáp – Ta quên chưa nói cho người lý do.

- Lý do con khi gì?

Hắn đứng dậy, chậm rãi đi từng vòng quanh ta.

- Ta không cần biết tại sao người xuất hiện, nhưng lại khẳng định người có ngoại hình của công chúa Minh Cơ, không sai biệt, thậm chí còn là một người, nhưng thần thái và tính cách lại bất đồng...

- Dù sao người nói người tin chuyện kì bí của ta! – Ta đưa tay lên vuốt cổ, không biết có bị tím bầm lên không nữa – Ta nói cho người biết, ta vừa đến đây, cái cóc khô gì cũng không biết, công chúa gì, quý phi gì, hoàng đế Tùy quốc gì cũng không biết!

- Cái này ta có thể tin! – Hấn lại dừng lại ngay trước mặt ta – Phải chăng hoàng đế Tùy quốc cũng không biết chuyện này?

- Dĩ nhiên hấn không biết, về bản chất, ta chính là bà quý phi, công chúa đó, chỉ có sự không đồng nhất bị người nhìn ra rồi... – Ta bực mình đáp lại.

- Cho nên, chỉ cần khiến người ngoan ngoãn một chút, kế hoạch của ta sẽ không thay đổi... .

Hấn nói, trong lời nói ẩn chứa một âm mưu rất lớn. Ai, ta quên mất, ta xuyên đến chốn cung đình phong kiến này, mưu lược thủ đoạn, tranh đấu có thể rất thâm độc và tàn nhẫn. Điển hình như tên yêu thần phong lưu đẹp đẽ trước mặt ta đây, lòng dạ thực không tài nào đoán biết.

Hấn cười, ta cũng cười. Giả tạo quá...

- Thần Hi, ta vẫn sắm vai nương nương của người, người sẽ không giết nương nương phải không?

- Vẫn giết!

- ^^&*^&% người! – Ta phun ra vài chữ.

- Nương nương, một giai nhân như người, tại sao có thể thốt ra những lời như vậy? – Mặt hấn không đổi sắc, không phẫn nộ.

Bản chất cả hai quá rõ, ngay lần chạm mắt đầu tiên đã lộ, cần gì phải che giấu.

- Nói toạc ra chủ ý của người đi! – Bồn nương nương cơ trí của thế kỉ 21, còn sợ không đối phó lại người tối cổ sao, hey, nhưng nói vậy ta vẫn có một phần không an tâm.

- Nương nương, muốn thu được cái gì từ nhi thần, cũng phải có đánh đổi một chút! – Lại như vậy, gương mặt nhu tình dịu dàng nhưng giả dối ghé sát vào mặt ta.

- Đẹp bỏ đùa cợt của người đi, người không giữ được một hình tượng nào ổn định quá năm phút sao?

Thần Hi nhìn ta, đôi mắt lay động, nhu tình vô biên:

- Người thích hình tượng dịu dàng phải không? Từ nay cho đến lúc đó, nhi thần sẽ luôn đối xử tốt với người... .

Đến lúc đó? Là lúc người giết ta? Lợi dụng xong thì giết?

Hấn cũng còn mục đích của hấn, ta sẽ khiến hấn không đạt được...

Suy nghĩ một hồi, ngược mắt lên vẫn thấy gương mặt hoàn hảo của Thần Hi nhà ta, chân thành ấm áp...

Hừ, có gì ta lại mất phong độ như vậy, kẻ tung thì phải có người hứng. Ta thừa nhận tư tưởng của ta không phải là đoan trang hiền thực, ta thừa nhận ta thích biến thái...

- Hi Nhi! – Ta đưa tay lên vuốt ve mặt hấn, hấn cũng không thèm tránh né. Oa, da mặt thật là tốt, thật đáng ghen tị – Nề tình người xinh đẹp, nương nương cũng sẽ chiều cổ người...

Hừ, Hi Nhi, yêu thần này nhất định là kẻ kinh khủng khó đối phó đây...

..oOo...

Hi Nhi đối xử với ta rất tốt phải không? Hi Nhi dịu dàng lấy ra một lọ thuốc mỡ, cẩn thận bôi lên vết bầm tím trên cổ ta. Ta đơn giản nghĩ rằng thuốc mỡ sẽ không có độc, hấn sau này vẫn còn cần thỏa thuận với ta, hơn nữa dù sao ta cũng sắm vai quý phi, mà hấn không thể để người ngoài biết ta có vấn đề.

Lúc hấn bôi thuốc cho ta, ta không có từ chối, nhu tình của soái ca thì không nên từ chối, hoặc coi như là Hi Nhi rất hiếu nghĩa đi. Hi Nhi còn hộ tống về tận Trữ Tú cung bằng đường hàng không. Ta được hấn bế, ta tựa đầu vào lồng ngực hấn đánh giá...

Hi Nhi, người quả thực cường tráng...

...

Ta cũng hỏi yêu thần Hi Nhi tại sao trong cung ngày hôm nay lại vắng như vậy, Hi Nhi của ta cười bí ẩn đẹp đẽ mà đáp rằng: “Nương nương, sau này ở trong cung, còn rất nhiều kịch hay”

Khi đặt ta lên giường, Thần Hi cẩn thận kéo chăn cho ta, hôn từ biệt ta một cái nhẹ nhàng lên trán, còn không quên dặn dò rằng trong người ta được hấn khuyến mại cho Bí phương thập ngũ tán, nghĩa là phải có Hi Nhi mỗi nửa tháng dâng cho ta thuốc giải... nếu không... nếu không là gì mẫu phi ta cũng biết được.

Điều đó có nghĩa là, mẹ ghê bị thằng con chồng yêu nghiệt không chế chứ còn sao?

Hi Nhi mắt hút trong bóng tối, ta đành tưởng tượng cái gối này là gương mặt đáng yêu của hân đề “yêu thương” vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sáng hôm sau, mặt trời mới ló đã có người đến giường làm phiền ta. Ta mở mắt ra ngo ngắc, thì ra là một cung nữ?

- Quý phi nương nương, người tỉnh!

Ồ, quả nhiên người xuất hiện rồi, có người rồi. Cung nữ thoạt trông thô kệch kia đỡ ta dậy, còn lễ phép mà nói:

- Nương nương thánh an, nô tỳ xin đem khăn mặt, nước và y phục tới!

Uh, đem nhanh lên, xong ta còn phải hỏi người hoàn cảnh nơi này.

Cung nữ đó đem đồ lên phòng cho ta, dựa vào ánh mắt nàng nghiêm túc có phần lãnh đạm, ta hi vọng đây không phải cung nữ theo công chúa ta từ lâu, nếu không ta lại phải bày đặt ra việc ta mất trí nhớ a?

- Đây, người là người nước này hay là nước Tùy gì đó? – Ta rớt cuộc lên miệng dò hỏi.

Cung nữ vẫn cúi đầu, cẩn thận thấm ướt khăn mặt.

- Nương nương chắc đã quên, nô tỳ tên Tiểu Tiên, được thượng cung phân phó hầu hạ tần quý phi mấy ngày trước...

- Ồ... vậy ra người là người nước này... này này, người biết gì về ta?

- Bẩm, nô tì chỉ hay, nương nương là công chúa em gái Tùy quốc hoàng đế, đến Đông quốc này chiêu thân cùng vạn tuế gia... – Tiểu Tiên kia ngược lên nhìn ta, trong mắt có chút tò mò khó hiểu.

- Thôi được rồi! – Ta đành dần dần tìm hiểu tiếp vậy.

- Ta không có tùy tùng người Tùy quốc sao?

- Bẩm nương nương, vốn là có, nhưng trước đại hôn một ngày, các tỳ nữ của người nhiễm phong hàn, còn đang được chữa trị...

Tiểu Tiên nói ngắn gọn, dường như không dám nói nhiều, dâng phía lên ta khăn mặt ướt, bỗng nhiên lại lên tiếng:

- Để nô tỳ hầu hạ nương nương...

- Ta tự làm được! – Ta nói từ chối, nhưng cung nữ kia đã đứng lên đi về phía ta, hăm hăm hờ hờ.

- Ta có thể từ làm! – Dự tính của ta có chút bất ổn, tại sao cung nữ này lại có phản thất lễ như vậy.

Tiểu Tiên cầm khăn mặt, túm tay lấy ta, cô ta khỏe khủng khiếp, đã thế còn cười cợt mà nói rằng:

- Bẩm nương nương, đây chính là trách nhiệm của nô tỳ!

Nói rồi dùng khăn chà lau gương mặt ta, ánh mắt thấp thoáng ngoan độc. Đây, ngay cả một nô tỳ cũng muốn khi dễ nương nương? Rốt cuộc vai vế của ta thực sự là như thế nào?

Thấy ta phần nộ, Tiểu Tiên chuyển sang chùng mực chậm rãi, lau gương mặt ta nhẹ nhàng tý mĩ, giống như mẫu thân đang chăm sóc trẻ nhỏ.

Xong xuôi, ả còn đem đến y phục, giống như lễ phép mà nói:

- Nô tỳ xin hầu hạ nương nương thay y phục!

- Hừ, không khiến, ta đâu sao cũng là nương nương của người, tại sao người có thể tùy tiện?

- Nương nương, hầu hạ người là bổn phận của nô tỳ!

Cung nữ thân hình thô kệch cứ nhiệt tình mà sán lại, dọa dẫm ta như thể nếu ta không đứng lên, ả sẽ lột sạch đồ của ta. Xem chừng cũng chỉ là thay đồ,

hừ, ta không sợ, không lâu nữa ta sẽ cho ngươi một bài học.

Tiểu Tiên thoát nội sam màu trắng của ta, để lộ ra cái yếm màu hồng phấn, trên vai ta nổi rõ vết sẫm còn rất mới, là một đóa hồng Thần Hi khắc lên, vẫn còn cảm giác đau nhức...

Ta thấy Tiểu Tiên có chút đình chỉ động tác, đôi mắt nhìn chăm chú vào vai ta, ánh mắt của ả khiến ta thấy bất ổn, giống như là cảm giác khi đối mặt với bộ mặt ác nhân của Thần Hi.

- Đưa đây! – Ta giật lấy áo mới từ tay ả, thực sự thấy có bất bình thường, là sự bất bình thường lớn.

Bỗng thấy Tiểu Tiên bật cười, đưa tay lên vuốt mặt, sau đó giặt ra một lớp mặt nạ ra người khiến ta kinh hãi.

- Thần... Thần... – Ta hoảng hốt không nói lên lời...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

- Nhi thần Diệp Thần Hi thỉnh an nương nương! – Nhu tình phóng khoáng, đẹp đẽ mị hoặc, Hi Nhi cười với ta.

Chết tiệt hần, yêu thần này biết dị dung sao? Vừa nãy còn đem ta ra trêu tức.

Ánh mắt hần không ngừng đánh giá trên người ta, ta cảm thấy ngượng, vội vàng mặc áo... Ai, hôm qua ta còn nhìn hần bán khóa thân tắm, ta không có ngượng đến như vậy, chẳng nhẽ ta chỉ có thể xem người mà không đủ can đảm để hần xem mình?

Không phải, là vì ánh mắt Hi Nhi quá thâm trầm...

- Hi Nhi, ngươi xông vào khuê phòng của ta... hừ, ngươi là yêu nghiệt gì, dùng mấy thứ tà môn độc dược?

Hi Nhi chỉnh trang một ít dung mạo, trở về nguyên dạng bộ mặt phong lưu tình thánh, nụ cười lại rất ôn hòa. Hần không nói quá nhiều:

- Nương nương, nhi thần quên dặn người... lát nữa người đi thỉnh an bệ hạ, và từ nay về sau gặp gỡ bên ngoài, chúng ta coi như không có quen biết nhiều!

Quý kẻ đa đoan, ta tạm nhường ngươi. Đợi ta tìm soái ca cao thủ hơn ngươi đã, sẽ khiến ngươi báo ứng sớm...

Ngẫm một hồi, ngộ ra cái gì, ta bèn lên tiếng oán trách:

- Thần Hi, đám tùy tùng của “ta” đâu? Đừng nói ngươi khiến họ bị “phong hàn”!

- Nương nương cao minh! Không sao, Hi Nhi sẽ tặng cho người một vài nô tỳ khác!

Hần cười, còn ta nhũn mày tức giận. Hi Nhi tuyệt nhiên vẫn hòa nhã dịu dàng kể từ ngày hôm qua đưa ta trở về.

- Nương nương đừng giận! – Yêu thần dỗ dành, mê mê hoặc hoặc rút ra trong người một đóa hồng thật – Cái này tặng cho nương nương...

Hần đến gần, ta cảm thấy bất an dâng lên cảnh giác, hần cài hoa lên tóc của ta, ghé sát bên tai, giọng điệu ầm áp mà tán dương chân thành:

- Rất hợp với nàng... yên tâm, hoa không có độc!

Hần đi khỏi, ta lập tức khiến cánh hoa tán loạn dập nát rơi trên đất...

...oOo...

Yêu thần chưa nói cho ta hay kế hoạch và mục đích của hần là gì, nhưng bản nương nương thông minh tự hiểu: 99% đó là chuyện xấu, người trong cung đình này tranh đấu vì cái gì chứ, vì cái ghế thôi...

Dù sao ta cũng đang rất rảnh, ta không tiếc trí tuệ để chơi với hần. Ta còn phải du ngoạn trong viễn cảnh cổ trang này, mà ta lại là một quý phi nương nương... Phải, một quý phi nương nương hui hắt tại vì ông lão phu quân còn bằng tuổi ông ngoại...

Nhưng ông lão đó không chỉ có một hoàng nam chứ? Ta nghĩ rằng các huynh đệ của Hi Nhi ắt cũng là soái ca, mà đã là soái ca, đương nhiên ta thích.

Hầu hạ ta là hai cung nữ Tiểu Hoa và Tiểu Liên do Hi Nhi ngầm phái đến hầu hạ ta. Ta liếc sơ qua cảm thấy họ không những xinh đẹp thanh tú mà thân pháp lại rất linh hoạt, chắc chắn là biết võ công. Tất nhiên, hẳn đã mất công tuyển chọn đến mà...

Trong truyện, các nàng ấy sẽ đối xử tốt với hạ nhân của mình, hoặc sẽ kết thân với họ như tỷ muội. Nhưng ta á, ta không tốt và không bao dung chứa chấp nổi giặc trong nhà, ta còn là một người thích giận cá chém thớt, đánh chó dọa chủ, nên hai nàng Hoa – Liên này, nhất định ta sẽ tìm cách để các nàng chột vật một chút, ha ha.

Sau khi các nàng khoác cho ta y phục kiểu diêm màu vàng cam lóng lánh, biểu tượng của quý phi nương nương, còn búi cho ta một kiểu tóc cầu kì, cắm lên đó đủ thứ trâm vàng, bòn ngọc... họ đưa ta xuất cung Trữ Tú, hướng đến Dưỡng Tâm điện thỉnh an lão công.

Ta đương nhiên là không đi bộ, quyền lợi của quý phi là không cần đi bộ, ta sẽ đi kiệu, mà là kiệu bốn người khiêng.

Ta nhìn trong đám phu kiệu có hai người trung niên gầy gò, đang đưa ánh mắt sang Tiểu Hoa và Tiểu Liên ta mới bảo:

- Bình sinh bốn cung rất nhân ái, các người nhìn xem, hai vị thúc thúc bá bá này gầy gò như vậy, so với các người cũng không cao lớn hơn, ta xem Tiểu Liên với Tiểu Hoa là người tập võ từ bé, chắc chắn khỏe mạnh đi...

Ta giả bộ đầm chân đầm tay vài cái rồi phán tiếp trong ánh mắt ngờ ngàng của họ:

- Bốn cung chắc chỉ bốn mươi mấy kí, cộng với quần áo thành năm mươi kí đi, cái kiệu này vài chục kí nữa... ở quê hương của ta, một phụ nữ còn gồng gánh trên vai mấy chục kí được... nói tóm lại... Hoa, Liên, các người tay vào hai vị trí phu kiệu đi, được nửa quãng đường lại đổi ban a!

Ta là quý phi, mệnh lệnh của ta còn lớn hơn yêu thần Hi Nhi, các người không phục cũng phải nghe lời ta...

Đừng trách ta xấu tính, nguyên tắc của ta là không thích để mình thiệt...

Lúc đến gần cửa Dưỡng Tâm điện, kiệu hạ xuống, ta quay sang nhìn Tiểu Hoa và Tiểu Liên:

- Các người có mang bạc không, đem ra đây! – Ta uy quyền ra lệnh.

Hừ, nhìn nhau rồi lại nhìn ta cái gì chứ, tiền của các người chính là do Hi Nhi ngoan của ta cấp cho, ta chỉ mượn một ít, có gì ta sẽ kêu hắn thanh toán cho các người là được.

Hai nàng có chút do dự lấy từ trong áo ra một ít ngân phiếu, ta chẳng cần biết là bao nhiêu, chia đều cho bốn phu kiệu, đổi lại sự cảm ơn rồi rút từ họ.

Ta dẫn đầu tiến vào cửa Dưỡng Tâm điện vừa cao vừa to, đây chính là nơi người có quyền lực nhất ở, xem ra cái gì cũng là cao cấp nhất. Chỉ cần cầm dao gọt đi ít vàng thiếp trên cột, đảm bảo có thể sống cả năm an nhàn.

Ta xem phim và đọc truyện không ít, biết các thủ tục như thế nào. Trong lúc đợi thái giám vào bẩm báo, ta ngó nghiêng xung quanh một lát.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Cũng có kẻ khinh ghét ta

Ta nghĩ rằng tên công công kia cũng già nua như chủ nhân của lão nên đi lại rất chậm hay là vì cái cung điện này quá lớn, khiến lão đi vào trong rồi lại đi ra phải mất nhiều thời gian?

Đừng bắt ta dừng đây mãi, ta sẽ mệt chết vì cái bộ xiêm y dày cộp này...

Từ ngoài cửa Dưỡng Tâm điện lại có một bóng người cao lớn bước vào, đi qua ta thì vừa vịn dừng lại. Ta cũng hiếu kì ngược mắt lên nhìn hắn.

Ồ, rất cao, cao lớn vạm vỡ, vai rộng ngực nở... Hẳn là sau lớp huy hiệu bảo sang trọng cùng với phi phong (áo choàng) màu bạc uy vũ kia là một thể hình cực bốc lửa...

Gã này, cũng chính là một soái ca, nhưng là một soái ca nam tính kiểu ngạo, một người đàn ông đích thực ha ha. Hẳn so với Thần Hi thì trông lớn tuổi hơn một chút, điểm hấp dẫn của hắn khác hoàn toàn với Thần Hi nửa thần tiên nửa yêu mị kia, gã này thu hút người khác chính bởi ngoại hình cao lớn cường tráng, đôi mắt dài hẹp sắc bén như chim ưng, đồng tử màu nâu, làn da ngăm ngăm phong trần, cộng thêm một chút khí phách lăm lăm của võ tướng, một chút kiêu ngạo của dòng dõi đế vương.

Hồ báo đại ca, người tại sao cũng nhìn ta chăm chăm suy xét như vậy?

Ta có chút ngại người, ánh mắt của gã này không mê hoặc cột nhà như Thần Hi lúc đầu gặp ta, ánh mắt của hắn phân tích ra có năm phần khinh bạc, ba

phần chán ghét, hai phần còn lại như là sắt thép.

Bộ Yến Minh Cơ trước đây có gây thù chuốc oán gì với đại tình tình này sao?

Ta tạm thời chưa dám nói gì, cũng chỉ nhìn hần trần trần. Dù sao, trong hoàng cung này, xét về lễ nghi, cao nhất là hoàng đế, sau đó đến hoàng hậu, sau đó hần là quý phi ta đây, người là nam nhân, mà còn là một nam nhân trẻ, dù thế nào cũng không thể ở vai vế trên ta, là người phải lên tiếng thì lễ trước, đại tình tình!

- Nhi thần Diệp Khôi Minh thỉnh an quý phi nương nương!

Ồ, thì ra lại là con, là một soái ca làm con ta, ta biết mà, có điều gã này có vẻ không vừa mắt ta, mà ta cũng không vừa mắt hần từ lần đầu tiên nhìn thấy. Xem cái câu thỉnh an của hần, giống như chỉ là thủ tục, còn có một phần lớn khinh miệt bên trong.

- Miễn lễ! – Ta bình giọng nói, rất có phong thái của một nương nương.

Sau đó ta quay sang hần đánh giá, ban một lời khen tặng.

- Hoàng tử, người thật là cao lớn!

- Nương nương quá lời... – Hần nhìn chăm chăm ta suy xét, cảnh giác thấy rõ.

- Bỏ cung ước gì người cao hơn được một chút, chạm đến trần nhà đi, như vậy lúc đi đứng, người đỡ mất công hát cảm lên cao như vậy để quan sát trần nhà!

- “...”

Liệt hỏa bập bùng trong mắt hần, hần sao có thể đỡ được? Loại người này, chính là tuýp nam nhân kiêu ngạo thích vênh mặt lên cao. Bỏ qua người, ta không ưng mắt.

Ta xách váy bước về phía lão công công già lúc lão quay lại, tình tình kia cũng theo ta vào vấn an phụ hoàng của hần. Hình như phía sau ta có hai khẩu súng nóng...

...

Thư phòng hoàng đế trong đường tâm điện.

Ta không rõ lắm, cứ làm theo phim truyền hình quý xuống thỉnh an lão hoàng đế. Có gì thì mượn cơ ta là người ngoại quốc, chưa rõ lễ nghi chưa sao?

Chồng của ta, hoàng đế bệ hạ là một soái lão gia râu tóc đã bạc, thân hình bạc nhược nằm ngả trên tràng kỉ. Ta trộm nhìn lão mà đánh giá, tuy lão bệnh tật tiêu tụy, thần sắc cũng kém đi nhiều nhưng dựa vào dung mạo, năm mươi năm trước, có lẽ cũng là một siêu cấp soái ca cỡ Thần Hi.

Nhìn vào đám thái giám cung nữ túc trực hai bên, ta đoán là lão đã thuộc dạng ốm liệt, ăn dầm nằm dề, chính sự cũng không tham gia nổi, chưa nói đến là sắp sửa quy tiên.

Sau khi giọng nói êm tai của ta vang lên, lão hoàng đế mở mắt, từ từ đánh giá ta.

- Miễn lễ... ái phi... khụ...!

Vừa ho khản vừa nói, thì ra lão vẫn còn nói được. Nhưng bệnh tật đã đến mức như vậy, còn ham hố cưới vợ làm gì, chẳng nhẽ là để xung hi.

Theo sau ta, gã tình tình cũng vấn an phụ hoàng.

Lão hoàng đế đột nhiên đưa tay về phía ta mà nói:

- Ái... phi, lại đây để trẫm nhìn nàng một chút...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Ta dò dẫm, có chút lúng túng, quay sang nhìn “Minh Nhi”, thấy con chồng đang nhếch môi cười khinh miệt mẹ kế, ánh mắt lại có phần như đón chờ xem kịch hay.

- Nương nương, bệ hạ muốn người lại gần một chút! – Lão công công bên cạnh vội nhắc.

Ta ái ngại đứng lại, tiến gần tràng ki một chút, thấy lão hoàng đế vươn tay già nua gân guốc ra bắt lấy tay mềm mại của ta, chút nữa ta không kiềm chế nổi mà hét lên hai từ: “Dê cụ!”. Ta muốn rút tay lại, thấy lão hoàng đế giữ chặt, thì ra tuy bạc nhược, lão vẫn còn chút công phu đi.

Con lạy ông, già rồi, đừng làm chuyện ham hố như vậy >.

Chỉ ít ta không thích Thần Hi, nhưng khi hắn chạm vào ta cũng không ghê tởm như vậy, vì hắn là soái ca, vì hắn trẻ tuổi, còn phu quân ta đã quá già rồi...

Lão vuốt ve đôi bàn tay ta, ánh mắt cũng đưa lên nhìn ta một lượt đánh giá. Thì ra những người mang dòng máu hoàng tộc đều thích dùng đôi mắt ngăm đánh giá đối phương như vậy.

- Ái phi, trăm bệnh tật như vậy, không thể hảo hảo yêu thương nàng, nàng không trách trăm đêm qua không có ân sủng ngời chứ?

- Thần thiếp không dám.

Trời ơi, ta mong người bệnh còn chữa được, mừng vì người bệnh còn chữa kịp. Lão sắc lang này, chẳng nhẽ người vẫn còn muốn xyz, sau đó người chết rồi, dìm hàng một nữ nhi trẻ như ta trong cung làm góa phụ? Đến con trai thứ tám của người còn lớn hơn ta mấy tuổi...

- Ái phi, người thật đẹp... – Hoàng đế vui mừng tán dương, sau đó nhún nhu mà nói – Đợi vài hôm nữa trăm khỏe lại, sẽ bù đắp lại cho nàng...

Toát mồ hôi lạnh, thôi khỏi đi ông ngoại >”

Ta tránh ánh mắt của lão, đập vào mắt ta gương mặt Diệp Khởi Minh đang vát và cổ nén nụ cười châm chọc khinh bạc.

- Bệ hạ, thần thiếp không quá rầy người nghỉ ngơi! – Ta thực sự muốn tìm cách té khỏi đây ngay.

- Ái phi... khoan đi... lát nữa nàng có thể ở lại trò chuyện cùng trăm! – Lão hoàng đế làm ra bộ mặt tội nghiệp ủy khuất.

Buồn nôn! Nếu như năm mươi năm trước, ắt ta sẽ có chút động lòng, nhưng không phải bây giờ...

- Phụ hoàng, nương nương nhất định sẽ ở lại với người! – Con trai hắn tiếp lời, mục tiêu chính là công kích ta – Hôn nữa, còn là vĩnh kết đồng tâm, mãi không xa rồi!

Sau này ta mới hiểu ẩn ý lúc đó mà gã tinh tinh nói: Cái Đông quốc hoàng triều này còn hủ tục tuần táng phi tử (nhập cung dưới ba năm mà không có con) theo thi hài hoàng đế... Cái vĩnh kết mà hắn nói chính là ám chỉ như vậy...

- Lão tứ, từ bao giờ mà kẻ thất phu như người cũng có mồm mép vậy! – Lão hoàng đế nheo nheo mắt, nhưng vẫn không giấu nổi hài lòng.

Ra đây chính là Tứ hoàng tử, mới gặp mà đã muốn tuyên chiến ta? Mà có lẽ vì câu nói đầu của ta đã khiêu chiến trước ~.

Ta lườm Tứ hoàng tử, hắn không lườm lại mà chỉ nhìn ta một lát là đảo ánh mắt, giống như rất khinh. Con bà người, người có cái gì to hơn cái xác chứ?

Ngay sau đó, lại có nô tài khác vào bẩm báo, có tam vị hoàng tử cùng đến thỉnh an, ngoài bát hoàng tử Diệp Thần Hi ta đã biết, còn có nhị hoàng tử Diệp Đông Doanh, ngũ hoàng tử Diệp Phương Thành.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Một đàn soái ca

Trước khi đám hoàng tử tiến vào, lão hoàng đế đã sai người mang ghế đến cho ta ngồi cạnh, còn mang cho ta một chén trà nóng.

Sau đó, con mắt ta dán vào đoàn soái ca hoàng tử đang tiến vào thỉnh an hoàng đế.

Một loạt thanh âm vang lên.

- Nhi thần Diệp Đông Doanh thỉnh an phụ hoàng! Phụ hoàng vạn phúc! Thỉnh an quý phi nương nương, nương nương thiên phúc! – Hiếu lễ nhu thuận là thanh âm của nhị hoàng tử.

- Nhi thần Diệp Phương Thành thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an quý phi nương nương! – Lễ tiết nhưng có chút lãnh đạm là thanh âm của ngũ hoàng tử.

- Nhi thần Diệp Thần Hi kính chúc phụ hoàng an khang, thiên tuế! – Thần Hi vừa thỉnh an hết câu, khẽ lướt mắt qua phía ta, trước khi lại cúi đầu xuống, dường như hẩn có cố tình chớp mi mắt. – Nhi thần thỉnh an quý phi nương nương!

Tam vị hoàng tử hành lễ xong được hoàng đế cho đứng lên, cùng với tứ hoàng tử đứng đây vô tình tạo ra một dàn mỹ nam khuynh đảo thiên hạ. Ha ha, không ngờ lão phu quân của ta có thể sinh ra một đội hình đẹp như vậy, toàn là siêu cấp soái ca, mỗi người một vẻ.

Bỏ quan Hi Nhi và đại tinh tinh vì đã nhìn qua rồi, ta dán mắt trên người Nhị hoàng tử và Ngũ hoàng tử.

Nhị hoàng tử, hẩn là người lớn tuổi nhất đi, tuy nhiên hẩn cũng không thể quá ba mươi, rất có phong thái cao quý chừng chạc, cả người thoát ra một luồng khí dịu nhẹ ôn thuận như nước, dáng vẻ có phần giống như một cao nhân uyên bác, mắt sáng tựa tinh tú... Bộ y phục màu trầm mà hẩn chọn quả nhiên rất hợp với phong thái của hẩn, ta cảm tưởng người này chỉ cần giờ tay nhắc chân cũng toát ra phong thái của hiền nhân quân tử, hi vọng tính cách của hẩn cũng chính đạo như vậy. Ánh mắt của hẩn giao với ánh mắt của ta, ta cảm thấy hẩn đối với ta tỏ ra có chút kính, một chút nhường... .

Ngũ hoàng tử thực sự khác người, để ý mà xem, đám hoàng tử này dù sao cũng mặc y bào theo cầu kì, còn y lại chọn cho mình một màu trắng toát. Phải, y phục trắng, ngân quan, sợi dây lụa buộc tóc cho đến giày cũng màu trắng bạc. Y là tín đồ màu trắng?

Ta nhìn vào gương mặt của y, tự ngẩn ngơ vì thấy y cũng rất đẹp, có điều cái đẹp của hẩn chính là kết tinh bởi băng tuyết ngàn năm. Gương mặt y vô cùng lãnh, giống như không có ngọn lửa để đốt lên cảm xúc...

Mắt màu xám tro, so với đôi mắt đen tuyền của Thần Hi, mắt nâu trầm của Khởi Minh mà mắt đen láy của Đông Doanh thì thực nhọt nhạt hơn, giống như bản thân y vậy...

U lãnh hoàng tử, biệt danh này rất hợp với y. Ta thầm nghĩ, nếu nửa đêm quay đầu nhìn thấy ngũ hoàng tử, người ta sẽ thất kinh tưởng nhìn thấy âm hồn. Ta tự nhận thấy mình ngồi cách y không quá xa nhưng lại không cảm nhận được sinh khí của y, thậm chí ta còn hồ đồ cho rằng người này không thở.

Ta nhìn Diệp Phương Thành quá nhiều, đến khi hoàng đế an bài chỗ ngồi cho các hẩn, cái bóng trắng đó di động rồi khỏi tầm mắt của ta, ta mới giật mình.

Mà như lúc ta nhìn y, đôi mắt như vô cảm của y vẫn trùng xuống như cũ, còn có không nhìn qua ta.

Ngồi gần ta nhất lúc này lại là yêu thần, hôm nay hẩn cũng rất có phong thái, so với những ấn tượng của ta thì hẩn càng có chất lãng tử hơn, y phục thiên thanh rất đẹp, cây bạch phiến trong tay cũng rất hợp, khi hẩn phẩy quạt, một cảnh đào trên quạt cũng như vừa nở rộ, sắc hồng thắm dịu dàng... Nếu là hẩn tự vẽ lên quạt thì ta thầm tán dương hẩn một chút, bởi cảnh đào hẩn vẽ rất có thần, ngay cả những nét điểm sinh động thành những cánh hoa rơi, ta cũng có thể hình dung trong tranh có gió, chính gió đã làm cánh anh đào lật phất bay...

Ta nhớ đến bông hoa hồng nở rộ trên tay cũng là kiệt tác của hẩn. Hừ, nổi bực dọc phiền muộn của ta...

Các hoàng tử cùng có mặt, lại thêm sự có mặt của ta, vô tình trở thành một cuộc sum họp gia đình nho nhỏ.

Có lẽ vì hôm nay lão hoàng đế rất cao hứng nên đã giữ lại tứ đại soái ca này. Nhưng thực ra thì không đơn giản là một cuộc sum họp gia đình, chính là lão có một dự định quan trọng.

Dùng xong một chung trà, lão hoàng đế nghiêm túc nhìn sang đám hoàng tử, cất giọng:

- Lão nhị, lão tứ, lão ngũ!

- Có nhi thần!

Phép tắc trong cung thật rườm rà, phụ hoàng vừa lên tiếng gọi, còn chưa biết là phân phó chuyện gì, đám hải nhi đã phải rời chỗ ngồi còn chưa ấm, quý xuống đất phục mệnh.

- Hoàng hậu đã mất, hôm nay có quý phi nương nương vừa tiến cung đây, coi như cũng trở thành người làm chứng cho trăm...

Ồ, thì ra hoàng hậu đã mất, vậy người có địa vị cao nhất trên danh nghĩa ở hậu cung chính là quý phi ta đây, ô yeah! Ta vừa nghĩ trong lòng, vừa tiếp tục chú ý vào nội dung câu chuyện.

- Chúng nhi thần xin lĩnh... .

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Ba soái ca nhĩ, tứ, ngũ đều đã quý xuống đất, người duy nhất ngồi ngoài là Thần Hi. Hắn xòe quạt, che đi nửa gương mặt, ánh mắt bề ngoài thần nhiên tĩnh tại xem xét.

- Chính là hoàng vị của trẫm... – Lão hoàng đế cẩn trọng nói – Vì thái tử xấu số bị ám hại, ba năm nay lòng trẫm vẫn chưa nguôi nỗi đau xót... có điều, trẫm cũng vì xã tắc, sớm muộn cũng phải giao vương quyền vào tay một trong ba người các ngươi!

Một trong ba người này? Ta há mồm ngạc nhiên, trong lòng đánh giá xem ai có cơ đang quang lâm hoàng đế nhất: uyên bác thần thông hoàng tử, u lãnh âm hồn hoàng tử, hồ báo kiêu ngạo hoàng tử?

Còn có... phong lưu tình thánh hoàng tử Diệp Thần Hi kia lại không tham gia vào cuộc chơi này?

Ta cảm thấy có gì đó bất bình thường...

Lão hoàng đế nghỉ một lúc rồi lại tiếp lời:

- Sau khi tham khảo ý kiến nhiều vị trọng thần, trẫm quyết định dùng một cách có thể vừa thể hiện được năng lực của các ngươi, vừa thuận theo thiên ý để lựa chọn tân vương... chính là ai tìm ra bảo vật trấn quốc đã mất mười lăm năm trước, người đó sẽ đăng cơ!

Quay sang ta, lão đế nhờ đại tổng quản thái giám giải thích cho ta hiểu.

- Hồi bẩm nương nương được rõ, Đông quốc từ khai thiên lập địa có một trấn bảo, truyền từ đời hoàng đế này cho đời hoàng đế khác, theo niềm tin sẽ bảo hộ quốc gia vĩnh bền, vạn đời hùng cường hưng thịnh. Số là mười lăm năm trước, quốc bảo đột nhiên biến mất, triều đình không ngừng tìm kiếm nhưng vẫn không thấy...

- Nó là cái gì vậy? – Ta tò mò đem hỏi.

- Hồi bẩm nương nương, cái này... chỉ có hoàng đế truyền ngôi cho tân đế, vị tân hoàng đế mới được phép thấy, nói ngắn gọn, nếu không phải là hoàng đế, đột nhiên sẽ không được nhìn thấy!

Thật nực cười, ta không giấu nổi nụ cười, cố gắng cho nó đỡ thất thố.

- Vậy ra từ trước đến giờ, huy động người người đi tìm một vật mà chỉ có duy nhất hoàng đế từng thấy? Còn nữa, tam vị hoàng tử cũng chưa nhìn thấy, làm sao có thể tìm?

- Nương nương xin nghe nô tài giải thích đã... bảo vật có tính chất trấn quốc của Đông quốc ta, còn có truyền kì được thần thánh ban cho thái tổ hoàng đế, luôn được cất trong một cái hộp bằng kim cương, lớp ngoài là kim loại đặc biệt cực quý, lớp trong là gỗ đàn hương hiếm ngàn năm, dù đao kiếm chém không vỡ, lửa đốt không nung chảy, vạn tấn đất đá chôn vùi cũng không hề hấn... Chỉ cần tìm ra cái hộp đó là được, bởi chìa khóa mở hộp vẫn chưa bị đánh cắp...

Nghe âm điệu của tên công công nói có vẻ rất nghiêm trọng. Nghe mê tín quá, một bảo vật trấn quốc? Có bảo vật trấn quốc mới giữ được quốc gia hùng cường sao? Vậy các người không nghĩ là tin Đông quốc mất bảo vật trấn quốc sẽ khiến các quốc gia khác muốn tấn công các người? Rõ ràng cũng chỉ là một cái hộp vô tri...

- Nương nương thân là công chúa Tùy quốc chắc cũng biết, cũng một phần vì nó, mười lăm năm nay Đông quốc luôn có xung đột biên giới, may nhờ binh hùng tướng mạnh, vẫn có thể dẹp tan, chỉ là bảo vật trấn quốc vẫn có ý nghĩa biểu tượng rất lớn, cần phải nhất định tìm về...

- Ái phi... – Lão hoàng đế với tay nắm lấy tay ta – Nếu trẫm yếu bệnh đến mức không thể đứng trên chính điện, hi vọng ái phi chính là người đặt vào tay tân đế long vị cùng chìa khóa sở hữu bảo vật trấn quốc...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Cuộc chiến giành ngôi vị

Ta thấy dù sao cũng có điểm bất hợp lý, các người không phải đã tìm mười lăm năm rồi đi, còn chưa tìm được... hoàng đế lại yếu bệnh như vậy sống được bao lâu, có chắc đợi được đến lúc tìm thấy bảo vật trấn quốc?

Nếu không tìm thấy, ai lên làm vua đây? Oan tù tử à? Hay là để đám soái ca nhảy vào đánh nhau một trận tả xung hữu đột, ai què quặt ít nhất thì lên làm hoàng đế...

Ta cảm thấy, thực sự bất hợp lý, bất hợp lý rất lớn...

Từ lúc đặt chân đến đây, ta cảm thấy mỗi nam nhân, bao gồm cả phu quân bảy mươi tuổi của ta, đều không phải là loại người đơn giản.

Chẳng trách Hi Nhi nói với ta, từ nay sống trong cung, sẽ còn được xem nhiều kịch hay.

Ta quay sang nhìn hấn, hấn liếc sang ta, hồn nhiên như muốn nói:” hãy xem đi!”. Ta còn nghĩ là trong hoàn cảnh này hấn sẽ dùng đôi mắt thâm trầm.

Thần Hi không phải cũng có tính toán của mình sao? Ta còn thắc mắc rất nhiều thứ...

- Ái phi, sao khanh không nói gì? – Lão hoàng đế ấn nhẹ vào tay ta mà hỏi, lão biến thái này >.

- Bệ hạ, người hỏi ý kiến tam vị hoàng tử xem, việc này hợp lý hay gây khó dễ cho họ?

- Ủ, các người thử nói xem!

Nhị hoàng tử là người được chỉ định lên tiếng trước.

Phong thái bình tĩnh, lời lẽ cũng trôi chảy, Diệp Đông Doanh có chút thần bí uyên thâm mà nói:

- Muốn tâu phụ hoàng, nhi thần cảm thấy chủ ý của người thực sáng suốt hợp lý, bản thân nhi thần cũng cho rằng, trấn quốc bảo vật có ý nghĩa rất quan trọng, là bảo hộ cho Đông quốc chúng ta, dù là trấn an lòng dân cùng lòng thần tử, cũng phải nhất định tìm nó về!

Hoàng đế gật gù, hướng sang hồ bảo tĩnh tĩnh. Chỉ thấy mây rậm của hấn tản ra, đôi môi có ý cười:

- Nhị hoàng huynh phải chăng có chút mê tín hồ đồ? Nhi thần tin rằng, giữ được quốc gia phải dựa vào sức của dân cộng với tài năng mưu lược của đấng minh quân, bảo vật trước nay chỉ có ý nghĩa biểu tượng, lụy vào nó, khi thịnh trị thì không nói đến, khi có biến cố, chẳng phải là hồ đồ? Ta cảm thấy nhân cơ hội này, cho bọn chư hầu biết, Đông quốc ta mạnh về cái gì, không cần một trấn quốc bảo vật vẫn hùng cường tứ phương...

Lời hấn tản ra lý trí xen lẫn khí phách. Đúng là quân hồ báo, trọng dùng vũ lực, thích thực tế, nhưng hấn nói không phải không hợp lý, lại rất đúng với suy nghĩ của ta.

- Cái này... – Hoàng đế tỏ ra có chút phân vân, chỉ còn dựa vào ý kiến của ngũ hoàng tử.

Diệp Phương Thành lãnh đạm, lời nói lễ tiết nhưng vẫn là vô cảm, vô tri:

- Nhi thần không có chủ ý, xin thuận theo phụ hoàng.

Quả nhiên là phong thái của người chết, Diệp Phương Thành, một người tỏ ra không có chủ ý như vậy, lãnh như vậy, ta vẫn cảm thấy y nếu lên làm vua thì thật kì quặc... nhưng mới gặp, còn chưa nhìn rõ bản chất của y, cũng không nên suy xét như vậy.

Hoàng đế cuối cùng sút bóng về ta, ta bèn tìm cách sút nó cho người khác, chính là Hi Nhi.

- Bệ hạ, tại sao không hỏi ý kiến bát hoàng tử kia? – Dù hấn đứng ngoài nhưng phải có ý kiến chứ.

Gương mặt lão hoàng đế khê biến sắc, còn Thần Hi di dời ánh mắt đen thẳm sang phía ta, cười rất phóng khoáng, lại có một chút vô tội:

- Nương nương mới xuất giá chưa biết, nhi thần trước giờ, không có tham gia vào chính sự!

Lời hấn nói, chẳng biết là có hàm ý gì đây? Diệp Thần Hi, trông thế nào cũng không giống một kẻ bất tài, hấn lại không tham gia vào chính sự sao?

- Ha ha! – Lão hoàng đế nhanh chóng bật cười, nhưng lại không tự nhiên lắm – Trẫm thấy... lão bát cũng đã trưởng thành rồi, từ sau phải giao cho người ít trọng trách thôi...

- Nhi thần tạ ơn long ân của phụ hoàng chiếu cố, có điều... – Bàn tay của y từ từ gấp lại quạt, xong lại mân mê sóng quạt – Nhi thần thế nào cũng thấy bản thân là một kẻ thích phóng khoáng hơn, người thấy đấy, nhi thần thực sự khó bỏ được cái thú vui...

Có phải ta có bệnh rồi không, ta cảm thấy không khí có chút áp lực, còn bản thân ta thấy chóng mặt làm sao ấy... Nãy không có, nhưng là khi nghe phụ tử họ qua lại mấy lời này, ta liền thấy kì lạ như vậy.

Nhị hoàng tử Đông Doanh ánh mắt linh hoạt, đủ thấy hấn cũng không phải là loại người đơn giản, tự chen lời vào:

- Bát đệ, ta thấy phụ hoàng nói rất đúng, đệ cũng đã hai mươi, thực sự không nên phong lưu chơi bời bên ngoài mãi, nhị ca vốn rất trông đợi vào đệ...

- Ha ha, nhị ca, có lẽ học tập huynh, bỏ được các sở thích hồng trần sẽ khiến đệ mất một thời gian dài đấy! – Thần Hi vui vẻ tung hứng qua lại.

- Bát đệ, trông thân thể linh hoạt không tệ, hay cùng ta lo việc binh cơ đi! – Tứ hoàng tử cũng nhảy vào sân bóng.

Chỉ có ngũ hoàng tử là vẫn giữ được sự tĩnh lặng bàng quan như cũ, lạnh, im lìm, nhưng chính điều đó không gây ra cho người khác cảm giác áp lực.

Năm cha con các người, quả thực khiến người ta đau đầu để suy nghĩ, mỗi lời các người nói là ý gì. Ta mới xuyên không đến đây, hà tất phải mệt nhọc

như vậy.

- Bệ hạ, thần thiếp có chủ ý! – Cuối cùng người chứng giám là ta, cũng là trọng tài, ta đành tự phong cho mình chức ấy để lên tiếng – Không biết thần thiếp có thể góp chút ý tứ hèn mọn. . .

- Ái phi, sao còn không nói!

Ta nhìn một vòng qua gương mặt tứ đại soái ca. Nhị hoàng tử thâm thúy đánh giá ta, tứ hoàng tử tò mò nghi hoặc, ngũ hoàng tử gương mặt không đổi sắc, còn có bát hoàng tử phong lưu hồn nhiên, đuôi mắt như hướng về phía ta mà dịu dàng cười.

Ta hít một hơi rồi nói một tràng:

- Thần thiếp cho rằng, nếu đơn giản cho trấn quốc bảo vật là mục tiêu để chọn ra hoàng vị không hoàn toàn bất hợp lý, chỉ có điều chưa đủ. Trước mắt, các vị hoàng tử cứ tìm trấn quốc bảo vật về, nhưng chuyện đó sẽ không quyết định ai lên làm hoàng đế. Thần thiếp trộm nghĩ, người lên làm hoàng đế ắt là người vừa có tài năng kiệt xuất lẫn đức hạnh, được cả lòng dân. . . chính là người nào thể hiện được tài đức, ắt được dân chúng ái mộ. Trong đó người nào tìm được trấn quốc bảo vật có giá trị tinh thần quý giá tự nhiên cũng sẽ được dân chúng ngưỡng mộ hơn, như vậy sau cùng, tìm được trấn bảo hay không, vẫn để hoàng đế là người do dân chọn. . .

- Là người do dân chọn? Không phải là người do bệ hạ chọn? – Tên hồ báo lập tức nhảy vào ngay sau khi ta tạm ngưng.

- Chỉ là thần thiếp có chút ý tứ hồ đồ. . .

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

- Không sao, ái phi cứ nói! – Lão hoàng đế ngược lại tỏ ra rất hứng thú để nghe tiếp.

- Muốn tâu bệ hạ, thần thiếp cho rằng ban đầu bệ hạ không thiên vị, vốn muốn để các vị hoàng tử có cơ hội công bằng nên mới có chủ ý đi tìm bảo vật, cho nên thần thiếp cũng dựa vào ý tứ quảng đại bao dung của người mà nghĩ thêm – Ta ói máu nhưng vẫn cố tăng bốc lão chồng lên một chút – Ý của thần thiếp là, nếu như chúng ta có thể để dân chúng công khai chọn mình quân, gọi là bầu cử. . . lấy lá phiếu tức là ý kiến của mỗi người dân, minh bạch công bằng. . .

Ta mượn ý tưởng tổng tuyển cử ở thời hiện đại mà hiến kế cho các hần, ta thừa biết chẳng có cái gì là công bằng hết, quan trọng là thế lực đằng sau hỗ trợ, khiến ai vận động bầu cử được lòng dân hơn thôi. Chưa kể đến việc kiểm phiếu cũng không hoàn toàn kiểm soát được. . . Mà mặc xác chuyện của các hần, nếu theo cách này ai lên làm vua cũng được, lên làm vua được, cũng chứng tỏ hần cũng có tư duy, có hành động tinh vi, thế lực cũng mạnh. . . Người mạnh thường sẽ thắng, chẳng qua bớt được loạn đao binh thường thấy trong các cuộc tranh giành ngôi báu thời phong kiến.

Không khí trầm lắng đến ghê người. Ta bắt đầu lo sợ có phải ta nói quá nhiều rồi không, một kẻ ngoại lai như ta mà lảm nhảm như vậy, thể hiện nhiều như vậy, có vẻ sẽ không tốt. Nhờ đầu lão hoàng đế hay đám hoàng tử kia dè chừng ta - kẻ xuất thân Tùy quốc, bí mật ám toán thì ta chỉ có đường chết.

Ánh mắt ta từ dè chừng chuyển sang nom nớp lo sợ, đảo qua đảo lại, đảo trúng đầu tiên là ánh mắt của Hi Nhi.

Hi Nhi dùng đôi mắt của hần, không ngừng biến chuyển mà truyền ý với ta rằng: “Sợ rồi sao, tại ngươi nói quá nhiều. . .” – “Yên tâm đi, ngươi là người của ta, ta sẽ không để ai giết ngươi” và cuối cùng là “Vì chính ta sẽ làm chuyện đó sau khi xong đại sự” . . .

Ta không hiểu sao ta lại đọc ra ý như vậy, là ta quá đa cảm, hay đơn thuần yêu thần chỉ đang cười cợt với ta. . .

Ta lờm hần một cái, xoay ánh mắt đi, chạm phải ánh mắt ngàn năm băng giá của ngũ hoàng tử. A, lần đầu tiên chạm mắt, có phải lần đầu tiên y nhìn ta? Có lẽ là sau khi vừa rồi ta trình diễn.

Nhìn, nhưng ta lại không đọc ra điều gì cả. . . người này khiến ta u buốt. . .

Ta dò ánh mắt, chạm phải ánh mắt có lửa của đại hồ báo tinh tinh. Hần oán giận ta nói lung tung? Làm hần tự nhiên vẫn phải đi tìm cái vật vô tri chết tiệt? Còn có chút xem thường ta hồ đồ, là loại nữ nhi lớn mặt dám tham gia chính sự.

Ta bắn cho hần một ánh mắt tiểu liên, lướt sang người thanh nhã cuối cùng – nhị hoàng tử.

Người này tuần mâu nhìn ta không hề thất thố, lại có chút cảm giác như thường thức đánh giá chậm rãi, nhưng càng nhìn, ta càng cảm thấy người đó âm thầm muốn nhìn xuyên thấu qua ta, để xem ta rốt cuộc là loại người gì. Khi ta nhìn hần, hần khẽ cười, không rõ ẩn ý.

Có cần nhìn sang kẻ thứ năm – lão công của ta? Ai, lão là độc đắc nhất, không có nhìn ta, lại nhắm mắt như trầm tư suy nghĩ, song ta cũng hiểu lão

không phải là ngu quân, lão ắt đang có dự tính.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ngũ hoàng tử

Một hồi lâu sau, lão hoàng đế già bật cười rồi phán một câu:

- Để sau đi... trầm cần cân nhắc lại chuyện này! Còn bảo vật... khụ... trầm vẫn hi vọng các người tìm trở về...

Xong lão không quên cầm tay ta, vuốt vuốt ve ve mà tán thưởng:

- Ái phi, nàng cũng thật thông minh, chủ ý của nàng cũng không hề tệ đâu!

Ta nhìn vào khoang miệng lão, con trâu già này đã rụng mấy cái răng rồi mà vẫn muốn gặm cỏ non? Haiz, ta nguyên rửa người đột tử sớm đi...

Ta né tránh hẳn, rút lại tay đưa lên vuốt tóc, làm bộ đáng tự nhiên quyền rũ.

- Bệ hạ, thần thiếp mới nhập cung, còn chưa thăm thú được hết hoàng cung vĩ đại này... người dẫn thiếp đi thăm thú đi nha!

Ta trong lòng tự đắc ý, ta nũng nịu như thế, đáng yêu như thế, người không thể từ chối, nhưng lại lực bất tòng tâm, xem đi, đến đi đứng người còn không tự đi được, làm sao cùng ta tản bộ hoàng cung...

Ta không biết đám hài tử của lão có thấy muốn ới hay tức cười không...

Mất phượng xinh đẹp của ta, à không của thân xác này chớp chớp hai cái, bộ dạng thập phần tội nghiệp, thành toàn cho ta đi, cho ta rời khỏi đây đi...

Lão hoàng đế bất đắc dĩ nói:

- Nhưng mà ái phi, trầm không đi lại được...

Ta mắt sáng như sao, lướt qua F4 đẹp trai của lão, tinh vi che giấu sự hồ hời trong lòng.

- Bệ hạ, hay là để một trong mấy hoàng tử dẫn thần thiếp đi ha! Thần thiếp mới vào cung, cái gì cũng chưa biết, cũng chưa có dịp trò chuyện với người nhà của bệ hạ!

- Ấy, một trong các người dẫn quý phi đi thăm thú! – Lão hoàng đế không cam lòng nhìn tứ đại anh kiệt trẻ tuổi, ta không chắc lão có ghen tị với tuổi xuân xanh của đám con trai mình hay không.

Ta nghĩ là ta có quyền chọn lựa một trong bốn vị soái ca này.

Mất ta lại bắt đầu di chuyển. Ha ha, Hi Nhi, ta không chọn người đầu, không phải vì người đe dọa ta ở ngoài thì đừng gần gũi người, ta chính là đang tìm một cơ hội để thoát khỏi khống chế của người, dạy cho người một bài học...

Muốn vậy, ta phải bám vào một đối thủ cân sức của người...

Ta có linh cảm không tốt lắm về nhị hoàng tử, người này miên man như nước...

Đại hủ báo tinh tinh? Cần gì nhìn ta bằng ánh mắt thiếu thiện cảm như vậy? Người nghĩ là ta hảo tâm ban cho người “phiên phúc” à?

U lãnh hoàng tử, chính là lựa chọn của ta. Nam nhân thể hiện được sự lạnh lùng, bản thân người đó đã phải có cơ trí, tinh tâm, chính là một người có thể khống chế được hỉ nộ ái ố thông thường...

Hơn nữa, chẳng phải nam nhân lạnh lùng rất khó có tình cảm, nhưng lại là những kẻ sâu sắc chung tình số một?

Ha ha, ta nghĩ mình sẽ tấn công ngũ hoàng tử Diệp Phương Thành này, mẫu soái ca lạnh lùng một thời từng rất “hot”... chí ít ta cũng sẽ dùng tuyệt chiêu bám càng, biến anh ta thành đồng minh trước...

...

...

Nhưng một lát sau, ta phát hiện ra có phải ta đã sai lầm rồi không?

Soái ca từ lúc nhận mệnh dẫn ta đi thăm quan hoàng cung, ngoài một câu ba chữ: “Quý phi, thỉnh” ra thì chưa hề lên tiếng, cơ mặt chưa hề co giãn, chưa hề biến sắc...

Hai cung nữ của ta ban này là Tiểu Liên, Tiểu Hoa, ta đã thị uy để các nàng không bám theo. Ta không cần biết khi bình thường các nàng nhất định phải đeo bám ta thế nào, trước mặt ngũ hoàng tử, chẳng nhẽ các nàng dám làm trái ý chủ tử?

Có ngậm theo sau, có ngậm mách với Thần Hi không thì ta không cần quan tâm...

Người hướng dẫn viên Diệp Phương Thành này nếu được tuyển dụng thì chắc chắn sẽ bị đá thẳng khỏi công ty sau mười phút thử việc, bởi có ai đòi hướng dẫn viên cứ lẳng lặng đi trước, để du khách bám theo sau... Cuộc du ngoạn nhạt như nước ốc, giống như hai người không quen biết cùng đi bộ...

Chân dài, chân dài kia, chân dài tốt lắm sao? Người bước nhàn nhả như vậy nhưng ta cũng phải chật vật đuổi theo...

Ta mới cho rằng, ngũ hoàng tử không phải là một nam nhân lạnh lùng, mà chính là một con rùa tự ki tự trọng ha ha!

Tự ki, người tự ki vì cái gì? Ngoại hình tốt, thân thể để vương, còn có cơ hội đăng cơ làm hoàng đế, có cái gì đáng tự ki chứ?

Cứ như vậy, mặc dù ta lên tiếng hỏi cái gì, tán dương cái gì, y cũng không có hứng thú đáp lại. Này, nghĩ ta không thể kết tội người vô lễ với quý phi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Y dẫn ta lòng vòng qua ngự hoa viên, rồi đến khi trở lại trung tâm hoa viên, dường như cũng không còn cái gì đáng ngắm.

- Thôi được rồi, người về đi! – Ta phẩy tay cho cục nước đá này lui đi.

- Nhi thần cáo lui! – Cúi đầu nói bốn chữ cần thiết, y cũng không nhìn lại ta mà xoay người đi thẳng.

Hừ hừ, ta chưa chán, cho người đi trước một đoạn rồi, ta ngậm bám theo người, để xem rốt cuộc u lãnh hoàng tử này với mọi vật, mọi người đều vô cảm như vậy? Xem sinh hoạt thường ngày của người cũng tẻ nhạt như vậy sao...

Ta rón bước, khi thì nấp vào những bụi cây, khi thì men theo luống hoa mà bám theo y. Y đi với tốc độ không chậm cũng không nhanh, ta cũng sẽ không để mất dấu.

Bỗng gào ra khỏi ngự hoa viên, chớp mắt một cái ta đã không thấy cái giá quần áo màu trắng đó đâu cả. Chẳng nhẽ y thân thủ nhanh gọn cắt đuôi ta?

Ta chán nản xoay đầu sang trái một chút, bỗng bất thành linh nhận thấy trên cổ có cảm giác mềm mềm sắc sắc, giống như là nhuyễn kiếm chò lấy mạng...

Là y! Có điều trên cổ ta không phải là nhuyễn kiếm, mà là một cành trúc! Ha ha, ta tin là cái cành trúc nhỏ bình thường vô dụng này cũng có thể lấy mạng ta lắm, vì người sử dụng nó là cao thủ thôi.

Diệp Phương Thành xuất hiện phía sau ta đột ngột như một âm hồn, tuy là cầm “kiếm” kề lên cổ ta, nhưng gương mặt hần, thủy chung không có biến chuyển thần sắc...

Ta cười cợt hiền lành:

- Ngũ hoàng tử... không phải là bốn cung cố tình theo người... ha ha... là vì ta không biết đường ra nên mới tự bám theo thôi!

Chết tiệt, tại sao một hoàng tử mà cũng dám uy hiếp lấy mạng quý phi nương nương, hẳn công tác thu dọn hậu sự và tạo hiện trường giả của người tốt lắm...

Y lẳng lặng thu ánh mắt nhìn ta, cũng thu hồi “kiếm”.

- Phương Thành, người dẫn bốn cung về đi!

Ta lên tiếng năn nỉ, còn liếc một chút gọi thẳng tên của y một cách suồng sã, để xem y có phản ứng gì không. Kết quả là một chữ “Thỉnh”, y xoay người bước trước.

Ta lảo đảo đi theo, mồm mếp òn ào khua khuấy liên hồi, nhất định phải dùng cường độ và tốc độ lớn nhất để phá tan sức chịu đựng của y, ta không tin là một cái nhúm mày hay một câu bực dọc y cũng không thể hiện ra.

- Phương Thành, tại sao ngươi không thích nói chuyện?

“...”

Từ giờ, ta sẽ dùng dấu “...” để biểu hiện việc lạnh lẽo im lặng thờ ơ không biến đổi của y.

- Sở thích lớn nhất của ngươi là gì?

“...”

Haiz, sở thích của y chính là im lặng.

- Phương Thành, ngươi mắc bệnh đúng không?

“...”

- Ngủ hoàng tử, trên vai ngươi có con sâu róm!

“...”

Thêm vài chục câu như thế nữa, chính bản thân ta là người không chịu nổi. Ta đứng lại, rất muốn hét lớn. Dồn cơn nóng xuống đan điền, ta đánh cược chạy lên phía trước mặt y, ngăn cản bước chân của y.

Y nhanh chóng bước chân sang trái, bình thân đi tiếp. Ta chạy ngay sau, lời thốt ra như thật.

- Phương Thành, có một chuyện rất quan trọng mà ta nhất định phải nói với huynh...

Dường như y chỉ bước chậm lại một chút.

- Đó là... hình như ta đã để ý huynh... ý của ta là... ta thích huynh!

Này sét đánh ngang tai, những lời này mà kẻ khác nghe thấy, chính là một chuyện, một chuyện rất lớn...

Từ chối đi Phương Thành, hay là lạnh lùng coi như không nghe thấy hả?

Cuối cùng cũng có phản ứng, trời không phụ lòng người, u hồn Diệp Phương Thành cạy miệng hén nói ra được hai từ lãnh đạm, nhưng thực sự ta nghe xong rất sốc.

- Cứ việc! – Nói rồi lại đi tiếp.

Ta đóng băng...

Ta đóng băng ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Cho nên ta đã rút ra một điều: Diệp Phương Thành cũng là một người khó đỡ.

Có lẽ công phu bấm càn chưa hiệu quả và mặt ta còn chưa đủ dày, phải dày hơn nữa, cách chinh phục nam nhân lãnh khốc chính là như vậy. Cái này là do ta đọc truyện rút kinh nghiệm ra thôi, còn thực tế ta không biết, ta còn chưa có người yêu nha >”

Đừng nghĩ ta thích y thật, ta thừa nhận ta có ấn tượng với y, nhưng ta đang phấn đấu vì mục đích của mình – chơi lại Thần Hi, và ta muốn chinh phục con rùa tự kỉ một ngày không nói quá ba trăm từ này...

Ta trở về Trữ Tú cung lúc gần trưa, buổi chiều không có biến động gì ngoài việc ta đi lại xung quanh cung điện của mình, nhập hội buồn đưa lê với một đám cung nữ thái giám.

Thật ra lúc thấy ta, họ e dè vội lảng tránh đi làm việc, ta phải vừa đe dọa vừa dụ dỗ, họ mới ngồi kể chuyện cho ta nghe. Ta chính là một quý phi đầy thân ái, gần gũi kẻ hầu người hạ, còn có thể ngồi chung dưới hành lang buồn chuyện cơ mà...

Ta đến đây, không ai nói rõ cho ta, ta chỉ có cách tìm hiểu, đôi khi mõi tin tức từ đầu đường xó chợ rất thú vị. Có ai muốn nghe không, ta sẽ nói những điều thú vị nhất nhé...

Trong tâm cung của Bát hoàng tử Diệp Thần Hi có cái gì nhiều nhất? Chính là đàn bà...

Ta biết hần phong lưu hư hỏng, nhưng khi đối diện với sự thật yêu thần này đã tàn hoa bại liễu, ta thực có chút nuối tiếc khó hiểu... Fan của Hi Nhi, các người có đau lòng không?

Trái ngược lại, Diệp Phuong Thành không có một phi tử nào, đám thuộc hạ này còn kháo nhau, ngũ hoàng tử hai mươi ba tuổi kia còn là một xử nam>”

Nhưng mà, chỗ hần ở không có phụ nữ, liệu có khi nào ngũ hoàng tử là một...

Như vậy, ta càng đau lòng hơn...

Chuyện thứ ba với ta không quan trọng lắm, lão hoàng đế bảy mươi tuổi kia, có đến mười ba hoàng nam và hai mươi công chúa, trong đó đại hoàng tử lẽ ra đã bốn mươi tuổi bị ám sát ba năm về trước, đại công chúa già nhất cũng hơn tuổi mẹ ta, con cái của lão ắt sẽ đông thêm nếu không có hàng loạt hài nhi mới ra đời đã chết yểu...

Chuyện thứ tư liên quan đến mẹ của Thần Hi, tại sao ta lại hỏi chuyện mẹ của hần? Vì ta đoán bà ta là một người xuyên không...

Mẹ của hần, là do phụ hoàng cướp được trong một cuộc chiến mở rộng bờ cõi, tiêu diệt Viên Quốc hai mươi năm về trước... bà ta ở trong cung không có phong vị, chỉ là một phi tần cứu phẩm xuất thân nô lệ, sau này cũng không được lão già ngó ngang đến mấy.

Những chuyện khác thì không ai được rõ...

Hoàn cảnh của Hi Nhi như vậy...

Có phải như vậy chính là động lực để khiến hần ngấm ngầm tranh đoạt quyền lực?

Thần Hi, ta có chút thương cảm cho người, nhưng thủ đoạn của người như vậy, ta không đứng về phía người đâu...

Còn hai đại soái ca khác.

Nhị hoàng tử Diệp Đông Doanh hai mươi tám tuổi, mẫu thân cũng từng là quý phi, từ nhỏ văn võ toàn tài, uyên bác vượt trội, chính là người được không ít triều thần tiến cử. Có điều trước khi hần sinh ra vài năm thì đã lập đại hoàng tử con của hoàng hậu làm thái tử rồi. Thái tử là người đức độ nhân từ, rất có hiếu lễ nhưng không xuất chúng mấy. Năm mười một tuổi, Đông Doanh đánh bại nhất đại kì thủ, hần giúp phụ hoàng xử lý việc nước cũng tinh diệu biến hóa, cao thâm như thế cờ...

Tứ hoàng tử Diệp Khởi Minh hai mươi lăm tuổi, ưu thế là công phu võ học, mười ba tuổi đã ra sa trường, dùng binh linh hoạt thần tốc, uy vũ đánh đâu thắng đó, hần là người đầu tiên được phong vương, còn giữ chức thượng thư bộ binh, nguyên soái đại quân kiêm thống lĩnh cấm vệ, tương đương bộ trưởng bộ quốc phòng thời nay...

Ngoài ra, ngũ hoàng tử Phuong Thành trước năm mười hai tuổi sống ở bên ngoài hoàng cung...

Các hoàng tử trưởng thành đều đảm nhiệm trọng trách trong triều, riêng bát hoàng tử yêu thích thú vui hồng trần, còn đứng tên một vài kĩ viện, khách điểm, thương hội, kết giao với đủ hạng người...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Từ trưa cho đến chiều, ta không thấy bóng dáng cặp cung nữ hầu cận mà Thần Hi cử đến đâu cả, chẳng nhẽ là mãi đi hót lèo với hần rồi. Vậy có khi nào tối nay hần lại đến tìm ta hay không?

Chính là ta không ngờ tới hần hư hỏng đến mức mò đến vào lúc ta đang tẩy tịnh trong bồn gỗ. Vai của hần chính là một tiểu thái giám “Tiểu Hi Tử” mặt

rõ nhưng ánh mắt vẫn âm ngoan, có lẽ hắn cố tình dùng ánh mắt cho ta biết hắn là ai...

- Diệp Thần Hi! – Ta nghiêng rặng, ngồi thụp xuống dưới nước, co đầu gối lên che – Ngươi có cần ăn miếng trả miếng đến như vậy không?

Chẳng nhẽ hắn để bụng chuyện đêm qua ta soi hắn tắm, nên cố tình đến vào giờ này, trên tay còn cầm một giỏ đựng cánh hoa.

- Nương nương, nếu ta chủ ý ăn miếng trả miếng, người làm gì ta một, ta còn phải trả lại gấp mười...

Tên biến thái! Ta một bụng tức nhưng vẫn ngồi lì trong bồn gỗ, phía trên mặt nước đầy cánh hoa rơi, Tiểu Hi Từ chậm rãi thả chúng xuống cho ta.

- Nương nương, có cần nô tài chà lưng hộ, hay là... hầu hạ khác? – Giọng hắn cực kì êm tai dụ hoặc.

- Ngươi biến cho ta! – Ta ban đầu là tức giận, nhưng cảm thấy sự tức giận của ta lại càng làm hắn cao hứng – Đừng nghĩ dễ dàng chiếm tiện nghi của bản cung!

Hắn trên môi cười, giống như muốn bảo, cái quan trọng chỉ là hắn có muốn ngay không mà thôi.

Ta mặc xong y phục, còn đang cầm khăn lau khô tóc, bước ra khỏi tắm bình phong đã thấy hắn đứng gần phía bàn trang điểm, tay cầm cây lược, ôn nhu nhìn ra phía ta.

- Nương nương, nô tài chải tóc cho người!

Cái mà hắn thể hiện, đủ cho ta thấy ta không thể cự tuyệt ~~ Muốn ta bồi người chơi đùa sao?

- Nể tình ngươi là một soái ca, mà ôn nhu chăm sóc của một soái ca thì không nên khước từ, ta tạm thời không có chấp! – Ta vênh mặt đi tới, ngồi vào trước ghế.

Sau khi tắm xong, dung nhan của ta, à không của Yên Minh Cơ càng hồng hào xinh đẹp. Mái tóc rối được Hi Nhi tận tình chải chuốt, bàn tay của hắn có vẻ rất dịu dàng nâng niu...

Ta biết hắn cũng sẽ không đùa lâu, bởi hắn đã đến đây ắt là có ý đồ của hắn. Có lẽ đùa cợt chính là màn mở đầu thường có của hắn cho đỡ... vô vị.

- Nương nương, hôm nay tản bộ với ngũ hoàng huynh, hắn là vui quá đi... – Hắn vuốt ve một lọn tóc, cất giọng bình thản hỏi.

- Ta nghĩ thấy mùi dấm, Hi Nhi! – Ta cố tình cong cong khóe môi, giấu cợt bừa đi – Ta còn nói với y, ta thích y...

Ta thừa biết hắn không ăn giấm, nói chơi vậy thôi. Hắn vẫn bình tĩnh như cũ, lại còn cười rặng rờ vô tư hơn. Ta không biết y nghe có hiểu ăn giấm là gì không, nhưng có lẽ về sau cũng đã thể hiện được...

- Có chuyện đó sao? Nhanh như vậy, ta không ngờ đấy... – Hắn như tỏ ra ngạc nhiên.

- Hừm, còn giả bộ, không phải ngươi ngầm theo dõi ta sao?

Mái tóc của ta đã được chải mượt. Hắn còn định vờ tay định lấy lọ hương liệu xoa lên cổ ta sao? Ta nhanh tay cầm nó lên trước.

- Nương nương nghĩ sai rồi, ta không theo dõi ngươi... ta nghĩ việc đó không tốt...

- Là vì ngũ hoàng tử cũng là một cao thủ sao? – Ta ngẫm nghĩ rồi nói – Vì vậy, không thể tùy tiện bám theo y...

- Nương nương có biết hoàng huynh đối xử thế nào với sát thủ hay gián điệp bám theo y không? – Yêu thần tỏ ra úp úp mở mở để ta tò mò.

- Thế nào? Giết?

- Ngũ hoàng huynh, dù đối phương là ai cũng chỉ một kiếm không lưu tình..

- Hừ tướng gì... – Ta tỏ ra lãnh đạm thờ ơ, còn có một chút tán dương Diệp Phương Thành – Nam nhân phải nhẫn tâm một chút mới làm được đại sự...

Chẳng phải trong tiểu thuyết, các soái ca thường hay lãnh khốc vô tình hay sao? Một vài tên ma đầu cũng không có gì là lạ.

- Câu nói này của nương nương, thực hợp với ý ta... – Yêu thần cũng vui vẻ hưởng ứng.

Ta ngược đầu lên nhìn hắn, có chút cao hứng mà hỏi:

- Vậy Hi Nhi, nếu là sát thủ hay gián điệp đến tìm ngươi, ngươi sẽ thế nào?

- Còn xem đã... – Hắn giờ một khóe môi cười ám muội.

- Xem cái gì?

- Xem là nam hay nữ! – Thân nhiên mà đáp lại ta. – Nếu là nữ thì phải xem có nhan sắc không. . .

Hắn một tay nâng cằm ta lên, ánh mắt chậm rãi thưởng thức, tà ý mê hoặc:

- Nhan sắc xinh đẹp như nàng, sẽ được “ưu ái” hơn một chút. . .

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

- Hừ! – Ta gạt tay hắn ra đứng dậy – Ngươi đã đến đây rồi, có gì vào việc chính đi! Nói nhanh bốn cung còn đi ngủ.

Hắn cũng đỡ bỏ vẻ phong lãng hào hoa, dần trở nên nghiêm túc. Đợi ta ngồi lên giường tháo giày, hắn mới tuyên bố, trong ánh mắt bày tỏ sự không hài lòng:

- Nương nương, ta đến là để báo cho ngươi, ta đổi cho người tỳ nữ khác.

- Hai cô nàng kia đâu? – Ta mới ngộ ra mà hỏi.

- Nương nương lưu luyến họ như vậy, sớm muộn khi xuống hoàng tuyền sẽ gặp lại! – Âm điệu bình thản như không, chỉ có ánh mắt là trầm luân như địa ngục dọa người.

- Ngươi. . . Ngươi đã giết họ sao? – Ta trừng mắt kinh ngạc nhìn hắn.

- Đã.

- Tại sao phải làm như vậy?

- Nương nương rõ hơn ai hết! – Hắn từng bước lại gần, đứng trước mặt ta, hơi cúi xuống mà uy hiếp nói – Chỉ với một nha đầu như ngươi không đối phó được, ta còn giữ chúng làm gì?

Trong chớp mắt, cái mặt nạ phong lưu đã hoàn toàn dỡ xuống, hắn chính là một ác ma độc ác cuồng vọng thực thụ.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Kẻ cắp cũng có bà già

Trong lúc ta còn đang kinh thiên động địa nhìn chằm chằm hắn, hắn đã nhếch miệng cười, đẹp đẽ giả tạo:

- Nữ nhân, không phải ngươi vừa nói nam nhân cần tàn nhẫn một chút mới có thể làm đại sự sao? – Vươn ngón tay thon dài, hắn lướt theo sườn mặt ta.

Không. . . cái này là không phải. Trong lòng ta vốn nghĩ rằng cái nhẫn tâm điển hình của các soái ca đó là không lưu tình với kẻ địch, còn người không phạm đến ta, ta cũng không động đến người. . . giống như kiểu của Diệp Phương Thành.

Diệp Thần Hi, người tưởng như vậy là uy hiếp được ta sao? Bản lĩnh của ta không nhỏ, kể cả cái chết ta không còn sợ, bởi ra đã bị cả cái xe tải chèn qua, chết thêm một lần nữa biết đâu lại khư hồi về?

Ta tránh né hắn, đột nhiên đứng dậy trên giường, bây giờ đổi lại ta mới là người cao hơn hắn một cái đầu, ta chống tay vào hông, cảm giác từ trên cao nhìn xuống thật không tệ.

- Diệp Thần Hi, bốn cung nói cho ngươi, ngươi cứ đem thuộc hạ của mình đến đây, ta nhất định làm khó dễ chúng, ngươi có bản lĩnh thì giết đi, giết từng người một, giết đến khi nào không còn thuộc hạ nào! – Ta mạnh mẽ mà nói – Càng tốt cho bốn cung! Ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi, ta không sợ uy hiếp! Độc được chứ gì? Không cần giải độc, cùng lắm du ngoạn mấy ngày nữa!

Diệp Thần Hi ngược lên nhìn ta, công nhận cái cặp mắt đen tuyền của hắn phản chiếu hình ảnh rất tốt, ta còn thấy được rõ nét cái gương mặt kiêu ngạo

đánh đá của ta.

Dường như yêu thần này không bao giờ tức giận, mà trái lại, hắn lại thích cười. Hắn có nhiều sắc thái cười: phong lưu phóng đãng, ôn nhu dịu dàng, tà mị gian trá, nham hiểm thâm độc... Lúc này nụ cười của hắn lần lượt có đủ cả mấy sắc thái đó. Hắn vừa có thể vừa chơi bời đùa cợt vừa uy hiếp.

- Vô tình như vậy, quả là vừa vặn là một cặp với ta! – Hắn vô liêm sỉ nói – Nếu như giết hết thuộc hạ của mình rồi, có lẽ ta phải tự mình “phụ trách” nàng...

Trong chớp mắt, âm điệu của hắn đầy tình cảm, biểu cảm thực sự rất đạt, hiệu ứng lại rất tốt nhờ dung mạo tuyệt luân mỹ nam tử, thực sự không báo trước làm trái tim ta lỡ một nhịp.

- Còn nữa... – Hắn vươn tay ôm lấy thắt lưng ta, nhanh gọn kéo người ta xuống thấp – Nàng thú vị như vậy, nếu nàng muốn chết, ta nói rồi, phải có chút ưu ái cho nàng... – Càng về sau, nghe càng êm tai.

Ta vừa định thần nhưng vẫn không thể kịp, hắn... hắn... hai tay đỡ lấy ta, môi vươn tới áp lấy môi ta...

Hắn... hắn...

Lưỡi hắn... luôn trong miệng ta...

A... cường hôn...!!!

Ta trở mặt, còn hắn ban đầu nhắm mắt, sau đó lại khẽ mở ra đôi mắt, truyền đến một tia nhìn phong tình rồi chậm rãi nhắm mắt lại tiếp.

...oOo...

Mười phút sau, ta hờn hển ngồi phịch trên giường, hồng học thờ như đã suyt bị chìm chết. Có lẽ vì phản ứng tự nhiên, lồng ngực ta phập phồng, trái tim ta còn đập như muốn nhảy tung... Đập vì ta đang tức... >””

Hi Nhi còn đang nhìn ta ...

- Người... Người tại sao làm như vậy? – Ta thờ không ra hơi nói.

Bỗng chốc gương mặt hắn đánh lại, có chút phũ phàng:

- Hôn chơi thôi! – Lạnh lùng khẽ liếm môi – Không tệ!

Ta chùi chùi lại quẹt quẹt, đứng lên hét lớn, hét một cái kinh thiên động địa.

[-- Chen ngang giữa --

Nghiên Hàn cung.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Một vị bạch y nam tử lãnh đạm đang tự nghiên cứu âm thuật bên cây Thiên Linh cầm, hai thuộc hạ phía sau gật gù trầm ngâm thưởng thức thanh âm huyền diệu do chủ nhân mình xướng.

Bỗng nhiên thanh âm của cầm ngưng lại.

- Điện hạ, có chuyện gì?

Lần đầu tiên thấy một sắc thái hiếu kì, nhưng lại chỉ vờn vờn trong khoảnh khắc ngắn ngủi trên gương mặt Diệp Phương Thành.

- Đường như có thanh âm rất lớn quấy nhiễu âm luật của ta!

- Đâu có điện hạ, bọn thuộc hạ không nghe thấy!

Diệp Phương Thành nhu nhú đôi mày, đám thuộc hạ không tin liền tròn mắt nhìn.

- Chắc chắn có... nhưng... tại sao lại nghe giống thanh âm của thú rừng?

Khi gương mặt hắn trở nên vô cảm như cũ, ánh mắt hướng qua đám thuộc hạ, bỗng thấy hai kẻ đó vẫn như người chết cứng.

- Điện... điện hạ... kì tích! Điện hạ trong một phần mười khắc, lại nói quá mười lăm từ, lại còn có hai trạng thái cảm xúc! – Một tên thuộc hạ không kim nỏi mà ca thán.

- “...”]

Vì tiếng hét của ta, không lâu có mấy tiếng chân rầm rập ngoài hành lang, hắn là bọn thái giám cung nữ nghe thấy tiếng hét trong phòng quý phi nương nương thì vội chạy đến.

Tên Thần Hi nhanh chóng ngụy trang bộ mặt rồi...

Trong đầu ta lóe lên một dự tính, nhanh thay đem bình trà ngọc quý trên bàn đập vỡ.

- Nương nương, đã có chuyện gì ạ? – Mấy cái đầu ngó vào bên trong hỏi.

- Tên thái giám này! – Ta chỉ thẳng vào Tiểu Hi Từ, bộ dạng tức giận thị uy – Hắn làm vỡ ấm ngọc bồn cung yêu thích nhất! Còn không mau lôi hắn ra đánh một trăm roi cho bồn cung! Còn nữa, phải xát muối!

Trong mắt Tiểu Hi Từ thoáng ngỡ ngàng, lộ ra một tia nhìn ai oán. Đến lúc hắn bị lôi khỏi phòng ta, lại thể hiện thêm một ánh nhìn không cam tâm xen lẫn đe dọa “được đấy!”.

...

...

Vì một lý do gì đó, ba ngày sau đều thấy bát hoàng tử cáo bệnh, không thể vào cung thỉnh an bề trên...

Nhưng vì một lý do gì, đã qua ngày thứ ba, cũng không thấy quý phi nương nương xuất đầu lộ diện?

Ta ngồi trên giường, cảm cái gương đồng nhỏ, ai oán nhìn vào đôi môi lở loét của mình. Đây là kiệt tác yêu thần ban cho? Hắn đã cố tình hạ độc lúc môi kẻ môi đó?

Thật không lường hết được lòng ác thiên hạ mà... Cũng may ta còn cơ trí báo thù được một ít, nếu không thì tự có lỗi với bản thân.

“Hôn chơi thôi!” – Các người không tưởng tượng nổi bộ mặt sở khanh của hắn lúc đó, thực muốn đập cho hắn một cái dép.

Một lát sau ta thấy có người gõ cửa phòng, ta lấy cái quạt lông công tự che tạm gương mặt, bước ra mở cửa.

Đó là một thiếu nữ, trông chỉ trạc tuổi ta, xinh đẹp thanh tú, yêu kiều nhưng không chói mắt, nàng ta tản ra một loại khí chất giống như bạch liên thanh khiết nhất. Đặc biệt đôi mắt rất có thần, đủ biết nàng ta là một người thông minh khéo léo.

- Nô tỳ Thanh Thanh tham kiến quý phi nương nương! – Âm điệu nghe cũng rất hay, nàng ta quỳ xuống thi lễ – Nô tỳ được thượng cung phân phó, trực tiếp đến hầu hạ nương nương!

Thượng cung cái khi gì, nói là tay trong của bát hoàng tử đi cho lệ.

Ta cũng không làm bộ dáng cao quý nữa, đồng đánh ngồi lên ghế, thay đổi thái độ, cố tình lờn nguyệt cô nàng.

- Nương nương, nô tỳ dâng trà cho người! – Thanh Thanh nhẹ nhàng đứng dậy, hướng đến bàn trà.

Nàng ta mở nắp ấm, nhanh chóng đổ vào một thứ bột, sau đó nhanh chóng dùng giọng nhu thuận giải thích:

- Gia nói rằng, uống xong cái này, nhan sắc nương nương sẽ lập tức hồi phục!

- Hừm, vậy bây giờ hắn có phải là không đi nổi, nằm sấp trên giường không?

- Bẩm nương nương! – Cô ta rõ ràng không có thái độ thù địch, mà nhẹ nhàng như cũ – Nhờ phúc nương nương, gia cũng được nghỉ ngơi một ngày... Hôm nay gia có việc bên ngoài, không thể nhập cung được!

Nói dóc đi, ta còn thị uy đám nô tài, ai mạnh tay nhất sẽ được trọng thưởng... Đang nằm liệt giường thì cứ nhận đi, còn giả bộ hơn thua làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Nhị hoàng tử:

Sau đó có một điều phiền toái là, cô nàng Thanh Thanh này bám ta như một loại kí sinh trùng, chưa nói đến cô ta không dễ gạt như hai cô nàng xấu số kia, dù ta có sai cô ta làm gì, nếu không hợp lý, nàng ta sẽ không làm, kể cả lúc có người ngoài, lẽ ra nô tỳ phải nghe lời chủ nhân, nàng ta bèn khéo léo tỉnh vì thoái thác, trong ý tứ cũng sắc mùi hương bổ ngấm, y như bán sao của chủ tử mình vậy.

Thế mới biết, trông mặt không thể bắt được hình dong, Thanh Thanh chính là một ả nha hoàn nguy hiểm.

Thân phận thật sự của cô ta là một trong “Tứ Tuyệt” của Bát hoàng tử Diệp Thần Hi.

Ta đi dạo trong ngự hoa viên, dù bất cô ta đi sau hai mươi trượng, ta luôn lách kiểu gì đều không tránh khỏi cô ta. Thực sự phiền phức!

- Thanh Nhi, đóa mẫu đơn kia thật đẹp, mau đem lại cho bản cung! – Ta chỉ ra phía đó hoa xa xa mà nói.

Nàng ta cảnh giác, song cũng có một phần tự tin, ta cá chắc nàng ta có khinh công và thân pháp khá linh hoạt. Nếu ta không phải từng đạt giải trong cuộc thi chạy marathon năm cấp hai chắc cũng không mơ có một phần mười khả năng chống lại nàng.

Trong ngự hoa viên có một khu vườn xây dựng gần như vườn mê cung ngày nay, mỗi bức tường cây lá đều cao hơn đầu người, và ta đang cùng Thanh Thanh chơi cút bắt trong đó.

Này, đây vẫn là ban ngày ban mặt, nơi này cũng phải không có người, một cung nữ như ngươi sẽ không phi lên không trung mà tìm bóng dáng ta chứ...

Ta không chắc có lợi dụng địa thế này để trì hoãn được chút nào không, chỉ biết ta đã chạy lòng vòng một đoạn, Thanh Thanh còn chưa đuổi tới, ta phải núp vào một góc nào đó thở đã.

Ta dần bước vào một góc thành lá, đột nhiên chân đạp trúng một cái hòn đá vô tri, suýt nữa té ngã, chính vì vậy ta bực mình muốn sút lại trả nó.

Ngờ đâu nó lại không hề di chuyển, quái lạ, viên đá này chỉ to hơn cổ tay, đâu phải là đá tảng?

Thoạt trông nó rất bình thường, nhưng lại nằm im lìm trong một góc khuất của khu vườn mê cung...

Ta cúi xuống, không sút nó theo đường thẳng mà thử vịn vịn xuôi ngược theo chiều kim đồng hồ. Thì ra là một cái nút nguy trang của một cơ quan bí mật? Sau khi ta vô tình xoay hòn đá đúng bảy vòng, phía dưới chân ta bật ra một cái hố, ta lập tức rơi xuống...

Đó là một đường hầm lờ mờ tối, không có cái gì thấp sáng ngoài mấy cục dạ minh châu siêu lớn. Ta nghĩ rằng dạ minh châu vốn rất đắt, hơn nữa phải hấp thụ ánh sáng ban ngày thì ban đêm mới phát sáng như dạ quang được, tức là có người ngày ngày đem dạ minh châu xuống đây? Ất phải là một kẻ có máu mặt, lại còn xây dựng huyết đạo bí mật trong hoàng cung này?

Phía bên trong sáng hơn, ta có chút dè chừng bước vào. Ta cũng lo sợ đây là cơ quan bí mật của một thế lực nào đó, nếu có người trong đó, ắt sẽ đem ta thủ tiêu... Chỉ có điều, rớt xuống đây rồi không làm cách nào bò lên trên được, chỉ có cách là đánh liều đi tiếp...

Không ngờ bên trong lại bày bố giống như một thư phòng, xung quanh có rất nhiều giá sách lớn, chứa hàng chồng văn thư...

Và đặc biệt hơn, chiếc bàn gỗ đặt một viên dạ minh châu lớn, ngồi bên bàn chính là một mỹ mạo nam tử!

Người này bình tĩnh, điềm đạm như nước, ung dung chăm chú nhìn vào cuốn sách trên tay. Ta lại có cảm giác hần cũng đã đoán biết được có người bước vào từ trước.

Khi ta dừng bước, hần cũng ngẩng đầu lên, phong thái tự nhiên, lại có một chút hạo cảm mà cười:

- Thì ra là quý phi nương nương!

Hần chính là nhị hoàng tử Diệp Đông Doanh.

Diệp Đông Doanh rời khỏi chỗ ngồi, còn ra thì lễ với ta. Ta ngơ ngác nhìn tiếp một vòng căn phòng bí mật, sau đó lại quay ra nhìn gương mặt thư thái của hần.

Người này, khi ta bước vào, không bất ngờ, cũng không biểu lộ ra hiếu kì hay sát khí, giống như hần ngụ tại nơi này là hoàn toàn quang minh chính đại...

Lúc đầu ta còn tưởng tượng sợ hãi, người trong đó sẽ đến uy hiếp ta và hỏi: “Ngươi tại sao lại đến được đây?”

Nhưng Diệp Đông Doanh không như vậy, ta nhìn vào hần, có một cảm giác, không thể nào nhìn thấy được một dụng tâm ác ý, vô cùng tự nhiên...

Ta vốn nghĩ Diệp Đông Doanh ắt phải là một con người không đơn giản, nhưng phong thái của hần, lại vô tình làm người ta không thể đề phòng.

- Nương nương, xin mời an tọa! – Diệp Đông Doanh nhả nhặn mời ta ngồi vào vị trí ban này của hấn, còn hấn thì đứng gần đó.

Ta muốn cất miệng hỏi tại sao hấn lại ở đây, và tại sao lại có cơ quan này? Nhưng bởi vì ta thấy lạ, căn hầm này không có bất cứ một cái gì khác ngoài sách, à, còn có một bàn cờ...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Hấn cũng không hỏi ta, tại sao ta lại xuống được đây, thông thường thì phải hỏi chứ...

Ánh mắt hấn nhìn ta, chính vào lúc này có một chút đánh giá, nhưng lại không thất lễ... Chính là ánh mắt cực kì tinh tế lần trước ta đã gặp ở Đường Tâm điện.

Chợt ta phân vân, rốt cuộc Diệp Đông Doanh có phải là một người nguy hiểm? Hay đơn thuần chỉ là một uyên bác thần thông hoàng tử?

- Thật tệ quá! – Hấn lên tiếng – Để nương nương đại giá mà lại không có trà tiếp đãi...

- Ngươi vì sao lại ở nơi này? – Rốt cuộc thì ta cũng cất giọng hỏi.

Diệp Đông Doanh nhàn nhả nhìn một lượt xung quanh, sau đó giới thiệu lẫn lý giải:

- Nơi này... là một nơi yên tĩnh để nhi thần đọc sách thôi!

- Ừm, xem ra rất nhiều sách! – Ta đứng dậy, thử rút tạm một cuốn.

Là một cuốn sách chiêm tinh học, không có bất cứ cái gì bất thường...

- Thật là uyên bác, nhị hoàng tử có sở thích tốt như vậy! – Ta tán dương bình thường – Một chốn riêng tư yên tĩnh lý thú!

- Nương nương, người thấy hứng thú sao?

- Một chút! Ý của ta là ta rất thích có một nơi riêng tư như vậy, còn về sách thì, ta không uyên bác và đọc được nhiều như vậy!

- Nương nương quá lời...

Ta đứng trước mặt hấn, dè chừng thăm dò một chút, không hiểu sao vẫn mơ hồ thấy con người này có cái gì đó kì bí.

- Nhị hoàng tử, ta vô tình chơi trốn tìm với nô tỳ lạc xuống đây, ngươi có thể đưa ta lên?

- Có thể! – Vẫn rất hòa nhã – Nhưng mong nương nương chấp nhận của nhi thần một thỉnh cầu...

- Giữ bí mật phải không?

- Nương nương cao minh.

Ta suy nghĩ một hồi, chẳng nhẽ nơi này người thường thực sự không ai biết đến.

- Như vậy, là ta không tốt biết được nơi bí mật của nhị hoàng tử sao? – Âm điệu ta có chút dè chừng.

- Đã có người khác đặt chân xuống, thì đây không còn là bí mật của riêng nhi thần nữa... – Khóe môi Diệp Đông Doanh mỉm cười.

Không giống nụ cười nhiều sắc thái của Thần Hi, Diệp Đông Doanh cười, thì người ta chỉ có thể đơn giản mà nghĩ đó là một nụ cười bình thường tự nhiên đẹp dễ.

Ta bạo gan thử đùa cợt một xíu, mục đích vẫn là thăm dò thái độ của hấn:

- Ý nhị hoàng tử nói rằng, đây sẽ trở thành bí mật của chỉ riêng chúng ta sao?

Diệp Đông Doanh không biết là có hiểu ý, hay lại như nước vô tình.

- Nương nương, nếu bất cứ khi nào người cao hứng, có thể đại giá đến nơi này thăm thú hoặc nghiên cứu...
- Ô, ta ghi nhận thịnh tình của Nhị hoàng tử...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Nhị hoàng tử đi trước, ta bám theo sau hắn. Thì ra cái địa đạo này trực tiếp thông đến Nguyên Thịnh cung của hắn. Có thể trong hoàng cung rộng lớn này sẽ còn nhiều cơ quan, địa đạo khác...

Tạm thời ta không còn bất cứ e ngại nào với hắn, bởi ta thấy rằng, nếu hắn có ý đồ xấu hay hãm hại ta thì đã nhanh gọn bí mật xử ta ở dưới đó rồi...

Haiz, cũng tại từ lúc đến đây đối mặt với con người đa đoan như Thần Hi, ta không lúc nào không thể buông lỏng tinh thần.

...

...

Oa, cung điện này cũng thật chất nha, đồ đạc không bày biện quá nhiều nhưng cực có bố cục và thẩm mỹ, hơn nữa mọi thứ đều tinh xảo thanh nhã, chỉ nhìn qua cũng thấy được giá trị tiềm ẩn...

Thư phòng Nhị hoàng tử vốn đã có rất nhiều sách rồi, chẳng lẽ là do không cất trữ được hết sách nên mới làm cái kho ngầm để cất sách quý?

- Quý phi nương nương, xin mời! – Hắn lại mời ta ngồi xuống bàn trà, còn phân phó nô tỳ mang điểm tâm đến tiếp đãi.

Ta ngồi xuống nhưng ánh mắt vẫn ngó nghiêng một chút, có vẻ hơi thất thố.

Bên cửa sổ thư phòng nhị hoàng tử, có nuôi một con vẹt màu đỏ tía.

Nhị hoàng tử nhìn thấy ánh mắt ta dán vào con vật ngộ nghĩnh xinh đẹp đó, bèn vỗ vỗ tay, con vẹt liền bay tới đậu trên vai hắn.

“Hoàng tử cát tường! Hoàng tử cát tường!” – giọng con vẹt nheo nhéo y như tiếng bọn thái giám.

- Con vẹt này, có vẻ rất thông minh!

- Tạ ơn nương nương đã ban khen! - Diệp Đông Doanh vuốt ve con vẹt như một người chủ trân trọng vật nuôi.

“Tạ ơn nương nương đã ban khen!” – giọng con vẹt lặp lại, y hệt âm điệu của hắn khiến ta phá lên cười.

- Con vật này học nói rất nhanh, nương nương thử dạy nó một lần xem! – Hắn đưa con vẹt ra trước mặt ta một chút.

- Ngươi thật đặc biệt! – Ta khen nó một câu, xem nó có nói lại được câu đó hay không.

“Tạ ơn nương nương ban khen” – Con vẹt lại lặp lại câu nói ban nãy.

Đến lúc này nhị hoàng tử có chút lúng túng, y cười như để chữa cháy:

- Thật hồ thẹn, có những lúc nó không thể học ngay được...

- Đầu có!- Ta vờn tay vuốt đầu con vẹt – Ta thấy là nó còn biết giao tiếp, nó vừa cảm ơn ta...

- Nhi thần thấy nó có vẻ rất thích nương nương, nếu người không chê, nhi thần xin dâng tặng cho người! – Diệp Đông Doanh chân thành nói.

- Được sao? – Ta thầm nghĩ có con vật này cũng sẽ đỡ buồn chán, hơn nữa ta có thể dạy nó nói mấy câu “lợi hại” để chơi lại Thần Hi – Vậy ta xin nhận!

Xem ra, từ khi ta đến đây, vị nhị hoàng tử này là người dễ chịu nhất...

Sau đó, đám tỳ nữ bưng lên đến năm món điểm tâm, gồm các loại mứt và hoa quả. Mắt ta lập tức bị hấp dẫn bởi đĩa mận to đỏ mọng.

- Nương nương, xin cứ tự nhiên! – Nụ cười nhiệt tình của nhị hoàng tử thật khó để người khác khước từ.

- Được! – Ta với lấy một quả mận, khoe mắt cười – Ta thích cái này!

Bỗng ta cảm quả mận trên, hơi dừng lại một chút...

- Sao vậy nương nương? – Nhị hoàng tử đột nhiên rất quan tâm đến thái độ của ta, ánh mắt của hắn phần trăm tư thấy rõ – Có phải là đang nghĩ đến điều gì?

- Không có gì! – Ta đưa mận lên miệng cắn, thưởng thức vị ngọt ngào của nó.

Vừa nãy suy nghĩ của ta có chút cảnh giác kì cục. Ta sợ có độc a... Thật là, nhị hoàng tử không bao giờ công khai ám sát quý phi ở tẩm cung của mình...

Tất cả là tại Thần Hi, ai bảo kẻ quý quyết như hắn cái gì cũng có thể phóng độc...

Vì thích, ta ăn rất nhiều mận, không chú ý đến rằng ánh mắt Nhị hoàng tử vẫn đang nhìn ta...

- Lần đầu ta ăn thứ mận ngon như vậy! – Ta vô tình buông lời tán dương.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt nhị hoàng tử có cái gì đó không bình thường...

- Lần đầu sao?

- Há...

- Không có gì, nếu nương nương thích, nhị thần sẽ bảo nô tỳ gói lại, đem đến tẩm cung của người...

Ta đang vui vẻ dùng điểm tâm trong Nguyên Thịnh cung của nhị hoàng tử, bỗng tên hồ báo Tứ hoàng tử đến thăm viếng. Ta vốn nghĩ là quan hệ của mấy huynh đệ này rất tệ hại cơ mà...

Tứ hoàng tử vừa thấy ta đang ngồi trong tẩm cung của nhị hoàng tử, bỗng chợt ánh mắt lóe lên một ngọn lửa ngầm, ngay sau đó dùng giọng cung kính vẫn an, có điều vẫn cô cùng thiếu thiện cảm:

- Thì ra là nương nương ở đây! Nhị thần kính chúc nương nương vạn phúc!

- Nhiều phúc như vậy để đâu hết được, người cao lớn như vậy, nhờ người vác đi đùm một ít ha... – Ta thản nhiên đáp lại, vẫn còn đang ăn.

Ánh mắt ai đó lập lờ. Ta không biết tại sao tên này lại thích kết cừu hận với quý phi nương nương...

- Ha ha! – Nhị hoàng tử bật cười, nhìn sang đệ đệ hồ báo – Quý phi nương nương thực sự là một người dễ gần, tứ đệ đến sớm như vậy, hẳn là việc đã lo xong xuôi rồi, ta cũng không cần dụng tay vào...

Thì ra hai người này phụ trách chuẩn bị cho buổi đi săn sắp tới của hoàng thất. Sở dĩ tổ chức ra buổi đi săn này là vì gần đây đồn đại trên núi có một con thất sắc hồ ly (cáo bảy màu), chỉ cần săn được nó, lấy trái tim làm dược thuốc, uống vào có thể chữa bách bệnh, người hấp hối cũng có thể hồi phục... Lão hoàng đế đang rất mong đợi các con mình săn được hồ ly đó, ta nghĩ nếu ai săn được dâng lên lão, ắt được lão trọng dụng, càng dễ được lão phong làm thái tử, truyền ngôi báu.

Ngoài ra đối với hoàng gia, tiền lệ tổ chức cuộc đi săn cũng đã trở thành việc công khai thi thố tài nghệ giữa các hoàng tử...

Có điều, cuộc đi săn này chỉ dành cho các vương tôn công tử trong hoàng thất, trước đây khi lão hoàng đế còn khỏe mạnh, có thể phá lệ dẫn theo một vài ái phi đi xem. Lần này lão ốm liệt giường liệt chiếu, có nghĩa là ta cũng không có cơ hội ra ngoài.

Chưa kể đến, tứ hoàng tử – ban tổ chức còn thành tâm bồi thêm một câu:

- Phiền nương nương ở tại cung chăm sóc đến phụ hoàng, cùng người chờ đợi tin tốt...

Cái gì mà vì an nguy của nương nương, nương nương cần ở lại chăm lo, đàm đạo với phụ hoàng để người đỡ tẻ nhạt? Thật là muốn ói... Người đã không chào mừng, ta cần đi xem chắc?

...

...

Ta trở về Trữ Tú cung lúc buổi chiều, mọi việc đều bình thường, chỉ trừ khi vừa bước vào cửa, đã thấy bóng dáng của thái giám Tiểu Hi Từ.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ta nổi giận:

Ta bình thân bước vào, hai tay một tay xách lồng vẹt, một tay cầm túi mạn.

Treo lồng vẹt lên khung cửa sổ, ta tiến đến bên bàn, ngồi xuống, giở túi mạn ra nhăm nháp tiếp.

Răng vừa mới cắm vào vỏ mạn, đã có người giăng ra khỏi tay ta, nghi hoặc hỏi:

- Thứ này ở đâu ra?

Ta không đáp lại, trái lại chuyển sang chế giễu hần:

- Tiểu Hi Tử, ngươi bình phục thật sớm nha! Đặc cách ban cho ngươi quả mạn có dấu răng của bổn cung.

Hừ, ban cho một quả mạn còn không vừa ý, hần còn vươn tay cướp nốt cả bọc mạn của ta. Không những thế, còn gấp gáp nói:

- Ta hỏi ngươi cái này ở đâu? – Hần lặp lại câu hỏi.

Thì ra hần đang nghi ngờ? Ta còn đang trợn mắt thì hần đã lập tức rút ra kim bạc, còn rút ra thêm một lọ sứ đựng dung dịch gì đó, nhúng kim bạc vào rồi lại thử thử đủ kiểu trên đồng mạn.

- Ngươi chọc nát mạn của ta! – Ta kêu lên.

- May cho ngươi, mạn này không có độc!

Ta bực mình, hỏa khí bốc ra từ hai tai:

- Thôi đi Thần Hi, đừng nghĩ ai cũng xài thủ đoạn giống ngươi! Chỉ có ngươi là đồ đê tiện nhất!

“Chỉ có ngươi là đồ đê tiện nhất! Chỉ có ngươi là đồ đê tiện nhất!” – Đột nhiên con vẹt bên cửa sổ lặp lại y hệt, nghe rất tức cười, ta bèn cười phá lên.

Gương mặt hần đành lại, quét mắt qua con vẹt, sau đó nhìn ta tra hỏi:

- Con vật kia ở đâu ra?

Ta không thèm đáp lại ngay, cầm một quả mạn đã bị chọc, cẩu ra một mẫu, lại chỗ con vẹt, định ban thưởng cho nó một chút.

Nào ngờ ta vừa chỉ vươn tay ra, đã có một luồng gió xoẹt đến vừa vắn đánh tan cái lồng, con vẹt cũng bị thương, rơi xuống đất dẫy dụa...

Ta há hốc mồm, rồi lại trợn ngược mắt, sau khi định thần được, ta cảm hận mà nhìn hần, hai mắt như muốn phun ra lửa.

- Ngươi... Ngươi đã làm gì? Ngươi có quyền gì đánh chết vẹt của ta?

- Nó chưa chết, nếu ngươi còn muốn nó sống, mau nói ra ngày hôm nay ngươi đã đi đâu, những thứ này từ đâu đến! – Hần âm ngoan đe dọa, không một chút nao núng.

- Tại sao ta phải nói cho ngươi! – Ta ôm con vật nhỏ trên tay, định bưng nó đi tìm người cứu chữa.

Ta mới bước gần đến cửa, một loạt kim châm, ám khí nhanh như luồng điện bắn qua, mỗi cái vừa vắn lướt qua da thịt ta, cảm chừng chỉ còn cách thân thể ta bằng mm.

Chúng ghim trên cửa, trên tường, còn tinh thần của ta cũng giật mình rồi đông cứng.

- Đứng lại đó! – Ác ma trong phòng uy hiếp, không khí có mùi sát khí.

Ta không quá sợ, mà chính là tức nhiều hơn. Thấy ta còn dùng ánh mắt ngoan cố đáp trả lại, hần từng bước lại từng bước lại gần, đáng sợ như tu la địa ngục...

Có ai bảo đây là phong lưu tình thánh hoàng tử? Đây mới chính là bộ mặt thật của hần...

Hần ép ta đến sát tường, hung nhãn nhìn xuống, bạc môi lên tiếng, âm điệu nghe thấy rét run.

- Là hần – nhị hoàng huynh? Trong cung này người có sở thích tao nhã như vậy...

Ta bị bức đến đường cùng, chính là ức quá, sợ quá hóa liều, hét lớn vào mặt hắn:

- Phải đấy thì sao? Người có quyền gì cấm ta giao kết với người khác, người có quyền gì giám sát ta? Uy hiếp được tính mạng ta là tốt lắm sao? Chỉ là một con vật nhỏ, chỉ là thú vui của người khác người cũng muốn hủy hoại? Bệnh hoạn!

- Hừ, chỉ là một con vẹt? – Hắn tàn nhẫn đáp lại, ánh mắt ngạo độc – Đừng coi thường, chỉ là một con vật cũng có thể ghi nhớ rồi lặp lại y hệt lời nói của người khác, người không biết tại sao hắn lại tặng cho người ư?

Ta có chút ngờ ngẩn, nhị hoàng tử đã vì ta thích mà tặng con vẹt cho ta, chẳng nhẽ hắn muốn thăm dò?

Không lẽ nào là như vậy?

Không, là do tên Thần Hi này bệnh hoạn đa nghi, chính hắn muốn ngai vàng đến phát cuồng rồi, bất cứ khả năng nào cũng không muốn bỏ qua...

- Chính ta yêu cầu hắn tặng cho ta! – Ta lên tiếng đối chọi.

Thần Hi không có bộ mặt nổi giận, sự nổi giận của hắn sẽ chuyển hóa thành nụ cười. Nụ cười lúc này của hắn đẹp đến mức đáng sợ.

Con vẹt đã không còn trong tay ta!

Trước mặt ta đột nhiên ngập tràn màu đỏ...

Là những sợi lông vũ nhẹ nhàng bay tán loạn đầy phòng, là máu chuyển hóa thành những viên châu nhỏ bé màu đỏ ngọc cùng văng lên...

Tường chùng đẹp vô cùng... mỹ lệ vô cùng...

Chỉ trong chớp mắt, con vật nhỏ bé đã tan nát...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Xương cốt của nó trong tay Thần Hi vỡ vụn, nhuộm màu máu. Hắn duỗi lòng bàn tay ra, tro bụi rớt xuống...

Ta ngồi bệt xuống nền đất, gương mặt trắng bệch, nước mắt không tự chủ trào ra. Là do một phần kinh hãi, một phần uất ức oán giận.

- Ta không cho phép! – Giọng hắn còn đáng sợ hơn địa ngục – Không được xảy ra bất cứ nguy cơ nào...

Chỉ cần là mầm mống đe dọa, hắn cũng sẽ hủy hoại sao?...

Ta lặng đi trong giây lát...

...o0o...

Bỗng nhiên ta đứng dậy, phui áo phui quần, lẳng lặng đi về phía giường...

Gương mặt ta có lẽ vô cùng lãnh đạm, ta không biết so với Diệp Phương Thành nó có lạnh bằng không, nhưng chí ít đủ để ta có thể nói một cách bình thản mà phũ phàng...

- Ta cam đoan sẽ không rời khỏi phòng này nửa bước, cũng không nói chuyện với bất cứ ai, người có thể tiếp tục giám sát... chỉ cần... đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta!

Ta nói rồi bình tĩnh kéo màn phủ xuống, xoay mình vào phía trong tường, cũng không cần bận tâm thái độ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hấn muốn lấy thiên hạ

Cho dù hấn có đánh chết, ta nhất định cũng không chui ra khỏi cái chăn này, càng không bao giờ nhìn đến hấn...

Ta thế nào mà có thể dây dưa với một kẻ ác ma điên cuồng như vậy? Không sớm hay muộn cũng vì hấn mà vỡ mạch máu não chết...

Không ngờ hấn lại dễ dàng bỏ qua như vậy, lát sau ta thấy yên tĩnh trở lại mới vén rèm ra ngó một chút... Thì ra hấn đã đi rồi...

Ta lại xoay mình vào trong giường ngủ...

Diệp Thần Hi chính là một kẻ tệ hại nhất trên đời này... Có ai nghe câu chuyện nếu bạn thực sự ghét một người, bạn phải kể ra được mười một thứ xấu xa của anh (cô) ta khiến bạn ghét?

Thứ nhất, Thần Hi quá đẹp, cái đẹp dễ đánh lừa người khác ngay từ lúc đầu...

Thứ hai, hấn chơi xỏ ta, lấy kim chọc da thịt ta...

Thứ ba, hấn phóng độc uy hiếp tính mạng ta...

Thứ tư, hấn dùng ta làm công cụ thay thế cho Yến Minh Cơ dù đã biết ta không phải...

Thứ năm, hấn chắc chắn sẽ giết ta sau khi xong chuyện...

Thứ sáu, hấn cho người giám sát ta...

Thứ bảy, hấn lạm sát vô tội vạ...

Thứ tám, hấn vì không từ mục đích mà cướp đi thú vui của ta...

Thứ chín, hấn hôn ta...

Thứ mười, nụ hôn đó chỉ là chơi đùa, còn nhân cơ hội phóng độc hại ta...

Thứ mười một???

Thứ mười một... haiz, không thể là không có, thứ mười một chính là hấn là kẻ tệ hại, độc ác, vô liêm sỉ, tham vọng, cuồng bạo, nhẫn tâm, thủ đoạn,... nhất trên đời này...

Không phải là mười một, đến một trăm mười một cũng còn kể được...

Đếm tội của hấn, có tác dụng hơn là đếm cừu trước khi đi ngủ ~.~

...

...

Sáng sớm tỉnh mơ hôm sau, giấc ngủ của ta đã bị quấy rầy... Ta cảm thấy có cái gì đó cứ gõ gõ vào mặt ta, đau đau lại nhột nhột.

Mở mắt ra, thì là một con chim? Một con vẹt siêu bự!

Không phải chỉ một con vẹt, trong phòng ta còn ngập tràn chim chóc, con to con nhỏ, con xanh con đỏ, con đen con trắng, màu gì cũng có...

Con đậu trên bàn, con đậu trên khung cửa, con chạy dưới sàn, con chui xuống gầm giường... Chúng nháo nhác, thanh âm hỗn loạn...

Ước chừng phải đến hơn một trăm con chim! Nơi này là sở thú sao?

Này này con chim kia, ai cho ngươi phóng uế lên đồ đạc của ta?

Ta chạy ra đuổi nó, chim chóc bay loạn xạ, đánh vỡ không ít đồ đạc. Ta kinh hoàng hét lên một tiếng “AAAAAAA...” lớn và kéo dài.

Trong phòng chắc không ít con vẹt, con khướu quái đản, chúng lại lập tức bắt chước ta, lại cùng nhau ngân lên tiếng “AAAAA” như óc đó.

Ta phát điên mất thôi!

Ta hung hăng đập cửa ra, phải kêu bọn người hầu dọn sạch đám hỗn loạn này. Vừa mở cửa ra, đã thấy bóng dáng Thanh Thanh ở ngoài.

- Thế này là thế nào? – Ta gất lên.

- Bẩm nương nương, gia trong vòng một đêm đã thu mua lại tất cả những con chim quý nhất trong kinh thành... người có vừa ý không ạ?
- Vừa ý cái đầu hần! – Ta hướng ra ngoài hét lớn – Người đâu, đem tất cả số chim chóc này đi vật lông làm thịt cho ta, hôm nay Trữ Tú cung đặc biệt mở tiệc, ai cũng có thể tham dự!

Gương mặt Thanh Thanh đầy ngao ngán, có vẻ như tiếc của... Hừ, ta đã quyết đại khai sát giới...

Trong lúc đợi bọn thái giám cung nữ dọn dẹp, ta một mình ngồi trong vườn sau Trữ Tú cung. Mọi thứ yên tĩnh đến hoàn hảo, bỗng nhiên phía sau lưng ta có một giọng nói khiến ta bất ngờ:

- Ta nghĩ chúng ta cần nói chuyện!

Ta quay lại, thì ra là bát hoàng tử điện hạ. Ta lướt mắt lên nhìn hần.

Ồ, hôm nay phong lưu tình thánh hoàng tử đi đâu rồi? Người thích chai chuốt, thích ăn mặc màu sáng, thích biểu lộ dáng vẻ lãng tử hào hoa đi đâu?

Trước mặt ta, hần mặc một thân hắc bào, gương mặt cũng vô cùng nghiêm túc. Hần lặng lẽ đi đến gần ta.

Ta ném cho hần ánh mắt chán ghét lãnh đạm rồi quay đầu đi.

Hần không sốt ruột, chính là chậm rãi nói:

- Từ hôm đó trong tịnh tuyến, ta đã có cảm giác nàng vừa là Yên Minh Cơ, lại vừa không phải Yên Minh Cơ...
- Thì sao? – Ta cộc lốc nói.
- Ta có thể gọi nàng là gì?
- Quý phi nương nương! – Ta kiêu ngạo nói, muốn biết tên thật của ta, ta không hứng thú nói cho người.
- Thôi được, Cơ Nhi... nàng không nói, ta sẽ gọi nàng như vậy!

Ta liếc qua bộ mặt ra vẻ dịu dàng của hần, không quên nhắc nhở:

- Thành bát hoàng tử lưu tâm đến xưng hô, ta là kẻ mẫu của người!

Cứ tưởng hần sẽ tìm cách chống đối, nhưng hần lại nói sang một chuyện khác, vô tình làm ta phải suy nghĩ...

- Cơ Nhi, việc nàng trở thành quý phi nương nương hay kẻ mẫu của ta, chính là do ta một tay sắp xếp...
- OH?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

- Giữa ta và hoàng đế Tùy Quốc có giao ước – Hần bình tĩnh giải thích – Khi ta hành sự, hần sẽ đem quân hỗ trợ ta, khi ta lấy được thiên hạ, sẽ tặng lại cho hần một phần biên giới Tùy quốc! Vì vậy mỗi kẻ chúng ta tự đưa cho nhau một vật báu làm tín vật, trong đó, hoàng đế Tùy quốc đã chấp nhận đưa em gái sang, trên danh nghĩa là cầu thân xưng hỉ, nhưng lại giao cho ta ngầm trông coi...

Hừ, toàn những kẻ thâm độc, vì quyền lực sẵn sàng đem người ra làm vật trao đổi, hoàng đế Tùy quốc kia cũng thực nhẫn tâm, có thể đem em gái sang làm vật trao đổi...

Thấy gương mặt ta khó coi, ánh mắt thì ngập tràn oán ghét, hần lại lên tiếng.

- Nàng có biết vì sao lại nhất định là quý phi nương nương của lão hoàng đế mà không phải trực tiếp gả cho ta, càng thêm thuận tiện?
- Ai cần biết...

- Nếu đại sự thất bại, dù ta có chết, công chúa vẫn không có liên lụy, hoàng đế Tùy quốc vẫn có thể đem nàng về... Chưa kể, dù thế nào hoàng đế bệnh tật cũng không còn sống được lâu, làm phi tử chỉ trên danh nghĩa, đối với nàng không có tổn thất...

Ta suy nghĩ, đột nhiên phá lên cười, còn cười rất khinh bạc:

- Cho nên khi biết ta không phải Yến Minh Cơ, người cũng không ngại đối phó, không ngại đem tính mạng ta uy hiếp, sau đó xong việc thì chỉ cần đơn giản diệt trừ ta?

- Ta đúng là có ý nghĩ đó nhưng...

- Nhưng...? – Ta tự nhiên có chút chờ đợi.

Hắn vừa định nói một điều gì đó, đột nhiên ngưng lại, đôi mắt đen tuyền càng nhuốm màu trầm luân, trong khoảnh khắc đó ta cảm giác hắn đang ở xa vô tận...

Hắn khẽ nhắm mắt, sau khi hắn khẽ thở ra, hắn mở mắt nhìn ta mà nghiêm túc nói:

- Cơ Nhi, ta nhất định phải lấy thiên hạ...

- Cái đó dĩ nhiên ta hiểu, người là loại người gì chứ? – Ta cười nhạt.

- Ta sẽ không làm khó nàng, chỉ cần... nàng hứa sẽ không đứng về phía bất cứ ai, cũng không tin tưởng bất cứ ai trừ ta... sau này hoàn thành đại sự, ta sẽ để nàng đi. – Giương mặt, ánh mắt, lời nói của hắn lúc này lại hoàn toàn khác với những gì ta tưởng tượng về hắn, lại giống như một con người hoàn toàn khác...

Lại một mặt nạ khác sao? Hắn đã có quá nhiều hình tượng, hắn nhất định đang dùng thủ đoạn dối gạt ta... Ta làm sao quên bộ mặt tu la khát máu, một chưởng bóp nát con vật tội nghiệp trong tay của hắn...

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, rất lãnh đạm, rất phũ phàng, còn nói rõ ràng từng chữ:

- Diệp Thần Hi, để ta nói cho người biết... Ta có thể đứng về phía bất cứ ai, có thể tin tưởng bất cứ ai, chỉ cần không phải là người! Thiên hạ? Người muốn thì cứ dùng bản lĩnh mà lấy!

Ta xoay đầu bỏ đi, đi được vài bước thì đã thấy Thanh Thanh. Cô ta hướng mắt ra phía Diệp Thần Hi đang bất động đứng đó, âu lo mà hỏi:

- Gia... Người để nàng đi?

- Thanh Thanh, chúng ta rời khỏi đây, người lại quay lại vị trí cũ...

Phía sau lưng ta còn sót lại một thanh âm không thái độ của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Hai ngày sau, cũng không còn thấy bóng dáng cô nàng Thanh Thanh hay bất cứ ai bám theo ta nữa, Thần Hi cũng không xuất hiện trước mặt ta.

Nếu có vô tình chạm mặt ở Đường Tâm điện, hắn vẫn nở nụ cười phong lưu khách sáo mà thản an như thường, nhưng chung quy gần như đã bỏ mặc sự tồn tại của ta...

Ta thấy rằng giữa ta và hắn chỉ còn một thứ ràng buộc duy nhất, đó là độc dược trong người ta. Hắn có cho Thanh Thanh một lần đem tới một lọ thuốc, nói là để mấy ngày nữa bí phương thập ngũ tân phát tác thì dùng...

Thanh Thanh nói rằng, chỉ cần ta còn ở lại trong cung, mỗi nửa tháng cô ta sẽ mang đến thuốc giải đều đặn...

Hừ, chung quy là vẫn sợ ta phản bội hay bỏ trốn, tất nhiên, ta là vật trao đổi giữa hắn và hoàng đế Tùy Quốc mà...

Người không vì mình trời tru đất diệt, nếu ta uống xong thuốc này, ta vẫn còn mười lăm ngày, có lẽ ta phải tính chuyện đào tẩu ra khỏi hoàng cung này, tìm một cao nhân giải độc, sau đó phiêu bạt giang hồ, tìm kiếm các tình yêu mới...~

Nơi này không phù hợp với ta, nó có quá nhiều âm mưu và thủ đoạn, tuy rằng ở đây có tứ đại soái ca khuynh đảo thiên hạ, nhưng chung quy ta và họ có lẽ không có thể sống chung một chỗ, nhất là ở chỗ thị phi như vậy...

Thiên hạ ắt còn nhiều thứ mới lạ, và sẽ còn không ít soái ca...

Vạn nhất ta mất mạng vì độc phát mà không giải được, coi như kết thúc một chuyến hành trình dở dang, có lẽ ta sẽ quay lại hiện đại, hoặc là lại xuyên đến một nơi khác, bằng không xuống âm phủ làm bạn với Diêm đế...

Hình như Diêm đế cũng là một tuyệt đại soái ca ^.^!

Vì vậy, ta đã chuẩn bị vợ vét đồ đặc trong Trữ Tú cung, không cần mang quần áo, chỉ cần mang vàng ngọc là được.

Cái quan trọng là làm sao ra khỏi cái hoàng cung bốn phía tường cao ngất này? Bốn cái đại môn thị vệ cai quản dày đặc, một con ruồi cũng còn chưa bay qua. Chỉ ít muốn xuất cung, phải trộm được lệnh bài.

Lệnh bài của ai? Của hoàng đế chính là tốt nhất!

...

...

Lão phu quân bảy mươi tuổi kia, không phải tự nhiên ta muốn đến thăm viếng “ông ngoại” – người đầu ...

Lão hoàng đế lúc này đang nằm dài trên tràng kỉ, nhắm mắt nghỉ ngơi, có vẻ như hôm nay lão càng yếu mệt.

- Đề ta làm! – Thấy thái giám đang hi hục xoa bóp chân tay cho lão, ta phát tay cho hắn lui ra, nhường công việc cho ta.

Ta bắt đầu hi sinh xoa bóp từ trên vai, cổ của lão xuống, trước đây ta cũng từng làm việc này cho ông ngoại, nên ta cố coi không có gì sai khác. Lão hoàng đế thấy ta nhiệt tình đương nhiên rất vui, nhắm mắt hưởng thụ...

Ta bắt đầu xoa bóp xuống lưng, lần lần đến thắt lưng xem hắn có mang theo lệnh bài không. Không có bà đây sẽ “bấm huyết” cho người một cái ~.

Ta lần xuống thắt lưng, đột nhiên thấy cục gì đó vuông vuông cứng cứng. Ha, lệnh bài!

Đúng lúc ta vươn tay ra định sờ, thì đột nhiên thái giám thông báo, tứ hoàng tử đến thỉnh an.

Hừ, con trai ngoan, thật là hiếu thảo đến thăm bố già, chắc cũng chỉ để tranh thủ tình cảm chứ gì...

- Ái phi, nàng nghĩ gì vậy... sao lại ngừng? – Lão hoàng đế nhỏ giọng hỏi.

- Không có, thần thiếp vì người tiếp tục! – Mất ta ra về hướng ra phía ngoài, nhưng bàn tay vẫn âm thầm cố lần đến phía trước thắt lưng của lão ôn dịch.

Ai đó vừa vịn bước vào, vô tình nhìn thấy đã muốn hiểu lầm thành một chuyện không trong sáng. Chưa kể vì hắn bước vào, ta giật mình rút tay lại, nên xem ra càng mờ ám>”

- Nhi thần thỉnh an phụ hoàng, thỉnh an nương nương! – Ánh mắt đảo qua phía ta, có phần khinh bỉ xen lẫn ghê tởm, giống như trông thấy dâm phụ vậy.

- Miễn lễ! – Lão hoàng đế vẫn nhắm mắt, gạt gù thưởng thức vật lý trị liệu.

Tứ hoàng tử đứng dậy, còn tăng bốc thêm một câu:

- Phụ hoàng, người và tân quý phi tình cảm thực sự tốt đẹp, thực hòa hợp... Xem như nhi thần thấy, từ khi quý phi nương nương nhập cung, phụ hoàng không chỉ thêm sáng khoái mà sức khỏe cũng tiến triển rõ rệt, nhi thần vui mừng trong lòng không kể xiết!

- Lão tứ, lời người làm trăm cao hứng!

- Nương nương xuất thân Tùy quốc công chúa, đoan trang tiết hạnh, quả nhiên khi nhập cung đã đem đến đại hỉ, người xem sức khỏe phụ hoàng tốt lên như vậy, chẳng mấy chốc lại như long mệnh tái sinh... – Tứ hoàng tử tán dương không dứt, rõ ràng là cố tình châm chọc.

Cái gì chứ? Người nghĩ ta ham vinh hoa phú quý gì mà lấy một lão bảy mươi? Ta còn trẻ như vậy, bản thân ta mới là người ủy khuất, cho dù Đông quốc của các người hùng bá một phương, so với Tùy quốc lớn mạnh hơn vài lần, cũng không cần xem rẻ người ta đến vậy...

Ta không ngại cùng tứ hoàng tử hồ báo giao đầu ánh mắt, chính người đến phá hỏng chuyện tốt của ta...

- Ái phi, trăm có việc bàn bạc với lão tứ, nàng đành tạm lui vậy! – Lão hoàng đế đột nhiên nắm tay ta, vỗ vỗ nhẹ thân tình mà nói.

Cũng tại lão già mà còn mất nét này mới khiến con cái người khinh ta như vậy... Ta đồng đánh nhắc vấy rồi khỏi Dưỡng Tâm điện, hận không đạp được tên hồ báo một cái. Rõ là tên thần kinh, không mắc mớ gì lại thích gây ác cảm với bốn cung.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Mà lão hoàng đế thì thật riêng chuyện gì với hồ báo tử hoàng tử? Đừng nói lão ưu ái nhất tên thất phu to xác, không biết phân biệt ngọc với ngói kia...

Ta trên đường trở về Trữ Tú cung, bước qua một cây cầu đá bắc ngang một cái hồ nhân tạo. Không khí thực mát mẻ, thực thanh tịnh... Ta đứng ở giữa hồ, ngửa đầu lên cao nhìn bầu trời xanh thăm, mây trắng từng dải thanh khiết...

Ta không phải người quá lãng mạn bay bổng, nhưng một mình trước khung cảnh thanh tịnh như vậy, ta không khỏi thấy một chút trống trải...~

Từ khi ta đến đây, dường như còn không có một người bạn tốt, một người tốt với ta thực sự để ta có thể tin tưởng... kể cả nhị hoàng tử hòa nhã kia, rốt cuộc không biết có nên tin được không, còn chuyện làm bạn hữu thì cũng quá xa vời...

Khi ta vừa mới xoay người lại, định bước về, cũng có một bóng người bước lên cầu...

Cái này có phải xem là hữu duyên không? U lãnh ngũ hoàng tử Diệp Phương Thành?

Y đi vấn an phụ hoàng? Có lẽ vậy...

Y lúc nào cũng là màu trắng, màu của băng tuyết lạnh khốc, gương mặt tuấn mỹ luôn không đổi sắc.

Hôm nay ta không có tâm trạng bám đuôi y, mà ta cũng từ bỏ cái ý định đấy rồi, sự lãnh đạm tự ki của y, ta không đỡ được.

Cho nên khi y đi gần đến phía ta và nghiêng mình thi lễ, ta cũng chỉ gật đầu cho có lệ, liếc y một cái, sau đó bước đi tiếp.

Không phải là ta cố ý, vạn lần không phải cố ý, tại cái vảy tiêu chuẩn của quý phi nương nương nó quá rườm rà, nếu không nhắc kịp thì sẽ đâm trúng, mà đâm trúng thì sẽ ngã. Chỉ tại ta hôm nay cố tình đến chỗ lão bảy mươi nên mới chọn bộ đồ đẹp, trẻ trung và lẻo lết nhất như vậy.

BỊCH!

Ta ngã bổ nhào về phía trước, thành một đường vòng cung đẹp đẽ. U lãnh hoàng tử, dù gì ngươi cũng phải cứu ta chứ >.

Bộ dáng ta ngã nằm trên mặt đất, trông giống như tư thế vồ ếch. Ta choáng váng ngồi dậy, chân tay có một chút xây xước. U lãnh hoàng tử chưa bước đi hẳn, vẫn đứng nhìn...

Rõ ràng ngươi thân pháp cao có thể đỡ ta được, vậy mà cũng không cứu, cũng không giúp ta đứng lên, cũng không hỏi han...

- Nhìn cái gì mà nhìn? – Ta ném vào cái mặt lạnh tanh ấy một câu bực dọc – Ngươi nghĩ là ta làm trò thu hút sự chú ý của ngươi sao? Hôm nay bản cung không hứng thú! – Ta vừa nói, vừa xoa xoa chỗ cổ tay, cổ chân.

- "..."

- Các ngươi, không có ai là người tốt hết, chỉ muốn ăn hiếp bản cung! – Ta khập khiễng đứng dậy, vơ lấy cái giấy còn rút gần chỗ y, định xò vào rồi còn đi tiếp.

Bộ dạng ta nhăn nhó bực tức trông kì quặc thế sao? Y vẫn còn đang nhìn, chỉ có điều là nhìn một cách lạnh lùng, gần như không có thái độ gì.

[Sau này ta mới biết, u lãnh hoàng tử bình thường lẽ ra không có hứng thú để mắt nhìn cái gì quá hai mươi giây liên tục.]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Khi xoay người đi khỏi, trên miệng ta vẫn còn lẩm bẩm, chẳng cần biết y có nghe được hay không:

- Diệp Phương Thành, ngươi chính là cục vôi sống, là con rùa không có lương tâm!

...

...

Ta không biết cú ngã ngoạn mục kia có làm ta trật khớp hay sái chân rồi không, khiến ta phải lê bước cả nhấc mà đi, thật sự là tội nghiệp...

Nếu nói là có duyên, Diệp Phương Thành với ta nhất định không phải là duyên tốt, mà chính là ác duyên ~.~

Những gì đã qua, làm ta cảm thấy trước mặt y, mình chính là một con nhỏ vô duyên vậy...

...

Hôm nay ngày đẹp trời sao, nhân duyên của ta còn chưa kết thúc, ta đi được một đoạn lại vô tình chạm mặt mỹ mạo thần thái nhị hoàng tử Diệp Đồng Doanh. Lúc này hắn đang đi cùng với hai tên thuộc hạ, điệu bộ thư thả đường hoàng. Trông thấy ta, đột nhiên ánh mắt hoàng tử trở nên ngờ ngàng, còn bước nhanh hơn về phía trước.

- Quý phi nương nương, chân của người làm sao vậy? – Nhị hoàng tử quan tâm hỏi han.

- Không có gì, đạp phải mai rùa! – Ta thờ dài đáp.

Đôi mắt sáng đẹp của nhị hoàng tử lại càng hiếu kì, thần nhiên mà hỏi:

- Quý phi nương nương, trong cung có nuôi rùa sao?

- Ha ha... – Ta cười trừ, chuyển sang chủ đề khác – Nhị hoàng tử đi vấn an phụ hoàng sao?

- Hồi bẩm nương nương, nhị thần đã đi từ sớm, bây giờ đang lo chút việc... – Nói rồi lại nhìn xuống chân của ta – Nương nương, chân của người...

Chưa đợi ta phản ứng, hắn đã quay lại phía sau phân phó cho một thuộc hạ:

- Người hộ tống nương nương hồi cung, sau đó đến thái y viện tuyên triệu thái y tới... – Quay sang ta, nhị hoàng tử vẫn đầy chân thành – Nương nương, nhị thần còn bận chút công chuyện, lát nữa sẽ đến Trữ Tú cung thăm hỏi người sau...

Nghe thấy thịnh tình của nhị hoàng tử, ta có chút vui vẻ ấm áp, bỗng sức nhớ ra chuyện gì, ta xua tay lia lịa:

- À, không cần, nhị hoàng tử, ta rất khỏe, ta có thể đi lại được, chút ít này có là gì! – Ta nói liên hồi, vội vàng định nhấc váy đi trước.

Nếu hắn đến hỏi con vệt của hắn đâu, ta làm sao giải thích đây ~.~

- Khoan đã nương nương! – Đột nhiên ta thấy cánh tay mình bị nắm nhẹ.

Ta quay đầu lại, ngược mắt tròn xoe nhìn hắn, hắn không cần nhiệt tình thế chứ...

Nhị hoàng tử đột nhiên buông tay, ái ngại mà nói:

- Nương nương thứ tội, nhị thần phi lễ... có điều...

- Ta không sao! – Ta nhẹ đáp, có chút không tự nhiên mà quay đi – Đa tạ...

...oOo...

Ta trở về Trữ Tú cung, chỉ có điều không khỏi bất ngờ...

Bát hoàng tử Diệp Thần Hi trong vai Tiểu Hi Tử lại bất ngờ xuất hiện trong phòng của ta.

Hôm nay là ngày đại phúc hoàng đạo sao, ta lần lượt gặp được tứ đại mỹ nam thế này? Hừ, Diệp Thần Hi, không phải đã muốn bỏ mặc ta rồi sao? Còn ra vẻ thần nhiên không thân thiết bên ngoài, sao bây giờ mới được mấy ngày đã lù lù một đồng đứng đây?

Kệ người, bốn cung quyết định tuyệt tình, đối với người không dây dưa.

Nghĩ như vậy, ta cả nhấc bước về phía giường ngồi xuống, mặt vẫn vênh vênh kiêu ngạo, ánh mắt hờ hững giống như hắn trong suốt vậy.

- Chân làm sao vậy? – Hắn lại gần ta, lên tiếng hỏi, giọng điệu có phần khản trương.

Ta không nghe, ta không nghe thấy. Ta tháo giày, định nhấc chân lên giường, giả bộ muốn nghỉ ngơi.

Cổ chân ta bị hắn nắm! Hắn đã ngồi quỳ xuống bên giường từ bao giờ. Ta lạnh lẽo, không tức giận mà nói:

- Buông!

- Bị ngã sao? – Hấn chăm chú xem xét, ánh mắt như thể bị thương mà nói – Lọ thuốc bôi ta đưa nàng đâu, có thể đem ra xoa bóp, chỉ một lát sẽ đỡ!

- Không thấy nguoi sẽ khỏi nhanh hơn! – Ta nói như một chân lý, rõ ràng đã cố tỏ ra vô tình – Lọ thuốc ta đã ném đi, bất cứ cái gì liên quan đến nguoi đều ném bỏ!

Hấn thở dài, rất ảo não...

Ánh mắt hấn trong chốc lát trùng xuống, buồn bã mệnh mông vô tận. Trong khoảnh khắc đó ta có chút giật mình.

Hừ, ta không xúc động, là nguoi chuốc lấy.

- Bị bong gân rồi... – Hấn chậm rãi nói – Đợi một lát, ta sẽ đắp lá thuốc cho nàng...

Khi hấn đứng lên định đi, ta lại phủ phàng mà nói:

- Không cần, nguoi tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt ta!

Hấn quay đầu, đứng trước mặt ta khản thiết mà nói, lại gần như hạ mình:

- Cơ Nhi, phải làm thế nào nàng mới tin ta một chút? Làm thế nào chúng ta mới có thể nói chuyện như trước đây? Ta đã nhẫn nhịn ngày, nhưng thực sự...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

- Dừng ngay! – Ta chỉ vào mặt hấn – Ta cảm thấy hai ngày nay rất tốt, thực sự tốt!

- Cơ Nhi! – Hấn sốt sắng, bi thống mà nhìn ta, biểu cảm của hấn thực sự giống như bị kích động muốn gất lên – Ta phải làm như thế nào đây?

Ta giật mình, Diệp Thần Hi trước nay chưa từng tức giận, chưa từng biểu hiện như thế...

Hấn nói xong, dường như cảm thấy mình có chút lỗ mẫn, cố gắng trấn an bản thân. Trong đôi mắt của hấn ngập tràn ý buồn. Một tuyệt thế mỹ nam tử như vậy đang sầu não, thực sự còn khiến sắt đá rơi lệ, nữa là trái tim của ta...

Ta thừa nhận ta xúc động...

Hấn là vì ta sao? Chẳng nhẽ hấn đối với ta có cảm giác....

Không, không! Ta quyết định sẽ rời đi rồi. Mà kể cả hấn có cảm giác với ta, Diệp Thần Hi cũng không phải là đối tượng, tam soái ca kia cũng không nên chọn, bởi bọn họ đều đứng trong vòng đao binh tranh chấp quyền lực, sớm muộn cũng sẽ không còn yên ổn nữa...

Ta không muốn làm một góa phụ ~~ Nghĩ xa xôi quá, nhưng ta không muốn mình thiệt hay mình nguy hiểm...

Cơ mà hấn đang rất chân thành, phải chăng hấn sẽ chiều mọi yêu sách của ta? Đã vậy ta phải lợi dụng cơ hội này để đào tẩu, tuy là lợi dụng người, nhưng hấn cũng với ta làm ra hơn mười một chuyện xấu, ta lấy lại rẻ như vậy là quá nhân từ rồi...

- Nguoi... nguoi muốn ta tha thứ cho nguoi sao? – Ta chớp chớp mắt, dè chừng hỏi.

- Phải, vì nàng, ta nguyện ý để nàng trừng phạt, để nàng trút giận, nhưng đừng lạnh nhạt như vậy với ta...

- Nguoi với ta là thật lòng sao? – Ta hỏi lại.

- Thực lòng. – Hấn nhìn xuyên qua mắt ta mà nói.

Thật lợi hại, ánh mắt tràn ngập tình cảm làm tim ta lỡ một nhịp, ngưng ngẩn vài giây.

Cơ mà sao trực giác của ta vẫn có cái gì đó rung chuông báo động?

[Trong tâm trí ta, thiên thần và ác quỷ đang giao tranh...]

Thiên thần: Thần Hi hình như thích ngươi! Chúc mừng!

Ác quỷ cảm thấy vùng loạn xạ đuổi thiên thần: Đừng tin Thần Hi, ta thấy hắn không ổn, hắn đang lừa gạt ngươi đó!

Thiên thần: Có soái ca tốt như vậy để mắt, ngươi còn cần cái gì nữa?

Ác quỷ ném đĩa trúng thiên thần: Nhảm nhí, dù thế nào ngươi cũng không được chọn hắn, nên nhớ mục đích của ngươi là đào tẩu ra ngoài, thiên hạ rộng lớn tươi đẹp, soái ca còn nhiều như nấm, ngươi cần gì phải đặt hi vọng vào một kẻ có thể chết vì chiến loạn!]

Cuối cùng ác quỷ đã thắng. Ta giả tạo nói:

- Thần Hi, ngươi sẽ làm bất cứ cái gì để ta hết giận ư?

- Phải! Chỉ cần ta có thể làm được.

- Đưa ta ra ngoài cung đi! – Mắt ta long lanh.

Thần Hi trong nháy mắt có cảnh giác, nhìn ta hỏi:

- Nàng muốn đào tẩu ư?

- Không không! Ta chỉ muốn ra ngoài chơi một lát, suốt ngày ở trong cung chán chết, ta còn chưa được nhìn thấy thế giới bên ngoài! – Đề thêm hiệu ứng, ta vờn tay ra nắm lấy vạt áo của hắn – Đi mà, ta chỉ muốn thay đổi không khí một chút!

Hừ, cứ ra khỏi hoàng cung trước đã, ta sẽ tìm cách đào tẩu sau.

- Chuyện này... – Thần Hi nhíu mày – Thôi được, ba ngày nữa có cuộc đi săn của hoàng thất, ta nghĩ rằng sẽ rất hứng thú, ta sẽ đưa nàng đi cùng!

- Thật sao? – Ta không giấu nổi vui mừng – Hi Nhi, nương nương tha tội cho ngươi.

Thần Hi đột nhiên cúi xuống gần mặt ta, mỉm cười mỉa mai.

- Không nên gọi là Hi Nhi... – Đột nhiên néo chớp mũi ta – Khi có hai chúng ta, đừng xưng hô “nương nương” hay “bổn cung” như vậy...

- Vậy xưng hô thế nào? – Ta có chút ngượng.

- Gọi là Hi, xưng là “mười”... nàng còn nhỏ hơn ta... – Thần Hi bất ngờ hớn hở lên.

Vì mục đích của mình, ta ưỡn ngực một chút...

...oOo...

[- Phân cách tuyến -]

[Nữ tử Thanh Thanh mặc kệ thâm quan sát, khi thấy chủ tử bước ra khỏi tẩm phòng quý phi, nàng mới nhẹ nhàng đến gần.

- Chủ tử, người chấp nhận yêu cầu của nàng ư?

- Ngươi thấy sao? – Thần Hi trên môi mỉm cười đa nghĩa.

- Thuộc hạ không dám nói bừa...

- Ngươi cho là ta ưu ái nàng? – Đôi mắt kia nhìn sang sắc bén thâm trầm – Mềm nắn rắn buông, chỉ cần nàng ta không đứng về phía kẻ nào khác, chỉ cần ta còn kiểm soát được...]

...oOo...

[- Phân cách tuyến -]

Nghiên Hàn cung, tẩm cung của ngũ hoàng tử.

Một bóng đen lặng lẽ phi xuống. Chính là một trong hai thuộc hạ thân tín nhất của Diệp Phương Thành, gã này vừa hoàn thành một vòng thăm dò trong cung.

Vừa mới thành thạo bỏ khăn che mặt, định tiến nhập thư phòng chủ nhân, đột nhiên gã cảm thấy một luồng kinh lực không nhỏ bất ngờ đánh úp từ phía sau, chủ quan không kịp phản xạ, ngã bổ ngạo về phía trước.

Lại một đường vòng cung đẹp đẽ, lại một người vô ếch.

Gã ai oán ngồi dậy, xoay đầu mắng:

- Chết tiệt sư huynh, ngươi làm gì vậy?

Thuộc hạ khác kia tiến đến bên cạnh, vỗ vỗ gã nói:

- Đừng trách ta, là điện hạ bảo ta làm vậy! – Thuộc hạ bên phải giải thích.

- Điện hạ bảo ngươi làm vậy? Tại sao? – Thuộc hạ bên trái trợn mắt khó tin.

Thuộc hạ bên phải cũng tỏ ra kì quặc nói:

- Điện hạ bảo ta phải đánh cho ngươi làm sao ngã được y như vậy, rồi còn hỏi ngươi như vậy thì có thực sự đau?

- Tại sao lại không đau chứ? Ôi cổ chân, ôi khớp tay khớp chân! – Thuộc hạ bên trái than thở vài câu rồi lại nhứ chặt mày, quay sang thuộc hạ kia – Nhưng vì sao tự nhiên điện hạ làm vậy?

- Không biết! – thuộc hạ bên phải lắc đầu ngơ ngẩn, còn chống tay lên cằm – Những chuyện cao siêu như vậy, điện hạ không bao giờ giải thích mà...]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Ba ngày sau, ta chỉ ở trong phòng nghỉ ngơi, có phương thuốc chữa trị hữu hiệu của Hi Nhi, chân ta bình phục thần kì, đã có thể đi lại bình thường được. Ta vốn nghĩ hẳn chỉ biết mấy thứ tà môn độc dược, không ngờ còn biết cả chữa trị. Nhưng dù thế nào ta vẫn thấy hẳn có phần mất hình tượng.

Trong liên tưởng của ta, một soái ca hoàng tử ắt phải lạnh lùng cao ngạo, tay cầm kiếm... chứ không phải một tên phong lưu nửa vời, bên trong lại thâm độc khó lường, chuyên xài ám khí độc dược ~.~

Cuối cùng cũng đến ngày đi săn. Từ tờ mờ sáng, đã có người lên vào phòng ta. Chính là hẳn, Diệp Thần Hi.

- Cơ Nhi, mau dậy thay trang phục! – Thần Hi lay lay cổ tay của ta.

- Còn rất sớm, ngươi thật vô duyên! – Trong con ngái ngủ ta quên mất chuyện quan trọng, cuộn trong chăn ngủ tiếp.

- Nàng không dậy cũng được, ta thay đồ dùm nàng! – Thấy điệu cười mờ ám của Hi Nhi ngay bên tai.

Ta đang trong mộng đẹp, chợt thấy nửa người trên bắt đầu có cảm giác lạnh lạnh. Quần áo của ta sao lại từng cái bong ra?

“MMMMMMMMMMMM” – Đây là tiếng hét của ta bị chặn trong bàn tay của hẳn. Rốt cuộc thì ta đã tỉnh.

May mà hẳn chưa lột yếm của ta >”

- Cơ Nhi, chúng ta không đường đường chính chính đi được, hôm nay nàng phải đóng giả nô bộc của ta, thay cái này vào trước, lát nữa ta hóa trang cho nàng...

- Hừ... – Ta hậm hực một tiếng cho có lệ, chỉ cần đi ra ngoài được, đóng nô bộc hay thái giám có vấn đề gì đâu.

Ta cứ tưởng hẳn sẽ bước ra ngoài và đợi ta thay đồ, nào ngờ ánh mắt của hẳn mờ ám lướt một vòng trên người ta. Không đợi ta quát lên, hẳn đã nói:

- Không ổn lắm!

- Cái gì mà không ổn lắm?

- Ngực nàng rất lớn, phải quán lại! – Hẳn thân nhiên không xấu hổ nói.

- Cút ngay, đó là việc của ta! – Ta cúi xuống định nhặt cái hài phi vào mặt hẳn thì hẳn đã nháy mắt rồi chuồn ra.

Ta xé rèm thành một dải lụa dài để quần cái bộ ngực đầy đà của “ta” lại, mỗi lớp ta lại nhét thêm một món trang sức hay một miếng ngọc bội quý, cái này cần thiết để làm lộ phỉ cho ta mà. Ta quần đến mức eo chả ra eo, ngực chẳng ra ngực, phẳng lì như nam giới vậy.

Sau đó ta ngồi trên ghế cho hấn hóa trang, chỉ trong chốc lát, ta biến thành một tên tiểu nô bộc, bộ dạng có phần xấu xí góc ghech, chưa kể đến bên má phải còn có một vết chàm to.

- Như vậy thì sẽ không có ai nhận ra chứ? – Ta soi vào gương hỏi.

- Còn phụ thuộc vào phong thái của nàng... .

- Phong thái của ta thì làm sao?

- Hôm nay nàng chính là nô bộc của ta, đi sau ta, ta bảo gì thì làm vậy! – Hấn cao hứng mà nói.

Thực sự bất bình, nếu chỉ là ra ngoài đòi chút không khí, ta tuyệt đối không khom mình.

Khi trời còn chưa sáng, Thần Hi bí mật ôm ta đi. Hấn nói có gì sẽ sai Thanh Thanh tạm cái trang ta, dù sao mọi người vẫn nghĩ rằng quý phi còn đang đau chân nên chỉ tĩnh dưỡng trong phòng. ~.~

Ta không biết cười ngửa, cho nên hấn đã chọn cho ta một con ngựa có vẻ khờ khạo nhất rồi đặt ta ngồi lên, đám chủ tớ bọn ta cả thầy là năm người tiến về phía cửa Đông hoàng cung để tập trung cùng với những vương tôn công tử trong hoàng thất khác.

..oOo...

Quả nhiên là một cuộc đi săn hoành tráng, thậm chí có thể nói là một cuộc điều binh chuẩn bị ra trận? Xem ra tên hồ báo tử hoàng tử chuẩn bị cũng thật quy mô, không làm mất mặt hoàng gia đây.

Quảng trường trước cửa Đông, một đoàn lớn binh lính mã mã, từ hoàng thất vương tôn, quan lại cho đến nô bộc, lính hộ vệ. Chắc phải đến hai ngàn người mất. Đám người này mà cười ngửa lên núi thì có san bằng quả núi, dọa hết ruộng thú chạy trốn, liệu có chắc săn được thú không?

Bát hoàng tử của ta nhanh chóng thúc ngựa đứng vào hàng cao nhất của hoàng thất cùng với các vị hoàng tử khác. Ta là nô bộc trực tiếp của hấn nên cũng được bám càng theo sau.

Trong lúc họ tập trung, ta cũng ngó nghiêng khắp đám nam nhân này, phát hiện ra ngoài tứ vị soái ca hoàng tử, còn rất nhiều tên vương tôn công tử nhìn rất được, so ra không có khí chất bằng mấy vị hoàng tử kia nhưng cũng rất ra dáng vương giả.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Hoàng đế có mười mấy hoàng tử, nhưng hôm nay vẫn chỉ có sáu vị hoàng tử tham gia, ngoài bốn vị kia còn có tam hoàng tử, lục hoàng tử. Mấy vị này cũng rất đẹp trai, nhưng không mấy cường tráng, cơ thể có phần hư nhược...

Nhị hoàng tử hôm nay mặc một áo giáp mỏng, bộ dáng vẫn thập phần đường hoàng chừng chạc, ánh mắt, gương mặt sáng lạn. Hấn cũng lướt mắt nhìn quanh một vòng, khi lướt qua chỗ ta, dường như hấn cũng không thể nhận ra ta.

Tứ hoàng tử có lại có phần thể hiện, khuôn người cao lớn mặc một chiến bào thượng hạng, sau lưng dắt cây cung lớn dát vàng, kiểu này chính là cung được hoàng đế ngự ban đây. Trông hấn hùng hổ nổi bật nhất, khí thế uy vũ nhất.

Ngũ hoàng tử u lãnh không mặc trang phục chuyên dụng đi săn, vẫn một thân bạch y lạnh lẽo, chỉ đeo găng tay cùng đai lưng, phía sau dắt cây ngân cung... Phong thái anh tuấn nhưng vô cùng lãnh. Y còn chẳng buồn liếc ngang liếc dọc, chính là một tên vô cảm số một. Có điều hơi kì cục là phía sau y có hai tên thuộc hạ, ăn mặc cho đến động tác đều đối xứng nhau, một phải một trái...

Cũng không kém phần khác người, bát hoàng tử Diệp Thần Hi lại không có vẻ gì là đi săn cả, hấn vẫn ung dung phong lưu trong một bộ y phục sáng màu, tay cầm bạch phiến họa hoa anh đào, gương mặt hào hoa luôn giữ nụ cười nhẹ đẹp đẽ trên môi. Không mặc giáp, không đeo găng tay, không có cái gì để phục vụ việc săn bắn. Ngay cả cây mộc cung và túi mũi tên cũng ném cho ta mang, hấn một mình một bạch mã...

Sau tiếng tù và làm hiệu, đám người ngựa xuất phát hướng đến chân núi ngoại ô kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Âm sát

Đến lúc tiến vào chân núi, mỗi người lại tản ra một hướng, cưỡi ngựa sẵn bắn theo ý thích.

Riêng ta và tiểu yêu thần vẫn chậm rãi thong dong ngắm cảnh. Ta còn đang tính xem làm thế nào cắt đuôi hắn để đào tẩu.

- Hi... à không điện hạ, người không có hứng thú săn bắn ư?

- Ô, vội gì chứ?

- Người không thấy các hoành huynh của mình rất hăng hái sao? – Ta cố gắng khích tướng – Lát nữa tổng kết buổi đi săn, người không săn được nhiều thú, e rằng sẽ bị người ta đánh giá chê cười...

Thần Hi cưỡi ngựa chậm lại, đi sát bên cạnh ta, vui vẻ thần nhiên nói:

- Cơ Nhi đang lo lắng cho ta? Đừng lo, họ hầu như chỉ tập trung săn thất sắc hồ ly thôi, bao giờ họ săn được, ắt sẽ phát pháo hiệu tập trung... Mà trước đây mỗi lần săn bắn, ta đều không có thành tích!

- Hừ, người không săn thì ta săn! – Ta nghịch ngợm cây cung tên – Người ở đây đợi đi, hay đi đâu chơi tùy người, ta đi săn đường của ta!

- Cơ Nhi, nàng còn không biết cách kéo tên, để ta dạy nàng trước!

Đột nhiên hắn phi thân, nhanh chóng ngồi sau ngựa của ta. Tên phong lưu tình thánh này còn cố dán sát vào người ta, tựa hồ muốn đem cả thân hình nhỏ bé của ta vùi trong lòng hắn, vô cùng ám muội.

- Đây, người đừng tùy tiện như vậy, ngồi xê ra... con ngựa này không chở nổi hai người đâu! – Ta hét lên

- Đừng hét lớn, Cơ Nhi! – Hắn cúi sát vào tai ta nhắc nhở, tiện thể thổi thổi vào đó hơi ấm nóng khiến ta thấy nhột – Nếu có người chú ý, e rằng thân phận của nàng sẽ bại lộ! – Hắn còn thuận thế cắn cắn lên tai ta.

Vì chỗ đó rất mất cảm, nên ta sớm nghĩ cách tránh né khỏi sự khiêu khích chơi đùa của hắn. Ta dùng sức cầu mạnh một cái vào đùi hắn.

Mặt hắn trong phút chốc trắng bệch vì đau đớn. Tuy nhiên vẫn cố giữ phong thái của một yêu thần hào hoa, hắn nhanh chóng cười đều:

- Cơ Nhi, chỗ đó cũng rất nhạy cảm!

- Yêu tinh háo sắc, người mau chết đi! Nhảy cảm này! – Ta nghiêng rãnh cầu thêm phát nữa vào hông, ta không tin người còn đùa giỡn được.

- Cơ Nhi, là nàng chuốc lấy!

Bỗng trong nháy mắt, hắn lấy ngân châm, châm lên huyết nào đó trên mình con ngựa khù khờ, con ngựa hí lên một tiếng rồi trở nên hung hãn, phi đi như bay. Thì ra con ngựa này vốn không phải là ngựa ngu, mà là do hắn làm nó ra như thế...

- Chết tiệt, người đem ta đi đâu? – Ta hò hét, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù bên tai.

Ta vung tay đâm loạn xạ vào người hắn, hắn không tránh né. Hắn chơi lại bằng cách lơ lửng vòng tay, ta chút nữa là ngã nhào xuống, theo phản xạ chỉ biết túm lấy hắn.

Ta kinh hoàng khi thấy con ngựa liên tục phi nước đại trong rừng sâu, còn theo đường mòn leo lên những vách núi, chốc lát lại phi như bay xuống dốc vực...

Mọi thứ xung quanh cứ vù vù. Ta không quen với cảm giác mạnh này, nhắm chặt đôi mắt.

Bỗng nhiên ta thấy con ngựa hãm lại một chút.

Thì ra ngay phía trước là một khe núi nhỏ, phía dưới nhìn xuống là một dòng sông chảy cuộn cuộn qua từng ghềnh đá. Bọt tung trắng xóa đủ biết nước chảy mạnh thế nào.

Nếu rơi từ trên đây xuống không tan xác thì cũng chết vì nước cuốn!

Này khoan đã, con ngựa lùi lại, không phải là muốn lấy đà phi qua cái khe núi cả chục mét kia chứ...

Thần Hi, ta không muốn vì một chút kích động mà cùng người sinh tử >”

Mắt ta trợn ngược cả kinh, con ngựa đã phi lên rồi...

- Cơ Nhi, nhắm mắt!

Đột nhiên tiếng nói và hơi thở của hắn rất gần, một cánh tay cũng siết chặt lấy mình ta. Khoảnh khắc con ngựa mạnh mẽ phóng mình băng qua khe núi cũng là lúc đôi môi khiêu gợi của hắn dán tại đôi môi nhỏ nhắn của ta...

[Nếu từ xa có nhiếp ảnh gia nào chụp lại được khoảnh khắc này, ắt đó sẽ là một kiệt tác]

Chỉ có ta vì kinh hãi toàn tập, con mắt cùng trí não dần ra, cái miệng nho nhỏ cũng cứng ngắc không thể khép...

Trước mắt ta, xa xa nước trắng xóa... gần gần là gương mặt tuyệt luân của yêu thần...

Con ngựa này thật khôn, sau khi an toàn phi qua vách núi, nó cũng dừng lại, đứng bên vách núi này lơ đãng ngắm cảnh, tạo điều kiện cho chủ nhân nó “bắt bướm vờn hoa” ~.~

Yêu thần chết tiệt, lợi dụng sự kinh hãi của ta để làm chuyện xấu. Hắn còn chưa ngừng lại đâu, cánh tay siết lấy ta không hề buông lỏng, cánh tay còn lại vừa cầm cương cũng chuyển sang luồn vào tóc ta, rũ xuống mái tóc tự nhiên, thoải mái vuốt ve...

Môi lưỡi hắn cũng thật bận rộn, bám dính lấy miệng ta không rời, ôn nhu cho đến khiêu khích, rồi lại mạnh mẽ nuốt vào... Thấy ta không an phận, hắn càng muốn hôn ta cho đến khi choáng váng ngạt thở, ý loạn tình mê...

Rõ ràng là ta thiệt thòi, là ta ủy khuất, ông trời, ta bị bắt công! Ta đang bị trần quần, bị trần ăn thịt >”

Hắn buông ta ra và chấp nhận ăn một cái tát không còn đủ khí lực.

Mặt ta chuyển sang màu đỏ như cà chua, hai mắt bốc lửa:

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

- Diệp Thần Hi, người nhớ cho ta là kẻ mẫu của người, mãi mãi như vậy!

Ta không quên chùi miệng, còn đang lo hắn lại phóng độc...

- Dù người có muốn hạ độc, cũng không được dùng cách vô liêm sỉ này!

- Ở đây nàng không phải kẻ mẫu của ta, mà dù có là kẻ mẫu, cảm giác yêu đương vụng trộm... đúng, ăn vụng lúc nào cũng ngon hơn! – Diệp Thần Hi để ta trút giận xong, lại phong lưu đẹp đẽ nói tiếp.

Ta mới không cần, rõ ràng người lợi dụng chuyển đi chơi này để khi dễ ta, tại sao ta còn đáp ứng sấm vai nô bộc của người chứ? >.

- Diệp Thần Hi, nếu lần sau người còn làm thế, suốt đời ta không ta thứ cho người! – Ta lại định làm ra bộ mặt lãnh đạm lạnh lùng, nhưng rốt cuộc lại không kim chế được tức giận mà biến nó thành một câu hờn dỗi.

- Cơ Nhi...

- Im! – Ta ngắt lời – Ta không thích người!

Đúng vậy, đối với hắn, ta nhất định không muốn liên quan...

Hắn định dắt ta đi lòng vòng xem xét một vài cảnh đẹp, nhưng ta không còn hứng thú, quay mặt với tất cả, cuối cùng hắn lại phải mang ta qua khe núi trở về, cũng không còn dám tùy tiện động chạm vào ta.

- Cơ Nhi, khát nước không? – Hắn chậm rãi cho ngựa chạy, vẫn không quên dỗ dành.

Đúng là có phần khát, nhưng ta tuyệt không mở miệng. Hắn lẳng lẳng cho ngựa đi đến gần một con suối nhỏ, đem ta xuống, buộc ngựa ở một gốc cây.

Con suối này thật là trong, có thể nhìn rõ ràng cả đáy, nhìn được từng đàn cá đang bơi lội nhàn hạ. Ta vùng vằng ra khỏi hắn, tự mình ra bên suối múc nước uống.

Nơi này rất thanh mát, ta tự đứng nhàn nhạ trên mỏm đá ngắm cảnh, mặc kệ hắn đằng sau.

Thấy ta dửng dưng, có vẻ hắn cũng không dám lại gần nữa, đứng cách xa ta cả trăm mét quan sát...

Dần dần, cả hai chúng ta đều có chút lơ đãng, ta ngắm cảnh, hấn ngắm ta...

Giữa rừng núi rậm rạp, từ một phía xa xa mờ ám nào đó thần tốc phóng ra một mũi tên...

- CƠ NHI! CẦN THẬN!

Đột nhiên thấy hấn quát lớn, ta giật mình, hai mắt ta mở to, vì tiếng gọi mà định quay đầu lại.

Hấn thân pháp như gió lao đến, nhưng vẫn là chậm một chút, mũi tên ác ôn đã vừa vọt cắm vào người ta...

Trước mắt tối đen, còn không kịp thấy gương mặt của hấn...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ai đã bắn mũi tên

Không biết là bao lâu nữa, đến khi ta mơ hồ có ý thức trở lại...

Ta nghe thấy xung quanh có thanh âm lách tách, một chút mùi đặc trưng của lá cây khô và củi cháy...

Ta yếu ớt mở mắt, sau đó cảm thấy một bên vai tê cứng, tựa hồ đã mất đi cảm giác...

Cử động một chút, lập tức trên người truyền đến cơn đau nhói, ta nhăn nhó mặt mày, phát ra tiếng rên nhẹ...

Tiếng kêu nhỏ của ta đủ đánh thức bóng người đang ngồi bên đồng lửa nhắm mắt nghỉ ngơi...

Là hấn, Diệp Thần Hi!

- Cơ Nhi, nàng đã tỉnh? – Hấn vội vàng đến bên ta, kiểm tra sơ qua chút thân nhiệt – Ổn định, xem ra không còn đáng ngại...

Hấn thở dài ra hơi. Ta ngoác nhìn hấn, rồi lại nhìn xung quanh. Đây giống như một cái hang đá trong núi?

Nhìn ra ngoài cửa hang, thấy mờ mịt tối đen...

- Đây là đâu? – Ta yếu ớt hỏi.

- Hang núi, nàng đã hôn mê hai ngày! – Hấn đáp rồi kéo cái áo dài đang phủ trên người ta, xem xét vết thương – Vì mũi tên cũng có độc, nên mới sinh ra chút bất trắc...

Ta để ý lúc này ta đang nằm trên mảnh áo choàng của hấn, trung y của hấn cũng cởi ra để đắp cho ta, thành ra hấn chỉ mặc một tấm nội sam đơn độc, dù đêm trên núi có về lạnh...

Vết thương của ta đã được băng bó cẩn thận, nhìn về mặt mới được thư giãn của hấn, có lẽ ta đã bình an thoát khỏi cửa tử...

- Rốt cuộc là sao? – Ta lên tiếng hỏi.

Thần Hi bỏ thêm củi vào đồng lửa, xong lại đem ống trúc đựng nước đến cho ta...

- Uống một chút nước đã... – Hấn nhẹ nhàng nâng đầu ta dậy, giúp ta chậm rãi uống xong còn lau đi nước sót trên cằm...

Đợi ta thoải mái nằm xuống, hấn mới từ từ giải thích:

- Nàng bị trúng tên từ một cao thủ, lẽ ra mũi tên đã vừa xuyên qua tim, nhưng cũng nhờ... – Hấn lôi ra miếng ngọc bội ta đút trong người, mảnh ngọc bội đương nhiên đã vỡ – Nhờ ý đồ đảo tảo của nàng, nhờ cái này mới khiến nàng còn một nửa cái mạng. Nhưng trong tên lại có kịch độc, cho nên vết và một chút mới cứu được nàng, nửa cái mạng này là do ta vớt vát...

Hừ, hấn muốn tính công sao? Độc? Chẳng phải hấn cũng hạ độc ta sao? Còn hơn mười một chuyện xấu để khẩu trừ dần...

- Ta chỉ muốn quan tâm tại sao ta lại bị bắn...

Lúc này thấy gương mặt và ánh mắt của hấn trở nên thâm trầm, không khí có một chút áp lực...

- Nghỉ đi, chuyện đó để sau nói...!

- Ta rất muốn biết ngay! – Thực sự là ta tò mò, hơn nữa chuyện này trực tiếp liên quan đến tính mạng của ta.

- Nhưng ta đã mệt rồi, không còn sức để giải thích! – Thần Hi bỗng bày ra dáng vẻ mệt mỏi, lại còn như muốn kể công – Vì nàng mà ta đã vất vả hai ngày, bây giờ ta cũng cần chợp mắt!

Hắn nói rồi thân nhiên như không nằm xuống chỗ ta, thân thể mỗi lúc càng nhích nhích lại, cánh tay cũng thuận thế choàng qua eo ta ôm lấy.

- Này...! – Ta kháng cự, nhưng chợt phát hiện chỉ cần cử động một chút là động đến vết thương – Ngươi còn chưa nói, còn nữa, không được lợi dụng chiếm tiện nghi của ta!

- Rất lạnh! – Hắn vuron đầu, vùi vào tóc ta, miệng không ngừng kể khổ – Đến hai lớp y phục của ta cũng bị nàng chiếm lấy, ta nào có thể chịu khổ như vậy, bây giờ chỉ có chỗ này là ấm nhất!

- Ngươi...

- Ngủ, nếu không ta điểm huyệt! – Hắn nói rồi nhắm mắt lại, trên gương mặt quả thực còn lưu dấu vết mệt mỏi.

Cứ như vậy ta cũng không quá gượng ép, để hắn ôm như vậy mà ngủ. Hơi thở của hắn nhanh chóng trở nên đều đều, hắn đã ngủ rồi?

Ta nghiêng đầu tựa vào ngực hắn, trên người Thần Hi có một mùi gì đó rất nhẹ đặc trưng, giống như là thảo dược vậy...

Sáng hôm sau, ta tỉnh dậy vì bị đánh thức bởi tiếng chim hót bên ngoài cùng với một mùi thơm ngậy giống như là thịt nướng...

Sau một đêm ngủ, ta cảm thấy mình đã khá hơn nhiều lắm.

Thần Hi lúc này đang bận rộn nướng một con thỏ rừng bên đồng lửa. Thì ra không phải hắn không biết săn bắt thú ~.~ Ta trong suy nghĩ vốn muốn đem tên phong lưu hoa mỹ tình thánh này hạ thấp giá trị một chút, cho rằng hoàng tử hắn không phải là loại người dễ thích ứng với mọi hoàn cảnh, nhưng xem ra ta đã nhầm...

Ta vuron mắt ra ngó hắn, trong đầu liên tưởng đến câu truyện thường thấy trong ngôn tình hay võ hiệp, một đôi nam nữ vô tình bị cầm chân ở thâm sơn cùng cốc, cùng nhau nướng thú rừng, trải qua khó khăn mới hiểu rõ thâm tình...

Nhưng ta nhanh chóng đá suy nghĩ ấy sang một bên, ta và hắn sẽ không bao giờ giống như câu chuyện đó. Đây là một đứa con trai đang chăm sóc kẻ mẩu đầu ốm ~.~

Trong lúc đợi thịt thỏ nướng bớt nóng, hắn đem nước đến cho ta rửa mặt... Được hầu hạ thật là tốt quá, mà còn được một nam hài tử đẹp dễ hầu hạ, chăm nom. Sau này ta về già, con trai ta cũng phải chăm nom ta như vậy... (Ai đó chen ngang: cái này giống con hầu mẹ sao >”

Hi Nhi cũng xem như rất lịch sự tử tế đi, hắn xé ra phần đùi thỏ thơm ngon nhất, đem đến cho ta. Vì chính ta chưa tiện ngồi dậy, hắn lại nhiệt tình xé nhỏ từng miếng thịt đút cho ta ăn...

Thịt thỏ rừng nướng thực là ngon, vừa thơm lại vừa mềm...

Ta ăn xong thì hắn mới dùng bữa, nhưng thật vô phúc vừa mới ăn thì lại bị ta quấy rầy.

- Hi, nói với ta sự tình đi? Tại sao ta lại bị bắn?

Bất hoàng tử phong lưu mỹ miều cũng không thể ăn nổi nữa... Đơn thuần ta đã khiến bộ dạng hắn trở nên âm trầm nguy hiểm như trước. Hắn đột nhiên nhoen miệng cười sâu xa:

- Cơ Nhi, nàng thử đoán xem? Là ai đã bắn mũi tên đó?

- Làm sao ta biết được? – Ta bực mình thở ra.

- Ta nghĩ rằng, nàng cũng biết người đó... – Hắn tỏ ra úp úp mở mở, mỗi câu lại đưa ra thêm một chút ý tứ – Và hắn người đó đã theo dõi, nghi ngờ chuyện chúng ta có liên hệ, người đó, hôm đó cũng đã nhận ra nàng!

Đầu ta vật lộn suy nghĩ? Là ai? Là người mà ta biết rõ? Là người nhận ra ta?

Rõ ràng ngày hôm nay ta không có gặp quá nhiều người, mà cả đoàn đi săn chỉ quen biết có bốn vị hoàng tử...

Chẳng nhẽ là một trong số họ?

- Ngươi muốn ám chỉ... các hoàng tử kia sao? – Ta dè chừng từng chữ thốt ra.

- Không sai!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: WARNING 15 hớ hớ

Hừ, rõ ràng ngươi đã biết, lại còn bắt ta suy nghĩ...

Tam vị hoàng tử...

Ngũ hoàng tử băng lãnh, dường như cả việc liếc mắt đến ta cũng không có hứng thú, con người bề ngoài vô cùng lãnh đạm này chẳng lẽ lại ngằm ra tay...

Nhưng mà, trực giác của ta vẫn có linh cảm Diệp Phuong Thành sẽ không dùng thủ đoạn này... người lãnh khốc có cái tự tôn của hắn...

Tứ hoàng tử cao ngạo hồ báo...

Hắn lại sẵn có ác cảm với ta, có thể mượn cơ hội trừ khử ta?

Trực giác của ta lại nói rằng tên sĩ diện đó sẽ không dùng một mũi tên bắn lên một thiếu nữ, nếu muốn giết, hắn lập tức nhảy ra khiêu chiến, đầu tiên là đánh nhau với Thần Hi một trận thư, sau đó mới đường hoàng xử lý ta...

Vậy thì là nhị hoàng tử tao nhã lịch thiệp kia?

Không thể nào, hắn bình thường rất tốt với ta, làm sao có thể như vậy?

Hay là chính tên Thần Hi này dùng thủ đoạn với ta? Ha, hắn luôn luôn dùng trăm phương ngàn kế đối phó ta, làm ra rất nhiều chuyện xấu.

Diệp Thần Hi nhìn thấy ánh mắt ta di chuyển quan sát hắn, thái độ lại vô cùng nghi ngờ xét nét cộng thêm một phần ác cảm. Hắn như hiểu ý, thờ dãi:

- Nàng đang không biết nghi ngờ cho ai, thành ra lại nghi cho ta?

- Hừ, ta thấy ngươi chính là người khả nghi nhất!

- Vậy nàng thử nói xem, ta làm thế có lợi gì? – Hắn lập tức hỏi lại.

- Ai mà biết, người đời vì mục đích sâu xa của mình, có thể không từ thủ đoạn, hoàng thất lại càng đáng sợ hơn, làm sao ta dám tin ai... – Ta tỏ ra lãnh đạm nghiêm túc nói.

Chính ta không ngờ rằng thái độ nhất thời của mình lại tác động đến hắn mạnh mẽ như vậy. Hắn đột nhiên bật cười, đẹp đẽ nhưng nhiều hàm ý, ta nhận ra trong đó có một chút chua xót.

- Phải, tất cả những gì đã trải qua, suy nghĩ của nàng đối với ta vẫn như vậy...

Hắn trở nên im lặng, ánh mắt ảm đạm, xa xăm suy tính... Không khí bỗng trở nên yên ắng, nặng nề, khoảng cách giữa ta và hắn như xa thêm...

Ta phân vân suy nghĩ... Ta không tốt khi nói thế sao? Đã ở trong vòng xoáy tranh giành quyền lực của mấy người, ta không nghĩ có thể tuyệt đối tin ai, nhất là Thần Hi. Ta chưa quên tham vọng của hắn, càng chưa quên hắn cũng đối phó ta...

Hừ, có sao lại làm ra bộ bi quần như vậy? Không phải ngươi thì thôi, nói một câu ta không làm là được, giải thích cho ta suy đoán của ngươi là được...

- Ê! – Rốt cuộc ta không đợi được mà lên tiếng.

Hắn không đáp, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

Này làm cái gì vậy, ngươi học theo ngũ hoàng huynh của ngươi sao? Cái hình tượng đó ngươi không hợp đâu!

Ta xùy một tiếng trong miệng, mặc kệ hắn, nằm yên nghỉ ngơi tiếp...

...

Cứ nghĩ hắn giận dữ bỏ đi rồi, ngờ đâu mấy phút sau hắn quay lại với một bó lá thuốc trong tay, hắn cẩn thận nghiền nhỏ...

Ta hơi chút ngờ ngàng, thì ra hấn vẫn là vì ta...

- Đến lúc thay băng rồi! – Hấn đem thuốc và mảnh vải khác đến bên ta, không đợi ta phản ứng đã kéo ra cái áo choàng, ngón tay nhanh lẹ mở vạt áo của ta.

Tuy là chuyện chính đáng nhưng ta có chút không tự nhiên. Ánh mắt hấn lại không hề có thái độ lạ, thực sự chỉ như bác sĩ chăm sóc bệnh nhân vậy.

Dù sao thì lúc ta hôn mê, nhất định hấn cũng xem hết rồi >”

Vạt áo bị mở ra, hấn tháo băng vải trên người ta xuống, nửa thân thể trắng nõn lộ ra, ta bắt gặp xấu hổ, hai má đỏ hồng...

Trời ơi, ta là người mặt dày, ta là fan girl thế kỉ 21, thế nào lại e lệ?

Hay bởi vì bất hoàng tử với ta đã làm quá nhiều chuyện xấu...

- Nàng thật đẹp, Cơ Nhi! – Đã thế vào lúc này hấn lại trầm thấp giọng nói.

Ặc, sắc lang, dễ tiện, vào lúc này muốn trêu chọc ta, đã biết ta không tự nhiên còn cố tình trêu chọc...

- Ngươi đắp thuốc thì nhanh lên! – Ta giận dữ nói.

- Không vội được đâu! – Hấn cười có chút ma quỷ nói.

Hấn tháo xuống lớp lá thuốc cũ, cực kì nhẹ nhàng lau sạch vết thương trước ngực ta. Ngón tay thon dài tỷ mỉ đắp lên lá thuốc mới...

- Đẹp như vậy... – Hấn chậm rãi thốt lên, ánh mắt giống như tự thưởng thức, sâu trong mắt còn có một ngọn lửa nồng nàn – Ta sẽ không để lưu lại sẹo!

- Nhanh lên chút! – Ta gấp gáp nói. – Ngươi nhìn cái gì chứ, nếu không phải ta bị thương, ta khoét mắt của ngươi!

- Nếu không phải nàng bị thương, ta sẽ... – Âm điệu khàn khàn cùng thái độ trên mặt kia đã công khai ý tứ của hấn.

Ta biết mà, hôn được thì có ý đồ xấu cũng được. Muốn càn rỡ ta? Đừng hòng, ta không nghĩ sẽ giao bản thân cho con người như hấn... Lại muốn đùa cợt ta? Ta không phải nữ tử tầm thường...

Thấy ánh mắt ta có vẻ khinh thường, hấn lại muốn chứng minh một chút.

Thần Hi phóng đảng cúi sát xuống mặt ta, một ngón tay từ từ vuốt ve dọc theo đường cổ xuống xương quai xanh, vạch một đường xuống bờ ngực kiêu diễm phập phồng... Thật ác nghiệt, vết thương vốn vện nằm ở trực trái, một nửa tuyệt đối của thân thể này vẫn đầy đủ khiêu gợi... mà Thần Hi thực sự là một tên hào hoa trác táng...

- Nàng nghĩ ta sẽ làm gì? – Phả hơi thở nóng ran vào gáy ta, hấn tà mị hỏi.

- Ngươi nghĩ làm xong rồi hậu quả sẽ là gì? – Ta đe dọa nói, trong lòng có phần gấp rút.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

- Thử một chút mới biết được! – Hấn cười, nhanh tay điểm huyệt ta.

Hấn điểm huyệt ta là bởi lẽ sợ ta gãy dựa sẽ làm rách vết thương, hấn thực sự bi ôi...

- Thần Hi! – Ta nghiêng răng nói – Ngươi có thể chạm vào bất cứ nữ nhân nào nhưng tuyệt đối không được chạm vào ta!

- Cơ Nhi, ta thích nàng nói câu “ngươi có thể chạm vào ta nhưng tuyệt đối không được chạm vào bất cứ nữ nhân nào”! – Hấn khoái ý đáp lại.

Ta nhớ rồi, có lần hấn bảo ta hãy tin hấn và đừng tin bất cứ ai, ta lại nói với hấn rằng ta có thể tin bất cứ ai nhưng sẽ không tin hấn...

Hấn đột nhiên lại cúi xuống. Ta lập tức hét:

- Ngươi làm vậy để làm gì? Trêu chọc ta? Ta với ngươi không phải...

Môi hắn đã tùy ý chặn môi ta, lưỡi điều luyện tách của ta hàm răng, sức sạo tìm kiếm. Ta biết hắn chính là một cao thủ tình ái, nhưng ta không muốn trở thành con mồi của hắn... Bàn tay cũng không khoan nhượng, hướng đến bên phải tuyệt đối vuốt ve, châm lên người ta một ngọn lửa xa lạ...

Ta không biết hắn đã hôn bao nhiêu người con gái để có thể thành thực né tránh việc ta muốn cắn, còn trả thù ta bằng cách dòi môi xuống, cắn lên cổ trắng ngần, lưu lại một ấn kí...

Ta cũng không biết bàn tay kia đã chạm vào bao nhiêu người... Tuy là thân thể bị khiêu khích nhưng ta lại cảm thấy đang bị xúc phạm ghê gớm...

Ta không có ý muốn rơi nước mắt khuất nhục trước kẻ như hắn. Nếu như hôm nay hắn bắt chấp việc ta bị thương để đoạt lấy thì ta cũng không thể chống cự, chỉ là ta căm ghét hắn đến cùng cực...

- Cơ Nhi, ta thích nàng! – Hắn bỗng ghé đến bên tai ta, thủ thủ âm áp.

...

...

Sau khi băng bó lại cẩn thận cho ta, hắn cũng mặc lại cho ta y phục rồi giải huyết. Có vẻ hắn sẽ chấp nhận việc ta la lối, thậm chí cổ vron tay đánh đấm hắn...

Nhưng đổi lại là sự lãnh đạm của ta, ánh mắt ta hờ hững nhất, còn như không có nghe, không thêm để tâm đến mấy lời vừa rồi của hắn, bởi ta thực sự không có cảm giác chân thành hay rung động...

Dù sao hắn cũng còn liêm sỉ là chỉ đùa cợt đến mức đó.

- Nói cho ta biết, ai thực sự là kẻ bán mũi tên! – Cuối cùng ta lạnh lùng lên tiếng, coi như chưa hề có gì xảy ra.

Ánh mắt hắn nhìn ta có chút thất vọng, song cũng cùng ta quay lại chuyện chính...

- Người đó cũng đã hành động rồi, nhị hoàng huynh của ta!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hắn chọn thiên hạ:

Ta mở to đôi mắt kinh ngạc nhìn hắn, hắn khẳng định là Diệp Đông Doanh sao? Là người mà ta nghĩ rằng vốn hòa nhã quân tử nhất, người đem lại cho người ta cảm giác không nên dùng thái độ cảnh giác...

Nếu hắn nói là tên tứ hoàng tử ta còn cân nhắc được, nhưng là nhị hoàng tử trước nay đối xử với ta không hề tệ...

Thấy gương mặt ta biểu cảm khó chấp nhận, Thần Hi cũng không gượng ép, hắn chỉ cười sâu xa:

- Người càng dễ gần càng khó đối phó, nàng đã quên rằng nhị hoàng huynh là một người cực kì thông minh...

- Người có bằng chứng không? – Ta lập tức hỏi.

- Hiện tại không có thể chứng minh rõ ràng cho nàng, nhưng ta cho nàng biết, cũng có một chút rắc rối do người đó giật dây: Thanh Thanh vừa báo tin cho ta, có rất nhiều người muốn đến Trữ Tú cung thỉnh an nàng. Thanh Thanh đã hóa trang thành nàng, chỉ nhận tiếp có lẽ một số quý nhân bình thường... cũng may là thuật dịch dung của nàng ta không thua kém ta, tạm thời còn ứng phó nổi, nhưng nhị hoàng huynh sẽ nhanh chóng có bước tiếp theo...

- Tại sao hắn phải làm thế? – Ta nghe vậy không khỏi lo lắng mơ hồ – Nhưng tại sao hắn phải dùng thủ đoạn như vậy chứ?

- Cũng vì một thứ như ta! – Hắn rõ ràng đáp – Nhị hoàng huynh vô tình cũng có sở thích giống ta, mà còn đặc biệt yêu thích hơn những việc sau lưng, mọi việc đều thâm hiểm như đánh cờ vậy... nói cho nàng nghe, một kẻ bề ngoài thư sinh thông thái, thanh bạch không vấy máu, nhưng lại giết người độc ác hơn cả kì môn độc dược, còn vẻ bề ngoài, có lẽ hắn đã đạt đến cảnh giới che đậy hoàn hảo...hắn ta, có lẽ là đối thủ lớn nhất của ta!

Hừ, lại vì quyền lực, lẽ nào nhị hoàng tử chính là loại người ghê tởm như vậy, so với Thần Hi thì càng che giấu tốt bản chất.

Thậm chí đôi mắt sáng của hắn khi đứng trước ta còn tưởng như không có một chút âm mưu nào...

Dù thế nào, ta lẽ ra nên sớm biết, các người chỉ cần cái long vị đó mà thôi... ai là người tốt, ai là người xấu... tất cả đảo điên cả, ta chẳng còn biết tin nổi ai...

- Đừng nghỉ nhiều quá, mọi việc về sau ta sẽ đối phó, chỉ cần nàng... – Thần Hi đặt tay lên vai ta tỏ ý muốn vỗ về.

Nhưng lại khiến lòng ta lạnh lẽo hơn.

- Bát hoàng tử... – Ta bỗng ngược mắt lên nhìn hắn, lạnh lùng rạch ròi nói – Đồi lại là ngươi, nếu như ta đứng bên nhị hoàng tử, ngươi cũng vì muốn tiêu diệt huynh đệ của mình, hủy đi mối liên kết với Tùy quốc làm trở ngại cho bản thân... như vậy ngươi cũng có thể xuống tay với ta sao?

Hắn không nghĩ là ta sẽ hỏi câu đó, giây lát hắn do dự suy nghĩ...

Ngươi không dám trả lời ta sao? Rõ ràng là như vậy.

- Không có đồi lại, nàng đã vốn ngồi cùng thuyền với ta! – cuối cùng hắn lên tiếng.

Ta bật cười lạnh, quan sát gương mặt tuấn mỹ đến mị hoặc của hắn, khinh bạc mà nói:

- Như vậy có khác nào câu trả lời, ngươi có thể xuống tay!

Cõi lòng ta có phần mất mát rất lớn, tuy biết rằng hắn với ta vẫn vừa chơi đùa vừa tính kế... nhưng nhiều lúc đấu chọi lại hắn, đắc ý vui vẻ rồi lại hơn thua khiến ta không cảm thấy áp lực như thế này. Đây là một sự thật nghiệt ngã trong hoàng tộc, mà ta cũng chỉ là một quân cờ.

- Thần Hi, ta hỏi ngươi một câu nữa thôi... – Ta chậm rãi nói tiếp – Ta không tính với ngươi, nhưng nếu như trong ván cờ chính trị của ngươi, đối tượng là nữ nhân ngươi yêu thương nhất, là người yêu khắc cốt ghi tâm, ngươi có vì thiên hạ mà hi sinh nàng?

Câu hỏi này của ta cũng chính là câu hỏi ngàn năm: giai nhân và thiên hạ, hắn sẽ chọn cái gì.

Ta hỏi hắn câu này, vì muốn biết hắn có thể nhẫn tâm đến đâu?

Một lần nữa, đôi mắt đẹp của Thần Hi xa xôi ngàn dặm, tựa như bên trong trùng trùng điệp điệp thâm sơn cùng cốc...

Không khí giữa hai chúng ta vô cùng nặng nề, vô cùng nghiêm túc.

Ta vẫn mong hắn có thể nhanh chóng nói cho ta đáp án.

- Nàng đã muốn biết đáp án đến vậy...- hắn cười – Ta cũng cho rằng nàng là người rất ghét dối trá, tốt, ta nói cho nàng, ta sẽ không từ bỏ thiên hạ...

- Ta biết sẽ như vậy... – Ta cũng dùng điệu hời hợt mà tiếp lời.

- Nhưng... – Hắn lại lập tức tiếp lời – Ta cũng phải khẳng định với nàng một điều, trên ván cờ đó, sẽ không xuất hiện cái gì gọi là nữ nhân ta yêu thương khắc cốt ghi tâm, ta sẽ không thành tâm yêu một nữ nhân nào trước khi hoàn thành đại cuộc...

- Ồ... – Ta có phần ngỡ ngàng, trong người có một áp lực đè nặng, đúng là sự thật càng khai ra thì càng trắng trợn đến đau lòng – Cho nên ngươi với nữ nhân nào, cũng chỉ là vui đùa, những lời nói như thích ta ban nãy, cũng rất dễ thốt ra phải không?

Ta đã chính thức đối mặt với con người thật phũ phàng của Thần Hi sao? Tiểu yêu thần đã biến mất, đây chính là một Thần Hi thực thụ sao?

- Ta không nói dối nàng, “thích” là bởi lẽ nàng gây cho ta một chút đặc biệt... – Hắn thú nhận nói – Ta nghĩ điều đó có thể là tốt cho nàng, bởi lẽ nàng không dễ dàng bị ta mê hoặc, sự tinh táo của nàng, vô tâm của nàng, đôi khi tỏ ra lạnh lùng đến nhẫn tâm của nàng...

Ta không thừa nhận mình là người hoàn toàn sáng suốt tinh táo, đơn thuần ta cảm thấy ngươi luôn gây cho ta cảm giác như đứng trên bờ tường cao và hẹp, có thể ngã bất cứ lúc nào... Dù là quan tâm của ngươi, yêu chiều của ngươi, trêu chọc của ngươi... vẫn không thể khiến ta tin...

Hơn nữa, trước đó ta đã biết lòng ngươi nặng về thiên hạ, như vậy càng không thể chuyên tâm với một ai, chỉ là không ngờ tới ngươi lại nói câu, sẽ không có nữ nhân yêu khắc cốt ghi tâm...

Ta cứ ngỡ ngũ hoàng tử Diệp Phương Thành mới là người lạnh lùng vô tâm nhất, nhưng thật ra, trái tim của Thần Hi mới thực sự tàn nhẫn, lãnh khốc, bạc tình...

Suy nghĩ một hồi, ta mệt mỏi quay đầu vào phía vách đá nghỉ, không nhìn đến hắn nữa...

- Cơ Nhi, ta... – Phía sau lưng ta vẫn còn thanh âm của hắn.

Cứ tưởng hắn sẽ nói gì, ta vờ không quan tâm nữa nhưng vẫn động tai nghe. Nào ngờ câu nói của hắn đứt quãng, lời nào đó định nói ra lại dừng trên môi...

Nhờ công hiệu thần kì của dược thảo chữa trị và sự chăm sóc của hắn, vết thương của ta hồi phục rất nhanh, ngày hôm sau đã đóng vảy. Ta có thể ngồi

dậy, cử động chỉ cần không mạnh mẽ chạm đến vết thương.

Thần Hi cũng nói rằng ngày mai chúng ta phải hồi cung gấp...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Ta không nói gì, nhưng trong lòng cũng thầm tính toán, ta không muốn trở về, ta muốn rời xa những chuyện thị phi tranh đoạt của các hắc, ngao du thiên hạ...

Đêm cuối cùng đó, ta và hắc vẫn nằm gần nhau, nhưng là mỗi người quay về một hướng...

[--Phân cách tuyến--]

[Đêm lặng lẽ buông xuống, giữa nơi rừng núi càng tịch mịch.

Hắc xoay người, nhìn thấy dáng lưng thon thả mềm mại, người trước mắt hắc đã muốn thiếp đi...

Trời lạnh, vai nàng khẽ run run... Hắc vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ bé vào lòng...

Cơ Nhi... Dù hắc có đem tất cả sự thật nói cho nàng, cũng không chắc nàng sẽ cảm thông đối với hắc...

Tính cách của nàng là như vậy, còn hắc, nguyên tắc tối kị của hắc cũng không cho phép...

Tự dưng hắc cũng muốn buông lỏng bản thân mình mà thiếp đi...

Đưa ngón tay lên mắt, hắc lấy xuống hai thứ tinh thể mong manh, tựa như hai mảnh kính áp tròng đen tuyền...

“Mẫu thân, tại sao ta luôn phải đeo thứ này?”

“Vì nếu người khác nhìn thấy màu mắt thật của ngươi, ngươi sẽ không còn đường sống!”

“Vậy nếu lỡ như có người trông thấy?”

“Nếu ngươi không muốn xuống tay hại người, vậy thì đừng bao giờ để lộ”

“Vậy bao giờ ta có thể không cần đeo?”

“Trừ khi ngươi có được thiên hạ...”]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Ta nhất định rời đi

Đêm đó ta ngủ không sâu bằng thường lệ, tại bởi ta có nằm mơ, trong mộng ta thấy mình bị ôm bởi một con quái vật mắt tím ~~~

Con quái vật mắt tím nói rằng, hãy hôn nó một cái để giải trừ phù phép. Ta đang chắc chắn trong đầu nó là hóa thân của một siêu cấp soái ca hoàng tử, đang định hi sinh để hôn nó thì có một hoàng tử cười thần mã khác đi qua...

Vốn trong giấc mơ lộn xộn, khi tỉnh dậy ta không còn nhớ chính xác, chỉ còn chút ít ý thức là Hoàng tử kia hết sức đẹp trai, hết sức cool... Vì thế ta đã bỏ con quái vật mắt tím mà chạy theo hoàng tử...

Hoàng tử thực là khiến ta ưng mắt a, khỏi cần mắt công hôn con quái vật mà không chắc nó đã biến được thành soái ca ~~~ Hoàng tử có một gương mặt tuấn lãng (tuấn tú và có vẻ lạnh lùng như sao Hàn ấy), đôi mắt xám tro hờ hững, nhưng khi quét mắt qua có thể điên đảo chúng sinh...

Ta cứ nghĩ sẽ cùng hoàng tử sánh đôi, nào ngờ y lạnh lùng đạp ta xuống ngựa!!!

Sau đó anh em trai của hoàng tử chạy đến, một tên hoàng tử hùng hổ mắng ta không có liêm sỉ, vọng tưởng, trèo cao, không có lễ tiết, vv...

Một hoàng tử khác lại lịch sự an ủi ta, còn đưa cho ta khăn tay... Ta đang cảm động, hai mắt long lanh thì bỗng phát hiện ra, bên trong khăn kia đầy bọt cặn ~.~ Hoàng tử tốt bụng tao nhã chợt cười nửa miệng ác độc rồi cũng bỏ đi...

Ta bức tức chửi bới cả ba kẻ kia một hồi, sau đó quay đầu lại phát hiện ra con quái vật mắt tím vẫn ở đó, nó nhìn ta bi thương và phẫn nộ... Nó muốn trừng phạt, ăn thịt ta...

Sau đó thì ta bùng tỉnh, một giấc mơ dường như vô nghĩa lộn xộn...

...

...

Sáng dậy ta thấy tình trạng đã rất tốt, ta biết cũng không thể lưu lại chốn này lâu nữa, ngày nay hoặc ngày mai Thần Hi nhất định sẽ bắt ta trở về...

Thần Hi như thường lệ làm thịt thú rừng, đối tượng hôm nay là một con gà rừng khá bự, vì vậy hắn phải vất vả >”

Ta cảm thấy người ngọm nấy ngày không tắm rửa khó chịu, vì vậy kêu hắn dẫn ta ra chỗ nguồn nước rửa mặt mũi chân tay...

Hắn dìu ta ra một con suối gần hang động, bên suối có nhiều tảng đá lớn nhỏ. Thấy hắn đứng lù lù, ta mới vênh mặt nói:

- Hi Nhi, ta rửa chân tay, còn muốn tắm cho thoải mái, ngươi có phép lịch sự thì quay mặt đi!

- Vết thương vẫn nên tránh nước, đợi hai ba ngày nữa...

- Ta không làm ướt đến chỗ bị thương là được chứ gì! – Ta từng bước lội xuống suối – Ta đói, ngươi mau đi thịt gà, còn nữa, phải phần ta hai cái đùi, hai cái cánh, cả phao câu nữa!

Bộ dạng ta vô cùng hồn nhiên, còn một chút tham lam đánh đá.

Sau đó ta làm ra bộ mặt khó chịu, kiểu như hắn đứng ở đây làm ta không tự nhiên mà tắm rửa. Hắn nhìn ta, đe dọa một câu:

- Một khắc thôi đấy! Quá một khắc lập tức không còn thịt gà... Còn nữa, nếu nàng đang tính chuyện đào tẩu, ta nói trước nàng sẽ không thoát khỏi tay ta đâu!

- Hừ, ngươi không nói đến ta cũng quên mất đấy! – Ta lè lưỡi, tỏ ra bất phục.

Hắn xoay người trở lại động, hắn tự tin như vậy vì cho là ta không thể đào tẩu? Đúng là ta vừa nảy tính kế ly gián hắn để đào tẩu đấy...

Không, sống chết ta cũng phải rời khỏi hắn, rời khỏi hoàng cung chết tiệt kia. Hắn có bản lĩnh cứ đuổi theo truy tìm ta, cùng lắm bị bắt lại thì coi như thất bại, bằng không ta vẫn liệu một phần nghìn hi vọng này...

Ta ngó nghiêng rồi rời khỏi suối, vì vết thương nên không thể chạy nhanh nhưng vẫn cố hết sức mà bước đi, lẩn vào từng bụi cây cỏ...

Ta cũng đoán rằng sau một khắc, Thần Hi nhất định sẽ đuổi theo tóm ta về, nếu hắn biến thái một chút thì sẽ cho ta chơi trò mèo vườn chuột, đợi ta mệt mỏi không đi nổi nữa vì lạc đường hay đợi ta có cơ hội gần thoát khỏi khu rừng mới xuất hiện...

Ta chỉ biết niệm bồ tát thôi...

Quả nhiên sau đó lập tức xuất hiện một đoàn bồ tát, nhưng không phải bồ tát hiền!

...

...

Ta đang ngồi nghỉ tạm dưới một bụi cây gần đường mòn, chợt nghe tiếng bước chân, lại có cả tiếng người nói chuyện...

Có khoảng mười người a!

- Điện hạ, nhất định phải tìm sao? Người có chắc sẽ tìm được? – Một giọng giống như nữ tử.

Gọi là điện hạ? Là ai? Nhi, tứ, ngũ?

- Không thể nói trước, từng bước một ứng phó mới là hứng thú... – Một giọng nam tử bình thản dễ nghe cất lên, nhưng lại khiến ta muốn giật mình.

Giọng nói của Diệp Đông Doanh? Lẽ nào? Đúng là hắn, thực sự hắn đã bắt ta, và bây giờ muốn truy ra tung tích của ta?

Mồ hôi ta rớt ra khỏi trán, mặt mũi trắng bệch, khi những bước chân càng gần, ngay cả hít thở ta cũng không dám...

- Điện hạ, người muốn tìm ở đâu?

- Nàng ta bị thương, bắt đệ ắt sẽ tìm nơi nào gần nguồn nước, có thể là một hang động, gần đó có thể tìm được thảo dược... – Thanh âm kia có vẻ chậm rãi mà tinh tế suy đoán.

Diệp Đông Doanh... hắn ta quả nhiên không phải kẻ hiền...

- Điện hạ, sau đó sẽ động thủ? – Lại một giọng khác hỏi.

- Có rất nhiều nước cò... – Diệp Đông Doanh thâm sâu, trên gương mặt và giọng nói đều bày tỏ ra sự hứng thú – Nhưng ta nên chào hỏi một tiếng đã chứ...

Hắn biết ta không ở trong cung, chẳng cần vạch mặt vội mà nhân cơ hội ra ngoài tìm kiếm, hắn muốn gì? Tiếp tục giết người diệt khẩu? Hắn đang có toan tính gì...

Ta vì không thể tiếp tục nín thở, mới đánh liều thở ra khe khẽ, lập tức những bước chân kia dừng lại. Tâm trí ta lập tức bị treo ngược...

- Điện hạ?

- Ta nghe thấy có hơi thở của người... – Hắn cười thanh bạch, vẻ như vẫn đẹp để tao nhã, nhưng lại khiến người ta hồn tiêu phách tán vì sợ hãi.

...

...

Ta cứ nghĩ số mình đến đây là tận, nào ngờ bỗng nghe thấy soạt một cái từ trên cành cây không xa, một bóng hắc y nhân lao xuống rồi phóng đi như tên bắn, lập tức đám người của nhị hoàng tử phân tán rồi đuổi theo.

Một, hai, ba, bốn... cả bảy chín người thuộc hạ của Diệp Đông Doanh đều đuổi theo, mà hắn cho phép bọn họ làm vậy, chỉ có điều quái lạ là hắn vẫn đang đứng ở nơi này chờ đợi quan sát...

Hắn quá tinh vi, lẽ nào hắn còn phân vân không chỉ có một người?

Mà hắc y nhân kia là ai? Tại sao cổ tình lao ra đánh lạc hướng bọn họ như thế muốn cứu ta?

Trời ơi, ta cũng không thể nín thở được nữa, chết tiệt nhị hoàng tử, người là đồ ác nhân, uổng công ta tin tưởng người...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Cầu bồ tát, thần phật, thần linh tốt không được, ta thà cầu diêm la, ma quỷ, âm vong...

Trong lúc ta tuyệt vọng muốn thở ra lẩm ròi, đột nhiên xuất hiện từ đâu một bàn tay lớn của nam nhân bịt miệng ta lại.

Ta mở to mắt ngạc nhiên muốn quay sang, trong khoảnh khắc quên đi cảm giác tức thở...

Đúng là âm hồn xuất hiện!

Y là Diệp Phương Thành!!!!!!

Xuất hiện bên ta thực sự như một cái âm hồn không trọng lượng...

Sau đó khi ta còn đang thất kinh, âm hồn đã dùng tốc độ di chuyển của ánh sáng mang ta đi, ta chỉ thấy vù vù vèo vèo...

Thân ảnh của y tựa như một luồng bạch quang chớp nháy xuyên đi sau lưng Diệp Đông Doanh...

Dĩ nhiên Diệp Đông Doanh không phải là kẻ tầm thường, xét về thủ đoạn cơ trí hay các thứ võ công khác thì không rõ thứ hạng của các hoàng tử ra

sao, chỉ biết vấn đề khinh công này, hẳn vẫn để chậm hơn u lãnh hoàng tử một nhịp...

U lãnh hoàng tử ghi chặt ta bên trong, cổ dùng bóng lưng che ta khỏi tầm mắt Diệp Đông Doanh, không chắc là tên nhị hoàng tử kia có nhìn thấy?

Ta chỉ biết thấp thỏm, trong lòng rối bời...

Tên Diệp Đông Doanh kia cũng thật bám dai, không đuổi kịp nhưng vẫn muốn đuổi theo bằng được... Ôi ôi, bây giờ ta mới biết các cao thủ võ lâm thật đáng sợ...

Bỗng nhiên thấy Diệp Đông Doanh ngưng lại một chút, ánh mắt thâm trầm, hay tay nhanh chóng vận cái gì đó giống chưởng khí...

Khoảnh khắc sau đó, ta thấy oanh oanh đầu óc, trước mắt khối bụi mù mù, tưởng như có địa chấn khủng khiếp khiến đồng loạt cây cối đổ rầm rập...

[Sau này ta mới biết, trong các hoàng tử, tên Diệp Đông Doanh hòa nhã bề ngoài thư sinh hiếu học kia lại ngầm luyện ác công phu, nội công trở nên vô cùng thâm hậu, xét ra nội công của Diệp Đông Doanh có thể đứng đầu trong các huynh đệ, so ra trong thiên hạ cũng là tuyệt thế cao nhân.

Mỗi tên hoàng tử có một thế mạnh, như Thần Hi luyện tà môn độc dược, thích chơi dị dung, hạ độc, có thể dùng y thuật nhưng không sẵn sàng cứu người.

Tên hồ báo hoàng tử chính là một con boss trâu vật, đánh mãi không chết, bởi thể lực và ngoại công của hắn vô đối, chuyên dùng đao to búa lớn, không thì cũng trường đao, trường thương, roi sắt... Kê như hắn đúng là chuyên dùng cho những trận đánh giáp lá cà trên chiến trận.

Còn u lãnh hoàng tử Diệp Đông Thành chính là một cái âm hồn thực thụ, không chỉ vì hình thái y nom giống vậy, mà còn vì y có thân pháp xuất quỷ nhập ma, khinh công thượng thừa, kiếm pháp cũng cực hiểm người với tới...]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Đã vô ơn, lại còn làm kẻ cướp

Nhờ chưởng lực kinh thiên động địa của Diệp Đông Doanh, không những cây rừng bật gốc, đất đá văng đầy, lá cây rụng bay lất phất đầy trời mà cũng khiến trái tim của ta một phen kinh hoàng.

U lãnh hoàng tử có một chút biến sắc, nhanh sau đó không phục về mặt lạnh lùng bình tĩnh, lợi dụng tình cảnh hỗn loạn, càng cố phi thân hướng phía bìa rừng. Để đánh lạc hướng Diệp Đông Doanh, khối bụi đất đá chưa ngớt thì y đã rút trong người ra ba viên bi sắt, ba thứ này vừa ném xuống đất đã phát nổ, khối bụi lại càng mù mù... Đến cả con giun đất xem ra cũng không còn đường sống, chắc chắn vừa bị xóc lên khỏi mặt đất vì chưởng lực kia liên lập tức ban xác vì viên đạn nổ ~.~

Ta đang trầm nghĩ, nếu mấy huynh đệ này đánh nhau thật, có khi họ sẽ lần lượt san bằng cả quả núi >.

...

...

Một lát sau, y đã an toàn đem ta ra phía bìa rừng, nhìn rõ con đường hướng ra ngoài khu núi. Có vẻ tạm thời Diệp Đông Doanh không theo kịp...

Diệp Phương Thành tạm buông ta ra.

Ta mới tạm thời thở ra một hơi dài. Nhưng chỉ mấy giây sau lại rơi vào trạng thái e dè lo sợ.

Diệp Phương Thành tại sao lại xuất hiện ở đây chứ? Y nếu không phải cấu kết với nhị hoàng tử thì có lý do gì để cứu ta, hay y muốn nâng tay trên của Diệp Đông Doanh...

Y sẽ làm gì ta? Ta còn chưa biết rõ ý đồ, chỉ dám ngược mắt dò xét gương mặt lạnh tanh không chút huyết sắc kia.

Bỗng chợt y nhắm mắt, miệng phun ra một ngụm máu nhỏ.

Y lập tức ngồi xuống vận công điều hòa khí huyết... Chẳng nhẽ là do một chưởng vừa nãy của Diệp Đông Doanh khiến y cũng chịu thương tổn?

Ha, nhưng ta nguyên vẹn không làm sao... Hừ, y đã có công che chắn cho ta, còn cố vận khinh công đưa ta đi.

Lòng tốt, sự cảm động và áy náy lương tâm định khiến ta lại gần y hỏi han, song ta bỗng khựng lại.

Ác quỷ trong ta bảo, mặc kệ y đi, tốt nhất là nhân cơ hội y đang điều thương mà cao chạy xa bay. Đúng vậy, cao chạy xa bay!

Không cần biết y có ý đồ gì, nhưng ta vừa thấy đấy, đám người này ai cũng nguy hiểm, họ ắt có tính toán của mình. Ta thoát khỏi tay tên nhĩ, nhưng rơi vào tay tên ngu chưa chắc đã là điều tốt.

Làm người nhất định không để thiệt cho mình, hơn nữa ta đã quyết tâm đào tẩu khỏi vòng xoáy ác liệt của bọn y, đây chính là cơ hội để ta trốn thoát.

Ta tỉ mỉ quan sát Diệp Phương Thành, y nhắm chặt mắt vận công, xem ra tình trạng thương tổn khí công cũng không quá nặng đâu ~.~

Chạy, nhân cơ hội y đang buộc phải tập trung, khó nhọc vận công phải chạy trốn ngay...

- Diệp Phương Thành, ta tự nhận mình không phải người tốt! – Ta hướng y nói một lời, chân đã tính bước đi – Dù sao ngươi cũng giải vây cho ta một lần, nếu ngươi chết, sau này thiên hạ thái bình ta hứa sẽ đến viếng mộ ngươi!

Ta liền nhắm mắt về phía đường mòn mà chạy, mặc dù vướng bận vết thương làm ta không thể chạy nhanh. Chạy được mười bước ta chợt nhớ ra, mấy thứ nữ trang, châu báu đeo trong người đều bỏ quên lại, hiện giờ ta không có lộ phí a!

Mặt dày cộng với liều lĩnh ngó lại, vẫn thấy Diệp Phương Thành một thân bạch y ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

- Ngủ hoàng tử, ngươi có tiền không? – Ta ngó xuống, vừa vận thấy thất lưng y có đeo một cái ngọc bội màu xanh bích đơn giản nhưng tinh xảo.

Ta nhón bước tới gần.

Mi mắt của y khép, còn hơi run run... Xem ra y đã trúng ác chiêu rồi... bây giờ mới vất vả điều hòa kinh mạch như vậy.

Khi ta áp sát, y cũng không buồn có động tĩnh. Một là y cố tình không quan tâm, hai là y không muốn, cũng không thể ngưng quá trình vận công dưỡng khí...

Ta liền không liêm xỉ mà giật lấy ngọc bội.

- Đây, ta mượn, nếu sau này ta phát tài, nhất định sẽ gửi tiền trả ngươi! Bằng không ngươi cứ đến Trữ Tú cung, vợ vết được thứ gì thì cứ lấy.

Đút ngọc bội của y vào người, ta liền mình rảo bước tiến nhập giang hồ...

...oOo...

[--- Phân cách tuyến ---]

Hắc y nhân tựa như chim cắt lao nhanh trong rừng, từng bước cố thoát khỏi vòng vây và truy đuổi từ đám thuộc hạ của Diệp Đồng Doanh.

Đang phiêu mình bay nhảy, hắc y nhân bỗng nhận ra một ám hiệu mật, gương mặt lại càng tự tin.

Cổ lờ đám thuộc hạ kia vào một khoảng rừng, xung quanh đầy những bụi cây rậm và cây cổ thụ thân cao lớn...

Hắc y nhân đứng thờ, còn đợi đám người chạy đến.

Đám thuộc hạ kia tất cả gồm chín người, sau khi vừa đến đã thấy hắc y nhân đứng khoanh tay, quay mặt về phía bọn chúng.

Tên cầm đầu đám thuộc hạ rút kiếm, có chút coi thường mà cười:

- Sao, không chạy được nữa?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

- Nếu không phải ông nội đây đợi bọn ngươi, làm sao các ngươi theo kịp khinh công bốn môn? – Hắc y nhân bật cười.

Hắc y nhân vừa cười vừa xoay xoay người, tựa như có ảo ảnh lập lòe trước mắt bọn người kia, chỉ chớp mắt, hắc y nhân tách làm hai, hết như xài thuật phân thân vậy.

Lại thêm một hắc y nhân nữa...

Hai bóng hắc y nhân đối xứng hoàn hảo như nhìn qua gương vậy, bên này giờ tay phải, bên kia sẽ giờ tay trái, không sai trễ một nhịp.

- Thôi, cáo từ! – Cả hai cái miệng đồng thanh cùng phát ra, sau một hồi khói trắng mịt mù, đã không còn bất cứ dấu vết.

...

...

Hai hắc y nhân sau khi đã thoát khỏi, sáng khoải khoác vai nhau.

- Sư huynh, người đến thật kịp lúc!

- Ta làm sao có thể bỏ bên trái của ta! – Thuộc hạ bên phải vỗ vỗ sư đệ dễ dàng.

Hai kẻ này trước khi từ bỏ giang hồ, từng có một thời gian làm sát thủ thuê với biệt danh Tả Hữu song sát. Ngày ấy lại từ bỏ giết thuê, đi theo ngũ hoàng tử Diệp Phương Thành kia. Sở dĩ Diệp Phương Thành thu phục được hai kẻ này, cũng là một câu chuyện có phần khôi hài lại dài dòng, tạm kể sơ lược...

Mùa đông năm đó, thiếu niên Diệp Phương Thành mười hai tuổi...

Cặp tả hữu song sát kia hai mươi tuổi.

Đêm tối hôm đó, tuyết rơi ngập trời lạnh buốt, cặp sát thủ nhận lệnh ám sát một thằng nhóc mười hai tuổi qua một trùm môi giới.

Qua thông tin cung cấp không đến đầu đuôi, thằng nhóc này được một viên tướng quân vượt đường xa hộ tống về kinh thành, có nghỉ đêm tại một dịch quán cao cấp.

Một thằng nhóc vốn xuất thân bình dân lại được tướng quân hộ giá đem về kinh, chẳng hay thân phận thật có chút đặc biệt? Mà đặc biệt thế nào để có người muốn ám sát?

Tả Hữu song sát không cần quan tâm nhiều, chỉ cần giết người...

Nửa đêm lạnh giá, mây mù che khuất mặt trăng, tuyết rơi héo hắt thê lương... Tả Hữu song sát tiến nhập dịch quán, công phu ám toán cao cường khiến không một ai biết.

Chỉ cần giết con mồi, không cần lằng nhằng, không đụng đến người bình thường càng tốt...

Tiến nhập phòng thằng nhóc, chắc hẳn nó đã ngủ. Thấy đóng chặn bùng nhưng, tên bên trái lập tức cầm kiếm xuống.

Tên bên phải lật chặn, giật mình khi không thấy người...

- Thằng nhóc đâu?

- Ai biết?

- Ra ngoài tìm!

Hai hắc y nhân vừa mở cửa, chợt giật mình khi thấy có một thằng nhóc đứng lù lù trước hiên.

Một đôi mắt lạnh hơn tuyết, một gương mặt trắng mịn lãnh đạm, thoạt nhìn thằng nhỏ chưa lớn này vẫn còn non nớt, nhưng lại không giống những đứa trẻ xinh đẹp khác...

Thấy hắc y nhân cầm đao cũng không la hét, cũng không sợ hãi, gương mặt vẫn lạnh tanh khiến hai hắc y nhân có phần dè chừng...

Thằng nhóc đứng lặng, mắt cũng không buồn chớp, trông rất giống hồn ma nha!

- Thằng nhóc này, người là Phương Thành? – Hắc y nhân bên phải lấy lại tỉnh táo mà hỏi.

- "..."

- Nó bị câm sao?

- Ai biết?

- Nó có phải Diệp Phương Thành không?

- Đây, nhóc, chúng ta đến giết Diệp Phương Thành! – Hắc y nhân bên trái dùng giọng điệu uy hiếp, chính là muốn thăm dò thái độ. – Chúng ta trên giang

hồ gọi là Tả Hữu song sát!

Nếu nó Diệp Phương Thành, chỉ ít nghe thấy vậy phải có phản ứng, ánh mắt nếu không chuyển biến tìm cách ứng phó thì cũng phải có một phần sợ hãi. Đằng này thẳng nhóc cứ như đồng cứng vậy.

- Nó bị điếc à?

- Ai biết!

- Mắt nó từ nãy không chớp một cái, cũng không đổi ánh nhìn, nó bị mù à? – Hai hắc y nhân chính là không giải thích nổi.

- Vậy nó có phải Diệp Phương Thành không? Ai lại muốn giết một thẳng nhóc vừa mù, vừa câm, vừa điếc...

Hai hắc y nhân quay ra nhìn nhau diễn thuyết, mà đặc biệt cái thẳng nhóc kia vẫn lù lù đứng đó. Lúc nãy bàn tay thẳng bé cầm một cục tuyết, bây giờ cục tuyết đã tan thành nước...

- Mau chia ra tìm! – Hai hắc y nhân cuối cùng đưa ra quyết định.

Dù sao nếu thẳng bé này là Diệp Phương Thành, bọn chúng vẫn có thể quay lại ám sát.

...

Tên hắc y nhân bên phải đi lượn quanh hậu viện, bỗng giật mình quay ngược lại.

Thẳng bé vừa nãy, nó đang đứng ngay sau hắn, trên tay nó còn cầm kiếm!

Gương mặt không một thái độ, cũng không lộ ra sát khí nhưng lại khiến tên bên phải này có chút dè chừng.

- Nhóc, rốt cuộc ngươi là ai?

- Diệp Phương Thành! – Thẳng nhóc đáp rồi vung kiếm...

Một hồi sau, trên mặt đất phủ tuyết quăng hai cái thân người bị trói...

- Hừ, thẳng nhóc lưu manh, nó cố tình chia ra chúng ta!

- Sao nó biết điểm yếu của ngươi là bên phải, còn ta là bên trái vậy?

Cặp sát thủ thờ dài ai oán, bọn chúng khi liên thủ có thể nói là không một sơ hở, ngay cả cao thủ võ lâm trong hàng thập đại cũng khó ứng phó, nhưng thẳng nhóc này lại lặng lẽ quan sát ra điểm yếu chết người của bọn chúng...

Mà kiếm pháp của thẳng nhóc này rất lợi hại, khó có thể tin một đứa trẻ mười hai tuổi lại sử dụng Vô Ảnh kiếm thất truyền đã hai mươi mấy năm.

Lúc này hai hắc y nhân vừa có phần e sợ vừa có phần cảm phục...

Diệp Phương Thành vẫn cầm nhuễn kiếm, từ từ bước đến như cô hồn.

- Thẳng nhóc, muốn giết thì mau!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

- Còn nữa, nhớ chôn Tả Hữu song sát cạnh nhau, ta bên phải, hắn bên trái, đừng lộn xộn! – Một hắc y nhân cố gắng bổ sung thêm.

Thẳng nhóc ngồi xuống bên cạnh, kiếm cắm xuống tuyết.

- Nếu ta chỉ cho các ngươi cách có thể từng bước khắc phục nhược điểm, các ngươi có nguyện ý đi theo ta? – Thẳng nhóc bây giờ mới từ từ mở miệng nói được một câu dài.

Trong lúc đó, trước mắt cặp sát thủ, thẳng nhóc này lại toát ra một khí chất cao quý vô cùng phi thường, khiến cho những kẻ phàm phu tục tử khó lòng không phục.

Thì ra thằng nhóc này thân phận thật chính là ngũ hoàng tử...

...

...

Cặp tả hữu song sát đúng là có võ công, nhưng so ra trí tuệ cũng không được nhạy bén, đem so với Diệp Phương Thành đã không cần bàn. Từ ngày đi theo Diệp Phương Thành không có gì bất mãn, so với cuộc đời đâm thuê chém mướn thì có thể không cần lo kiếm ăn, lại tìm được lý tưởng, dốc lòng phò tá chủ nhân...

Nhờ cùng chủ nhân trao đổi võ học, công phu của hai bên ngày càng tiến bộ... Diệp Phương Thành học rất nhanh kinh công của bọn chúng, thậm chí mấy năm trước đã vượt mặt cặp sát thủ này...

Chuyện ngày hôm nay ba chủ tớ bọn họ xuất hiện, vốn là vô tình dò được hành động của nhị hoàng tử, thấy vẻ mặt nhị hoàng tử có vẻ âm hiểm hơn bình thường, hành động giống như đang đi một bước cờ lớn...

- Haiz, không ngờ thực sự bát hoàng tử có liên hệ với Tùy quốc! – Thuộc hạ bên trái than thở – Đối thủ của điện hạ lại nhiều thêm rồi...

- Nhị hoàng tử tính kế cũng thật thâm độc, nhưng lại không ngờ đến việc chúng ta tham gia vào, mà lẽ ra chúng ta chỉ lặng lẽ đứng xem, điện hạ lại quyết định hành động... – Thuộc hạ bên phải tiếp lời.

- Điện hạ có dự tính gì?

- Ai biết! Ta cũng chưa rõ mà...

Hai thuộc hạ quay sang nhìn nhau rồi nhanh chóng quyết định đi tìm chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tiến nhập giang hồ

Từ ngày hôm nay, ta quyết định sẽ sống một cuộc đời mới. Ta sẽ không sắm vai công chúa Tùy quốc, không phải Yến Minh Cơ, ta vẫn là ta, Trần Ly Ly.

Nhưng Trần Ly Ly nghe không giống tên một hiệp nữ, ta quyết định đặt cho mình một cái danh xưng mới nghe đậm chất hùng hổ hơn: Ngân Mỹ Ly.

Ngân chính là tiền, Mỹ chính là đẹp, chính là hai tiêu chuẩn hiện hành của ta: Trai đẹp Nhiều tiền.

Có vẻ ngày hôm nay ta khởi đầu gặp may mắn, vừa mới đi một đoạn trên đường mòn đã gặp một tiểu phu trẻ dùng lừa chở xe củi. Ta chỉ mới chớp chớp mắt hai cái, anh tiểu phu nhiệt tình đến mức củi đang chất trên xe cũng đỡ xuống vác lên vai, dọn chỗ cho ta ngồi. Ta vào thành trấn lập tức nghĩ cách đi đổi ngọc bội...

Ta tìm một tiệm cầm đồ lớn mang tên Phú Thương điểm, hi vọng có thể đổi được giá cao.

Khi ta đặt ngọc bội ra trước mặt ông chủ, ông ta vội dí mắt vào nhìn một hồi, sau đó lại làm ra bộ mặt thản nhiên.

Định lừa bà cô sao? Tuy ta không biết chính xác bao nhiêu tiền, nhưng là ngọc bội đeo trên người ngũ hoàng tử Diệp Phương Thành, giá trị không phải ngàn lượng hoàng kim thì cũng không thể là đồ vớ vẩn. Hơn nữa lúc này trong mắt lão đã thấp thoáng hình thù vàng rồi.

- Năm trăm lượng! – Lão nhật nhễ phán.

- Một vạn lượng! – Ta cứ theo kinh nghiệm trả giá của bản thân mà hét lên gấp hai mươi lần, có mặc cả tiếp thì cũng không lỗ.

Lão chủ quán còn ra vẻ không tiếp, ta cũng thu lại ngọc bội nhàn nhả rồi đi. Ta biết không qua ba bước lão sẽ lắc cái móng ục ịch mà đi ra nín chân ta.

- Cô nương, thế này đi, không cần dài dòng, năm ngàn lượng!

- Muốn hạ giá, cũng được, chín ngàn chín trăm chín mươi chín lượng không kém! – Ta cũng làm ra bộ sành sỏi.

- Ai da, cho lão ít lộc đi mà, thế này, tám ngàn lượng! – Lão đưa ngón tay ra giao kèo.

- Được, ngân phiếu!

Ta lấy ngân phiếu rồi vội đi, căn bản ta cũng không cần làm quá căng, bởi nếu không nhanh chóng đào tẩu ra xa kinh thành Đông quốc, cũng không lường hết nổi hậu quả.

Thứ nhất, Thần Hi bắt ta lại, biến thái trừng phạt.

Thứ hai, Diệp Đông Doanh bắt được ta, một chương chết tươi...

Thứ ba, rơi vào tay Diệp Phương Thành, đòi ngọc bội không được, cho ta một kiếm lia đời...

...

...

Phật dạy đạo lý, có luân hồi nhân quả...

Cổ nhân cũng cho rằng, người đời không tự nhiên lấy không được của ai cái gì, cũng không có cái gì ngẫu nhiên từ trên trời rơi xuống, mà đặc biệt là tiền...

Vì vậy hôm nay ta lấy được ngọc bội, không ngờ đến một ngày mai ắt phải trả giá...

Mà ta cũng không biết cái ngọc bội đó, lại thực sự ám quẻ đến đâu~~

[--- Phân cách tuyến ---]

[Thuộc hạ bên trái nhìn thuộc hạ bên phải rồi lại nhìn sang chủ nhân. Rõ ràng điện hạ của bọn họ lúc này cũng không có gì đáng ngại, chút tổn thương khi công kia cũng đã điều hòa xong...]

- Sư đệ, có phải trên người điện hạ thiếu thiếu cái gì không?

- Ai biết? Thiếu cái gì?

Nghĩ nửa ngày, đến khi hồi cung, Diệp Phương Thành đòi y phục mới, hai tên thuộc hạ mới chú ý nghĩ ra, cái ngọc bội bất ly thân của chủ nhân đã không cánh mà bay...

- Điện hạ, không phải cái đó là tín vật của mẫu phi người để lại sao? – Thuộc hạ bên trái trợn mắt.

- Đúng rồi, những thứ như vậy lẽ ra phải dành để trao cho vương phi sau này của người... - Thuộc hạ bên phải nói thêm.

Thấy đôi mắt Diệp Phương Thành bình thường lãnh đạm bỗng cũng có chút biến chuyển, con ngươi xám tro lay động...

- Thứ đó lẽ ra cũng không nên giữ từ lâu... - Y đột nhiên lên tiếng, thật hiếm khi âm điệu có biểu cảm, mà như còn có một cái gì đó sâu xa.

- Vậy bây giờ ngọc bội...

- Hẳn là đã bán rồi!

Nói năm chữ ngắn gọn cuối cùng, y xoay mình hướng đến thư phòng...

Đứng lại chỉ có hai kẻ ngây ngốc nhìn nhau...

Dù sao thì, điện hạ cũng đã lên tiếng nói chuyện, mà dường như gần đây mỗi ngày lại nói nhiều hơn một chút!]

...oOo...

[--- Phân cách tuyến ---]

[Tối hôm đó, tại mật thất phía sau Phú Thương điểm...]

Lão chủ tiệm lột ra cái vỏ ọc ịch, trở thành một nam tử hán cao lớn vạm vỡ, bộ dáng giống như người trong giang hồ.

Đứng đầu tứ tuyệt của bát hoàng tử - Huyền Thiết.

Mà lúc này Huyền Thiết lại cung kính dâng lên mảnh ngọc bội xanh bích cho chủ nhân, mỹ nam tử bộ dáng tuấn mỹ hào hoa đang cầm trên tay cây bạch phiến kia.

- Bẩm chủ tử, đúng là có cô nương hình dáng như vậy, còn đây là thứ nàng đem đổi!

Con người nguyên bản từ sắc điểm mị ẩn giấu sau mảnh tình thể trở nên thâm trầm, ngón tay thon dài chạm lên ngọc bội...

- Được rồi, người lui ra...

- Chủ tử, có cần lập tức cử mạng lưới truy tìm?

Hắn nhắm mắt, phất tay cho thuộc hạ tạm lui ra...

Hắn không khó nhận ra thứ ngọc bội này...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

- Bản thân nàng làm sao chỉ chớp mắt có thể biến mất khỏi ta như vậy? Là vì có cao thủ trợ giúp sao Cơ Nhi? – Hắn cười đẹp đẽ nhưng có phần âm ngoan, trong giây lát sau, đã thấy khối ngọc bội vỡ nát...

Thứ ngọc bội này cũng không phải tầm thường, chính là vận công cố sức phá hủy nó, khiến cho mảnh ngọc bội ghim vào lòng bàn tay...]

...oOo...

[--- Phân cách tuyến ---]

[Hoàng cung Đông Quốc.

Diệp Đông Doanh sau khi trở về hoàng cung, con thịnh nộ đã trút hết lên người đám thuộc hạ vô dụng, khiến đám thuộc hạ chỉ còn đường dùng máu thịt bôn cây rừng... hắn dĩ nhiên lại ung dung thư thái, tao nhã phi phàm.

Hắn thừa nhận mình đã để lỡ nước cờ này vì ngu độ của hắn, hắn cũng có phần không cam tâm trong lòng...

Hắn vốn cơ trí thông minh vượt bậc, võ công tổng thể xét ra cũng không kém hơn ba hoàng đệ, chỉ là trong số thuộc hạ tay chân của hắn, hiếm có kẻ xuất chúng... ngu độ có tả hữu song sát nổi danh ám toán một thời, bát đệ cũng có tứ tuyệt cao thủ dịch dung chưa bao giờ lộ mặt thật, tứ đệ lại nắm quyền điều động binh mã... Hắn nhất định phải tuyển được những thuộc hạ kiệt xuất khác...

Tả hữu song sát xuất thân từ tổ chức sát thủ Thiết Ứng giáo, trước nay trên giang hồ chỉ có mạng lưới gián điệp Hắc Kỳ Môn là sánh được với Thiết Ứng giáo nếu xét đến những công phu hoạt động trong bóng tối...

Còn nữa, hắn cũng phải triệu được một vài Độc sư Tây vực đối phó với bát hoàng tử, kể đến là lo triệt hạ phe cánh tứ hoàng tử, từng bước lấy binh quyền...]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tìm được sư

Ta thuê một xe ngựa rời xa kinh thành xuống phía Nam.

Mọi việc trước mắt không có gì đáng lo, tiền của ta còn rất nhiều, số tiền này dè xèn thì cũng tiêu đủ trong một năm không cần làm việc. Chỉ là thời gian của ta không còn nhiều, bí phương thập ngũ tán gì đó chỉ còn mười ngày nữa sẽ tiếp tục phát tác, đến lúc đó không tìm được người giải độc, chẳng nhẽ ta đành cam tâm hi sinh tính mạng, xuyên về thế giới cũ? Ta còn chơi chưa đủ mà...

Muốn sống thì chỉ có cách vác mặt về gặp Thần Hi? Không thể nào... Mà nhờ đâu tên biến thái đó đang ngồi vênh râu, tin rằng thứ độc hạ cho ta không có phương pháp giải, chỉ có mình hắn có thuốc giải cho nên đợi mười ngày sau ta tuyệt vọng sẽ lù lù xuất hiện...

Không được, ta cần phải cẩn thận, đi càng xa càng tốt, cũng phải đề phòng vì biết đâu đang có mấy cái đuôi bám theo ta...

Đề chắc chắn hơn, ta dừng lại ở một trần nhỏ, mua một đồng nữ trang, phấn son, xong lại vào một tiệm quần áo lớn nhất, chọn ra những bộ lòe loẹt kinh dị nhất, mà cũng không cần theo bộ, cứ mua bừa sao cho càng kinh khủng càng tốt, ví dụ cái quần màu xanh nõn chuối với cái áo màu cam chói lọi, mặt vào hết như một cục dạ quang.

Gương mặt thanh tú điểm lệ của ta cần phải hóa trang cho không ai nhận thấy. Ta không biết làm mặt nạ da người như Hi Nhi, nhưng không phải là không có chút khéo léo.

Ta đem mảy liễu vẽ thành mảy kiếm rậm, hơi xiên xiên lên giống của tên hồ báo tử hoàng tử, căn bản ta thấy trên mặt hẳn thứ nhìn vào khiến ta ngứa mắt nhất là cặp chân mày nam tính trông có phong độ... hừ, đường đường nam tử hán đại trượng phu mà lúc nào cũng tỏ ra khinh ghét, muốn gây thù chuốc oán với bốn cô nương liễu yếu đào tơ...

Ta đắp phấn để mắt trở thành một mí, tô son thật đậm để môi cánh hoa trông dày gấp hai lần, hết như môi cá ngỗng, dưới đuôi mắt chấm thêm một cái nốt đỏ chói.

Ta đang học theo cách hóa trang mà các nữ hiệp trong tiểu thuyết hay làm, nhưng nếu đã muốn hủy hoại nhan sắc, ta cần phải hủy hoại triệt để.

Vì vậy ta không quên độn mông để trông mông bành ra giống mẹ sè, còn độn ngực để trông nó xệ xệ xuống, cái này gọi là ngực tấn công, mông phòng thủ đó, thật khiến cho con người nhìn thấy muốn chạy xa...

Cũng may thời tiết không nóng lắm ~.~

Cuối cùng là ta ngụy trang bàn tay đẹp để thò ra của mình bằng cách đeo mấy cái nhẫn dây kín mười ngón tay, sơn móng tay mỗi ngón một màu, cũng không cần quan tâm có bị lem luốc không...

A, chưa hết, còn tóc. Ta tết hai bím hai bên, bình thường kiểu này trông thực nữ và hơi nhà quê, nhưng kết hợp với gương mặt và vóc dáng của ta hiện giờ nó đã kích không chịu nổi, để thêm phần độc, ta đeo vào mỗi bím tóc một quả chuông, mỗi khi di chuyển, hai bím tóc lắc phát, nó có thể phát ra thanh âm leng keng leng keng...

Kiệt tác của ta chính là biểu tượng thời trang mới nhất! Đảm bảo cao thủ đệ dung Diệp Thần Hi có đứng trước mặt ta cũng phát run, kêu một tiếng sư phụ ha ha...

Vì thấy ta dị hợm, mỗi bước ta đi trên đường không thiếu người chỉ chỉ trỏ trỏ, nhiều người đang ăn mì bên quán vệ đường còn sốc, hai sợi mì chui ra khỏi mũi...

Ta vênh mặt lên một chút, đường hoàng mà đi, trên gương mặt còn tỏ ra bình thản không thái độ, một chút lãnh đạm giống như các mỹ nữ đi trên đường vì muốn bỏ qua những ánh mắt khiếm nhã của thế tục mà tỏ ra bằng quan lạnh lùng...

Hai quả mông của ta thất hơi lỏng, vừa đi nó còn lủng lẳng, thấp thoáng dưới cái quần lụa xanh nõn chuối, trông giống như là lợn nái đã đẻ mười lứa vậy ~.~

Cũng vì ta trông quá kinh tởm, không có phu xe nào muốn cho ta lên, nhưng ta vốn có tiền, trả cho họ gấp ba lần, không muốn chờ cũng phải nhắm mắt mời ta lên xe...

Nửa ngày sau nữa, ta lại vào một trần khác, Thủy Nguyên trần nằm bên cạnh một con sông, bên còn lại thì giáp một dãy núi, phong cảnh khá là hữu tình...

Ta rất muốn ngắm cảnh, nhìn ngó xung quanh, chơi bời thỏa thích nhưng đó là việc có thể vô tư làm sau khi giải được thứ độc bó buộc sinh mạng ta.

Ta hỏi đường đến những danh y giỏi nhất, sau khi xem mạch cho ta xong, họ đều lắc đầu, họ nói rằng họ không biết thứ độc này...

Một ngày sau, lảng xảng khắp chốn ta không đạt được mục đích, cả cái trần này, đến cả lang băm ta cũng đã xem qua, nhưng đều cảm thấy không khả quan...

Trong đầu ta lập lòe hình ảnh...

[Ác ma Thần Hi, phẩy quạt nhếch môi cười: “Bảo bối, đã sợ chưa, còn không mau trở về!”...]

Một ta bé nhỏ tội nghiệp, gần đến ngày phát độc, thân thể càng khó chịu, khép nép hạ mình cầu xin hẳn: “Hi, ta biết rồi, mau cho ta giải được!”

Thần Hi vẫn nhàn nhã ngồi trên ghế: “Không dễ dàng thế được, tội nàng bỏ trốn tính thế nào?”

“Tính thế nào? Ta khó chịu quá, mau cho ta thuốc giải...”

Hắn âm độc tà mị cười, ánh mắt dán trên người ta: “Trừ khi nàng làm cho ta hết tức giận!”

“Làm thế nào?”

Hắn gấp quạt, chỉ về phía góc phòng: “Làm chuyện trên cái giường kia, chuyện khiến cho tinh thần con người có thể sáng khoái ấy!”]

Ta hét lên, xua tay loạn xạ, xua đi những liên tưởng kinh dị và có phần biến thái đó. Không phải ta trong đầu nghĩ biến thái, là Thần Hi biến thái >”

Không, dù thế nào, ta cũng phải đi ngao du thiên hạ, tìm một soái ca hiệp khách tiêu điều tự tại, yêu nhau oanh oanh liệt liệt mới có thể đem lần đầu tiên trao cho hấn...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Đàn ông thiên hạ này chết hết, ta cũng không muốn đem mình dâng cho Thần Hi, hấn không xứng...

Đúng vậy, một người như hấn sẽ không yêu ai thật lòng, hấn còn thừa nhận như vậy...

Haiz, nghĩ đến đây, lòng ta lại lặng xuống rồi...

...

...

Ta nghĩ mình nên cầu nguyện, cầu thần phật tốt thường không hiệu quả, lần trước không phải ta cầu ác vong, quỷ thần... lập tức có hiệu quả sao, một u hồn hoàng tử đã xuất hiện.

Vì thế lần này cứu ta, phải có năng lực lớn hơn chút, ta cầu phụ mẫu, sư phụ, họ hàng, tổ tiên của ác vong, quỷ thần...

Cầu như vậy rất linh ứng, sau này ta đã nghiệm được >.

...

...

Một vài bước sau, đập vào mắt ta là một lão đạo sĩ ma ma quỷ quỷ hắc ám ngồi bên vệ đường. Lão đạo sĩ già này nhắm nhắm mắt giống như mù, nhưng thật ra lại ti hí mắt, mỗi khi có người gần đi tới lại ra vẻ đọc đọc mấy câu khẩu quyết, rõ ràng là dân lừa đảo.

Còn nữa, xem đi, lão ta có vẻ đã ngồi ở đây cả ngày mà không có ai thèm ghé vào xem, trên đĩa ngoài mấy đồng xu sứt mẻ ra thì không có chút bạc vụn nào...

Vì thế khi đi qua lão, ta cố tình vung vẩy một cái ra vẻ khinh thường rồi lại cất bước.

Nào ngờ lão ta còn mặt dày lên tiếng gọi:

- Cô nương, đợi một chút!

Từ lúc ta ở trong hình dạng này, già trẻ lớn bé không có ai gọi ta là cô nương, đều gọi ta là đại tẩu, phu nhân, thậm chí còn thái phu nhân... Cứ coi là tên đạo sĩ này nịnh nọt chút đi...

- Khỏi đi, coi như ta đang nhiều tiền, bố thí cho ngươi một lượng! Đem về làm vốn làm ăn, bán bánh bao hay kẹo kéo đều được, đừng phơi mặt ở đây tính chuyện lừa đảo nữa! – Ta dúm cho lão một nén bạc nhỏ.

- Cô nương, lão chính là ngồi đợi cô nương ở đây cả ngày rồi! – Lão ra vẻ chân thành nghiêm túc nói, còn nín lấy vạt áo ta.

- Hừ, có tên đạo sĩ quen nào câu khách không nói như vậy, không nói là có cơ duyên thì mới gặp! – Ta vừa nói vừa khinh.

- Không phải a, lão không phải là đạo sĩ quen a, lão không là cao nhân thì cũng là kì nhân dị sĩ! – Lão ta mặt dày nín lấy tay ta – Cô nương, hay là hôm nay hữu duyên, cô nương cũng đã cho ta bạc, để lão đoán cho cô nương vài dòng thiên mệnh!

- Thôi thôi! – Ta giật tay ra – Không duyên nợ gì cả, chúng ta duyên chỉ có thế, ta còn có việc gấp!

- Không đâu cô nương, lão thấy cô và lão còn rất nhiều duyên, biết đâu một ngày cô nương còn gọi ta hai tiếng “phu thân”, ví dụ như cô nương gả cho hài tử của lão vậy!

- Đồ điên! – Ta quát lớn, thiếu chút thì đập cho lão một cái mà đi.

Nào ngờ ta mới bước một cái, lão đã hét từ phía sau:

- Cô nương, nếu ngày hôm nay cô nương không tin lời lão mà bỏ đi, chẳng qua nỗi mười ngày nữa được đâu!!!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Cao nhân

Ta giật mình, lập tức quay ngoắt lại, máu dồn nhanh đến não. Ta tuốt đồng nhẫn vương vùi ngón tay ra, chúng lẫn lóc xoay tròn dưới đất.

- THẦN HI! – Ta rút lên – Ngươi dám lừa ta?

Lao đến túm lão đạo sĩ rơm, ta dùng móng tay ma trảo cào cấu, dồn nén mọi nỗi tức giận.

- Giả trang này! Đạo sĩ này! – Ta còn không quên đá, thụi cho đối phương mấy cái.

- Ôi ôi, bình tĩnh, bình tĩnh cô nương! – Đối phương lại khóc lóc bát nháo, giãy dụa như một con gà sắp chết – Cô nương hiểu lầm...

Hả? Tại sao ta càng cố giật lớp da mặt kia ra thì không thấy bong ra da giả mà chỉ thấy chảy máu? Không phải Thần Hi giả trang lừa ta? Vậy tại sao “lão” này vừa gặp đã biết ta chỉ sống chưa đến mười ngày?

Ta đành chỉ cào cấu cắn xé, tạm buông ra lão. Lão còn khóc rung rức, vội lấy ống tay áo chùi quệt máu trên mặt...

- Hừ, ta nhầm! – Ta rút trong túi ra mấy đồng bạc vụn – Cái này “bonus” cho ngươi, coi như để mua thuốc!

- Cô nương, ta đã bảo ta là kì nhân dị sĩ mà, cô nương không tin còn lao vào đánh ta... – Lão ừm khua nói.

Kì nhân dị sĩ? Ta bán tín bán nghi, nhất thời giật lại bạc vụn, tra hỏi lại rõ ràng.

- Vậy ngươi cũng không phải thuộc hạ của Thần Hi?

- Lão không biết người đó là ai, cô nương mình giám...

Lúc này ta còn cảnh giác nhưng cũng ngồi tạm xuống, gõ gõ vào cái bàn của lão.

- Vậy ngươi là cao nhân có thể đoán biết được mọi việc, thử nói xem...

Lão ta cũng ngồi xuống đối diện ta, lúc này ra bộ bình tĩnh vuốt râu.

- Cô nương hãy đưa bàn tay phải cho lão, lão sẽ tiên đoán kĩ càng cho cô nương!

Khi lão tập trung nhìn đường chỉ tay của ta, ánh mắt già nua chợt sáng lên, pháp phới như bắt được vàng.

- Ô, đúng là ngươi thật, phúc khí lớn của ta, vận số đẹp... không mất công ta bấm ngón tay tính toán, lại còn ngồi đợi ở đây cả ngày, phen này... – Lão lăm lăm cái gì đó.

- Nói liên thiên gì vậy? – Ta trừng mắt – Ngươi mau xem cho kĩ, còn nói cho cụ thể, trước hết ta cần xem hai việc thôi: Thứ nhất, ta đang có một vấn nạn trong người, làm sao tìm cao nhân để giải. Thứ hai, xem kĩ cho ta đường tình duyên, xem ta có duyên tốt không, có lấy được soái ca không?

Lão ta xem xét xét, song lại lấy đồng xu gieo quẻ, bấm ngón tay nhắm tính một hồi rồi phán.

- Cả hai vấn đề của cô nương đều có kết quả tốt...

- Là sao?

- Gặp vấn đề khó khăn có thể tìm cao nhân để giải, tuy nãy ta có nói là cô nương có cái đại nạn mười ngày, nhưng cô nương đã chịu ở lại gặp ta, nạn có thể giải!

- Vậy sao? – Lúc này ta hào hứng mà vào thẳng vấn đề chính luôn – Lão đạo, ngươi thử nói xem, trong người ta đang có một thứ kịch độc, liệu ta tìm đâu cao nhân để giải?

Lão ta mắt sáng, còn vỗ hây tay vào nhau, thần thần bí bí nói:

- Chính là như vậy, vừa vặn hoàn hảo, chuyến đi này của cô nương không những giải được kịch độc, mà với nguyện vọng thứ hai cũng nhanh chóng đạt được!

- Lão mau nói, nếu nghe ỏn, ta sẽ thưởng thêm bạc! – Ta hào phóng nói.

Sự thật thì ta cũng mê tín một tẹo, nếu là gặp được thầy bói hay, ta dĩ nhiên cũng nảy sinh tò mò muốn xem.

- Không đến mười ngày nữa cô nương sẽ giải được độc, cũng không đến mười ngày nữa cô nương có thể xuất giá được!

- Ha ha, nghe thật muốn sốc! – Ta phá lên cười – Chuyện thứ nhất thì ta cũng hi vọng như vậy, nhưng chuyện thứ hai ta không tin rằng nhanh như thế!

Lão đạo nhân vẫn bình tĩnh, kiên định mà giải thích:

- Thiên cơ bất khả lộ, lão không thể nói nhiều, nhưng là có thể chắc chắn...

- Vậy người thử nói xem, phu quân tương lai của ta là người như thế nào? Có bao nhiêu phần tuần tú, có bao nhiêu gia sản? Có biệt tài gì? Còn nữa, có phải là người chung thủy?

- Tất cả đều như cô nương mong muốn! – Lão nhìn ta phán.

Ta cười cợt tỏ vẻ không tin. Ta mới rút trong người ra tập ngân phiếu, ve ve vẩy vẩy trước mặt lão rồi đặt trên bàn.

- Nếu người không đếm có thể nói chính xác chỗ này có bao nhiêu tiền, ta sẽ tin người!

- Nếu lão đoán đúng, sau này lão nói gì cô nương sẽ đều tin?

- Phải! – Ta chấp nhận thách thức.

Mắt lão đạo sĩ chột ánh lên dị quang.

[Hừ con nhóc, xem thường lão như vậy, thời xuân xanh ba mươi năm trước ta từng lăn lộn giang hồ, không ít tai tiếng, không có bản lĩnh sau này làm sao trở thành cha chồng của người]

- Bảy ngàn sáu trăm năm mươi lượng! – Lão một câu xanh rờn phán.

Ta thấy thái độ tự tin của lão, vội giờ ngân phiếu ra đếm. Ach, không sai một chút nào. Làm sao lão có thể đoán đúng được, ta mới xua xua trước mặt lão trong vòng một hai giây mà thôi, hơn nữa chỗ ngân phiếu này lớn nhỏ phải đến năm mươi tờ...

- Bội phục, người quả là cao nhân! – Ta thốt lên.

- Ta chưa đến mức cao nhân, nhưng kì nhân dị sĩ thì cũng có thừa! – Lão không khiêm tốn nói.

Ta mắt lung linh, nhìn lão đạo sĩ gần như nhìn phật sống.

- Đạo nhân, vậy người mau chỉ cho ta, trong người ta có bí phương thập ngũ tán, ở đâu có cao nhân để chữa?

- Thật trùng hợp, cũng không cần chi đâu xa, ta có quen biết một kì nhân trên núi, bà ta từng xuất thân Tây vực, đối với độc được không thứ gì không tinh thông, ta sẽ dẫn cô nương đến đó!

...oOo...

Kết quả là ta thu dọn giúp lão sạp hàng, chất lên xe lừa rồi cùng lão lên núi. Lão đạo nhân này nói nhà được sư kia ngay dưới chân núi, cũng chỉ vài dặm đường...

Khi sắp ra khỏi thành, đột nhiên lão dừng xe lừa, nhảy xuống bảo ta:

- Cô nương, người ở đây đợi ta nửa khắc, ta đi một chút!

- Người đi đâu?

- Ai da, là đi... – Lão ta làm ra bộ mặt khó chịu như đang mót – Đi một chút thôi!

- Cũng được! – Thấy lão cầm cả cây phát trần đi, ta mới gọi lại – Lão đạo, để ta cầm cây phát trần cho!

- Không cần! – Lão không thèm ngoái lại – Đây là bảo bối bất ly thân của ta, đi nặng đi nhẹ đều phải mang!

[--- Phân cách tuyến ---]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

[Trong một góc vắng của con hẻm nhỏ, có hai gã bộ dạng như khát cái, đứng đối mặt với một lão đạo nhân.

Lão đạo nhân phe phẩy phát trần, không vội vàng mà nói.

- Hai tên kia, ta không cần biết các ngươi là người của ai, theo dõi cô nương kia có việc gì, nhưng ta phải nói luôn: Cô nương đó là hàng của ta rồi, các ngươi mau từ bỏ...

Hai khát cái kia tự biết lão đạo nhân này không phải là người tầm thường, là kẻ trong giang hồ mắt tinh tai thính, vì vậy cũng không cần giả bộ nữa...

Vì vậy một cuộc tỉ thí đã diễn ra. Không quá một phần tư khắc, thắng bại đã rõ.

Lão đạo nhân từ từ thu nhuyển kiếm, giấu trong cây phát trần thoát trông bản thủ.

Hai khát cái trọng thương, nằm bẹp trên đất, ai oán nhìn nhau. Bọn họ vốn dĩ cũng là hàng cao thủ giang hồ, không ngờ rằng ở đây lại xuất hiện một tuyệt thế cao nhân như vậy.

- Lão ta... sử dụng kiếm pháp gì vậy? - Gã trẻ hơn nhìn đồng bọn ai oán.

Gã lớn tuổi hơn cũng từng lăn lộn giang hồ không ít, lúc này hai mắt cũng phải mở to, miệng lắp bắp.

- Không thể nào, Huyền Đạo giáo đã diệt môn hai mươi mấy năm về trước, Vô Ảnh kiếm pháp cũng không còn... nhưng kiếm pháp trong truyền thuyết kể lại, chưa nhìn rõ chiêu thức, chỉ thấy luồng sáng chói mắt, thậm chí chưa thấy kiếm vung lên đã khiến đối phương mất mạng, chẳng phải chỉ có Vô Ảnh kiếm pháp sao?

- Khá khen người hiểu biết! - Lão đạo nhân vuốt râu.

- Người là ai?

- Ba mươi năm trước từng đi không thay tên, ngồi không thay họ, Âu Dương Vân. - Lão đạo nhân không ngại ngừng xoay người đi, đối với hai kẻ kia, võ công hẳn là đã phế.

- Khụ! - Một gã ho ra máu - Chẳng lẽ là Âu Dương Vân, phản đồ Huyền Đạo giáo ba mươi năm về trước?

- Là Âu Dương Vân, kẻ có tư tình với độc nữ Mộc Doanh Doanh xuất thân Tây vực? Trái ý sư phụ, kết phu thê cùng tà giáo, mặc dù bản thân y đã được quyết định là người kế thừa Vô Ảnh kiếm pháp? Còn một kiếm hạ sát sư thúc, gián tiếp dẫn đến họa diệt môn? - Một gã bổ sung thêm - Không ngờ lại chính là con người này.]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Kì quái được sư

Con lừa già ị ạch cuối cùng cũng kéo xe ra khỏi trấn vào lúc chiều tối. Ta có chút si mê ngắm cảnh chiều xuống nơi đường mòn lên núi...

Khu đồi núi vô danh bên cạnh Thủy Nguyên trấn này có vẻ không quá lớn, gần chân núi cũng có một vài xóm nhà nhỏ...

Đi thêm một đoạn, thấy thấp thoáng một trang viên nhỏ nằm gần lưng chừng đồi, cũng có con đường dốc để lên... Ở nơi này thật thích hợp để sống một cuộc đời thanh bạch, quy ẩn giang hồ...

Con lừa già này vốn không kéo hai người đi tiếp nổi, ta bèn nhảy xuống, đi bộ gần trăm mét, chỉ còn cách cổng trang viên gần trăm bước chân...

Xa xa ta thấy một bóng phụ nữ áo tím đang cúi húi sau hàng rào gỗ.

- Tiểu cô nương, đợi ở đây, ta đi chào hỏi bà ta trước một câu! – Lão làm ra vẻ nhiệt tình mà đi trước.

Chẳng hay bà được sư này tính tình kì quái hay khó tính nên phải làm công tác tư tưởng trước? Ta có chút thiếu nhẫn nại, tiến lên khoảng hai mươi bước chân để ngó cho rõ hơn...

Đột nhiên ta thấy người phụ nữ áo tím đánh đắm đao nhân, không kiêng nể gì, còn như la hét chửi bới. Lão đao nhân thì không phản kháng, còn chấp tay có chút như cầu xin...

Sau đó người phụ nữ quét mắt về phía ta, ta thấy hơi rợn gai ốc.

Lão đao nhân thì thắm gì đó vào tai bà ta, trong chớp lát bà ta thu ánh mắt, quay sang nhìn lão, một hồi sau cả hai cũng thậm thụt điều gì đó với nhau như rất tâm đầu ý hợp, bà ta còn cười cười cợt cợt, xem ra rất vui vẻ...

Đúng là một người đàn bà kì quái.

Một phút sau, người phụ nữ áo tím đơn đả bước đến chỗ ta, còn vui vẻ nhiệt tình mời ta vào. Lúc này đứng gần ta mới trông rõ tư dung của bà ta. Gọi là bà thì cũng hơi quá, người phụ nữ này chỉ tầm trung niên, nhan sắc mặn mà đẹp đẽ, ta đoán rằng hai mươi, ba mươi năm trước, người này chính là một tuyệt sắc giai nhân, hơn nữa còn là một mỹ nhân kiều sa, đánh đá ~.~

- Bảo bối, mau vào! – Thân tình đến mức kinh ngạc.

- Ha, tiền bối này là... – Ta có chút ngạc nhiên quay sang lão đao nhân.

- Là bằng hữu cực tốt của lão đạo – Lão vội giải thích – Là Mộc Doanh Doanh được sư, cô nương cứ gọi là Mộc nương được rồi!

...oOo...

Bên trong trang viên khá rộng rãi, bài trí có chút kì quái, hẳn là nơi ở của kì nhân dị sĩ đây. Ta còn đang ngó ngang ngó dọc thì Mộc nương đã kéo ta ngồi xuống ghế, còn đem cho ta một chén trà nóng...

Không biết lão đạo đã dùng cách gì mà Mộc nương lại hiếu khách đến thế...

- Mộc tiền bối, người ở nơi này một mình sao? – Ta bắt chuyện hỏi, kì lạ chỗ này một người ở thì cũng hơi thừa thãi.

- À... – Mộc nương cười tinh vi, đánh ánh mắt sang lão đao nhân – Trước đây còn nuôi một con lừa già và một con lừa trẻ, con lừa trẻ nhiều năm trước đã để người ta đem đi, con lừa già thì để lại sai vật, hầu hạ...

- Ồ! – Ta cười gượng gạo, bà ta quả là có một sở thích khác người.

Ta để ý thấy Mộc nương và lão đạo sĩ là hai người duy nhất không sốc vì ngoại hình của ta, chẳng lẽ là vì họ cũng lập dị sao?

- Mộc tiền bối, hôm nay ta đến quấy rầy là để... – Ta bắt đầu mở lời.

Mộc tiền bối vui vẻ lên tiếng luôn:

- Tốt quá, ta biết, cô nương đến là để gả...

Mộc tiền bối mới nói lấp lửng chưa hết câu, đột nhiên mọi sự chú ý lại dồn vào lão đao nhân.

- A trà nóng quá, ta sặc, ta sặc...! Khụ!

Mộc tiền bối buột miệng kêu “suýt chết” một tiếng, quay ra vỗ lưng cho lão đao nhân, song quay ra cười hì hì với ta...

- Mộc tiền bối, ta đến là để nhờ giải độc?

- Độc gì? – Bà ta có chút không tự nhiên hỏi.

- Bí phương thập ngũ tán.

- Ồ! – Mắt bà ta có phần kinh ngạc – Là một trong những độc dược cao cấp của Tây vực!

Ta trong lòng thầm thoải mái khi nghĩ rằng đã tìm được cao nhân. Phen này ta có thể phúc lớn không chết...

Đột nhiên Mộc nương rút trong người ra một con dao găm, lấy một cái chén, lại gần ta và nói:

- Ta cần lấy chút máu của cô nương trước!

- Tại sao? – Ta có chút ái ngại mà hỏi.

- Bí phương thập ngũ tán vốn là một loại độc đặc biệt, mỗi người bào chế lại có một phương thức và liều lượng khác nhau, cho nên nó mới là “bí phương”, tức là chỉ có người bào chế mới biết liều lượng để bào chế thuốc giải. – Bà ta nghiêm trọng giải thích – Thường thì cao thủ này của Tây vực cũng cực khó để tra ra phương thức của người kia...Nên trước hết ta phải thử nghiên cứu thành phần của độc đã...

Lúc này ta lại kinh hoàng. Lễ nào cơ hội sống sót đào tẩu của ta thực sự rất mong manh, dù ta tìm được cao thủ Tây vực cũng không thể tìm ra phương thức chế thuốc giải? Chẳng nhẽ ta chỉ còn cách quay về nhận tội với Hi Nhi? Không không, ta đã sớm liên tưởng ra bộ mặt đáng sợ và sự trừng phạt biến thái của hắn >”<

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

- Mộc tiền bối, người có chắc ta có khả năng cứu được? – Ta nhìn Mộc nương lấy một vài giọt máu ở đầu ngón tay, sốt ruột hỏi.

- Cái này, ta sẽ cố gắng hết sức, nhưng để nghiên cứu cũng phải mất ba bốn ngày, phiền cô nương lưu lại đây được không?

Ba bốn ngày?

Dù sao ta cũng không biết đi đâu tìm cao nhân cả, đành đặt hi vọng vào Mộc tiền bối, vạn nhất không tìm được thuốc giải, có quay về tìm Hi Nhi cũng không muộn, hoặc cùng lắm là chết, kết thúc chuyến du hành ~.~

Mộc tiền bối sắp xếp cho ta một gian phòng sạch sẽ, còn nói là trước đây bà cho con lừa trẻ ở căn phòng này ~.~ Xem ra bà ta đãi ngộ thú vật hơn mức mình thường ...

Mới chập tối vì mệt mỏi ta đã muốn đi ngủ... Vì vậy ta không quan tâm là phòng hay giường của con lừa trẻ từng nằm, ta thấy nó rất sạch sẽ nên không kiêng dè mà nhảy lên đó đánh một giấc.

[--- Phân cách tuyến ---]

[Trong phòng riêng của Mộc Doanh Doanh, Âu Dương lão đạo có chút lo lắng ưu phiền nhìn người thê tử không có vẻ gì là vội.

- Doanh nhi, nàng không nghiên cứu chế giải được sao? Nhớ mấy ngày nữa con dâu chết, lấy ai để gả cho lừa nhỏ?

Mộc Doanh Doanh thờ dài, phe phẩy tay:

- Lão lừa già, chàng cũng biết ở Tây vực ta được xếp trong mười đệ tử lười biếng và tệ hại nhất, chưa kể còn đào tẩu ra khỏi sư môn từ năm mười sáu tuổi, chàng còn bảo ta chế được là sao? Đừng nói là ba ngày, đến ba mươi năm ta cũng chịu!

- Vậy phải làm sao? – Lão đạo nhân đứng ngồi không yên – Ta cũng là phân đồ Huyền Đạo giáo, trước đây với tư vi thuật lại càng lười biếng, chỉ hứng thú với kiếm thuật... cho nên xem thiên cơ chỉ xem được một phần nhỏ, chẳng biết có tính nhảm không?

- Hừ, sao chàng bảo nhảm tính lần này sẽ lấy vợ được cho y? Còn nói nhất định đúng là ngày này, giờ này, một cô nương tràn đầy phúc khí, có số mệnh vô cùng phù hợp với y, hơn nữa sẽ cái biến được y, khiến cho y chấp nhận lấy vợ? – Mộc Doanh Doanh cũng muốn nổi khùng.

- Thì là ta nói thế, nhưng cô nương đó cũng có chút vận hạn mà, giờ không có giải được, con dâu làm sao sống? – Lão đạo nhân không dám cãi lại thê tử, ủy khuất đau khổ than thở.

Lúc này Mộc Doanh Doanh mới bày ra bộ mặt nguy hiểm, vênh mặt lên nói:

- Chàng còn nhớ ta là ai?

- Nàng là Mộc Doanh Doanh, nữ tử của giáo chủ độc giáo Tây vực, tuy vậy lại không tinh thông chế độc....

Doanh Doanh moi ra một cái lọ sứ trong ngăn tủ.

- Đúng là cơ duyên vừa vặn trùng hợp, năm đó bỏ trốn ta đã vào mật thất trộm bữa của phụ thân ta một ít chai lọ, cái này là siêu cấp giải được cho mọi loại bí phương thập ngũ tán, cha ta mất hai mươi năm nghiên cứu, chỉ có một lọ duy nhất!

- Doanh nhi, nàng đúng là bảo bối của ta! – Lão đạo nhân ôm vợ lên xoay vòng, xoay xong lại đặt xuống nghỉ ngơi – Vậy nàng đã cố tình bảo cô nương

đó đợi!

- Đúng vậy! – Doanh Doanh tà ý cười – Chàng còn không mau viết thư cho lừa nhỏ, bảo ta ốm thập tử nhất sinh, y mau về gấp!

Trong lúc lão Âu Dương ngồi viết thư cho lừa nhỏ, hay nói chính xác hơn cũng là dưỡng tử, đệ tử mà phu thê lão đã từng nuôi, Mộc Doanh Doanh lại ảo não chống tay than thở...

- Con lừa nhỏ... không, y chính là con tuần lộc sống trên băng tuyết thì đúng hơn, từ lúc tám tuổi được chúng ta nhận nuôi, cái gương mặt của nó vẫn như vậy, tính cách cũng không khá hơn. Bao nhiêu lần khuyên giải y, bảo là dẫn nương tử về ra mắt chúng ta, y chỉ hồi âm là “Không có”... Chàng nói xem, chúng ta không có hải nhi, coi y như con ruột, ta cũng muốn có cháu bé lắm chứ... Không phải cái tên ôn dịch kia đòi con, chúng ta nhất định không để y rời đi!

Âu Dương lão đạo gấp gấp lá thư, an ủi thê tử.

- Thành nhi tuy lạnh lùng, nhưng bản thân nó lại rất sâu sắc, cũng rất hiếu thảo... Năm đó ta nghĩ nó có quyền quay trở lại với thân thể thật của mình, con đường của nó còn rộng mở... Lần này chúng ta nhất định thay phụ mẫu, đặc biệt là mẫu thân xấu số của nó tuyển cho nó một người thê tử, cũng làm tri âm tri kỷ, không phải nó có thể mở tấm lòng sao?

- Vì vậy lần này chúng ta phải phối hợp! – Doanh Doanh đầy khí thế quyết tâm – Tốt nhất là bày kế trước, sắp đặt hoàn hảo, không để sai sót, chàng cũng hãy bí mật liên lạc với bên trái bên phải kia đi!

- Đúng vậy, có ta liên thủ với hai gã bên trái bên phải, chắc chắn điểm huyết được nó, sau đó chúng ta sẽ... – Lão đạo nhân mờ ám cười.

Mộc Doanh Doanh cũng yêu mị nhìn phu quân, tâm đầu ý hợp nói:

- Áp dụng lại thủ đoạn ngày trước của ta?

- Đúng, đúng là như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Gả cho lừa nhỏ

Ba ngày sau, khi ta còn lười nhác nằm trên giường của lừa nhỏ ngủ, Mộc tiền bối đã đến gọi ta dậy...

Gương mặt tiền bối hôm nay rất tốt, hân hoan thông báo cho ta:

- Ngán cô nương, báo cho cô một tin tốt, thuốc giải độc được đã tìm ra!

Ta nghe vậy không khỏi hân hoan, sung sướng đến mức nhảy cẫng lên hét:

- Oh Yeah! – Ta mau nắm lấy tay tiền bối – Đa tạ tiền bối, ta vui đến mức không thở được...

- Đừng gọi ta là tiền bối, thế này đi, ta cũng rất thích cô nương, ta sẽ gọi cô nương là Tiểu Ly, từ sau cô nương có thể gọi ta là “nương” được rồi!

Không ngờ Mộc tiền bối lại dễ dàng thân thiện như vậy, ta không khách khí nói:

- Vâng, nương, cảm ơn đã giúp Tiểu Ly tìm thuốc giải!

Ta cứ nghĩ Mộc nương sẽ đem thuốc giải ra ngay cho ta, nào ngờ bà cọ cọ hai đầu ngón tay trở vào nhau, có chút ái ngại mà nói:

- Nhưng mà Tiểu Ly, ta còn có một cái tâm nguyện lớn...

Ta ngẩn người ra suy nghĩ, chẳng nhẽ là muốn thù lao, không sau, ta cũng không phải thiếu tiền...

- Nương, ta hiểu, ta cũng không dám nhận không thuốc giải từ người, nói thật ta cũng còn một số bạc lớn, xin biếu lại người! – Ta định rút trong người ra một ít ngân phiếu, vừa chìa ra đã thấy Mộc nương lắc đầu xua tay.

- Tiểu Ly, ta không cần tiền bạc...

- Vậy người cần cái gì? – Ta thẳng thắn hỏi.

- Con dâu! – Mộc nương hai chữ đáp.

Ta ngây ngốc một chút rồi cười nói:

- Nương, không phải người chỉ ở một mình sao? Cái đó, chắc không phải là con dâu, nếu người định thu nhận dưỡng nữ, Tiểu Ly luôn sẵn sàng...

- Không, ta cần con dâu, là thê tử cho lừa nhỏ! – Cũng rất thẳng thắn đáp lại.

- Lừa nhỏ không phải đã đem cho sao?

- Nó sắp trở lại! – Mộc nương nói, gương mặt như rất trông đợi.

Lúc này ta mất công suy nghĩ, sau cùng vui vẻ hào hứng:

- Được, ta sẽ đi mấy trăm xung quanh, mua về một trăm con lừa cái, người có thể lấy hết hoặc chọn ra một vài con tốt nhất!

Mộc nương lúc này mới giải thích rõ ràng:

- Không phải là con lừa... Ai da, “lừa nhỏ” của ta không phải là cái loại đi bằng bốn chân, y chỉ đi bằng hai chân, mà có lúc dùng khinh công bay loạn xạ nữa, y chính là một gã to xác đã hai mươi ba tuổi, là dưỡng tử của ta a ~!

- Hả? – Lúc này mắt ta mới mở lớn, thì ra là biệt danh, thì ra lừa nhỏ là người...

Ta có chút sốc, xong cũng muốn nghĩ cách giải quyết để đòi lấy thuốc giải.

- Vậy nương muốn ta đi bắt dân nữ về làm thê tử cho y?

- Không cần, ta chỉ cần người, tiểu phúc khí a! – Mắt Mộc nương hướng đến phía ta, long lanh, lại có chút như điều hâu dôm gà con.

Tức là muốn thuốc giải, phải lấy thân báo đáp làm con dâu của bà ta. Trời ơi, nhờ đâu tên lừa to lừa bé đó có cái gương mặt hết như con lừa, biết đâu còn sút môi lồi rốn ~~~

Hơn nữa, Mộc nương nhìn ta trong hình dạng như thế này mà còn muốn nhận làm con dâu, ắt dưỡng tử của bà ta cũng có ngoại hình cân xứng, so với “ta” bây giờ cũng kẻ tám lạng, người nửa cân, xứng đôi vừa lứa. Thật khủng khiếp...

- Nương... – Ta cười đến gượng, cố gắng ngon ngọt thuyết phục – Chúng ta thương lượng điều kiện khác đi!

- Không được! – Bà ta kiên quyết nói.

- Cái đó thì...

- Dù hôm nay cô nương từ chối, ta cũng nhất định cưới người cho y! – Nói rồi bà ta không khoan nhượng, đột nhiên tiến đến điểm huyệt ta.

Ta kinh hoàng, hai tròng mắt mở to, người cứng đờ bị Mộc Doanh Doanh tùy ý an bài, kéo lại ghé ngồi. Bà ta lúc này lại bình thân, không vội mà dõ dánh.

- Tiểu bảo bối, tiểu phúc khí a, người an tâm, dưỡng tử của ta tuy rất khác người, ý nhằm, chỉ khác người một tạo... – Vỗ vỗ vai ta, bà ta không ngừng PR cho con lừa đó nhưng càng làm ta thấy không hề vào tai – Tuy vậy nhưng y sẽ là một phu quân tốt, vô cùng chung thủy, sau này người không cần lo y có nắm thê bảy thiếp, đến giờ y còn chưa có thê tử nào, chỉ có một mình người...

- Không... không... ta không cần! – Ta lên tiếng chống đối, trong lòng thấy ghê tởm.

Trời ơi cái thời đại này, nam từ hai mươi mấy tuổi đầu nếu không lập gia đình ắt là kẻ bất thường, hơn nữa lừa nhỏ của bà ta, có thể là một tên quái dị không kém dưỡng mẫu, không lấy được vợ có thể là do dung nhan xấu đến mức ma chê quỷ hờn, không nữ nhân nào thèm liếc tới dẫn đến việc Mộc nương này phải dùng thủ đoạn này cưỡng ép.

Ta cảm thấy mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra, suy tính kế thoát thân.

Một suy nghĩ vụt lên trong đầu, ta chân thật mà nói:

- Mộc nương, ta cũng không muốn từ chối người, nhưng mà nói thật... ta thực sự không thể lấy y, ta đã có một đời chồng...

- Thật sao? – Mộc nương tinh vi nghi ngờ, rõ ràng việc ta có một đời chồng là sự thật.

Mặc dù ta vừa vụn bị xuyên đến vào hôm đại hôn, cũng không phải là người bá thiên địa cùng lão bảy mươi, nhưng cứ coi như là một đời chồng đi...

Mộc nương đột nhiên cầm cánh tay ta lên, kéo lên ống tay áo...

Trên cánh tay nõn nà của thân thể này, có một cái dấu màu đỏ nho nhỏ.

Chết tiết, là thủ cung sa ~.~

- Còn định nói dối ta? – Mộc nương bực tức nói – Đợi sau khi nguoi và y viên phòng, ta sẽ dạy dỗ lại nguoi!

Ta còn chưa biết ứng phó như thế nào, bà ta đã lấy khăn tay, cố tình chùi chùi quẹt quẹt trên mặt ta, tà ý mà cười:

- Ta đoán đúng mà, nguoi nhất định là một tuyệt thế mỹ nhân giả trang! – Bà ta mắt sáng lên – Tốt lắm, lừa nhỏ nhất định sẽ yêu thích nguoi!

- Ta không muốn! Ta không muốn! Ta không muốn! – Ta một tràng dài hò hét, nói đến câu thứ năm liền bị điểm nốt á huyết, không thể nói tiếp được.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Đây là cái giá phải trả khi khiến bà ta cảm thấy ồn ào...

Ông trời ơi, rốt cuộc Ly Ly ta đã làm gì sai để bị trừng phạt như vậy ~.~

- Yên tâm Tiểu Ly, bao giờ động phòng, ta sẽ giải á huyết cho người cùng y tâm sự!

- "..."

..o0o...

Mộc Doanh Doanh mang đến cho ta rất nhiều thứ, là những thứ chuẩn bị cho tân nương ngày cưới. Nhìn bộ hỉ phục lộng lẫy đỏ thắm và có vẻ nóng nực, ta thực sự không muốn mặc vào, và cũng không sẵn sàng mặc vào tẹo nào...

Nhưng có thể làm được gì, ta hoàn toàn bị cưỡng chế.

Trong lúc ta “được” mẹ chồng chuẩn bị, lão đạo sĩ Âu Dương Vân hôn hờ đi trang trí trang viên này rực rỡ một màu đỏ với những dải lụa, đèn lồng, chữ hỉ...

Thì ra họ đã thông đồng với nhau từ trước, mà bây giờ lão cũng mặt dày thừa nhận, lão là phu quân của Mộc nương, là dưỡng phụ, là sư phụ của con lừa nhỏ chết tiết đó...

Thà rằng ta lấy một con lừa, có thể cưới, có thể kéo xe, khi chán có thể giết thịt còn hơn là lấy một gã người có gương mặt lừa...

Biết thế ta thà quay về chỗ Thần Hi nhận tội, dù sao hán cũng là soái ca...

...

...

Một tiếng sau dưới bàn tay Mộc nương, dung nhan ta không những khôi phục mà còn điểm lệ hơn gấp mấy lần. Ta nhìn vào gương đồng, tuy thấy đẹp nhưng lại vô cùng ảo não.

Gương đồng đang phản chiếu một bóng giai nhân khuynh thành, một tuyệt thế mỹ mạo tân nương mặc phụng bào đỏ thắm, tóc tết loan phượng, mày liễu tình té nhờ điểm lại, hai má ửng hồng vì trát phấn, đôi môi cánh hoa xinh xắn mềm mại càng thêm quyến rũ vì son, chỉ có điều là thái độ tân nương hơi nhăn nhó khó coi một chút...

Ta đang nghĩ, đang so sánh Yến Minh Cơ với bản thân, đúng là ta không thể sánh với nàng... Ta chiếm thân thể nàng, cũng chiếm luôn ông chồng bảy mươi tuổi... haiz, cứ tưởng thoát được nào ngờ lại tự mình rơi vào rắc rối khác, lại bị đem gả cho người khác...

Ta còn đang đau đầu toan tính làm sao thoát được kiếp này, đột nhiên Mộc nương mang đến một chén được, nắm đầu, dốc ngược cổ bắt ta uống hết...

Cái gì vậy? Không phải bà ta có lòng tốt cho ta giải được rồi?

Không phải, ánh mắt Mộc nương đang vô cùng gian xảo, bà ta đẹp đẽ cười:

- Cái này là xuân dược đặc biệt, đến đêm sẽ phát tác, ngoài ra có chút kích thích giúp nguoi “lần đầu” cũng bớt đau hơn!

- “...” – Ta không nói gì được.

Đến sẩm tối, ta vẫn bị nhốt trong phòng, chợt nghe thấy bên phòng ngoài như có tiếng giao đấu, đao kiếm vung loạn xạ, đồ đạc bể vỡ, giống như giang hồ hỗn chiến đến nơi.

Một hồi sóng yên bể lặng, tuyệt nhiên không thấy tiếng động gì nữa...

Chờ thêm nửa canh giờ, Mộc nương bước vào, trùm cho ta một cái khăn hỉ lớn, khiến ta chỉ còn nhìn thấy mặt đất với bàn chân >”

- Tiểu Ly, đến lúc bái đường rồi! – Mộc nương vui vẻ dẫn ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Tránh không được nghiệp chương [16]

Ta muôn vạn hối hận, muôn vạn áy náy, thế nhưng ta còn làm gì được... Bây giờ có lẽ ta không thể lo đối phó với Mộc nương được nữa, người ta sắp đối mặt là con lừa hai chân kia.

Ta đang cầu nguyện cho hấn ngốc một chút, như vậy có thể dễ dàng đối phó rồi...

- Mau mau bái đường, giờ lành đã đến! – Ta nghe thấy tiếng lão đạo nhân.

Ta cúi đầu xuống đất, cố gắng nhìn ngó...

Bên cạnh ta, tân lang mặc hỉ phục đỏ, ta chỉ dòm được hai chân hấn. Xem ra chân cũng dài, nom không gầy gò yếu mệnh, cũng không giống như loại to béo phì nộn.

Có điều, hấn cũng đứng yên kiểu như rất thụ động nha...

- Nhất bái thiên địa! – Bên kia có giọng người khác hô.

Ta liếc mắt sang bên đó, thấy có bốn cái chân giống y hệt nhau, đều mặc quần đen...

Tiếp tới, bốn cái chân cùng di động ra phía sau ta và tên tân lang kia. Đột nhiên ta cảm thấy lực đạo ấn đầu mình xuống.

Thế là xong một lễ ~.~

- Nhị bái cao đường!

Một tên quần đen phía sau ta hô, lại phụ trách xoay ta hướng phía cặp phu thê gian xảo kia đang ngồi trên ghế của phụ mẫu. Lại thêm một lạy nữa...

- Phu thê giao bái!

Ôi, ta không cam tâm, ta không cam tâm, vạn lần không cam tâm. Không phải đến giờ phút này trong truyện sẽ có anh hùng xuất hiện cứu mỹ nhân a? Sao không có ai đến vậy?

Đến đi, đến đi soái ca anh hùng...

Không cần, ai cũng được, Thần Hi cũng được, u lãnh hoàng tử cũng được... ta chỉ cần không phải hoàn thành bái đường với con lừa này... Mặc dù có bái đường, ta cũng tính chuyện đào tẩu, nhưng mà dù sao đây cũng là lần đầu tiên ta bái đường, là hôn lễ thiêng liêng, có sao có thể bái bừa?

Không kịp rồi, không ai đến, ta hận!

Ta bị ép “phu thê giao bái” với đối phương. Ta thở ra một hơi dài hối hận, hai cái kẻ mặc quần đen đứng sau thì hào hứng vỗ tay, cặp phu thê kia trên danh nghĩa đã trở thành cha mẹ chồng của ta >”

- Được rồi, được rồi, bên trái bên phải, lát nữa thưởng cho các người tùy ý uống rượu, bây giờ mau giúp tân lang tân nương đến tân phòng!

- Đã rồi! – Hai cái thanh âm cùng đáp không sai.

Tên gì mà kì cục, bên trái với cả bên phải...

Không còn thời gian, ta sắp nguy rồi. Mộc nương kéo ta đi, hai cặp chân mặc quần đen kia cũng giúp hộ tống tân lang. Ta thấy có chút kì quái, con lừa này không tự đi được hay sao?

Tân phòng ở đâu? Ta thấy ta bị lôi ra phía sau trang viên. Đường như lão đạo nhân đi trước mở một cái nắp hầm, sau đó tân lang bị đưa xuống trước, ta bị Mộc nương đưa xuống sau, bà ta là người ra sau cùng, cũng không quên giải á huyết cho ta...

Đám người đã rút hết, nắp hầm cũng đóng lại...

Đồng thời trái tim nhỏ bé của ta cũng đặt trên thót...

Ta ngồi trên cái gọi là giường cưới thời cổ, chăn nệm đều là gấm hồng, hình như còn có một cái khăn trải màu trắng vô duyên ở giữa giường... Cái khăn này để làm gì? Lấy lạc hồng của ta sao? >”

Ta lại liếc dưới chân, có vẻ như là một tảng hầm đá, nền đá cũng được trải thảm đỏ...

Đứng trên thảm, có một đôi hài nam giới lộ ra dưới lớp hi phục dài...

Tên đó vẫn đứng yên, ta thì lại không cử động được, khăn hi còn chưa tháo xuống...

Bỗng phía trên đầu chúng ta, phía cái nắp hầm có lời nhắc nhở của cha mẹ chồng:

- Lừa nhỏ, huyết đạo bình thường của ngươi đã được giải rồi, mau tháo khăn hi cho tân nương xuống!

- Thành Nhi, võ công của ngươi vẫn tạm phong bế lại, hãy chịu khó động phòng đi, mà dù ngươi còn võ công, căn hầm ta đặc biệt thiết kế này không thể nào phá được!

- Lừa nhỏ, chúng ta đi đây, ngươi mau sinh bảo bảo cho chúng ta!

Nói rồi, hai phu thê nhà họ cũng rút đi thì phải...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Thành Nhi? Tên là Thành sao? ~.~

Không thừa hơi quan tâm, mau nghĩ cách thoát, trời ơi, con lừa này cũng có thể ăn thịt mỹ nữ...

Dù sao ta cũng còn nói được, trước hết phải bỏ cái khăn hi vướng víu này xuống đã, sau đó quan sát tình hình ứng phó...

- Ê ê! – Cái giọng đánh đá rất đặc trưng của ta cất lên – Mau tháo khăn cho ta, khó chịu chết được!

Bỗng nhiên nhanh hơn ta dự tính, đôi chân đó lao đến, cũng không giống tân lang dịu dàng từ tốn nâng khăn cho nương tử, một tay giật vội cái khăn của ta xuống, giống như chỉ muốn xem trong cái khăn rốt cuộc có cái gì...

Lúc bốn mắt chạm nhau, ánh mắt ta chạm đến đôi mắt mà lẽ ra luôn lạnh lùng không thái độ ấy...

Trời ơi!

Không thể nào!

Y... y... là Diệp Phương Thành!

Cổ họng ta cứng lại, chỉ biết mở to cả miệng lẫn mắt, giống như bộ vi xử lý nào bị đơ vậy...

- Ngươi... – Diệp Phương Thành cũng như vô cùng kinh ngạc, một biểu cảm chưa từng thấy của cái mặt tương không co dãn được này.

Tân lang thân hình cao lớn trong hi phục đỏ, cái màu hoàn toàn đối chọi với màu trắng băng giá thường lệ của y... Tuy nhiên nhìn thế nào y vẫn là một soái ca, một băng thanh ngọc khiết, một lãnh đạm vô tình soái ca. Gương mặt tuấn tú phi thường với đôi mắt màu xám tro kia sau khoảnh khắc ngỡ ngàng lại khôi phục trạng thái, giống như tinh thần đã nhanh chóng ổn định.

Màu đỏ y phục chói mắt nóng bỏng nhưng thần thái tân lang lại lãnh khốc hờ hững đến vậy. Nếu quan sát kĩ mới thấy được y dường như còn có một chút bức mình...

Nhưng ta không bình tĩnh nhanh được như y, ta vẫn như một con cá chết đuối trợn mắt. Ta không thể tin, làm sao có thể là y? Y là dưỡng tử của Mộc nương và lão đạo nhân? Y lại là kẻ mang biệt danh lừa nhỏ?

Trời ơi, nhưng nếu đem các dữ liệu ghép lại với nhau thì hoàn toàn có thể giải thích nổi, chỉ là ta không thể tin ta và y còn cái nghiệp chướng này...

Chết, lại còn cái ngọc bội, nếu bây giờ y đòi, có phải ta sẽ lãnh đủ không?

Nhất thời nhớ đến chuyện đó, ta lại rối tung lên.

Diệp Phương Thành không một thái độ xoay người đi, lúc này ta mới nhớ ra, y là Diệp Phương Thành vô cùng lạnh lùng, y còn không thèm liếc mắt đến ta thì ta phải sợ cái gì chứ? Dù trời sắp xuống thì y cũng không đụng đến ta đâu, ha ha...

- Ngũ hoàng tử, giải huyệt cho ta! – Ta mới gọi y lại, có chút khẩn cầu.

Dù y bị phong bế võ công, nhưng giải huyệt bình thường thì vẫn làm được chứ?

May quá, khi ngón tay y khẽ điểm lên vai, ta đã cử động trở lại được.

Giải huyệt cho ta xong, y cũng không buồn đứng lại mà ra một góc ngồi xếp chân, hình như định thử vận công.

Ta cũng không thêm quan tâm, y vốn là cục vôi sống bạc bẽo như vậy. Việc đầu tiên ta làm là dỡ ngay mấy thứ quá rườm rà trên người xuống, nào là mũ phượng, khăn quàng...

Cái hi phục này cũng thật dày, ta cũng không ngại đưa tay lên thắt lưng tháo bớt, còn tháo xuống lớp hi phục ngoài cùng...

Hành động của ta là vô cùng trong sáng, thế nhưng đột nhiên lại xuất hiện thanh âm băng lãnh, phảng phất một chút ý tứ đe dọa:

- Ngừng!

Hả, có gì sao? Ta chợt giật mình nghĩ ra, người phong kiến thật là phiền phức, ta có phải cởi áo tháo thắt lưng cổ tình câu dẫn y đâu, chỉ là mấy thứ này quá rườm rà, quá phiền phức...

Mà sao có vẻ hơi nóng, hay tại cái hăm này hơi bí, còn ta lại mặc quá nhiều!

Ta không an phận đứng lên, dùng tay phe phe phẩy phẩy một chút cho bớt nóng. Ta lại gần y một chút, thấy y đang nhắm mắt vận công, có vẻ rất cực khổ mà lại không hiệu quả.

Lão đạo nhân cùng vợ chơi thật ác, đợi y giải phong bế võ công xong, đưa ta lên đó, ta cũng phải có mấy lời đòi lại công đạo...

Diệp Phương Thành hình như vì tốn nhiều sức quá hay sao, ta thấy mồ hôi bắt đầu lấm tấm trên trán y, hai hàng lông mày dần nhíu lại, vô cùng vất vả...

Quái lạ, ta không vận công, chỉ đứng yên mà sao cũng thấy rất nóng, mồ hôi từ trên trán cũng bắt đầu đổ, còn mặt mờ mờ đi, lại choáng váng đầu óc một chút như uống phải rượu nặng...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Thôi chết, ta quên, Mộc nương đã hạ xuân được... cái này, chẳng nhẽ cũng hạ xuân được cho y....

Không được, ta lập tức lùi lại, đứng cách y càng xa càng tốt. Ta còn vợ lại cái thắt lưng, buộc buộc thắt thắt y phục lại cẩn thận rồi lui về góc phòng đối diện.

Nóng quá... Có cái gì đó lan khắp người, không giống nóng bình thường, mà mỗi lúc một nhanh thiêu đốt, chân tay đứng ngồi không yên.

- Diệp Phương Thành, mau giải phong bế võ công nhanh, mau đưa ta ra khỏi đây! – Ta sốt ruột thúc giục.

- Im lặng! – Nghe thấy tiếng y nghiêm giọng.

Cái gì chứ? Thì ư sao? Còn bảo người là cao thủ, cũng phải bó tay sao?

Chính là lúc ta đảo mắt qua y, cơ thể ta lại như có một cái gì đó ma xui quỷ khiến, nhìn thấy nam nhân mà giống như là đang trên sa mạc nhìn thấy nguồn nước, rất muốn chạy đến...

Không, không! Ta niệm Phật, ta niệm Phật!

Niệm được hai câu thì đột nhiên bứt rứt khó chịu, tay không tự giác đưa lên sờ vào ngực y phục một chút cho đỡ nóng. Quay sang nhìn y, thấy mồ hôi chảy thành dòng, ướt đầm mái tóc đen. Một giọt mồ hôi chảy từ trên trán xuống, qua sườn mặt tuấn tú, chảy xuống cổ.

Bất giác ta nấc cụt, không thể dời đi ánh mắt...

- Chết tiệt, người còn không mau lên! – Ta quát lớn âm ỉ.

Ta biết bình thường nhờ vả người khác bằng cái giọng đó là không phải phép, nhưng tình trạng này rất nguy cấp, nếu y không muốn cùng ta bắt tặc đi làm ra cái chuyện đó thì phải nỗ lực lên chứ... Ta dù thế nào cũng từng là kẻ mẫu của y...

Mà hình như y cũng lực bất tòng tâm rồi, gương mặt băng lãnh của y ngày càng khó coi...

Hơi thở của y cũng như ta, không còn tự chủ được nữa.

Rất nóng... Ta nhìn đến cái bàn cạnh giường, à, nước! Uống một chút nước cho tỉnh táo.

Ta từng bước nhón chân đến, vươn tay sờ lấy cái bình, tu một hơi lớn.

Chết tiệt, cay quá, không phải nước, là rượu, còn là rượu rất nặng!

Thôi xong... Ta không những không dễ chịu hơn, mà cổ họng còn bị thiêu đốt, hơi nóng bốc lên tới đỉnh đầu, hai tai như phun ra khói... Đầu óc ta choáng váng kinh thiên, bước đi lảo đảo thể nào lại vấp ngã sõng soài, trước mặt y vài bước chân...

Ta nằm ngửa, hai mắt đờ đẫn, hơi thở dồn dập, khuôn ngực đầy đà phập phồng...

Vì cú ngã rầm của ta khiến Diệp Phương Thành vô thức mở mắt. Hình ảnh yêu diễm mị hoặc của ta đập vào mắt y, con ngươi xám tro nhạt màu cũng tối sầm lại, y quay đầu đi không nhìn, tuy nhiên, y dường như cũng rất nóng, rất bứt rứt...

Đầu óc ta mê man, ta nghĩ mình có thể vì sự hành hạ này mà chết mất. Trong vô thức ta thấy Diệp Phương Thành, chỉ nghĩ đến đó là cứu tinh, chỉ nghĩ đó là nước, còn ta sắp khát đến chết...

Không tự chủ vươn ra bàn tay trắng như ngọc nõn nà, ta túm lấy một góc vạt áo của y. Điều đó khiến y giật mình, định gạt tay ta ra nhưng lại chạm vào da tay ta.

Y sững sờ, lúc tiếp xúc rất nhỏ đó, cả hai chúng ta có lẽ đều cảm thấy như điện giật...

Dễ chịu quá... Tay của y, giống như một cái gì đó trái chiều hút lại, cũng làm chỗ ngón tay tiếp xúc thoải mái hơn, ta liếc nhìn vươn tay hơn một chút, bám lấy cổ tay y, rồi cánh tay dài chắc chắn, vươn người ngồi dậy một chút...

Hai mắt ta mơ mơ hồ hồ, mê mị nhìn y... Người này thực đẹp a, thực ngon a, ta đang rất nóng, đang rất khát...

Đôi mắt y nhìn ta chằm chằm, cũng không còn lạnh đậm được nữa... Y đang bối rối...

- Thỏ non đừng sợ, ta sẽ không ăn thịt người! – Ta mất ý thức cười cười cợt cợt.

Bàn tay mạnh dạn vươn đến chạm vào gương mặt đẹp đẽ ấy, cảm giác rất chân thật, người không phải cái poster trai Hàn Quốc, có cảm giác rất chân thật, ta muốn tiếp tục sờ sờ...

Chẳng hiểu sao, càng sờ, ta càng thấy thoải mái, không nhịn được, ta thêm một tay nữa túm lấy y, không biết rằng y cũng đã nhẫn nại đến cực điểm...

Ta còn muốn cọ cọ thân hình trong lòng y... không hiểu sao ta lại nghĩ như vậy...

- Ta nóng quá, người thật dễ chịu! – Miệng ta như yêu kiều rên khẽ...

Trong khoảnh khắc cuối cùng lấy lại lý trí trước sự khiêu khích liều mạng của ta, y vùng tay đẩy ta ra, lực không đến nỗi thô bạo nhưng bản thân ta lúc này lại mềm yếu không xương, vì thế ta nhanh chóng ngã trở lại mặt đất.

Ta nằm dưới mặt đất, ánh mắt có phần ai oán nhìn “chiến lợi phẩm” phản lại mình. Ta thở gấp, nóng, khó chịu tưởng chừng có thể sắp thổ huyết, đứt mạch máu não mà chết... Tại sao ta phải chịu sự hành hạ dai dẳng này...

Một chút ý thức lấy lại, ta nhớ mình bị trúng xuân dược...

- Phương Thành... cầu người... đánh cho ta đến ngất đi... ta... không chịu được! – Lúc này ta chỉ còn nghĩ ra hạ sách này, không biết có cứu được ta không.

Ta cực nhọc khẩn cầu, dường như y cũng có chút động tâm, y vươn đến bàn tay, có lẽ muốn điểm huyệt cho ta ngất đi...

Ánh mắt ta mê muội cầu xin, hơi thở khó nhọc, đến mức cái miệng nhỏ nhắn, cái môi hồng hồng cũng phải hé ra để thở...

Bỗng trước mắt ta, bàn tay y chợt ngưng lại...

Ta sắp không chịu được a, người còn đợi cái gì mà không mau điểm huyệt...

Trước đôi mắt mê man của ta, bỗng một thân ảnh to lớn che khuất tầm nhìn, phủ lên người ta...

Cái miệng hé mở của ta đột nhiên bị một đôi môi xa lạ che lấp...

Quá muộn rồi!

[Lửa bén vào xăng làm cháy bùng lên, là tại xăng hay tại lửa?

Ta không biết, chỉ là nghiệp chướng, hay là lỗi của ta đã cầm một miếng ngọc?]

...

...

Thật dễ chịu... dưới sự dẫn dắt của xuân dược, ta chủ động đáp lại y, cả hai kẻ có lẽ đều ngộ nghệ trong mấy chuyện này bỗng trở nên vô cùng nồng nhiệt...

Ta vươn tay bám lấy cổ y kéo xuống, mà thân thể rắn chắc của y cũng áp sát vào ta...

Môi lưỡi của chúng ta quấn quýt, rượt đuổi, dường như con khát voi đi một chút, nhưng lại thấy không sao đủ được...

Mà bàn tay của y cũng không còn an phận, từ lúc nào đã hấp tấp xé bỏ từng lớp y phục rườm rà trên người ta, vuốt ve, rong ruổi... Sau đó đôi môi của y cũng rời khỏi môi ta, hôn dần xuống, cùng với đôi bàn tay chạm lên những ngọn lửa xa lạ khác...

Ta chìm vào mê ly, cũng không có phản kháng, ngược lại cảm thấy rất thích... Thậm chí mỗi khi dòng điện tê dại truyền lên não, cổ họng ta còn tự ngâm nhẹ những âm thanh yêu kiều...

Rồi ta cũng không thua kém, cũng bắt chước theo, bàn tay ở trên người y sờ loạn...

Cho đến khoảnh khắc mạnh mẽ thay đổi con người ta, đầu đón có làm cho ta thanh tỉnh trong chốc lát, nước mắt trong suốt trào ra, nhưng một lúc sau cũng không còn nghĩ được nhiều, chìm vào ý loạn tình mê...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chưa hết trăng mật đã muốn chia tay (1)

Ta nhớ rằng buổi chiều đi học về, chỉ vì vươn tay sang cái giỏ xe của bạn cướp hộp me gừng mà mất tay lái, loạng choạng ngã ra đường, vừa kịp lúc có cái xe tải cỡ lớn lao đến...

Cái xe tải ác ôn đó chèn qua ta, sau đó... Phải rồi, ắt là ta còn sống, còn đang nằm trong bệnh viện. Khắp người ta không có chỗ nào không ê ẩm đau nhức, hẳn là hậu quả của một cái xe tải chèn qua chèn lại...

- Mẹ ơi ~! – Miệng ta vô thức gọi.

- Đây, ta tới đây, Tiểu Ly, bảo bối của ta! – Một giọng phụ nữ mềm mại bên tai – Nương của người đã tới rồi!

Ta có chút tò mò, mệt mỏi mở mắt...

Không phải là mẹ ta, là... người ngày là Mộc Doanh Doanh! Ta đã nhớ lại tất cả...

Và... và còn cái chuyện quan trọng nhất... ta... đêm qua...

Lúc này ta tỉnh táo lại thì thấy mình không còn ở căn hầm, mà nằm trong cái phòng của lửa nhỏ, nhìn ra cửa sổ thấy trời đã sáng bạch...

Nhưng quan trọng hơn, điều lo ngại khiến ta không thể chờ đợi mà kéo cái chăn mỏng đang phủ trên mình ra...

Một thân thể trắng trẻo bạch ngọc dày đặc những dấu vết to nhỏ, cái đỏ cái tím... Cái nốt thủ cung sa màu đỏ trên cánh tay đã biến mất một cách kì diệu...

Ta... Ta...

Ta đã làm chuyện đó...

Làm chuyện đó... với... với Diệp Phương Thành!

Bây giờ ta nên làm gì? Khóc lóc, la hét, bát nháo, đập đồ đạc, đòi tự sát hay đòi công đạo?

Ta lại hết như một con cá chết trôi mất hồn phách, “mẹ chồng” Mộc nương lại rất hoan hỉ, tới bên ta dỗ dành:

- Tiểu Ly, ta giúp ngươi đi tắm rửa, điểm tâm sáng cũng đã đặc biệt chuẩn bị!

Ta vẫn ngẩn ra cho đến lúc được ngâm mình vào bồn nước nóng bằng gỗ... Mộc nương khép cửa phòng rồi đi ra.

Tại sao lại có cơ sự này... Ta... với y...

Mà rõ ràng là hai kẻ chưa từng nói với nhau quá mười câu, tất cả là nghiệp chướng, nghiệp chướng... Còn tại ta không may, vì muốn tìm thuốc giải độc mà rơi vào âm mưu của vợ chồng quái ác kia. Rõ ràng là ta bị hãm hại, mà Diệp Phương Thành cũng có vẻ bị bắt ép...

Đêm qua... Ta lý trí không tỉnh táo, cũng không còn nhớ hết, chỉ nhớ, đúng là ta và y bị xuyên được làm cho mê loạn, không tự chủ quần quýt lấy nhau không rời, ân ái ái ái...

Ta nhớ gương mặt y lúc ở rất gần, ánh mắt xám tro mờ màng nhìn ta, một giọt mồ hôi chảy từ trán y nhỏ xuống gò má ta, y lại cúi xuống hôn...

A!

Không!

Ta lắc đầu mạnh mẽ, mái tóc dài của ta xoa tung trên vai, thấm nước ướt. Ta cũng khua kháng chân tay loạn xạ, mong xóa đi những hình ảnh kích thích đó trong đầu. Ôi, đau ê ẩm, nhất là giữa hai chân, nhức nhối không hề dễ chịu...

Ta cần tĩnh tâm, ta cần suy nghĩ, cần suy nghĩ ra cách đối phó tốt nhất...

...oOo...

Ta đã suy nghĩ gần một tiếng, và cũng gần thông suốt rồi...

Lúc này Mộc nương cũng không muốn để ta ngâm mình lâu trong nước nguội, bà ta mang vào một bộ y phục mới...

Là một bộ xiêm y có vẻ yếu điệu màu trắng. Mộc nương vừa cười vừa hân hoan giải thích:

- Cái này là ta đặc biệt chuẩn bị, mặc nó vào, ngươi đứng cạnh lửa nhỏ sẽ trở thành một cặp tiên đồng ngọc nữ!

Lẽ ra ta đang rất oán bà ta, nhưng đành nhịn xuống vì bà ta là cao thủ, còn ta cũng có dự tính của mình. Ta ngoan ngoãn thay y phục mới, Mộc nương giúp ta tết một kiểu tóc đơn giản, có một dải nơ trắng mềm mại làm điểm nhấn. Muốn ta chơi đồ couple với con lửa nhỏ sao >”

Mộc nương đem ta ra phòng ngoài, dọn điểm tâm cho ta. Quái lạ, ta nhìn ngang ngó dọc không thấy một ai ngoài “mẹ chồng” cả. Thấy ta có vẻ hiếu kì, bà không vội và giải thích:

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

- Ba người gồm cha chồng người và hai tên trái phải đã đi “lánh nạn” rồi, họ sợ gương mặt và thái độ của tướng công người nên chưa sáng đã kéo nhau rời khỏi, để lại mình ta đối phó... – Nói hết câu thì bà thở dài.

- Cũng phải, là các người bắt ép ta và y! – Ta có phần hờn giận nói – Vậy... vậy y không phải cũng đã bỏ đi?

Cũng có thể y không muốn nhìn mặt ta, không muốn đối mặt ta, muốn phui tay nên cũng bỏ đi trước rồi. Phải thôi, y phui tay thì cũng không ai có cơ oán trách, trên danh nghĩa đang hoàng ta còn là kẻ mẫu của y, là cặp vợ chồng kia không biết nên đã làm ra chuyện hồ đồ đó.

Nhưng quái lạ, Mộc nương không hỏi gì ta chuyện đó sao? Hay Diệp Phương Thành cũng chưa nói với họ thật ra ta là quý phi nương nương bỏ trốn?

- Chưa có bỏ đi... – Mộc nương hí hóp cười rồi cũng ngồi xuống bên cạnh – Người sợ y sẽ từ chối người, ném cho người hưu thư à, kể cả y làm vậy, ta cũng thay người đòi công đạo!

- Vậy vậy... – Ta cuối cùng cũng vì bản thân mình mà đòi lại quyền lợi – Mộc tiền bối, chuyện người muốn cũng đã đạt được rồi, mau cho ta thuốc giải!

Có thuốc giải xong, ta sẽ rời đi, vĩnh viễn không cần nhìn mặt Diệp Phương Thành, chính là phải đi thật xa, đi khỏi cái chốn Đông quốc chết tiệt này...

Coi như một tai nạn đi, dù sao ta cũng là người hiện đại, cũng không cần quá để tâm quy lụy như người cổ, ta sẽ rời đi, không cần biết Diệp Phương Thành nghĩ sao... Chỉ cần y không quá phũ phàng bạc bẽo tóm quý phi ta trở về hoàng cung để lập công là được, ta cũng không cần y chịu trách nhiệm.

Ta cứ nghĩ Mộc nương đưa thuốc cho ta, nào ngờ bà ta tính bơ mà nói:

- Lúc này ta đưa lọ thuốc cho tướng công người rồi, muốn lấy đến trước mặt y mà lấy!

- Đưa cho Diệp Phương Thành? – Ta dậm chân một cái, tránh cũng không khỏi kiếp, mà sao tên u lãnh đó lại cầm, có biết cái gì không mà cầm bừa vậy.

- Y đang luyện công trên núi, mau ăn điểm tâm rồi lên đó tìm y! – Mộc nương không ngăn ngại xúc tiến – Các người có thể hẹn hò thoải mái trên đó, miễn là chiều tối trở về, lượn cho nhà ít cùi!

Ach, Mộc Doanh Doanh này, bà ta có phải là người không vậy?

...

...

Vì thuốc giải, ta phải làm cho mặt mình dày lên chút vậy...

Vì đêm qua hoạt động quá độ, thân thể ta không khỏe lắm, dù theo đường mòn lên núi cũng rất vất vả. Đi chậm cũng được, miễn là sao có thời gian suy nghĩ...

Phía nam vẫn đang là mùa xuân, trên núi mùa xuân dường như lại càng dài hơn, lúc này một sườn núi ngập tràn sắc trắng tinh khôi của hoa mơ, đẹp đến thơ mộng vô cùng...

Gió thổi nhẹ, ta bước vào con đường mòn hai bên có những rừng hoa mơ, thơ thần ngắm chúng. Loại hoa mơ này năm cánh màu trắng, ở giữa nhụy lại điểm một chút phơn phớt hồng, vừa có vẻ giản dị thanh bạch vừa có chút mềm mại...

Ta đang nghĩ, đến mùa mơ chín, có thể hái cả rổ, ăn cả năm không hết, mà ta thì rất thích ô mai...

Ta mãi ngắm cảnh, nhàn hạ chơi đùa quên mất việc đi tìm người lấy thuốc giải. Là “phu quân” cũng được, “con trai” cũng được, sau ngày hôm nay, ta và y không còn quan hệ gì... cùng lắm đối phó lại cặp phu thê kia mà không muốn kể ra chuyện mình là quý phi bỏ trốn, ta sẽ viết một cái hưu thư kêu Phương Thành kí vào ~.~

Chà, gặp y nên nói thế nào đây, làm bộ mặt thế nào đây? Ta bắt đầu thử diễn tập ngay dưới một gốc mơ lớn, coi đó là Diệp Phương Thành bình thường cũng lãnh đạm như cây cỏ.

Ta làm ra bộ mặt cuồng ngạo, bất khuất, đánh đá cũng có thừa, nói lớn vào mặt y:

- Ê, tên kia, khôn hồn mau đưa lọ thuốc giải cho bản cô nương!

Sau đó ta giật lọ thuốc giải, uống hết, ném lại lọ rồi oai hùng đi. Ta cũng cần tập tư thế chuẩn xác.

Nhưng như vậy có phải là hăm dọa quá không? Quá cường điệu!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Phong cách trái ngược, vì đối phương là người cảm thuốc, nên mình chỉ cần nhu thuận nhẹ nhàng mà nói, mục đích là để đối phương cũng thấy dễ nghe mà giao thuốc.

- Thành ca,... cái đó... thuốc giải... làm ơn cho ta! – Mềm mại yếu điệu, lại như có một chút dè dặt, đã là nam nhân, ắt khó cưỡng lại.

Khoan khoan, Diệp Phương Thành sẽ dễ dàng động tâm sao? Con lừa lạnh lùng đó không cần mất công vô ích như vậy.

Cho nên ta nghĩ rằng cứ bình thường nói là được rồi, giữ một chút âm điệu lạnh lùng lãnh đạm cũng tốt.

Gương mặt ta bình thản như không, coi như giữa y và ta cũng không có chuyện gì, giọng điệu cũng bình thường không thái độ:

- Ngũ hoàng tử, nghe nói người cảm thuốc giải, ta đến để lấy!

Ta cảm thấy cách này ổn nhất, định chờ ra một hơi rồi cất bước đi tìm y.

Nào ngờ từ phía trên đầu ta đột ngột xuất hiện một thanh âm

- Cái nào trong ba cái đó mới là tính cách thật của người?

Chính xác là ở ngay trên cây mơ này, một thân ảnh màu trắng thanh thoát linh hoạt phi xuống. Trong chớp mắt đứng trước ta đã là một soái ca có gương mặt tuyệt mỹ băng lãnh...

Y... Y.....!!! Phương Thành!!!

Làm thế nào ta lại vô duyên đến vậy, đứng đúng chỗ này, hay là y đã biết trước nên theo dõi?

Ta nhất thời cứng họng, lại chờ ra không thể phản ứng kịp, thậm chí còn có cảm giác muốn đào đất chui xuống...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chưa hết trăng mật đã muốn chia tay (2)

Dưới rừng hoa mơ trắng lúc đó, cũng có hai bóng người, một nam một nữ đứng đối diện...

“Đôi uyên ương” một cặp bạch y phiêu diêu, ai nấy tư dung mỹ mạo hơn người, đặc biệt là nam tử kia, không chỉ tuấn mỹ mà còn có khí chất, điểm thêm một chút lãnh đạm băng giá...

Gió thổi khiến những cánh hoa lất phất bay, một vài cánh hoa vương trên tóc cô gái... Họ nhìn nhau không chớp mắt...

Sự thực của câu chuyện thơ mộng này là...

Cô gái đó, ta, vẫn trở mặt như cá chết...

Không phải hoàn toàn là vì ta còn quá ngượng, không có dũng khí đối mặt với Phương Thành, mà là vì có phải y vừa nói chuyện không?

Mà nói một câu dài nhất trong lịch sử những lần gặp nhau. Trước đây, dù ta có làm thế nào, y cũng chỉ cạy miệng hén nói ra hai hay ba chữ... Đối với ta, cũng không cần quan tâm, bây giờ lại vì ta đứng dưới gốc cây mà nhảy xuống sao? Hay là do màn diễn tập của ta quá lố? Trước đây với y ta cũng làm ra nhiều chuyện lố bịch, y còn không để ý tới cơ mà?

Đối với ta, chuyện kì lạ này còn có tính chất công phá hơn việc bị y phát hiện hay việc làm thế nào để không nhắc đến chuyện xấu hổ đêm qua.

Ta đang liên tưởng đến, có phải xuân dược mạnh quá làm hư nào y rồi? Hay y đã có chuyển biến sau khi không còn là một xử nam?Ặc...

Nói thật ta cũng có chút tò mò, y thực sự cũng là lần đầu ~~~ Ta đã được hưởng lần đầu của một soái ca siêu cấp thế này sao?

Nghĩ đến chuyện đen tối, hai má ta đỏ bừng bừng...

Sau đó, ta mới phát hiện ra, dường như toàn là ta tưởng tượng quá đà. Ngược mắt lên nhìn lại gương mặt y, lại thấy nó không cảm xúc như cũ...

Bàn tay y cầm lọ sứ đã đưa ra trước mặt ta, lạnh lẽo không nói gì, có lẽ để ta tự hiểu đó là thuốc giải.

Ta đưa lọ thuốc giải lên miệng, dốc ngược uống, y không đợi ta uống hết cho tử tế mà đột nhiên lên tiếng, nói một câu mà suýt nữa khiến ta sặc.

- Uống xong thì mau rời đi!

May ta còn nuốt được hết thuốc giải, lại tròn to mắt nhìn y. Vừa nãy, giọng điệu y rất lạnh bạc, nói ra câu đó không chút thái độ, cũng không chút ngập ngừng...

Y muốn đuổi ta? Ta còn chưa cần đến y chịu trách nhiệm! Hay y cho là ta vì cái thuốc giải này mới thỏa thuận với đường mầu của y. Chính ta không ngờ rằng vừa đối diện, y đã phun ra một câu như vậy. Hay rồi, mở miệng nói được nhiều hơn một chút, nhưng vẫn là thờ ơ, không muốn có gánh nặng>”

Thì ra y có hỏi câu vừa nãy, cũng chỉ là vì ta khiến y cảm thấy quá lố bịch, còn để xảy ra chuyện đêm qua với y cũng là nghiệp chướng, ta là một đứa con gái không tốt, giả tạo, trăng tráo, y đã nhìn thấy ta vì muốn lấy thuốc mà bày trò...

Chưa hết, đột nhiên y rút từ trong người ra một thứ giống như phong thư, ánh mắt không chuyển biến đưa cho ta.

- Đưa cho nương!

Huru thư? Đã tính sớm như vậy?

Ta vốn là người sĩ diện, rõ ràng là ta cũng suy nghĩ và tính toán thông suốt trước đó, chính ta đã chọn việc rời đi, cũng không cần quan tâm đến y, nhưng chính ta không ngờ y lại ném huru thư nhanh chóng và phủ phàng như vậy.

Y nói rồi nhẹ xoay mình đi hướng khác, không liếc đến ta nữa.

Muốn đá ta, ta mới là người đá người chứ! Huru thư phải là ta đề nghị chứ? Người làm sao có thể bạc như vôi như vậy? Có nam nhân nào lại vô trách nhiệm như vậy?

Ta cảm thấy tự trọng của mình bị tổn thất ghê gớm, rõ ràng đã ăn mất lần đầu của ta, tình dậy bỏ lại ta một mình, sau đó còn viết sẵn huru thư. Gặp ta cũng không thèm nhắc lại chuyện đêm qua, nhạt nhẽo trút bỏ trách nhiệm sao?

Ta cảm thấy tổn thương, rõ ràng ta không được cái gì cả.

Không đời nào, ta đã nói, nam nhân ngược ta, ta sẽ bắt trả giá mười lần, ta không đời nào chịu thua y như vậy.

Ta nghĩ rồi không cam chịu, chạy theo y, tất nhiên ta không đuổi kịp, còn cách hơn chục bước thì ta lại vấp ngã cái nữa...

Đau quá, không thể đứng dậy, ta phẫn nộ nhặt cục đá, dùng toàn sức ném y.

Y chỉ xoay khế cũng né được, ánh mắt lạnh lẽo quay lại.

- Diệp Phương Thành, người tưởng dễ dàng phải tay với ta sao? Ta sẽ không tha cho người, nương của người còn nói vì ta đòi lại công đạo, ta sẽ bám theo người quây rầy cả đời, người không để mắt đến ta, ta cũng không cần người yêu, ta sẽ phá người, không cho người sống hạnh phúc! Chính ta mới không cần! – Ta đánh đá tuôn một tràng chối tai, không cần suy nghĩ, cũng không biết có câu nào vào với câu nào không.

- Cứ việc! – Lại là hai chữ này.

Ta hận>”

Ta ném, ta cứ ném đá loạn xạ, chẳng nào còn đang thấy đau chân, ta cũng không chạy theo được...

Đá không ném trúng người cái nào, chớp mắt ta mãi nhặt viên đá khác thì đã không thấy thân ảnh trước mắt. Tưởng y bỏ đi rồi, đang định cất thêm một câu chửi bới thì lại thấy cái thân ảnh màu trắng đó ở ngay bên cạnh mình.

- Muốn gì đây? – Ta bực dọc hỏi.

Con người xám tro khề lay động một chút, nói rồi y đột nhiên ôm ta lên, không nói gì, vù vù vèo vèo vài cái, khi ta còn đang kinh ngạc đã thấy gần về đến trang viên...

Muốn làm người tốt một chút sao? Hay y cũng biết ta không được nên chiều cố để ta đem huru thư về? Sau đó ép ta cuốn gói đồ đạc, mau chóng rời đi?

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

...

Vào đến trang viên, ta lập tức gãy dựa ra, ta mới không cần, ta lập tức đi gói đồ đạc, không cần y nhắc.

Lúc ta trở về là còn rất sớm, Mộc nương còn đang định đi nấu cơm trưa. Thấy ta mãi mê thu dọn đồ trong phòng, bà nghi hoặc chạy đến, hấp tấp nói:

- Tiểu Ly, ngươi làm gì vậy?

- Ta đi, đợi ta kiếm được tiền, có quyền lực, sẽ đến tìm y trả thù!

- Ngươi và lừa nhỏ cãi nhau sao? Trở về sớm như vậy, còn không ai nhớ mang củi cho ta! – Mộc nương nhún mày nói.

- Chỉ nói ba bốn câu bạc bẽo, làm sao đủ cãi nhau, ta không ngờ ngu hoàng từ nhân cách lại tệ đến vậy, rõ ràng là ta không cần hắn, nhưng hắn phải để ta có sĩ diện mà từ chối trước, làm sao có thể lạnh lùng khinh bạc ném cho ta một cái hũ thư như vậy? – Ta miệng vừa oán, tay vừa nhanh chóng thu dọn.

- Hũ thư? Y dám? – Mộc nương cũng không thể tin nổi.

Ta đưa cho bà phong thư, Mộc nương lập tức xé vỏ ngoài giờ ra, hai mắt chăm chú. Đột nhiên cười phá lên.

- Tiểu Ly, ngươi hiểu lầm rồi, cái này không phải hũ thư! – Bà đưa ra trước mặt cho ta xem kỹ lưỡng – Là một tập rất nhiều ngân phiếu, có lẽ y muốn ta lo cho ngươi, mua sắm đồ dùng, sửa sang lại trang viên a!

- Cái gì? Không phải hũ thư?

- Đúng vậy, y đưa cho ngươi, ngươi cũng không xem, cũng không hỏi ư?

- Là y không nói, không giải thích! – Ta ngỡ ngàng, bối rối vừa nghĩ vừa nói – Không đúng, y đưa cho ta giải được, còn nói ta uống xong thì rời đi, rõ ràng là muốn đuổi ta!

- Là y nói ngươi mau xuống núi trở về! – Mộc nương cũng phải thờ dài – Cũng tội cho ngươi Tiểu Ly, y nói rất ít, nếu không suy nghĩ thấu đáo sẽ hiểu lầm a!

Ta lúc này không thể tin nổi, trắng đen đảo lộn, chẳng lẽ y không phải muốn đuổi ta đi, rũ bỏ trách nhiệm sao? Là ta tự hiểu ra ý đó sao?

Trong lúc ta còn phân vân, mẹ chồng đã giành lại tay nải đặt xuống, kéo ta ra khỏi phòng:

- Được rồi, ngươi mau xuống bếp phụ ta nấu ăn!

Vừa mới ra cửa, bước đến phòng ngoài thì thấy Diệp Phương Thành lù lù đứng đó. Mộc nương bèn nhìn y, hoan hỉ tiếp lời:

- Thành Nhi, ngươi mau giải thích với nương tử, mau nói lời gì, đừng để nàng hiểu lầm ngươi muốn phui áo hũ thư!

- "..."

Y không nói gì cả, vẫn là không nói gì cả, liếc mắt nhìn ta vô cảm một cái rồi lạnh lẽo đi ra bên ngoài nhà.

- Tiểu Ly, y không nói gì nhưng nhất định là không đuổi ngươi đi, ta đảm bảo! Sau này ta sẽ nói cho ngươi một số kinh nghiệm, để ngươi có thể hiểu được ý tứ của y!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Không chịu nổi

Bữa cơm hôm đó, là Mộc nương ép ta xuống bếp cùng bà, nói thật, ta vốn không định trở thành mẫu dâu hiền vợ đảm, nữ công gia chánh chẳng hề tinh thông. Trước đây mẹ ta có ép học thì ta cũng chỉ làm được các món ăn đơn giản ~.~

Nhưng cũng có một điều an ủi ta, Mộc nương cũng không khéo léo gì cho cam, ta cứ nghĩ ta là loại “chém to kho mặn” kinh khủng rồi, Mộc tiên bối cũng không xuất sắc hơn là mấy.

Mộc tiên bối nói rằng, trong nhà mọi việc Âu Dương lão nhân đều làm hết, từ nấu cơm, rửa bát, quét dọn, giặt quần áo,... còn Mộc nương chỉ ngồi chơi phoi nắng, cùng lắm thì trồng hoa cảnh ~.~

Mộc tiên bối còn nói, sau này ta cũng có thể đối xử với lửa nhỏ như vậy, nếu sinh được bảo bối, lại càng không cần làm gì.

Ta cảm thấy, Diệp Phương Thành không hề giống Âu Dương lão nhân, y sẽ không bao giờ yêu chiều nương tử như thế... đến một câu còn không muốn nói, mà lời nào nói ra là thiếu muối lời đó, bản thân y có lẽ không coi ta là nương tử... Ta cũng chẳng cần, đầu phải cứ xxx một đêm là nghiêm nhiên trở thành phu thê, kể cả có bái đường, cũng không thể tính toán. Ta vẫn chưa nguôi cái ý định muốn bỏ đi.

Cơm trưa, vẫn chỉ có ba người.

Bàn ăn có bốn cái ghế, ta ngồi vào một ghế, Mộc tiên bối ngồi đối diện, Diệp Phương Thành như một cái xác không hồn lù lù bước vào, kéo ghế bên cạnh Mộc nương ra, Mộc nương nhanh nhẩu dùng chút công phu đập gãy chân ghế.

- Thành Nhi, ngươi ngồi bên kia đi! – Mộc Nương sai khiến.

Diệp Phương Thành như một cái máy cứng ngắc, hoặc một con lừa nghiêm nhiên tuân mệnh chủ nhân, thờ ơ linh ý, không liếc qua ta một cái nào, kéo ghế ngồi xuống.

Ta đề ý, y ăn ráp từ tốn, gọn gàng, mà có vẻ là người coi trọng sạch sẽ.

Ta nhìn mình và y là hai sự tương phản, đánh lên lên nhặt mấy hột cơm vung vãi, không biết vớt đâu, dính dính vào sau ghế của y. Y có lẽ thừa biết nhưng không để tâm.

- Thành Nhi, một nửa số món ăn hôm nay là nương tử ngươi làm, ta chỉ làm mấy món rau dưa đơn giản, còn cá kho, thịt xào... đều là Tiểu Ly trổ tài, ngươi còn không mau nếm thử! – Mộc nương thể hiện rõ ý đồ xúc tác cho mối quan hệ giữa ta và y.

Mộc nương cũng nếm thử một miếng cá kho.

- Cháy một chút, cũng hơi mặn, nhưng hương vị chung quy cũng không tệ! – Mộc nương gật gù.

Y vẫn như cũ chỉ gấp rau dưa, các món của Mộc nương làm, không hề động đũa đến món mặn. Mộc nương cười trù:

- Tiểu Ly, bình thường y không hay ăn thức ăn mặn, mai đổi lại, ta sẽ làm món mặn, ngươi làm món nhạt, canh rau!

- Ta biết mà, trông y hoàn toàn giống như một kẻ ăn thiếu muối! – Ta không kiêng nể tự thưởng thức một miếng cá trong miệng, công phu dù vừa ăn vừa nói cũng không thể học, còn rút xương từ trong miệng ra, có chút thô lỗ, nhưng là ta cố tình – Ta nghĩ sau này người luộc rau, cũng nên bỏ thêm muối, ai không ăn ráng chịu!

Có cái con người, dù đá xoáy thế nào cũng bàng quan.

Mộc nương lại nghĩ ra chuyện tốt khác để xúc tiến, bà ăn thêm một vài miếng rồi vội đứng lên.

- Ta phải mang cơm cho cha các ngươi, các ngươi vui vẻ dùng bữa, ta tiện xuống trấn mua sắm, chơi bời, tối nay ta sẽ không về!

- Khoan... khoan... ta cũng muốn đi! – Ta gọi theo nhưng Mộc nương đã nhanh chân chuẩn trước.

Ta thờ dãi, nghĩ nghĩ cái gì đó rồi dồn tất cả các thức ăn mặn vào bát mình, không ai ăn thì ta đành tự thưởng hết cho mình, đây là công sức của ta, hơn nữa lãng phí thức ăn cũng là một tội.

Nhét đầy cái bụng căng, ta đã dùng tốc độ thường ngày ăn hết ba chén cơm nhưng y vẫn chưa ăn xong một chén. Ta đập đũa xuống bàn, chống hông vênh mặt:

- Ngũ hoàng tử, ta đã có công nấu cơm, vậy phiền ngươi rửa bát!

Không liếc y thêm cái nào, ta trở về phòng, đóng cửa, nằm ngửa ngủ trưa.

Lúc chiều muộn ta dậy, tò mò ngó ra nhà ngoài xem, thấy bát đũa đã dọn sạch sẽ.

Hô? Ngũ hoàng tử lại đi rửa bát sao? Chuyện này lạ nha, ta không nghĩ là lời nói của mình lại có trọng lượng đến vậy.

Ta định đi ra cửa, xuống bếp xem có cái gì để nấu bữa tối thì đụng phải y. Y vẫn một thân bạch y tinh khiết, thơm tho, thậm chí quần áo không một vết

nhàu. Có thật là y đã rửa đồng bát không vậy, ta nhớ là cái nồi kho cá bị cháy, nếu cạo nồi rửa sạch cũng khá là mất công đấy, không xắn tay áo lên cạo không thể ~.~

Y điềm nhiên đi ngang qua ta, không chào hỏi. Ta để ý rằng nếu bình thường không có việc cần thiết, y sẽ không sẵn sàng mở lời, trò chuyện phiếm lại càng không có khả năng. Chỉ khi nào ta làm ra chuyện lỗi bịch vượt quá giới hạn chịu đựng của con người, y mới bật ra mấy chữ! >”

[Sự thật cách đó mấy canh giờ.

Bên con suối gần trang viên, có một cặp hắc y nhân ngồi trên bờ đá, hì hục kì cọ chén bát. Giữa trời nắng gắt, mồ hôi hai gã đổ ròng ròng mà cái nồi vẫn chưa cọ sạch. Thời này người ta chỉ rửa bát bằng nước và vỏ chanh.

- Sư huynh, thê tử của điện hạ nên gọi là gì?

- Ai biết? Điện hạ chưa chính thức thừa nhận, cứ gọi là thiếu phu nhân đi! – Thuộc hạ bên phải cảm giê chùi chùi – Nhờ ơn thiếu phu nhân, lần đầu ta luyện công phu rửa bát!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Hắc y nhân bên trái lấy ống tay áo lau mồ hôi cho hắc y nhân bên phải.

- Hay là mua cái nồi mới đi!

- Đúng vậy!

- Hay là cùng đi đó, mua bát đĩa mới đi!

- Đúng vậy! Coi như quà tân gia! – Hắc y nhân gật gù tán thưởng.

Nói rồi cả hai chơi trò đập bát đĩa xuống suối, xem ai đập trúng cá ...]

...

...

Buổi tối, ta định nấu một bữa thịnh soạn nhưng lại nghĩ có kẻ không sẵn lòng ăn, mà ta ăn một mình thì tốn công nấu nướng quá, cho nên ta chỉ khuấy bột, đập trứng rán bánh ăn.

Hình như ta làm hơi nhiều, ăn không hết. Ta muốn đồ đi, xong nghĩ thế nào lại để lại, coi như làm phúc, nếu y muốn ăn, cứ tự nhiên, ta không tính toán.

Đến tối muộn, ta lượn qua bếp, thấy bánh trái vẫn còn nguyên, bực bội, ta đổ thẳng vào sọt rác >”

Ta trở về phòng, thu dọn hành trang. Mộc nương không có ở đây, là cơ hội để ta đào tẩu. Đi buổi tối hơi nguy hiểm, sáng sớm tinh mơ ngày mai ta sẽ ra đi.

Ta vẫn như cũ, không cần y chịu trách nhiệm, hai cái chữ trách nhiệm đó nặng nề lắm, mà không thể đem lại hạnh phúc, nếu không yêu thích đối phương thì không cần gượng ép.

Đây, xem đi, một lời nói rõ ràng với ta cũng không có, cũng lảng lảng không đề cập đến chuyện đó. Nếu y muốn chịu trách nhiệm, cũng phải nói cho ta biết dự định tương lai. Đành rằng không thể công khai cho đến khi lão bảy mươi thăng thiên thì cũng phải có một lời ví dụ như “hàng hãy đợi ta” hay “hãy tin ta”, hoặc người nào lãng mạn hơn sẽ nói “ta nguyện ý từ bỏ tất cả, cũng nâng đi đến chân trời góc bể”...

Ta vốn không hi vọng, cho nên không cần tiếc nuối... Coi như ta gặp vận xui, hoặc coi như vì đổi lấy thuốc giải, trả ơn y từng cứu ta, trả giá cho miếng ngọc... khiến ta “đem thân báo đáp” một lần...

...

...

Đêm đó, ta ngủ một mình trong phòng, cũng không quan tâm y ngủ trên cây hay nóc nhà ~.~

Ta đi ngủ sớm để khi trời lờ mờ sáng đã dậy, khẽ khàng xách tay nải ra đi...

Cuộc đời ta chưa từng có ba chữ Diệp Phương Thành ~.~

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Chọn thiên hạ, chẳng chọn giai nhân C32

Ta cứ như vậy mà bỏ đi, cũng không cần biết sau này xảy ra chuyện gì...

Không cần làm hoàng quý phi, không cần làm công chúa, không cần nam nhân chịu trách nhiệm ~.~

[---Phân cách tuyến---]

[Trời còn chưa sáng rõ, bóng thiếu nữ đã rời khỏi trang viên.

Một cặp tả hữu hắc y nhân ngồi ngơ ngác trên nóc nhà nhìn xuống.

- Sur huynh, người nói xem, điện hạ có đuổi theo không? – Hắc y nhân bên trái nói.

- Ai biết? Điện hạ để thiếu phu nhân đi như vậy sao? Một ngày phu thê, tình nghĩa trăm năm... - Hắc y nhân bên phải bình luận.

- Sur huynh cảm thấy điện hạ sẽ yêu thiếu phu nhân sao?

- Ta không biết a ~!

Hắc y nhân bên phải ngáp dài một cái rồi vắn vẹo mình, vô tình nhìn ngang liếc dọc đã thấy một bạch y nam tử lù lù đứng sau, tĩnh lặng như một âm hồn...

Cả hai hắc y nhân giật mình, lấp bắp:

- Điện...điện hạ!

- Điện hạ... người ở đây từ bao giờ? Bất thành linh như vậy...!

- Điện hạ, có phải thân pháp của người đã luyện lên tầng cao nhất rồi không? Đến cả chúng thuộc hạ còn hoàn toàn không cảnh giác được!

Cả hai vẫn trở mắt nhìn chủ nhân, chỉ đổi lại một gương mặt lạnh lẽo...

Diệp Phương Thành rút trong người ra một ống sáo nhỏ, khẽ ngân lên một thanh âm, ngay lập tức có một con hắc điều bay tới, đậu trên cánh tay y. Y rút từ chân con chim ra một phong thư nhỏ.

- Điện hạ, là tin trong cung sao?

Y xem xong, đưa lại cho tả hữu song sát nhìn qua. Ngoài cặp tả hữu song sát là thuộc hạ thân tín nhất, y cũng có một số người tình nguyện theo dưới trướng...

- Tưởng gì, hoàng quý phi mất tích, chuyện này dĩ nhiên chúng ta biết! – Hắc y nhân bên trái vui vẻ mờ ám nói.

- Điện hạ, người hỏi cung ngay sao? Cũng không phải hoàng đế triệu kiến gấp, hơn nữa người đã xin rồi cung năm ngày vì việc riêng, bây giờ còn chưa hết thời hạn, hơn nữa... - Hắc y nhân bên phải cố tình đưa mắt về phía xa xa, nơi chân đồi, bóng dáng nữ nhân đã gần mất hút.

Diệp Phương Thành khẽ nhìn theo hướng đó, suy tư một điều gì, sau đó mới bình tĩnh không thái độ mở lời phân phó:

- Hữu, người theo ta bí mật hỏi cung, vẫn tiếp tục theo dõi hành tung nhị hoàng huynh, còn nữa, chuẩn bị cho ta một bộ áo dạ phục như của người...

- Điện hạ, thế còn thuộc hạ? – Thuộc hạ bên trái lập tức tò mò.

Thuộc hạ bên phải nhanh ý hơn chút, véo vào mũi sư đệ:

- Tất nhiên là người theo sau bảo vệ thiếu phu nhân rồi!

- Thật sao? – Thuộc hạ bên trái như ngỡ ra chân lý, một hồi hào hứng nói – Điện hạ an tâm, thuộc hạ không những bảo vệ thiếu phu nhân không thiếu một cọng tóc, mà còn không để một nam nhân nào có thể đến gần nàng!

Đang hí hửng sung sướng, hai hắc y nhân mở mắt ra đã không còn thấy Diệp Phương Thành đứng trên nóc nhà.

Ai da, đã mất công nói, không biết điện hạ có nghe không ~.~]

...

...

[--- Phân cách tuyến ---]

[Một đêm mù mịt không trăng, hoàng cung Đông quốc.

Huyền phi nương nương là thân mẫu thân sinh tứ hoàng tử, lúc này đang ở Dưỡng Tâm điện dâng thuốc bổ lên cho lão hoàng đế. Lão hoàng đế vui vẻ đón lấy.

- Ái phi, nàng thực lao tâm vì trẫm!

- Tiệp thiếp được vất vả vì người, cũng là vinh hạnh! – Huyền phi nương nương cảm động nói.

- Không chỉ nàng, mà mấy năm gần đây, lão tử cũng vì trẫm, vì quốc gia chinh chiến, lập không ít công lao, trẫm rất hài lòng! – Lão hoàng đế chậm rãi nói – Không chỉ vậy, nó còn thực hiếu thảo, sẵn được thất sắc hồ ly lập tức dâng lên trẫm, nhờ phương thuốc quý đó, nàng xem, thể trạng của trẫm đã hồi phục tám phần...

- Bệ hạ, con cái hiếu thảo với phụ mẫu là điều tất yếu!

Lão hoàng đế ánh mắt có chút trào phúng, tuy nhiên lại che giấu bằng cách đưa chén thuốc lên miệng uống.

- Xem ra những chuyện trọng yếu sau này, trẫm phải giao cho lão tử rồi, đúng vậy, chuyện quý phi đột nhiên mất tích, phải giao cho hắn điều tra, nếu cần, có thể huy động quân đội tìm kiếm a!

...

...

Khi Huyền phi nương nương rời khỏi, lập tức có một bóng người mặc đồ đen, linh hoạt đáp xuống hành lang, tiến nhập phòng hoàng đế. Dáng người so với nam nhân thì mảnh mai nhỏ nhắn hơn nhiều, tám phần có thể đoán là nữ.

Nữ nhân này vừa thi lễ với lão hoàng đế, đứng dậy tháo mặt nạ.

Một gương mặt mỹ miều thanh tú, đôi mắt xa xăm gọn sóng, thần thái thông minh tinh tế, chính là một giai nhân có khí chất.

- Phi Hương, đã đến, mau báo cáo cho trẫm.

Một hồi sau, giữa lúc nữ nhân này trình bày nghiệp vụ cho hoàng đế, lại có một ám dạ nhân khác, xuất quỷ nhập thần, không ai hay biết, tựa như bóng ma lặng lẽ theo dõi phía trên nóc tấm điện, đôi mắt lạnh lẽo quan sát xuống dưới...

Phía trên nhìn xuống, chỉ thấy bóng lão hoàng đế nằm trên tràng kỷ, bóng nữ thuộc hạ quay lưng lại tầm mắt của y, không biết đó là kẻ nào, nhưng y không bận tâm bằng nội dung câu chuyện...

- Ô, vậy sao? – Lão hoàng đế âm ngoan cười cợt cợt – Thật đúng là phải có người, trẫm mới không thành lão già vô dụng, không để đám hài nhi kia làm loạn được rồi... Cũng nhờ người thăm dò được từ chỗ lão nhị, vô tình lại biết được mưu đồ của Thần Hi, trẫm cũng không ngờ hắn đã trưởng thành đến như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Lão hoàng đế suy tư một hồi, đưa cho nữ nhân kia một mảnh giấy, đó chính là nhiệm vụ tiếp theo.

Nữ nhân đeo mặt nạ trở lại, đang định xoay người rời đi.

- Đợi chút, Phi Hương!

- Bệ hạ còn điều cần dặn?

- Chỉ cần ngươi còn trung thành làm việc cho trẫm, trẫm sẽ thực hiện nguyện vọng ngươi giấu trong lòng... trẫm sẽ ban cho ngươi một danh vọng, ban hôn cho ngươi với...

- Thuộc hạ đã rõ, bệ hạ, người không cần bận tâm, Phi Hương chỉ làm việc cho bệ hạ, ban thưởng gì cũng không cần... - Phi Hương này nhanh nhẩu phục mệnh, sóng mắt có phần lưu chuyển phức tạp, cúi đầu lần nữa rồi rời đi.

Ấm dạ nhân trên mái nhà có phần nghi hoặc, ánh mắt sắc bén, thi triển thân pháp ngấm bám theo nữ nhân kia.

Lần theo dõi này, không ngờ đúng như suy nghĩ của y, đến hoàng đế cũng có tính toán của mình...

Nữ nhân Phi Hương linh hoạt như hắc điều ẩn mình trong bóng tối, mỗi động tác đều thành thực cảnh giác, đủ để biết nàng là một gián điệp xuất sắc.

Phải, Phi Hương đường chủ của Hắc Kì môn, tổ chức gián điệp số một thiên hạ...

Thân pháp của nàng thuộc hàng cao thủ giang hồ, nhưng chính nàng không ngờ, còn có cao thủ khác đang bám theo...

Phi Hương rời khỏi hoàng cung, cuối cùng cứ như vậy mà đi ra ngoại thành, dừng ở một con suối, giữa đêm thanh tĩnh, lội xuống suối, định thanh tịnh bản thân mình một chút.

Tháo ra mặt nạ, xoa xuống mái tóc dài, nàng còn đang định đặt tay lên cổ áo...

Nào ngờ một nhuyển kiếm sắc bóng đã đặt lên cổ, nàng có chút giật mình, nhưng bản lĩnh của một gián điệp đã nhanh chóng trấn an bản thân...

Người này đứng ngay phía sau nàng, tưởng rằng không nghe thấy hơi thở... chính là một cao thủ hiếm có...

Diệp Phương Thành vốn chỉ định biết nội dung của nhiệm vụ kia, y có thể nắm chắc khả năng thắng đối phương...

Có điều, nữ nhân này cũng không hề tầm thường...

Hai kẻ, một kẻ bị kẻ kiếm lên cổ, đứng quay lưng lại một người trong hắc y phục bịt mặt, vốn cả hai không ai nhìn thấy ai...

Phi Hương bình tĩnh đeo lại mặt nạ, thấy hắc y nhân kia cũng không có động tĩnh, có lẽ sự bình tĩnh của nàng cũng khiến y nghi hoặc sao. Nàng chính là một điệp viên bí ẩn quyền rũ, không ít kẻ đàn ông hứng thú với nàng.

Quay đầu lại, nàng mỉm cười nhìn đối phương, bỗng giật mình, có chút mơ hồ...

Hắc y nhân che mặt, nhưng đôi mắt vô cảm lạnh lùng kia, như ngàn năm băng tuyết đông kết, nàng từng biết một đôi mắt như thế...

Có thể theo sau quan sát nàng, không biết từ bao giờ, thậm chí có thể từ trong cung...

Chẳng hay y là...

Phi Hương thu lại nụ cười, có chút bất giác tê tái...

Diệp Phương Thành, nhiều năm qua, đúng là ngày càng trưởng thành...

- Chẳng hay ngươi cũng vừa nhận ra ta? - Đối phương lạnh lẽo lên tiếng trước.

- Thành Nhi, đã lâu không gặp! - Nàng bình tĩnh đáp - Ngươi còn nhớ giọng nói của ta sao?

Y không đáp, nhưng cả hai cùng rõ đáp án. Bỗng y thu hồi kiếm, định thi triển thân pháp rời đi.

- Không phải ngươi muốn biết nội dung nhiệm vụ mà phụ hoàng ngươi sai ta làm sao?

- Nếu là ngươi, thì không cần! - Vô cùng hờ hững đáp, xa lạ đến không tưởng.

- Thành Nhi, ngươi không còn gì muốn nói sao? - Nữ nhân có chút gấp gáp gọi lại.

Nhiều năm như thế, tại sao y một chút bận tâm cũng không có, còn không cần hỏi nàng tại sao lại trở thành thuộc hạ của lão hoàng đế, phụ thân ruột thịt của y...

Lãnh khóc hơn cả năm ấy, đối với nàng bây giờ, y hoàn toàn xa cách, một chút tư vị quá khứ cũng không còn sao?

- Thành Nhi, ngươi không dám đối mặt với ta sao? – Nàng bạo gan hỏi.

Bỗng y quay lại, tháo xuống khăn che mặt, gương mặt sau mấy năm càng tuấn tú, càng băng lãnh khắc nghiệt, vô cảm, vô tâm, lúc này lại đối diện với nàng.

- Ta đã sớm quên ngươi! – Y đáp.

- Ta không tin! Ngươi bản chất vẫn là ngươi, ta cảm nhận được như vậy!

- “...”

Lặng lẽ, đến cơn gió thổi qua cũng khiến lòng người trĩu nặng tê tái.

- Chỉ có ta hiểu rõ ngươi, trước giờ vẫn như vậy! – Phi Hương cũng đã tháo xuống mặt nạ.

- Sai lầm!

- Ta thăm quan sát ngươi bao nhiêu năm, ngươi vẫn như vậy, không muốn nói chuyện với ai, cũng không sẵn sàng trả lời ai, duy chỉ với ta, ít nhiều luôn có đối thoại! – Phi Hương từ từ nói, có chút hồi tưởng trong lòng.

- Tự cho mình là đúng... - Y tỏ ra hồ hững, cũng chuẩn bị quyết tâm rời đi – Cáo từ!

Hai chữ cáo từ của y, còn xa lạ hơn bất cứ lời lẽ xã giao nào, Phi Hương thầm cảm nhận trong lòng. Diệp Phương Thành muốn hạ quyết tâm, từ nay về sau, đối với nàng cũng coi như không còn quen biết, đường ai nấy đi...]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Chọn thiên hạ, chẳng chọn giai nhân C33

[Nửa đêm u tịch nơi hoàng cung Đông quốc, chính tại Dưỡng Tâm điện cao quý nhất của hoàng đế.

Lão hoàng đế phát tay cho tất cả đám nô tài rời khỏi, khi cánh cửa tấm phòng khép lại, cũng là lúc lão vịn ghế đứng lên... Chỉ ít vào lúc này, lão có thể đi được từng bước nhỏ, không cần biết bao giờ sẽ chính thức tàn phế.

Lão khẽ đến gần long sàng, cúi xuống đất, xoay xoay một thứ cơ quan bí mật nào đó, chột phía sau bức tường xuất hiện một cánh cửa, phía đằng sau tấm tối hun hút...

Lão cầm một viên dạ minh châu lớn, chậm rãi không vội, từ từ lần mò xuống theo những bậc thang. Càng xuống bên dưới càng lạnh, bởi dưới đó chính là một căn hầm băng.

Căn hầm băng bình thường lạnh lẽo u tối này, lại là thánh địa riêng của lão, căn bản cũng có thể ở đây luyện công, mà cũng có thể để lão tìm đến một thứ đáng giá...

Tầng băng dày trong suốt, nơi đó đang lưu giữ thân xác một người phụ nữ, thoạt nhìn cũng thấy nữ nhân này khi chết cũng đã ngoài tứ tuần, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp thanh lệ...

Lão hoàng đế đưa bàn tay già nua lên mặt lớp băng vuốt ve, hết như một thứ trân bảo đáng giá...

- Linh Nhi, đã rất lâu rồi phải không? Ta còn nghĩ không thể đứng lên nổi... - Nói rồi cười có phần trào phúng – Ta không tự tin sống đến trăm tuổi, nhưng cũng nghĩ bản thân không thể ngã bệnh sớm như vậy, lại còn suốt nằm liệt giường, nên ta nghĩ hoặc không biết có phải hải tặc nào đó đã bí mật hạ độc phụ hoàng này không?

Tất nhiên, người phụ nữ kia chỉ là một xác chết, không thể đáp lại. Lão hoàng đế ngồi xuống một tảng băng bên cạnh, vận khí công...

- Hải tặc của nàng... đã trưởng thành đến mức kinh ngạc, chút nữa ta đã mất cảnh giác, làm sao có thể kém cỏi được chứ, nó là hải tặc của nàng mà... - Lão xa xăm nói – Nhìn lũ trẻ lớn lên, ta thực sự buồn nhưng không tránh khỏi, chúng y hệt ta năm đó, vì quyền thế mà tranh đoạt, chẳng có đứa nào thật lòng hiếu lễ với ta, người hiếu lễ với ta là đại hoàng tử thì lại yếu đuối không bảo vệ nổi bản thân mà vong mạng dưới tay người khác, đó là đứa con chân

thành nhất, cũng là đứa con ta yêu thương nhất...

Dưới sự im lặng của khối băng cắt chứa thân xác người phụ nữ hoàn mỹ kia, lão hoàng đế không ngại từng chút bọc bạch lòng dạ.

- Ta có bao nhiêu đứa con trai, nhưng chỉ yêu thương đại hoàng tử, cũng như có bao nhiêu nữ nhân, cũng chỉ đặc biệt yêu thương một mình nàng...

Phải, là nữ nhân duy nhất lão đem thân xác nàng về cất giấu dưới Dưỡng Tâm điện, đòi đòi kiếp kiếp ở gần lão.

Người phụ nữ Trịnh Vân Linh này, là người hồi trẻ lão yêu đến thống khổ, cả hai đã tốn mười mấy năm vô nghĩa, kết quả nàng vẫn không lấy lão mà chọn gã vương tử Viên quốc hiền lành nhu nhược...

- Nàng có thấy không Linh Nhi, cuối cùng ta vẫn có thiên hạ, vẫn đoạt được nàng về, như vậy có phải ta thắng không? Lẽ ra hoàn hảo, chỉ trừ...

Nghĩ đến chuyện đó, lão đứng bật dậy, thẳng hướng nhìn vào người phụ nữ như truy vấn, có chút điên điên khùng khùng:

- NÓI! NÓI MAU, THẦN HI CÓ THỰC SỰ LÀ HÀI TỬ CỦA TA? HAY LÀ CỦA HẮN? NÓI!

Im lặng, sau cùng lão bật cười lên:

- Nàng có thể nói dối ta bất cứ điều gì, những lời chuyện này lại luôn luôn im lặng, không thừa nhận, cũng không chối bỏ! Hừ, may là lão bát sinh ra có màu mắt đen giống nàng, nếu nó mang màu đặc trưng của hoàng tộc Viên quốc, ta đã không để hậu họa sống trên đời!

Sau cùng lão lại thần nhiên như không mà từ từ nói tiếp:

- Nếu nó thực sự là hài tử của ta, đã là người ta chọn để giao để vị này... thật đáng tiếc, nàng hãy trách nghiệp chướng của nàng đi, nếu nó là con của hắn, nó âm mưu hồi phục Viên Quốc, đoạt lại thiên hạ của ta, ta sẽ diệt trừ nó, đúng vậy, ta sẵn sàng mượn tay một vài hoàng tử khác, trong chuyện này không cần ta trực tiếp ra tay, cũng có huynh đệ muốn lấy mạng nó rồi, phải không? Nàng biết hài tử của nàng ghê gớm thế nào? Nó đã tính toán đến xây dựng quân đội, nó muốn tạo phản, thật đáng tiếc, mọi việc nó làm đều gần giống như ta trước đây... – Vừa nói lão vừa cười cuồng ngạo –... Không phải trấn quốc bảo vật đã mất tích mười lăm năm trước khi nàng đột nhập vào Chính điện, mà bản chất ta cũng chưa từng có nó, ta chính là một kẻ tạo phản, soán ngôi của phụ hoàng, khiến ông ta tức đến mức nuốt luôn cả thứ trấn quốc ngọc đó vào bụng. Thứ ngọc vô tri đó chẳng là cái gì, chỉ là một cái biểu tượng mê tín, không phải ta đã nắm giữ quốc gia này, khiến càng trở nên hùng cường hơn suốt mấy chục năm sao? Mấy đạo đây nhân rồi, ta thử tìm cách phân tán các đối thủ của Thần Hi đi xa một chút, để trực tiếp đối mặt với nó, nhưng bây giờ cũng có việc làm rồi, ta sẽ sai chúng đi tìm quý phi kia về, để xem sau đó Hi Nhi của nàng, xoay sở sao với tội danh câu kết ngoại bang phản quốc?]

...oOo...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Ta lúc đầu còn lo lắng việc Mộc Nương sẽ bắt ta trở lại hoặc sai lừa nhỏ đuổi theo ta, nhưng thực sự ta đã rời đi năm, sáu ngày, cũng không thấy một ai đuổi theo ~.~

Thực sự là không có ai đuổi theo ~.~

Thật bội bạc, cứ để ta đi như vậy, chắc là Diệp Phuong Thành kia nghĩ rằng ta bỏ đi là lựa chọn của ta, không phải y đuổi ta đi, càng tốt cho y phải tay...

Không cần thì thôi, bà cô cũng không cần, tình một đêm thôi, không cần nhớ, không cần ràng buộc ~.~

Ta không biết đi đâu, chỉ biết là ta muốn rời khỏi lãnh thổ Đông quốc này càng nhanh càng tốt. Vốn là định tiếp tục đi xuống phía nam, nhưng ta nghe đồn phía nam là lãnh thổ Tùy quốc, cố quốc của "ta", như vậy càng không ổn, ta lại đi ngược lên hướng đông bắc...

Đề chắc chắn, ta vẫn hóa trang, mặc dù không kinh dị thảm khốc như lần trước, như cũng vừa vặn là một kẻ lập dị, lời thôi lộm thuộm...

Mọi việc có vẻ thuận lợi, ngoài một vài chuyện kì quái mà ta không giải thích nổi...

Đó là ta vốn là người yêu cái đẹp, thích ngắm các soái ca, cho nên lần du hành này, cũng để thuận tiện quên đi những chuyện xui xẻo đã qua, ta càng cố tình tìm kiếm hình bóng các anh chàng ngọc thụ lâm phong, đứng như những gì tiểu thuyết xuyên không đã viết: mỹ nam cổ đại đầy đường...

Nhưng mà, năm sáu ngày nay, ta không thấy hình bóng một soái ca nào trong phạm vi một trăm mét xung quanh mình, thậm chí một kẻ ưa nhìn một chút cũng hiếm. Chẳng nhẽ mọi thứ ưu tú đã tập trung ở hoàng cung Đông quốc hết rồi?

Chưa kể đến, ta muốn thuê xa phu, định chọn tên nào mặt mũi sáng sủa, trẻ tuổi cường tráng một chút, nào ngờ định đến trả tiền thì người ta nhất định không chịu chờ, trả cao thế nào cũng không màng, quải lại, hình dáng này của ta còn dễ coi hơn lần trước mà ...

Sau đó lại có một tên xa phu vừa già vừa xấu, người vừa còi cọc kéo xe ngựa tới, nói là chỉ lấy ta nửa giá tiền ...

Chưa hết, một hôm ta nhìn thấy một vị công tử đáng vẻ tuấn tú phong lưu bước vào tửu điểm nọ, ta đoán rằng ắt hẳn ta cũng là một người sành ăn, cho nên tửu lầu này chắc chắn ăn uống rất được, ta bèn ghé vào. Thấy vị công tử này cũng đặt phòng trọ, ta cũng định đặt một phòng trọ, nào ngờ lão chủ nhất định không cho ta thuê, bày ra đủ có ~~

Ta định hỏi đường đến thư viện, đoán rằng ở đó rất nhiều tú tài thư sinh, nào ngờ mới đến thì vừa vặn thư viện cháy, người ta còn hô nhau dập lửa ~~

Có lẽ ta phải đi mấy ngày nữa, thoát khỏi lãnh thổ Đông quốc xui xẻo này.

Nói thật, Đông quốc này vô cùng bành trướng, cả lục địa này, hai phần ba là lãnh thổ của nó, mấy nước xung quanh đều kiêng nể dè chừng, nhiều nước sợ chinh chiến nên chấp nhận đầu quân làm chư hầu, nhiều nước lại mong dùng kế hòa thân để tránh nạn binh đao... Có lẽ vì như vậy, cái ngai vàng Đông quốc mới càng có giá, vị trí đầy quyền lực như vậy, khó tránh các con của lão hoàng đế đều tranh giành.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Chọn thiên hạ, chẳng chọn giai nhân C34

Sắp tới anh 4 và 2 sẽ có 1 tẹo đất cho đỡ tui ke ke.

À quên, “soái ca” thứ 5 của ta chính thức xuất hiện trong chap này

CHƯƠNG 34: MỘ DUNG TUYẾT PHONG

Tâm trạng thật là không tốt, thật là không tốt. Chẳng hay số ta đã bị ám quẻ sao?

Vừa mới xuyên đến chốn này liền gặp được một đàn soái ca khuynh đảo thiên hạ, nhưng lại không một ai thực sự tốt với ta.

Nhị hoàng tử bề ngoài nhã nhặn, lịch sự với ta, không ngờ lại bắn một mũi tên muốn đoạt mạng ta, cái bộ mặt thật của hắn thật đáng kinh tởm.

Tứ hoàng tử kiêu ngạo hồ báo, vừa nhìn thấy ta đã không vừa mắt, coi ta là loại người lăng lợ ham vinh hoa...

Ngũ hoàng tử lạnh lùng, như một khối thi thể biết đi, ăn của ta lần đầu xong cũng hờ hững, để ta phải bỏ đi...

Bát hoàng tử có lúc với ta chiều chiều chuông chuông, nhưng lại làm ra mười một chuyện xấu, còn tính lợi dụng ta trên con đường chính trị...

Số ta tệ đến mức vậy sao? Không một soái ca nào thương ta ~~

Ta cứ nghĩ đến đây, sẽ như các nàng xuyên không, trải qua một đoạn tình duyên oanh oanh liệt liệt, các soái ca đều hết lòng vì ta. Bây giờ ta thực sự thất vọng rồi...

Ta nên làm gì? Nếu ta ra giang hồ phiêu bạt, muốn tìm một người tốt để yêu thương, liệu kẻ đó có chấp nhận ta đã mất danh tiết? Bằng không ta lại chỉ đi khắp thiên hạ ngắm soái ca mà không dám vọng tưởng sao? Hay kiểm thật nhiều tiền, thu nạp một đồng nam sủng?

A, a... cũng không được a, ta muốn trải nghiệm tình yêu đích thực, hơn nữa ta muốn có cảm giác được bao bọc bởi một soái ca siêu cấp, không những đẹp trai mà còn thật tài, có máu mặt thì càng tốt...

Nghĩ đi nghĩ lại, tất cả chỉ tại Diệp Phương Thành... À không, tại cặp vợ chồng gian trá kia, cũng không phải, cội nguồn lại tại tên Thần Hi hạ độc, báo hại ta vì tìm thuốc giải mà sa chân.

Cái tên đó, chắc chưa biết là ta đã có thuốc giải độc đâu, nếu tính ra thì hôm nay đúng là ngày phát độc, cũng là tròn một tháng ta đến nơi chết tiệt này. Liệu hôm nay hắn có thành linh xuất hiện? Hay mặc kệ ta, coi như là ta tự chuốc lấy cái chết? Cái tên giáo hoạt đó, không có ta thì hắn cũng sẽ xoay sở kế sách khác.

...

...

Không nghĩ nữa, ta đói bụng rồi, vì vậy ta liền tìm một tửu quán cao cấp, thuê một phòng trọ rồi xuống lầu định gọi thức ăn. Cũng may lần này thuê được thuận lợi ~..~

Ta gọi rất nhiều, ăn chính là một cách xả stress, hơn nữa thức ăn chỗ này cũng rất hợp miệng. . .

Ta đang ngon miệng, bỗng từ ngoài bước vào một đoàn người, đi đầu là một tên công tử ăn mặc sang trọng, theo sau còn có năm bảy tên hộ vệ mặt mũi bặm trợn. . .

Nếu là một công tử hào hoa đẹp đẽ đã không nói, cái tên này, mặt còn xấu hơn mặt heo chó, cặp lông mày như râu róm, cái mũi hếch lên có thể nhìn thấy có bao nhiêu lông, bao nhiêu rí mũi, nồm vô chia cả răng cửa ra, nói tóm lại, tên công tử nhà giàu này chỉ nhìn đằng sau là còn hợp mắt.

Khinh thường ngoại hình người khác không phải là một chuyện hay ho, ta khinh hắn là bởi vì, cái tên xấu như quỷ này còn làm ra bộ phong lưu tao nhã, tay cầm quạt, vừa đi vừa giả bộ ngâm thơ, ánh mắt thì chớp nháy đảo liên hồi, chín phần không giống người tốt. Cái này gọi là đã xấu còn đua đòi. Cái bộ dáng phong lưu cầm quạt đó làm ta liên tưởng đến Hi Nhi, có điều hắn là một soái ca, làm như vậy càng quyến rũ, chứ không chường mắt như tên này. . .

[Thuộc hạ bên trái ngồi ở một cái bàn quan sát, gật gù có chút khinh bạc chủ quan, cái loại này không cần chấp, so với chủ tử của gã thì không tài nào với tới, gã chỉ cần lảng lạng chú ý là được]

Ta vẫn cầm quạt ăn như trước, định không chú ý nữa cho chường mắt thì tên chủ tử điểm lần tiểu nhị đều ton ton ra đón tiếp tên công tử rằng vô kia.

- Mộ Dung đại công tử, ngài đã trở lại! – Lão chủ liếc mắt sang chủ tiệm – Mau đưa công tử lên phòng cao cấp trên lầu!

Tên công tử há miệng cười, không chỉ răng cửa mà răng nanh cũng chìa cả ra, một bộ dạng tiêu sái đi lên, đi lướt qua ta, vốn dĩ ta đã không thèm để ý, nhưng hắn lại vừa vịn gần ta, phẩy ra cây quạt có mấy câu thơ đậm chất sao chép trong sách vở.

“Vân tường y thường, hoa tường dung,

Xuân phong phật hạm, lộ hoa nùng.

Nhược chi quần ngọc sơn đầu kiến,

Hội hướng Đào đài nguyệt hạ phùng.”

Ta có mấy hiểu đâu, chữ với chả nghĩa, vì vậy ta không can dự, tiếp tục xé một cái đùi gà lên miệng ăn, hai tay bận rộn còn dính đầy dầu mỡ.

Bỗng tên rằng vô công tử này lượn ra trước mặt ta, ngồi lên ghế đối diện. . .

- Muốn gì? Xương gà? Răng của ngươi chắc gặm xương tốt lắm! – Ta vừa nhai vừa châm chọc nói.

[Một gã đàn ông áo đen ngồi trong góc tửu điểm đang uống trà cũng phun ra. . . Gã đột nhiên càng thấy hiếu kì trước thiếu phu nhân, có chút nhẫn nại muốn xem tiếp.]

Tên Mộ Dung công tử này giận đến tím mặt, lấy quạt che lại hàm răng, đám thuộc hạ của hắn đứng sau che mồm cười, cố gắng không phát ra tiếng.

- Ngươi quả là một mỹ nhân thú vị! – Một thanh âm sơn gai ốc, khiến cái đùi gà trên miệng ta suýt rớt ra.

Cha mẹ ơi, hắn nói bằng giọng chipmunk, ánh mắt thì như con chuột thấy gạo, khiếm nhã đánh giá trên người ta. Mỹ nhân? Lúc này ta ăn mặc vô cùng lòi thối lượm thuộm, chưa kể còn dính đầy dầu mỡ. . .

- Ngươi thật thơm! – Hắn the thé nói – Dù trang phục tuềnh toành, nhưng ta có thể ngửi thấy, da thịt ngươi thật là thơm a! Bình sinh công tử ta phong lưu, đã là mỹ nhân ắt ngửi thấy được!

Bộ hắn là con chuột cống biết đánh hơi thật sao? Muốn trêu ghẹo ta? Xem lại ngươi là loại người gì?

- Mỹ nhân, ta muốn thú ngươi làm thiếp! – Hắn không ngần ngại nói.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

- Ô? – Ta bình thần xé cái cánh gà ngậm lên miệng, không có vị ngon của cánh gà bù đắp thì ta sẽ thấy ghê tởm mất – Ngươi căn bản không xứng!

Ta rõ mòn một buồng một câu, hẳn có chút mất hứng, lập tức đứng dậy, vênh mặt thị uy.

- Nàng dám coi thường ta? Ta chính là Mộ Dung Tuyết Phong, đại công tử nhà thái thú!

- Chỉ thế thôi sao? – Ta khinh miệt bình thần nói, bà đây còn không cần làm quý phi, chỉ tiếc cho cái tên đẹp mà người thì lại quá “đẹp”.

- Chưa hết, ta còn là hoàng thân quốc thích, cô ruột của ta chính là Huyền phi nương nương, biểu ca của ta chính là Tứ vương gia – tứ hoàng tử điện hạ, thống lĩnh đại quân, vô cùng hiển hách! – Hẳn ngồi xuống, hướng ta kẻ lễ.

- Ô! – Xương cánh gà phụt ra khỏi miệng ta, cắm vào cái quạt của hắn.

Ta cười ngất nghễ, bỏ ra bàn mà cười, cười vô cùng sung sướng... Ta cười rách miệng mất, đau bụng quá ~..

- Mỹ nhân, tại sao nàng lại cười!

- Là... tại ta thấy vui quá! – Ta vẫn còn chưa chinh lại xương hàm được.

- Nàng thích ư?

- Rất thích!

Há há, không ngờ tứ hoàng tử hồ báo kiêu ngạo lại có một biểu đệ “ngọc thụ lâm phong” đến kinh hồn như vậy, thật đúng là báo ứng hay quà tặng của tạo hóa đây... Chắc tứ hoàng tử còn vớt vát được ít gen trội từ lão hoàng đế, nếu không ta tưởng tượng cái mặt hắn mà cầm hai cái răng giống như kia vào, không sao tả nổi...

- Mỹ nhân, nàng nguyện ý làm thập lục thiếp của ta? – Mắt hắn bèn sáng lên, còn vươn tay đến định mân mê da tay nõn nà của ta, cái miệng không khỏi nhe ra cười.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tránh vỏ dưa, đụng phải vỏ dưa

- Thập lục thiếp? – Ta khinh bỉ cười, thẳng thắn tuyên bố – Ta nếu lấy chồng, ắt phải làm chính thất, còn nữa, phu quân cũng không được nạp thiếp!

- Hừ, ta đường đường là đại công tử, gia thế hiển hách như vậy, nàng làm một cái thiếp cũng không có thiệt thòi! – Hắn vẫn không từ bỏ ý định – Nói cho nàng nghe, trong ngày hôm nay biểu ca tứ hoàng tử của ta sẽ đến đây, nếu chúng ta lập tức thành hôn, sẽ được điện hạ chúc phúc!

Cái gì? Tên hồ báo đó đến đây làm gì? Không tốt, người của triều đình đến đây, nếu là đến truy tìm quý phi? Chắc không phải, nhưng dù thế nào ta cũng nên rời khỏi đây nhanh, tiếp tục cuộc hành trình cho chắc ăn, hơn nữa ở chỗ này đã có một quái vật khiến ta ghê tởm rồi.

- Sao, mỹ nhân? – Tên rằng vô định vươn tay hướng đến ta sàm sờ, đột nhiên bất thành linh có một cái chén phi đến, ném trúng đầu hắn.

- Kẻ nào to gan? – Mộ Dung Kiếm Phong kinh hoàng hét – Dám... dám làm chảy máu bốn công tử?

Từ trong góc tửu điểm đứng dậy, một tên nam tử mặc hắc y cao lớn, tuy trông không tuấn mỹ nhưng cũng dễ nhìn hơn tên rằng vô trăm lần.

- Người ta rõ ràng không thích ngươi! – Tên hắc y nam tử đáp.

Quái lạ, ta cảm thấy người này quen quen, hình như đã chạm mặt ở đâu rồi? Ta suy nghĩ mãi mà không tài nào ngộ ra đã nhìn thấy ở đâu ~..

- Tên khốn kia, mau xưng danh cho ông nội ngươi biết! – Tên Mộ Dung công tử hùng hổ nói, như muốn đánh nhau đến nơi.

- “Tà” trong tả hữu song sát! – Hắc y nhân làm ra bộ mặt nguy hiểm.

- Ta không cần biết song song cái quái gì, bay đâu, cho hắn một bài học!

Tức thì năm bảy tên thuộc hạ như du côn bặm trợn xông tới, hắc y nhân linh hoạt nghênh chiến, một màn thi triển võ công vô cùng đẹp mắt, đám to xác kia có lẽ căn bản không phải là đối thủ của hắc y nhân...

- Cô nương, xin mau đi trước, chỗ này cứ để tại hạ!

- A, cảm ơn! – Ta cũng nhanh chóng đặt bạc lạc cho chủ quán rồi chuồn ra.

Hào hán, nếu có dịp nhất định ta sẽ báo đáp ngươi ~.~ Bây giờ ta đang phải đi vội, hơn nữa, ngươi ta chẳng có gì ngoài tiền, mà ta biết đại hiệp chân chính sẽ không lấy tiền ^^!

Mà hình như, con người ta có chút vô ơn ~.~ Đối với người cứu mình, từng không sẵn sàng muốn hồi báo.

....

....

Ta cắm đầu trên con phố lớn, định kiếm xa phu nào đó để khởi hành ngay...

Chợ hôm nay rất đông người, toàn là người với người, xem ra thành này rất sầm uất.

Bỗng nhiên từ phía trước ta có người hét lớn:

- Tránh đường! Mau tránh đường!

Thì ra là tiếng vỗ ngựa rầm rập của một đoàn người ngựa lao tới, đám đông nhón nháo, xô đẩy lẫn nhau dẹp về hai bên đường. Ta sau một khoảnh khắc ngờ ngẩn cũng phải theo dòng người dẹp vào một bên đường...

Vó ngựa càng lúc càng tới gần, bụi mịt mù...

- Mẫu thân! Mẫu thân!

Vô duyên thế nào có một đứa bé hai, ba tuổi nhếch nhác đứng giữa đường khóc, mà vừa vịn lại ở gần chỗ ta nhất, cách ta chừng năm sáu bước chân...

Này, ai mau cứu nó đi, ai ôm nó vào đi!

Không có ai hào hiệp sao? Đám người này mù hết rồi?

Nhìn đám người ngựa sắp đến gần, ta cũng có chút hoảng, song thế nào lại quyết định lao ra, vươn tay ôm lấy đứa bé vào.

Con bé chết tiệt, ta ôm ngươi là muốn cứu ngươi, ngươi dẫm cái gì? Muốn chết sao?

Con bé này còn cạp vào tay ta một cái! Ta giật mình buông tay, không để ý vỗ ngựa đã thần tốc phi đến trước mặt, lúc ngựa ra đã có cảm giác như mình đứng trước đèn pha ô tô tải hôm đó...

Xong! Ta đã xong ~.~

Ta ôm đầu, đề người con bé xuống, phen này cả ta và nó cùng chết đau đớn...

...

...

[Diệp Khôi Minh vốn là dẫn đầu đoàn người ngựa, đang vội vã lao đi, nào ngờ có mấy kẻ dân đen chết tiệt chắn ngang vỗ ngựa, suýt nữa hắn đã chèn qua người nếu không nhanh tay vừa hãm ngựa, vừa dùng cây roi dài của mình, lao tới trói lấy người dưới kia, kéo chéo qua hướng khác, vừa vịn giữ lại sinh mạng trong nháy mắt...

Con ngựa hí vang một tiếng, đám người cũng nhón nháo bâu vào xem...

Một cô nương ôm một đứa nhỏ, đã sợ đến bất tỉnh nhân sự ~

Từ hoàng tử vốn là thu roi về, nào ngờ cũng là lúc người ta lật người dân đen ngu ngốc kia lên...

Cái mặt này, bộ dáng này, có phần lồi thối lụm thụt, nhưng nhìn sao cũng thấy giống ả đàn bà chướng mắt đó!

Hắn như bắt được vàng, bắt được vàng là bởi lẽ đây chính là nhiệm vụ của hắn ~.~, lập tức xuống ngựa kiểm tra...

Nhếch môi cười khinh bạc, đúng là trời giúp hắn, nhanh chóng tìm được ả công chúa Tùy quốc này!

Hắn vốn đã ghét người Tùy quốc, bởi vị tướng quân sư phụ hắn, trong trận giao chiến nhiều năm trước bị người Tùy dùng kế bẩn thỉu giết hại, cho nên hắn với người nước Tùy luôn có ác cảm, nhiều năm chính chiến, cũng cảm thấy người Tùy luôn thích dùng thủ đoạn bẩn thỉu ~.~

Hơn nữa, mấy năm trước người Tùy muốn nghị hòa, muốn cầu thân công chúa, lúc đó hoàng đế định để một trong các hoàng tử cầu thân, còn trực tiếp

chỉ định hấn, nhưng hấn kiên quyết từ chối... Không ngờ mấy năm sau, người Tùy không từ bỏ mục đích, còn đem gả công chúa cho hoàng đế đã yếu bệnh, nói là chấp nhận xưng hi cũng được!!!

Chưa kể đến, ả công chúa Tùy quốc, không những kiêu ngạo xác xược còn lẳng lơ, ngay cả phụ hoàng già nua của hấn cũng muốn câu dẫn, chính mắt hấn nhìn thấy nên rất thấy chướng mắt ...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

- Đem đi! – Hấn leo lên ngựa, có chút sáng khoái phân phó cho thuộc hạ.

Lại nói đến hắc y nhân kia, vừa từ từ điểm đuôi theo bóng thiếu phu nhân của gã, đã thấy người ngựa lao đến, gã còn định liều mình cứu người, ai dè tứ hoàng tử đã phản ứng trước, giờ còn muốn đem thiếu phu nhân đi!

Không được, tứ hoàng tử biết mặt gã, còn biết gã là thuộc hạ của ngũ hoàng tử, hơn nữa một mình gã không phải là đối thủ của tứ hoàng tử này!

Hồng, hồng, phải nhanh chóng báo tin cho chủ tử, chắc chỉ có chủ tử mới nghĩ ra cách ứng phó, cứu được thê tử của người a!

Vì vậy, gã mau chóng dùng bồ câu gửi tin, còn thiếu phu nhân, đành để người ủy khuất vài ngày...]

..oOo...

[--- Phân cách tuyến ---]

[Hoàng cung Đông quốc, Dưỡng Tâm điện.

Lúc này lão hoàng đế lại nhàn hạ, đánh cờ cùng một trong những hài tử của mình, Diệp Thần Hi...

Đây là một chuyện hiếm có, bởi lẽ trước đây khắp hoàng cung đều biết, bát hoàng tử không được hoàng đế coi trọng, có người còn bảo, là do hoàng tử thích phong lưu chơi bởi mới khiến phụ hoàng không vừa lòng...

Hoàng đế vừa đánh cờ, vẻ mặt vừa trầm ngâm, mắt giống như chăm chú vào quân cờ, nhưng thần trí lại đang tính đến chuyện khác.

Mà lúc này Diệp Thần Hi, vẻ ngoài vẫn đẹp đẽ hào hoa, trước mặt phụ hoàng có phần kính nhường hiếu lễ, ánh mắt đen tuyền vẫn nhìn vào bàn cờ, nhưng tâm tính cũng đã trôi đi...

Hấn thực sự đang nóng ruột, như thế nào mà lão gác ôn dịch này lại thường cho triệu kiến hấn mấy ngày nay? Chẳng hay lão đang muốn cầm chân hấn, phía sau thì có hành động của mình...

Ngày hôm nay, vô tình đúng là ngày phát tác của bí phương thập ngũ tán, nha đầu không sợ trời đất đó còn không về đây, chẳng hay nàng muốn chết, thà chết chứ không thỏa hiệp với hấn? Hấn đã sai cả tứ tuyệt cùng một đám thuộc hạ khác đi khắp nơi tìm nàng, còn mang sẵn thuốc giải, nếu gặp thì cho nàng giải được rồi lập tức đem nàng về...

Nhưng ngày hôm nay vẫn chưa có tin tức, lẽ ra chính hấn cũng đi tìm rồi...

Nha đầu đó...

Hấn không còn kiểm soát được nàng, nàng không những không tuân theo hấn, mà dường như còn có cao thủ khác trợ giúp, đầu tiên là ngọc bội của ngũ hoàng tử Diệp Phương Thành, sau đó...

Sau đó có hai tên thuộc hạ của hấn bắt đầu được nàng, nào ngờ có gã Âu Dương Vân, cao thủ giang hồ tưởng đã ẩn dật mấy mươi năm trước xuất hiện chen ngang. Âu Dương Vân là trượng phu của Mộc Doanh Doanh xuất thân Tây vực, tính ra cùng mẫu thân của hấn là đồng môn, tuy chưa từng gặp bà ta, nhưng hấn cũng không dám chắc bà ta có cao thủ đến mức giải được bí phương thập ngũ tán này không? Chính mẫu thân còn nói, bí phương thập ngũ tán chỉ có người chế ra mới giải được...

Yến Minh Cơ nàng có cao thủ đứng ra trợ giúp sao? Khiến hấn càng nghi ngờ, bởi hai chuyện lần này có liên quan đến nhau:

Âu Dương Vân là môn hạ cũ của Huyền Đạo giáo, người từng được chỉ định kế thừa Vô ảnh kiếm pháp.

Còn ngũ hoàng huynh của hấn, cũng sử dụng loại kiếm pháp thất truyền đó, hấn đang phân vân về mối quan hệ giữa hai người này...

Nếu Âu Dương Vân và ngũ hoàng tử có quan hệ, giả dụ như sư đồ, điều đó có nghĩa là, Cơ Nhi cũng đã có liên hệ không nhỏ với Diệp Phương Thành...

- Hi Nhi! – Lần đầu tiên lão hoàng đế gọi thân mật – Người ngẩn ra như vậy, phụ hoàng đã ăn mất quân của người!

- Phụ hoàng cao minh, nhi thần vốn không xứng hầu cờ người, nhi thần nghĩ chỉ có nhị hoàng huynh mới có thể tiếp cờ người, nhi thần hổ thẹn, không dám tiếp tục chơi! – Hần khéo léo nói.

- Lão nhị, lão tứ, lão ngũ đều không còn trong cung rồi, trăm chỉ có thể vờ người chơi cờ thôi! – Lão hoàng đế vốn bình thản như không, nhưng đáy mắt lại âm ngoan.]

P/s: Năm mươi năm trước, lão hoàng đế chính là một siêu cấp soái ca, siêu cấp mãnh nam khác ha ha

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Người có bao nhiêu liêm xỉ

Ta hôn mê ngất đi vì quá sợ, cũng bởi vậy mà ta lại nằm mơ... Người ta nói rằng người xấu mới dễ nằm mơ thấy những giấc mơ kì quái kì quái ~.~

Trong mơ ta thấy mình là một công chúa, bị quái vật mất tím giam giữ trên ngọn tháp cao vút...

Ngoài việc nó giam cầm ta thì đối xử với ta cũng không tệ chút nào, ta muốn ăn gì, nó đều đáp ứng, ta muốn chơi cái gì, nó đều đem đến, đối với ta yêu chiều chiều...

Một ngày ta lừa quái vật mất tím đi xa, đang tính kế bỏ trốn thì thấy ngoài khung cửa sổ, có hoàng tử cười thần mã có cánh bay ngang qua... Gây lời mời mọc cầu xin một hồi, y mới đồng ý cứu ta ra, sẵn tiện lạnh lùng nhắc nhở luôn, đừng mơ “lấy thân báo đáp”...

Quái vật mất tím bất ngờ phát hiện ra, nổi điên lên, cùng hoàng tử giao đấu một hồi thì có kẻ lạ thừa cơ đến bắt cóc ta ~.~

Đến đó thì giấc mộng bị phá ngang, bởi ta tỉnh dậy do thấy dưới chân bị một con gì như muỗi hoặc rệp cắn rất đau...

Ta mở ra đôi mắt trong veo, ngây ngô nhìn ngó. Quái lạ, tại sao ta ở nơi này? Trông như một cái kho cũ bần thiêu, còn ta lại đang nằm trên một đồng rom khô >> Ta nhớ là mình vì cứu đứa bé phiền toái kia mà để ngựa chèn qua, cũng may đã sớm ngất đi nên không chịu đau đớn. Chẳng nhẽ lại một lần nữa xuyên qua?

Ta ngồi dậy, thò tay gỡ gãi chân mới giật mình, chân ta sao lại bị xích? Tay ta cũng đeo xích nữa? Lần này ta đóng vai tòng phạm gì sao?

Nhưng, bộ quần áo này, không phải là bộ quần áo ta vẫn đang mặc dở sao?

Ta một lần nữa quan sát, căn phòng này là một cái kho cũ, nhìn kiểu gạch trên tường cảm giác nơi này vẫn là cổ đại...

Kết kết...

Từ bên ngoài có người mở khóa cửa, cánh cửa mở ra đem lại cho gian kho thêm chút ánh sáng. Người bước vào là một nam tử, thân hình thoát trông cao lớn, đáng đáp không đến nỗi... chỉ trừ...

Mộ Dung Tuyết Phong? Làm thế nào hần lại ở đây? Chẳng lẽ ta đã bị hần bắt về?

- Mỹ... mỹ nhân! – Mộ Dung Tuyết Phong răng vỡ nhe ra, có chút hớn hờ xen lẫn lo lắng, lon ton chạy vào, trên tay còn xách thêm một giỏ thức ăn.

- Đây, người dám bắt ta? – Ta lườm hần bằng đôi mắt hình viên đạn – Muốn ép hôn? Đừng mơ!

- Ủa, nếu vậy đã tốt! – Lúc này hần mới lấy tay vén tóc, xoa xoa lên mắt, ta để ý thấy một mắt hần bầm tím như gấu trúc, không biết có phải do hảo hán kia làm hay không. – Mỹ nhân, ta phải nói mãi, biểu ca mới chiều cố cho ta đem thức ăn cho nàng!

- Biểu ca của người? – Ta tròn mắt ngạc nhiên, biểu ca của hần là tên hổ báo sao, chẳng lẽ ta đã bị tứ hoàng tử tóm được – Đây, tại sao ta lại ở đây?

- Biểu ca mang nàng về, nói nàng là tòng phạm triều đình! – Mộ Dung Tuyết Phong có phần luyến tiếc nói, hai chiếc răng cửa cạ lên cạ xuống.

Tòng phạm triều đình? Chẳng nhẽ quý phi bỏ trốn là tội lớn, đã thực sự khiến triều đình truy nã? Ôi cha cha, số ta thật xui xẻo mà...

Mộ Dung công tử cặp mắt chuột ti hí thu vào hình bóng yếu điệu khổ sở, muôn phần ủ rũ của ta, có lẽ chính hắn cũng không biết ta là hoàng quý phi bỏ trốn, mà tên khốn tử hoàng tử lập tức phong cho ta danh hiệu tòng phạm. . .

- Mỹ nhân, ta thật không ngờ một cô nương như nàng lại mang tội lớn đến vậy! – Hắn cũng ảo não – Vậy là ta không có duyên với nàng rồi. . . ta cũng có chút thất vọng a!

- Tội gì lớn?

- Biểu ca nói nàng chính là dâm phụ! Có phải vậy không a? – Mộ Dung Tuyết Phong nửa tin nửa ngờ hỏi. – Hắn nói nàng lấy một hoàng thân quốc thích, song không giữ đạo hạnh, còn muốn đào tẩu!

Cái gì? Cái tên tỉnh tỉnh hoàng tử chết tiệt này, đã cố tình không nói rõ sự việc, còn làm xấu hình tượng của ta. Bây giờ thì xong rồi, hắn sẽ đem ta về hoàng cung, sẽ bị xử theo luật hậu cung, chưa kể còn Thần Hi đến trách phạt, còn có nhị hoàng tử thâm độc muốn giết ta, còn có Diệp Phương Thành mà ta không muốn đối mặt. . .

- Ai da, thật oan uổng cho ta! – Ta làm bộ dạng trình tiết liệt nữ xen lẫn yếu điệu nhu mì mà khóc nháo – Mộ Dung công tử, ta hoàn toàn không phải là dâm phụ, là tại ta đang tuổi trẻ bị ép gả xung hi cho một lão bảy mươi, còn không ngừng bị các con lão ức hiếp, cho nên ta mới bỏ trốn, muốn tìm tự do a, thật oan ức, ta thật bất hạnh mà. . .

Màn mỹ nhân khổ nhục kế của ta quả nhiên khiến răng vỡ công tử ít ỏi này động lòng, hắn nhìn ta đầy thương cảm, được thể ta tung thêm một vài chiêu nũng nịu, đang dự tính lợi dụng hắn để bỏ trốn mà ~.~

- Ta. . . vốn chỉ nghĩ ra thiên hạ, tìm một đấng lang quân tốt! – Ta hơi nhích nhích lại phía Mộ Dung Tuyết Phong, níu lấy một mảnh ống tay áo hắn, coi như cho hắn chút tiện nghi – Nghĩ đi nghĩ lại, cho dù ta làm thập lục thiếp của ngươi, hoặc cùng ngươi không cần danh phận, cũng còn tốt hơn ngàn vạn lần bị quay về với lão bảy mươi kia!

Mộ Dung công tử không thể không động tâm, lúng túng an ủi ta, vỗ vỗ về về:

- Mỹ nhân, đừng khóc a. . . để ta tính, để ta suy tính xem có thể giúp nàng không a!

Ta đang nghĩ sắp thành công được một bước, nào ngờ bên ngoài đột nhiên xuất hiện thanh âm giận dữ xen lẫn khinh bỉ:

- Dâm phụ! Còn không biết liêm sỉ?

Theo sau đó là một huyên bào nam tử cao lớn vạm vỡ, thần thái uy nghi kiêu ngạo, hùng hổ bước vào.

- Mộ Dung Tuyết Phong, ngươi cút cho ta!

Mộ Dung công tử như hươu hoảng nhìn thấy sư tử, lại biết vừa nãy đã để cho hắn chứng kiến chuyện không hay ho gì, chân tay co rúm, hàm răng vì run mà lập cập vào nhau, nhìn ta luyến tiếc, song quay sang thấy ánh mắt hỏa khí ngút trời của Diệp Khởi Minh, chỉ còn biết co giò rời đi. . .

Thị uy sao? Đẳng nào cũng để ngươi nhìn thấy, mà không thì ấn tượng về ta trong mắt ngươi cũng không khá hơn mà. Đường đường một đại tướng quân, thống lĩnh quân đội uy dũng lại luôn dùng ánh mắt thiếu thiện cảm và thái độ thù hận đối với một cô nương yếu đuối như ta ~.~

Vì vậy ta không sợ, vẫn ung dung bất khuất, thậm chí còn vênh váo hơn. . .

- Xem ra quý phi nương nương thực sự không khác gì loại kĩ nữ thanh lâu, nam nhân như thế nào cũng muốn câu dẫn a! – Hắn miệt thị ta.

- Nam nhân nào cũng có thể câu dẫn. . . – Ta ngược lên nhìn hắn, mỉm cười quyến rũ – Nhưng sao ta lại không có chút cảm giác gì với tứ hoàng tử? A, chẳng hay ngươi không phải nam nhân?

Một nam nhân cường tráng lại bị xúc phạm, dĩ nhiên không dễ chịu gì. Hắn trừng trừng đe dọa:

- Cần thận mồm mép của ngươi!

- Sợ quá, tứ hoàng tử lại có thể uy hiếp cả quý phi nương nương sao? – Ta giả vờ động tác vuốt ngực trấn an, nhưng giọng điệu hoàn toàn không có vẻ e sợ, trái lại trong mắt hắn, hành động này còn có chút lợi lá.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75

Là ta có tình đây, ngươi tức chết đi! Dâm phụ sao? Không phải ai cũng làm được dâm phụ, mà “dâm phụ” nào có mị lực như ta? Ta thừa biết hình dáng này của ta rất đẹp nha, không phải thế mà lão bảy mươi nhà ngươi mới dán mắt vào ta à?

- Hừ, Yên Minh Cơ kia, ngươi đừng nghĩ mình trở về hoàng cung lần này còn có thể tiếp tục làm hoàng quý phi! – Hắc hổ báo nói, còn tỏ ra mình nguy hiểm – Ngươi đừng tưởng mình là công chúa Tùy quốc là không ai dám đụng đến ngươi, nói cho ngươi biết, Đông quốc không ngại san bằng Tùy quốc hèn mọn của các người!

A, động đến cả vấn đề chính trị sắc tộc nha, giọng điệu của hắc khinh thường, giống kiểu phân biệt chủng tộc quá mức, xem ra hắc đã ghét sẵn người Tùy quốc rồi, thảo nào có ác cảm với ta.

- Ta không nghĩ mình có thể làm hoàng quý phi được nữa! – Đã chơi thì chơi đến cùng, ta mờ mờ ám ám nói, còn vuốt tóc, liếm môi, hết như một tiểu hồ ly mị hoặc – Ta vốn nghĩ mình nên trở thành phi tử của hoàng tử!

Nói ra cũng không dối lương tâm, thực sự ta đã bái đường đảng hoàng với ngũ hoàng tử >” Hắc trong chớp mắt dờ dẩn, ha ha, ngươi cũng chỉ là loại phạm phu tục tử, không tránh được mị lực của giai nhân, còn tỏ ra anh hùng hảo hán làm gì, nói cho ngươi biết, là ta lừa đùa ngươi, cái loại ngươi có cho không ta cũng không bấu.

Rất nhanh sau hắc nổi cơn thịnh nộ, trừng trừng như muốn xé ta ra nhiều mảnh.

- YÊN MINH CƠ! MUỐN CẬU DẪN TA? RÓT CUỘC NGƯỜI CÓ BAO NHIÊU LIÊM SĨ?

Hớ, ta câu dẫn ngươi, ngươi tưởng ta muốn? Mặc dù câu nói vừa nãy của ta úp ụp mờ mờ trên tức ngươi, nhưng vạn lần ta không thêm đề mắt đến ngươi ~.~

Ta không ngại, vẫn vô cùng thản nhiên, còn không xấu hổ mà nói:

- Liêm sĩ? Nói cho ngươi hay, ta còn không biết đến liêm sĩ là gì! Mà ta cũng không cần liêm sĩ!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76

Sắp tới sẽ có cả 4 anh vào cuộc hí hí, có rất nhiều chuyện lằng mằng đây, các bạn đang mong chờ cái gì?

CHAP 37: KHIẾN HẮN MUỐN PHÁT ĐIÊN

Ồ Yeah! Nhìn cái mặt hắc kia, thực sự rất giống một trái táo tàu ngâm nước... Đã nhăn nhúm lại càng nhăn nhúm hơn, duy chỉ có đôi mắt là hòa khí bốc lên ngàn ngạt, tưởng chừng nhìn ta muốn ăn tươi nuốt sống ngay.

Tức giận đi, tức giận càng mất phong độ ~.~

Ta không hoảng sợ mà ứng phó, ngậm lấy một đầu ngón tay, bộ dạng dễ thương ngọt ngào không thể tả, mắt to long lanh chớp chớp vô tội, giống như kiểu cô bé lolita thịnh hành “anh trai lớn, em không làm gì sai, xin đừng đánh em!” ... Đờ đi, đờ nữa đi...

Lửa trong mắt hắc nhất thời đông cứng, nắm tay đang siết chặt cũng bắt gặp thả lỏng...

- Hừ! Yên Minh Cơ kia, ngươi cố tình trên tức ta? – Hắc bực dọc nói, đã có phần mất khí thế rồi.

- Bây giờ ngươi mới biết sao? – Ta chuyển sang cười có chút gian trá đắc ý – Không ngờ tứ hoàng tử dây thần kinh lại vận động chậm như vậy!

Ta đang nghĩ bụng, tên này so với ba tên huynh đệ của hắc thì ta vẫn chơi được, xem ra hắc đơn giản nhất. Haiz, vậy trong cuộc tranh đoạt thiên hạ này, có phải hắc đã yếu thế hơn ba tên kia về độ cơ trí không ~.~

- Đẹp cái vẻ lẳng lơ dâm đảng của ngươi! – Hắc tức tối quát, định xoay bước đi ra thì ta lại làm trò.

- Không có nha, ta không có lẳng lơ trước mặt tứ hoàng tử! – Ta lại tròn xoe mắt, ngây ngô như thỏ non – Ta không có ưỡn ẹo, cũng không coi áo tháo thất lưng...

- Coi chừng ta khoét mắt của ngươi! – Hắc hàm hừ trong cổ họng rồi vội bước đi thẳng...

Hừ, ta mới chớp mắt cho ngươi ba cái đã không đỡ được ~.~ Còn nói ngươi hơn Mộ Dung Tuyết Phong sao...

Cũng tại hán trước nay chỉ nghĩ ta lắng lơ khiêu gọi như loại dâm phụ cổ đại bình thường, chứ không thể miễn dịch được phong cách lolita vừa dễ thương vừa âm thầm quyến rũ trong phim hoạt hình Nhật ...

Xem còn dám gây chuyện với ta không. ...

Ha, ta đang nghĩ, nếu ta có cơ hội trốn thoát, sau này ta cũng sẽ cải biến mấy bộ y phục cổ đại kiểu dáng kín cổng cao tường già dặn thành phong cách trẻ trung đáng yêu, dù sao cũng đỡ lãng phí gương mặt và vóc dáng của Yến Minh Cơ. ...

Yến Minh Cơ này xinh đẹp như vậy, ta vốn nghĩ rằng nàng sẽ dễ dàng khiến nam nhân bình thường động tâm, chỉ trừ mấy loại người. ...

Thứ nhất là loại người bất chấp thủ đoạn, thâm độc vô biên, coi mạng người như cỏ rác giống Diệp Đông Doanh.

Thứ hai là loại người vì mục tiêu cá nhân mà sẵn sàng gạt bỏ tình cảm, coi tình yêu nam nữ chỉ như chuyện chơi đùa, không cần yêu thương hết lòng như Thần Hi.

Thứ ba là kẻ một ngày nói dưới ba trăm từ, lạnh lùng vô tâm như Diệp Phương Thành. Nếu không phải trúng xuân dược đặc biệt, có lẽ dù ta chớp rưng hết lông mi mất, y cũng không thèm quan tâm. ...

Mệt mỏi quá, bây giờ ta phải làm sao? Ta không muốn về hoàng cung a ~.~

...

...

[-- Phân cách tuyến --]

[Phủ thái thú.

Lúc này thái thú đại nhân đang tiếp đón tứ hoàng tử khá long trọng, không những bày một bàn tiệc đầy sản vật địa phương, mà còn vờ những kỹ nghệ xuất sắc nhất trong thành đến đây ca múa. ...

Mộ Dung Tuyết Phong vốn sợ hán giận dữ chuyện vừa rồi mà nói với phụ thân, bèn không ngừng tiếp rượu cho hán.

Một hồi tiệc, thái thú đại nhân trong người có chút mệt mỏi nên xin phép đi nghỉ trước, giao phó lại cho Mộ Dung Tuyết Phong.

Thấy phụ thân rời đi, mà biểu ca cũng có vẻ không nhắc lại tội của hán trước mặt phụ thân, Mộ Dung công tử thờ dài nhẹ nhõm, được thể hai tay ôm hai mỹ nữ xinh đẹp, ca múa cùng mấy vũ công, trước mặt Diệp Khôi Minh muốn chứng minh mình đã quên “nữ dâm phụ” kia. ...

- Mỹ nhân, các nàng mau lại hầu hạ tiếp rượu tứ điện hạ! – Mộ Dung Tuyết Phong nghe rằng vô, vỗ vào vai một mỹ nữ, đẩy lên phía biểu ca.

Đám mỹ nữ này, toàn là những mỹ nhân đẹp nhất trong thành, so với mỹ nữ kinh đô cũng không thua kém là bao, chưa kể còn có chút tư vị đậm thắm đặc trưng riêng. ...

Một ả cầm đàn tỳ bà, loi là đến chỗ Tứ hoàng tử, khéo léo liếc mắt đưa tình, cẩn thận rót rượu. ...

- Cút! – Đột nhiên hán đẩy người đẹp ra.

Phụ nữ lắng lơ, vốn là loại mà hán ghét nhất. ...

Nhắc đến lắng lơ, không hiểu sao hán lại nhớ đến “kẻ mẫu” Yến Minh Cơ kia. ả làm hán tức chết, chỉ một ả đàn bà mà lại lớn mật như vậy, mồm mép đối đáp khi chưa chát, khi thì xảo quyệt, có lúc còn làm như vô tội. ...

Loại đàn bà này, có phải vừa định câu dẫn hán để thoát tội không?

Không đúng, trước mặt hán, ả không ưỡn ẹo, liếc mắt đưa tình như đám nữ nhân này. ...

Mắt to tròn chớp chớp, giống như trẻ con ngây thơ, nhưng lại tác động mạnh mẽ. ...

Lần đầu hán thấy, một nữ nhân làm ra bộ dáng ngây thơ đến lắng lơ, lắng lơ đến ngây thơ ~.~

Rõ ràng là muốn trêu tức hán!

- RÀM! – Hán đột nhiên vỗ tay xuống bàn, khiến mọi người đều trợn mắt kinh ngạc nhìn.

Hừ, người Tùy Quốc quả nhiên toàn những kẻ không đơn giản, nữ nhân Tùy Quốc này chính là yêu nghiệt, hán nhất định sẽ không dung thứ, ngay ngày mai sẽ khởi hành áp giải ả về kinh thành.]

...

...oOo...

Sáng sớm hôm sau, ta đã bị người ta lôi đi, vẫn còn xích tay tay đặt lên ngựa.

Tên tứ hoàng tử này, đối xử với ta không giống đối xử với người mà ~.~

Ta oán, ta oán...

Đã thế có dịp ta sẽ làm người tức lộn ruột thì thôi, ai bảo ta đã biết cái điểm yếu của người là khó miễn dịch được, khó chống đỡ được “thủ đoạn độc” của ta...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Tuy đang là tiết cuối xuân, nhưng giữa trời trưa vẫn có nắng, bắt một cô nương bình thường sợ tia tử ngoại trong ánh nắng như ta không mủ không nòn, một bộ y phục tiêu tụy phơi ra giữa đường thì còn gì là thể thống... Chưa kể người qua đường, ai trông thấy mỹ nhân bị xích đặt trên ngựa cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, thật là khó coi...

- A... Ta mệt quá, ta đói bụng... ta thật tội nghiệp... thật là bất công! – Miệng ta thốt ra một tràng dài thanh âm trong trẻo có phần tội nghiệp, vừa tranh thủ sự chú ý của người đi đường, vừa gây ồn ào làm rối hấn.

- Im miệng! – Hấn đang ngồi trên con ngựa dẫn đầu đoàn người, cũng quay lại quát mắng – Bay đâu, mau bịt miệng ả lại cho ta!

Đúng lúc hấn quay lại, ta lại chớp chớp mắt hai cái, mi mắt rom róm lệ trong suốt, hết như con búp bê bị người ta chà đạp oan ức, lại có phần bất lực, ai oán nhưng đành cam chịu, nói tóm lại, không còn gì đáng thương hơn.

Hấn tê cứng một vài giây, sau đó càng tức giận mà sai phó thuộc hạ:

- Mau bịt miệng ả, còn nữa, bịt cả mắt ả lại cho ta!

Được một lúc, hấn nghĩ mình đã được thanh thoi, nào ngờ phía sau lưng hấn lại vọng lên tiếng khóc rung rức...

Mỹ nhân đáng người mềm mại yếu điệu bị bịt cả miệng lẫn mắt, khóc không rõ tiếng, nhưng những tiếng khê ni non bật ra từ cổ họng đã đủ khiến đau lòng rồi, chưa kể đến dải khăn quần mắt đã ướt đầm lệ từ bao giờ...

Người trên đường lại càng chỉ chỉ trỏ trỏ, tâm trạng kẻ nào đó lại càng vừa tức, vừa bối rối hơn...

Hấn quay xuống sai bảo thuộc hạ tháo khăn ra.

Khăn tháo ra, thấy đôi mắt tròn to đỏ hoe đọng đầy nước, hai hàng nước mắt vẫn còn như pha lê rơi xuống gương mặt điểm lệ... Người ta nói, mỹ nhân đẹp, khi khóc lại càng đẹp, đẹp khó cưỡng lại...

Hơn nữa, còn là một mỹ nhân có tình khóc cho thật thương tâm, cho thật ủy khuất...

Hấn không còn tâm trạng tốt để đi tiếp, bèn cho đoàn người dừng chân ở một khách điểm ven đường nghỉ ngơi chốc lát

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Vì muốn đào tẩu, tự dối lương tâm một chút

Tên tứ hoàng tử này có phần chơi trội, bao nguyên cả khách điểm...

Lúc đoàn người ngồi dưới lầu trệt đợi tiểu nhị bưng thức ăn lên, hai tay ta vẫn còn bị xích, như một kẻ bị kì thị, cho ngồi riêng một bàn ở trong góc...

Đám thuộc hạ của Diệp Khởi Minh chia nhau ngồi các bàn, còn tứ diện hạ cao quý đương nhiên một mình chiếm trệ ngồi ở cái bàn chính giữa...

Kì thị, thực sự là kì thị...

Tiểu nhị lần lượt bê thức ăn lên, xếp đầy bàn tứ hoàng tử xong liền phân phối cho các bàn khác, như thế nào mà không đến lượt ta có thức ăn?

Thậm chí đám người đã bắt đầu ăn, cũng không thấy thức ăn của ta được mang lên...

Mùi thức ăn thơm nức cứ quyen đi quyen lại vào mũi, tra tấn cái dạ dày rỗng sôi ùng ục của ta. Hồ báo chết tiệt kia, người cố tình hành hạ bà cô này >” Ta đói đến rù người đi, chắc nhìn vào sẽ giống như một đóa hoa ủ dột, sắp khô héo vì không được nuôi dưỡng... Mà cái tên tứ hoàng tử kia vẫn tự nhiên ăn uống, vừa ăn vừa uống rượu, đám thuộc hạ của hắn cũng là một tập đoàn phàm phu tục tử, tên nào tên đó to xác, cũng vừa ăn vừa nốc rượu, nói chuyện đàm đạo âm ỉ cả một đại sảnh...~

Haiz, ta nên làm gì? Khóc tiếp? Không còn sức để khóc, nếu lúc này không khóc thì bây giờ cũng không đói như vậy... Cuối cùng ta đành leng keng xích sắt ra trước mặt hắn, thần nhiên ngồi xuống.

- Tứ hoàng tử! Cho bổn cung ăn!

- Hừ, cái bộ dạng xảo quyết này giờ của người đâu? – Hắn trừng mắt nhìn ta, có phần muốn cảnh giác.

- Đây...a! – Hắn muốn nhìn thì ta diễn lại, thỏ non xinh đẹp ngây thơ, âm thầm lẳng lơ đã quay lại.

Trong một giây hắn cứng đờ người, ta lập tức thừa cơ vươn tay lấy miếng chả, không câu lệ ăn.

Thế nhưng tên hồ báo này vừa tỉnh ra lại lập tức phát hỏa, một tay đập xuống bàn, bát đĩa đều vỡ hết, cái bàn gỗ chắc chắn đến vậy mà cũng tan thành mấy mảnh, thức ăn rơi rớt không còn lại gì...

Cũng may thần kinh của ta hiện giờ rất tốt, nên vẫn nuốt được miếng thức ăn, hơi nghẹn nhưng cũng trôi được xuống dạ dày.

- YẾN MINH CÔ! – Hắn như giận quá mất kiểm chế – Ta cảnh cáo ngươi, không được bày cái bộ dạng đó trước mặt ta!

- Vậy.... vậy... nên bày bộ dạng gì...? – Ta run rẩy lập cập, hai mắt ngây ngô to tròn sợ hãi, cái này gọi là double hit ^.^

- Ngươi! Ngươi... – Ta cảm thấy hắn sắp rít lên – Tốt nhất là nên dùng bộ mặt thật của ngươi!

- Ta... cái nào cũng là mặt thật... – Ta đưa tay lên vuốt ve gương mặt kiều diễm – Cái này... không phải mặt thật sao, ta còn không có trang điểm... Minh ca...!

Hai cái chữ “Minh ca” ngọt ngào này nói ra làm miếng chả trong dạ dày ta lại muốn trôi lên, nhưng đồng thời cũng là cú giáng lớn vào đầu hắn... Ngươi chết đi!

Dùng mỹ nhân kế vốn là một trong những cách không minh bạch gì, nhưng vì tự do của bản thân, ta phải dối lương tâm mình một chút...

Diệp Khởi Minh một hồi lại càng thêm tức giận, giờ tay chỉ vào mặt ta thị uy:

- Cảnh cáo ngươi dâm phụ, đừng có loạn ngôn, nên nhớ ngươi vẫn còn là phi tử của hoàng đế!

Ngươi còn nhớ ta là kẻ mẫu của ngươi sao, vậy ngươi đang đối xử với quý phi như nào vậy? Trong lòng ta cũng đầy lửa giận, được thể mượn nỗi tức giận đó phát ra ngoài, thêm phần hiệu quả cho cú hit cuối cùng này...

Lần này ta như không cam tâm, cũng không làm ra bộ dáng yếu đuối, hét lớn vào mặt hắn mọi điều bức xúc, tựa như con giun xéo lắm cũng quằn, thực nữ cũng có thể phát cáu:

- DÂM PHỤ, CÁI GÌ CŨNG DÂM PHỤ, TA ĐÃ LÀM GÌ ĐỂ NGƯỜI GỌI LÀ DÂM PHỤ? – Vì ảm ức, nước mắt cũng dễ dàng trào ra, giọng ta hơi lạc đi nhưng vẫn hét lớn, liều lĩnh ngang tàng xen lẫn bi ai – NGƯỜI TƯỞNG TA MUỐN GÁ CHO MỘT LÃO BẢY MƯƠI? CHÍNH TA CÒN KHÔNG CÓ QUYỀN LỰA CHỌN ĐÃ BỊ ÉP GÁ, TA VÌ HẠNH PHÚC BẢN THÂN MUỐN TÌM MỌI CÁCH TRỐN ĐI, NHƯNG LẠI XUI XÈO BỊ NGƯỜI BẮT ĐƯỢC, TA CÁI GÌ CŨNG BẤT HẠNH, CÁI GÌ CŨNG ĐỂ NGƯỜI ỨC HIẾP, NGƯỜI KHÔNG PHẢI LÀ TA, NGƯỜI CÓ QUYỀN GÌ NÓI TA NHƯ VẬY?

Nói rồi ta quệt ngang nước mắt, quay người đi về phía cái bàn trong góc, một mình lặng lẽ ngồi xuống...

Ta không nhìn qua hắn, nhưng cũng đoán được mấy phần cái bộ dạng tê cứng của hắn hiện giờ ta sao... Có lẽ trước khi về kinh thành, ta tấn công thêm vài đợt nữa, biết đâu sẽ có cơ hội đào tẩu...

Ta còn đang suy tính, đã thấy hắn thần thái phức tạp, không hẳn hoàn toàn là tức giận mà bước lên lầu, sau đó đám thuộc hạ cũng chia nhau đi nghỉ, còn ta như sắp xếp ban đầu bị một thuộc hạ của hắn áp giải vào cái kho cũ...

...

...

Đến tối, khi ta nằm co quắp trên đồng rơm, còn đang thăm chửi rửa tên hổ báo, chợt thấy cánh cửa kho được mở ra, một vị thiếu phụ, dường như là người nhà chủ khách điếm bước vào, nhẹ nhàng nói với ta:

- Cô nương, xin đi theo ta!

- Đi đâu vậy?

- Đây là ý của thiếu gia các người! – Thiếu phụ nọ dắt ta ra.

Thiếu gia, ai là thiếu gia các người ~.~

Thiếu phụ nọ dẫn ra đến một phòng khác, bên trong có cả bồn gỗ chứa nước nóng, đặt sẵn một bộ y phục mới, liếc qua đủ biết là lựa thượng hạng.

- Cô nương, xin cứ tắm rửa trước! – Trong lúc ta còn ngây ngô thì thiếu phụ đã bước ra ngoài khép cửa lại.

Ta rất tò mò, nhưng sau cùng thấy người ngòm khó chịu vì một hai ngày nay không được tắm rửa, bèn không kiên nhẫn mà thoát ra y phục cũ, nhảy vào thùng gỗ tịnh thân ~.~

Nước nóng nhanh chóng làm ta cảm thấy thoải mái từng cái lỗ chân lông, làn da trắng mịn của ta sớm trở nên sạch sẽ, thêm sắc hồng hào, càng nhìn càng yêu...

Ta mặc thử vào bộ xiêm y mới, cũng rất vừa vặn, có điều thứ xiêm y này lại nữ tính quá, là loại y phục dành cho các thực nữ khuê các ngày xưa trong phim...

Ta... Ai da, bản thân ta không còn là thực nữ >” Ta mặc xong y phục, buộc tóc đơn giản rồi bước ra ngoài. Thiếu phụ dẫn ra lên lầu trên của khách điếm, thông thường lầu này chỉ dành cho khách vip, toàn các phòng ăn lẫn phòng nghỉ cao cấp.

- Cô nương, mời! – Thiếu phụ đứng trước một gian phòng, có ý dừng lại, mời ta vào.

Nấn ná một chút, ta cũng đẩy cửa bước vào...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Bên trong là một phòng trà bày biện cao cấp, còn có một cửa sổ nhìn ra phía bờ hồ, thực sự chỉ phù hợp cho thượng khách vừa đến dùng bữa, uống trà, vừa nhìn ra ngoài ngắm cảnh...

Trên bàn cũng đã bày sẵn gần chục món ăn điểm tâm tối...

Quan trọng hơn là, có một tên đàn ông đứng bên cạnh cửa sổ, thấy tiếng bước chân, đã lập tức quay ra, nở một nụ cười khiến ta suýt ngất ~.~

Bởi vì lần đầu ta thấy, tên hổ báo hoàng tử này mỉm cười với ta!

Mà hôm nay trời sắp có bão sao, tứ hoàng tử một bộ dạng đẹp đẽ chỉnh tề đến phi thường. Không phải ta cố ý bôi bác hấn, bình thường hấn cũng đã chỉnh tề oai vệ, chỉ có điều hôm nay có phần càng chau chuốt hơn, một thân hắc bào thêu nổi hoa văn, đầu đội kim quan, tóc tai gọn ghẽ, gương mặt rạng ngời, ngũ quan tuấn tú, khí chất vương giả uy vũ...

Bây giờ ta lại đơ đơ ra ~

- Lại đây ngồi! – Hấn mở lời trước, âm điệu cố gắng tự nhiên, lại bên bàn ngồi xuống.

Ta nhìn hấn chòng chọc, dè chừng ngồi xuống đối diện...

Mùi thức ăn ngon lại lập tức tấn công ta...

Thấy mắt ta cố tránh cũng không dời đi khỏi thức ăn, hấn lại rót cả rượu vào chén cho ta, giống như muốn mời ăn vậy...

Ta đói quá cầm đũa lên rồi, xong nghĩ thế nào lại buông xuống.

- Yên tâm, bữa này ta hoàn toàn thành ý mời!
- Không có độc sao? – Ta đề phòng hỏi.
- Không có độc!
- Vậy người bị đá rơi trúng đầu sao? – Lúc này ta chột không kiêng nề gì mà nói.

Mặt hắc tướng đã nhăn nhó nào ngờ lại kịp dần ra, cổ bình bình giọng mà nói:

- Cứ từ từ dùng bữa, ta... chính là có chuyện muốn nói!
- Chuyện gì vậy? – Ta bắt đầu nghi hoặc trong lòng.

Gương mặt bình thường cao ngạo của hắc thoảng bối rồi, ánh mắt không tập trung nhìn về một phía được, mà lần lượt di chuyển ánh mắt, giống như có chút chần chừ khó diễn đạt.

- Là, ta đã lao tâm suy nghĩ nửa ngày, nghĩ đi nghĩ lại, khó chịu bứt rứt, rồi...

Ta tròn mắt chăm chăm nhìn hắc, lần này là phản ứng tự nhiên, bởi ta đang thấy vô cùng kì quái.

Nào ngờ báo hại hắc đơ người, sau đó giật mình, lại ho khan cái nữa, sau cùng lại có chút gấp gáp hùng hổ, giọng điệu lại dần thiếu thiện cảm như cũ:

- Hôm nay ta chiếu cố, người mau ăn! Không có lần sau!

Ta chớp mắt một cái, sau cùng mới nhận ra vấn đề... Trời ơi, tên hồ báo này, không phải đang bị tác động? Không phải chứ? Ta cũng không nghĩ là dễ dàng và nhanh như thế, và cũng không lường được nó lại ra kiểu này! Ta chỉ mới bắt đầu tính kế trốn thoát, cũng nhân tiện trêu đùa hắc một chút, chẳng nhẽ hiệu ứng mạnh mẽ quá sao?

Ta còn đang ngẩn tò te, hắc cũng không mấy tự nhiên, thì có một tai họa kéo đến gần. Đó là một tên thuộc hạ của hắc chạy vào báo tin.

- Bẩm tử hoàng tử, vừa mới có tin, nhị hoàng tử sẽ vì chuyện của quý phi mà đến đây trong sáng mai!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Diệt đông doanh vào cuộc

Ta cảm thấy đất trời quay cuồng, đầu óc choáng váng... Diệt Đông Doanh? Tên hồ ly giả tạo ác ôn đó, bề ngoài ung dung thông thái, còn ra vẻ đối xử tốt với ta nhưng đằng sau thì nhân tâm thâm độc, còn bản ta một mũi tên, chút nữa thì vong mạng.

So với Hi Nhi, thù đoạn của hắc bản hơn nhiều, chỉ ít Hi Nhi còn “có sao nói vậy”, tuy là uy hiếp ta vì mục đích, nhưng tên yêu thần đó không đâm sau lưng ta, những lúc bình thường đối với ta có vẻ ngọt ngào cung chiêu, tuy có thể là hắc là lời đùa cợt, nhưng ta không thấy quá phản cảm như kiểu của nhị hoàng tử.

Không đâu, ta nhất định không thể rơi vào tay Diệt Đông Doanh! Cứ nghĩ đến cái bộ mặt thật của hắc, ta liền cảm thấy kinh tởm xen lẫn sợ hãi...

Tử hoàng tử kia cũng bất ngờ, hắc hừ lạnh trong cổ họng, có vẻ hắc cũng không thích gì Diệt Đông Doanh.

- Đúng là có mặt, ruồi lập tức bâu! – Hắc nói bằng giọng chế nhạo, như muốn miệt thị nhị ca của mình vậy.

Ta hấp tấp nói, có phần như muốn tìm sự đồng cảm, hỗ trợ từ Diệt Khôi Minh:

- Tử hoàng tử, người nhất định không được giao ta cho tên ác ôn giả tạo đó, còn nữa... ta cũng không muốn nhìn thấy hắc, càng không muốn hắc tới gần!

Hắc ta lại có vẻ nghi hoặc hoặc, hướng ta nhìn chăm chăm:

- Không phải quan hệ của người và hắc rất tốt sao?

- Không phải! – Ta lập tức thanh minh – Ta bị hắc lừa, hắc không có tốt như vậy, nói cho người biết, nhị ca của người chính là con hồ ly, hắc... hắc muốn hại ta...

Nếu như rơi vào tay tên nhĩ, thì ta chịu đựng tên tử khó chịu này, còn tốt hơn trăm ngàn lần, nếu rơi vào tay Diệp Đông Doanh, chết lúc nào cũng không hay nữa...

- Tại sao hấn muốn hại người?

- Là...

Ta không thể nói a, chẳng nhẽ nói là ta và tên bát hoàng tử có thông đồng, là cầu nối của hoàng đế Tùy quốc, tên nhĩ muốn phá tên bát nên mới diệt trừ ta?!

- Nói tóm lại, ta không thể rơi vào tay hấn! – Giọng điệu ta khổ sở nói.

- Vậy... ở trong tay ta tốt hơn chẳng? – Bỗng nhiên tên tử hoàng tử phi thường thốt ra một câu hàm ý lấp lửng, khiến ta suýt nắc.

Ta trong lòng rối ren, nửa khôi hài nửa bi ai, mi mắt đẹp trùng xuống, ánh mắt hướng vào đĩa thức ăn. Cuối cùng để chữa cháy, cũng là vì quá đói, ta đánh liều gắp một miếng...

Ta ăn, đói quá, ta phải ăn đã...

Cái câu hỏi dở người kia của hấn, coi như không cần đáp. Chỉ cần biết người không thích tên nhĩ hoàng tử là được rồi, hi vọng người và hấn sẽ không “hợp tác” hãm hại ta...

Tên tử gương mặt mắt húng thấy rõ, còn như muốn trêu tức ta, bằng được đòi câu trả lời sao? Hấn đã hướng tên thuộc hạ mà phân phó:

- Ngày mai cứ đón tiếp nhĩ hoàng huynh của ta thật tốt vậy! Ta cũng có thể giao quý phi cho hấn hộ tống về kinh thành là được!

- Không... Không! – Ta vừa ăn, vừa khẩn cấp lắc đầu xua tay nói – Ta không muốn nhìn thấy hấn a, làm ơn đừng để hấn đến đây, người hộ tống là được rồi, đừng cho hấn chen vào!

- Hừ, không phải người ở với hấn tốt hơn ở với ta sao? – Có một mùi gì đó chua chua như giấm bốc lên trong ý tứ của hấn.

- Không, ở với người tốt hơn ngàn lần, ta tình nguyện đi với người a! – Ta đành ủy khuất, ra về tội nghiệp, chớp chớp hàng mi.

Hấn tê dại một hồi, khóe miệng nhếch nhếch lên, giống như ăn phải thuốc lạng lạng vậy. Lát sau tỉnh táo lại còn giả bộ, e hèm một cái lớn, sau đó hướng tên thuộc hạ kia phân phó:

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 81

- Hừ, đã đến thì sao? Không cho hấn xen vào chuyện của bốn điện hạ, người gửi thư nói cho hấn biết, việc này do đích thân bệ hạ giao cho ta, không đến lượt hấn xen vào!

- Bốn điện hạ nhưng... – Tên thuộc hạ kia có chút e dè nói – Nhĩ hoàng tử lần này là công khai xuất phát, còn nghe nói có mang kim bài và thánh chỉ của bệ hạ đến đây, hình như nhĩ hoàng tử khiến bệ hạ đổi ý, giao lại việc này cho ngài ta!

Cả ta và tên tử hoàng tử đều kinh ngạc, tên nhĩ quý quyết này, muốn giành lại công việc hộ tống ta, hấn là đã có tính toán. Bây giờ ta phải làm sao đây a?

- Hừ, đã đến rồi thì đối mặt vậy! – Diệp Khởi Minh hùng hổ như sắp ra chiến trường.

- Này, người không có cách gì ngoài việc giao ta cho hấn sao?

- Yên tâm đi, dù hấn muốn xen vào, ta cũng không cho hấn tùy tiện, muốn hộ tống, được thôi, nhưng bốn điện hạ cũng không dứt bỏ trách nhiệm, ta mới là người tìm được người, vì vậy, cùng lắm là cho hấn đi cùng hộ tống! Hấn có kim bài, ta có bảo kiếm của bệ hạ, ai mới sợ ai?

Cái cách này là tốt nhất hiện tại, ta cũng hiểu như vậy, nếu Diệp Khởi Minh một mực đòi đi cùng hộ tống, chắc chắn tên nhĩ hoàng tử kia cũng không thể làm can.

Trong lúc ta trầm tư suy nghĩ, có một cặp mắt cứ lén lút nhìn ta, ta vừa quay lên thì đã vội đánh mắt sang hướng khác, còn ra vẻ ho nhẹ... Tên phạm phu tục tử này, còn nói mình là anh hùng hào hơn gì, đến ngắm mỹ nhân cũng phải vụng trộm...

Dù sao “câu dẫn” được ngời, có ngời làm lá chắn to đùng đối phó với tên Diệp Đông Doanh, bốn cô nương cũng không thiệt lắm...

...

...

Tên tứ hoàng từ sau một chấn động lớn về tâm tư và trí não, giống như trúng phải một tia sét siêu cấp, đối xử với ta tốt trông thấy. Không còn bắt ta ở nhà kho, cho ta ở một căn phòng tốt trên lầu, cũng có phần lơ là, không trói buộc hay xiềng xích, chỉ cho hai tên thuộc hạ cao to canh giữ ngoài cửa. Dù sao còn có ý nương nhờ hân, ta cũng sẽ không ngu gì bỏ trốn, nếu ta bỏ trốn ra ngoài, lo ngại bị tên Diệp Đông Doanh vô được thì nguy to.

Đến đêm muộn, khi ta đã định đi ngủ thì đột nhiên thấy có người gõ cửa phòng. Ta ra mở cửa thì thấy một phụ nữ, tay bê một chậu nước nóng.

- Cô nương, đây là nước ngâm chân! – Thanh âm nhẹ nhàng nói.

- Được rồi, cô cứ mang vào đây.

Trong lúc cô ta mang vào, ta có nhìn qua người phụ nữ này, cô ta là phục vụ của khách điểm? Không phải vị thiếu phụ lúc nãy dẫn ta đi tắm.

Cô nương này cũng trạc tuổi vị thiếu phụ kia, khoảng hai lăm, hai bảy tuổi, nhưng so ra nhan sắc đẹp đẽ mặn mà hơn hẳn, phải đi làm nô bộc ở khách điểm thật là lãng phí...

Cô nương này mặc một thân y phục trầm, dáng người cao ráo, có vẻ nhanh nhẹn linh hoạt, gương mặt trái xoan cân đối, ngũ quan tinh tế, càng nhìn ngắm càng thấy toát lên vẻ quyến rũ, đôi mắt đẹp như hồ nước sóng sánh, đích thị là một mỹ nhân mộc mạc thanh nhã có khí chất...

So sánh với Yến Minh Cơ thì thế nào nhỉ? Không hiểu sao lần đầu tiên ta có cảm giác muốn so bì, thật là kì quái ~.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Đại khái, “ta” – Yến Minh Cơ dĩ nhiên trẻ trung hơn, chắc chỉ khoảng mười bảy tuổi, điểm lệ bắt mắt, còn có vẻ đáng yêu dễ thương, thân hình không quá cao nhưng lại mềm mại gợi cảm, ngực cũng rất đầy đặn, da dẻ nõn mịn không tỳ vết, là một công chúa khuê các, từ nhỏ được nuôi ăn sung mặc sướng...

Bà chị đứng trước mặt ta này lại như một thái cực đối lập, trông có chút phong trần từng trải, nhưng điều đó lại làm nên nét đậm thắm tiềm ẩn, không rực rỡ hoa lệ, chỉ cần một ánh nhìn bình thường tinh tế đã đủ toát lên phong thái khí chất, dáng người cao ráo thanh thoát, không ẻo lả yếu ớt như thân thể của các khuê nữ kiểu Yến Minh Cơ. Nói thật nhiều lúc ta cũng cảm thấy, chân tay Yến Minh Cơ ẻo lả quá, không có bao phần sức lực.

Nếu ta là một đóa hoa ngũ sắc lòe loẹt, thì bà chị này chính là một bông phù dung.

Ta còn đoán rằng cô nương lớn tuổi này chưa có chồng, vì thời này, phụ nữ có chồng đều búi tóc, hơn nữa một cô nương đã đến cái tuổi này mà chưa xuất giá, chắc là do hoàn cảnh éo le, vì vậy nên mới làm nô tỳ trong khách điểm sao?!

Ta mãi đánh giá nên ngơ ngẩn một hồi, phải đến lúc khước môi chị gái này bật cười ra tiếng, ta mới tỉnh lại một chút.

Chị ta xoay người rời đi mà nói:

- Thật sơ suất, đã quên khăn lau rồi!

Chị ta nói như thân nhiên, khiến ta và mấy vị đại ca đứng ngoài cửa không ai nghi ngờ mà có phản ứng, chỉ khi chị ta bước ra cửa, tiếp cận hai gã đó, mới lén hạ âm khí, khiến hai người gã gục xuống.

Trước cặp mắt tròn tròn vì kinh hãi của ta, chị ta thân pháp mau lẹ điểm huyệt ta, miệng cười tà ý.

Chị ra sắp xếp hiện trường giả khéo léo, hết như một vụ đào tẩu bình thường vậy... Ta không nói được, không cử động được, chỉ biết cả kinh xen hồi hộp nhìn chị ta mang mình đi qua cửa sổ, mau lẹ như một con chim én, kì diệu không để lại dấu vết.

Cho đến khi bị đem đến một căn phòng kín, chị ta ném ta xuống, lát sau có một bóng nam từ bước vào, nghe thấy giọng nói đó, dây thần kinh của ta đã căng lên, lông tơ trên người cũng dựng đứng.

- Phi Hương, làm rất tốt, mới thu nạp ngời mà đã được việc như vậy!

Chính là tên Diệp Đông Doanh trong bộ đáng nhân nhả thông tuệ!!!...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thâm độc

Nhị hoàng tử một thân y phục vàng nhạt tôn quý, phong thái ung dung, mỗi bước đi đều tràn ngập chính đạo, ánh mắt sáng tựa tinh quang, gương mặt tuấn tú, dung mạo có thể nói sánh như Phan An, Tống Ngọc tái thế...

Ta tiếc a, ta tiếc a, ông trời không cho ai tất cả, cho người cái ngoại hình xuất chúng, cũng không muốn cho người có nhân cách tương xứng.

Theo sau hắn còn hai tên thuộc hạ nhìn cũng không có thiện cảm gì ~.~

Hắn gạt đầu cho bà chị vừa đem ta đến lui ra ngoài, đến hai tên thuộc hạ cũng nhận được lệnh đứng gác ngoài cửa. Ô Ô, vậy là ta trực tiếp đối mặt với rắn độc rồi, mà còn là một con rắn độc hoa mỹ. Người ta nói rằng, rắn nhìn càng đẹp thì càng độc.

- Nương nương, đã để người chịu ủy khuất rồi! – Diệp Đông Doanh cúi xuống, mỉm cười lịch thiệp, còn đưa bàn tay về phía ta như muốn ta bám vào rồi hắn sẽ đỡ ta dậy – Nhi thần lo sợ tứ đệ hành động lỗ mãng sẽ khiến nương nương không vui, cho nên nhi thần...

Ta còn trừng lớn mắt. Hắn hiểu ý, lập tức giải huyệt cho ta. Không cần bàn tay của hắn, ta cũng tự đứng dậy được, phui quần phui áo, chấn chỉnh lại tư dung đài hoàng. Người bộ dáng nghiêm chỉnh, chính nhân quân tử, ta cũng phải làm ra bộ dáng tử tế, nữ trung hào kiệt. Dẫu sao ta cũng sẽ không để người lừa gạt một lần nữa, cùng lắm là chết, chết phải đài hoàng.

Diệp Đông Doanh trước sau vẫn tử tế, ánh mắt khẽ quan sát ta, không biểu lộ ra chút lạ thường nào.

Căn phòng này kín mít, chỉ có một cái cửa ra vào chắc chắn đã đóng lại, không có đến một cái cửa sổ, xem ra Diệp Đông Doanh đã tính toán. Ta có nên lật mặt hắn ngay lúc này?

- Nương nương, lúc này rảnh rồi, đàm đạo một chút? – Diệp Đông Doanh lại phía bộ bàn ghế, ngồi xuống trước, còn có ý mời ta ngồi đối diện.

Ta lắc mông một cái rồi lại bên bàn ngồi, kéo ghế ra xa, hùng hổ ngồi xuống như nữ tặc, còn gác một chân lên bàn, để giày hương thẳng mặt hắn...

Nhân sinh có câu, đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma phải mặc áo giấy. Dù sao cả hai ta và hắn đều rõ bản chất của nhau, cần gì phải che giấu. Từ tế này, đài hoàng này, người làm gì ta...

Quả nhiên với hình thái mới này của ta, Diệp Đông Doanh cũng phải bất ngờ, bây giờ ta không phải là một quý phi hiền thực giữ lễ. Tuy nhiên sau đó, hắn không tỏ thái độ khó chịu hay bất kính gì, chỉ khẽ mỉm cười.

A, hảo công phu, định lực của con rắn độc này rất tốt. Ta đã bảo rồi, ba tên nhị, ngũ, bát không dễ chơi. Đùa với tên ngũ thì ta thua thê thảm, trở thành một con cóc lố bịch, đùa với tên bát thì hắn cũng vào hùa đùa cợt cùng ta, khéo léo ăn miếng trả miếng, còn tên nhị thâm hiểm này lại vẫn như rồng như hổ kính kính giả tạo ~.~

Ta thực muốn lột ra bộ mặt thật của hắn, cái kiểu trong ngoài không đồng nhất này thấy rất ón, chẳng nhẽ đến lúc này mà hắn còn muốn bảo vệ cái hình tượng mắc ỏi đó sao?

- Nương nương...

- Khỏi đi, ta mệt, có gì nói toẹt ra, đừng dài dòng! – Ta vừa bực mình, theo lẽ thường tất nhiên khó tránh lời lẽ thô thiển.

Diệp Đông Doanh thâm ý cười, giọng điệu vẫn nhẹ nhàng, có chút hồi tưởng xa xăm:

- Nương nương, so với nhiều năm trước gặp gỡ, người quả nhiên có rất nhiều thay đổi?

- Há? – Ta suýt nữa không kìm được kinh ngạc mà bật ra tiếng thốt lớn, nhưng dùng thế nào, cũng không thể giấu nổi biểu hiện kinh ngạc này nữa rồi.

Nhị hoàng tử từng gặp gỡ công chúa Tùy quốc Yến Minh Cơ? Bao giờ? Như thế nào? Nhiều năm trước? Ai da, ta thật không ngờ đến.

Ta thu lại cái chân gác trên bàn, đổi sang chân bên kia, nghĩ ra một lý do hợp lý nói:

- Chẳng cần giấu, sau một chấn động, những chuyện trước kia ta đã quên sạch rồi!

- Vậy sao? – Hắn vẫn nói như bình thường – Ngay cả chuyện loại mận ngọt được trồng ở phía Nam Tùy quốc, người cũng đã lãng quên?

Óe, còn có vụ này nữa sao? Vậy ngay từ đầu tên nhị hoàng tử đã phát hiện ra điểm đáng ngờ, nhưng lại không vạch mặt ta?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

- Thì... thì sao chứ? – Ta có chút không cam tâm đáp – Ngươi cũng có tốt đẹp gì, ngay từ đầu lừa gạt ta, con vẹt đem tặng ta cũng có ý đồ xấu, chưa kể đến, không ngờ ngươi lại có thể tàn ác bắt ta một tên lấy mạng!

Ta nghĩ nếu đã như vậy, thà rằng sớm chấm dứt màn kịch này, để xem hắn còn giả tạo nổi.

- Không sai! – Hắn cười đẹp đẽ như không có ngại ngần gì mà thừa nhận.

- Được rồi, dỡ cái bàn mặt đỏ của ngươi xuống cho bọn cung, muốn gì thì mau nói! – Ta thẳng thắn nói.

- Bát đệ của ta hắn cũng biết ngươi không phải công chúa thật đi? – Hắn rót một chén trà, bình thản nói.

- Sai, sai! Ta chính là công chúa thật, công chúa bằng xương bằng thịt! – Ta cũng rót một chén trà, một ngụm nước xuống.

Hắn không tài nào tin, đột nhiên lột giày của ta, kéo lên ống quần lụa. Đây, định làm gì?

Theo ánh mắt của hắn hướng đến, thì ra sau cổ chân của Yến Minh Cơ có một nốt ruồi màu đỏ nho nhỏ, chính ta còn không để ý.

Ồ, vậy tên nhị này trước đây có giao tình gì với Yến Minh Cơ? Đã gặp gỡ ở đâu? Haiz, giờ thực sự lăm chuyen a. Quan hệ gì cũng được, miễn không phải là quan hệ tình cảm nam nữ...

Nhị hoàng tử đầy mắt thoáng biểu lộ sự ngạc nhiên, lúc này cũng không tự nhiên mà nói, giống như không thể giải thích được:

- Ra vẫn là công chúa thật! Những chi tiết nhỏ như vậy cũng không sai khác...

Sao? Không giải thích được nổi? Ta cá chắc hắn không thể tin có chuyện xuyên không nhập hồn, Hi Nhi thì có thể tin, bởi mẹ hắn có lẽ chính là một người xuyên không...

- Hừ! – Ta rút lại chân, ngồi co hai đầu gối trên ghế – Vậy thì sao?

- Ta vốn nghĩ Bát hoàng tử đã sai người giả trang ngươi, còn công chúa thật bị hắn đem đi giam giữ ở một nơi khác...

- Cho nên?

- Nếu là thực sự là ngươi, ta đã không bán mũi tên đó... – Hắn đầy nuối tiếc, ánh mắt chan chứa khổ tâm – Chút nữa thì đã sai lầm...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Oan tình với điệp đông doanh:

Có 4 anh soái ca, nhưng sau này Cơ Nhi chỉ yêu 1 người thôi, hé hé ^^!

Ồ, vậy là sao? Tên Điệp Đông Doanh này có giao tình với Yến Minh Cơ từ trước, nếu biết là nàng chắc chắn sẽ không xuống tay sao? Vậy là ta đã phóng đại độ xấu xa của hắn à?

Không không, ta không phải nàng ta, quan tâm gì đến giao tình đó, kể cả trước đây họ có yêu nhau đi chăng nữa, đừng mơ ta sẽ thay nàng ta báo ân tình >”

Dẫu thế nào, ta vẫn có một linh cảm xấu với tên nhị này, thủ đoạn như vậy, so với Hi Nhi có phần khó chấp nhận hơn, mà ai biết, hắn so với tên bát yêu thần đó có nhẫn tâm hơn, vì thiên hạ sẽ bỏ giai nhân, thậm chí lợi dụng giai nhân làm công cụ, mà ta ghét nhất đàn ông bội bạc, chưa kể đến, bị nam nhân

lừa tình sẽ không dễ chịu gì... Tinh thần ta cảnh giác cao lắm~~

Cho nên muốn bà cô này động tâm, phải là một soái ca siêu cấp, nhu tình vô biên, vì ta có thể sinh sinh tử tử...

- Cơ Nhi! – Đột nhiên ta thấy tiếng gọi, giật mình thoát khỏi ngơ ngẩn.

Nhị hoàng tử gọi ta? Còn gọi là Cơ Nhi thân mật như vậy? Ta thấy thực sự không quen, mà nó cứ chường tai kiêu gì. Các người xem, vài lúc trước hẳn đối với ta còn nhường nhường kính kính, giữ lễ như với mẫu hậu, bây giờ lại muốn chuyển sang suồng sã thân tình, có chút bất hợp lý... Giống như đánh tráo nhanh thủ đoạn và bộ mặt...

Hi Nhi cũng gọi ta như vậy, nhưng ngay từ đầu ta và hắn đã nửa đùa nửa thật, dẫu sao ta còn có thể chấp nhận được... Diệp Đông Doanh gọi như vậy, ta thấy gớm gớm, mà ta thực sự đâu phải Cơ Nhi của hắn, kẻ có giao tình, thì hắn cũng chỉ hướng đến Yến Minh Cơ đã không còn tồn tại kia.

Vì thế ta phũ phàng nói:

- Này hoàng tử, ta chẳng biết trước đây ta và ngươi là cái thể loại gì, mà ta cũng không muốn để tâm nữa, cho nên đừng gọi ta kiểu như thế!

- Ngay cả việc tìm hiểu chuyện trước đây cũng không muốn? – Diệp Đông Doanh nhiều phần thất vọng nói – Nhưng... nếu thực sự là nàng, ta lại muốn như lúc trước...

- Thôi ngay! – Ta bần chồn nói – Ta cảm thấy như bây giờ tốt lắm, ngươi có nể nang chuyện cũ thì mau thả ta ra, ta không muốn can hệ gì đến quyền lực và chính trị, chỉ muốn đi giao du sơn thủy!

- Không thể! – Hắn bình tĩnh nói như không – Vì nàng đã quên, cho nên ta phải tự thực hiện lại giao kết cũ, chuyện đó không thể thay đổi!

Lại còn có giao kết, thế thốt gì nữa sao? Nói thêm câu nữa hẳn là Diệp Đông Doanh và Yến Minh Cơ chắc chắn yêu nhau quá.

- Trước đây chạm mặt nàng trong cung, vì nàng một chút nhận thức ta cũng không có, ta vốn nghĩ nàng là kẻ giả trang, nào ngờ nàng đã quên sạch mọi chuyện!

- Chuyện đó với ngươi quan trọng lắm sao? – Ta bắt đầu nản nản, cũng không biết mình có hứng thú với chuyện này không.

- Đó là lý do ta có thể bất chấp mọi thứ sống tiếp cho đến giờ, phải, bất chấp tất cả, cho dù phản bội, nhẫn tâm với cả thế giới này... – Diệp Đông Doanh đẩy mắt u trầm, nhấn mạnh giọng nói.

Ta lại mở to hai mắt hoang mang, mọi sự bài xích hẳn lúc này có phần thuyên giảm, có một chút cảm thông...

- Ta đã nói gì với ngươi? – Do dự một hồi ta quyết định làm sáng tỏ.

- Từ từ rồi kể vậy!

Bỗng nhiên ta thấy Diệp Đông Doanh đứng lên, ta còn ngơ ngơ ngẩn ngẩn thì đã thấy hắn bế ta lên??!! Ô Ô, còn... còn đi về phía cái giường ở góc phòng...

- NÀY, NGƯỜI LÀM GÌ! MAU BUÔNG TA XUỐNG! – Ta giãy dụa quằn quại.

Hắn nhanh chân ngồi xuống giường, còn giữ ta ngồi trên đùi, bình tĩnh trấn an ta:

- Đừng sợ, ta không xâm hại nàng!

- Không xâm hại, đây là cái gì! – Ta to tiếng quát, vẫn không quên tìm cách thoát ra.

- Giống như lúc trước, bế nàng như vậy... – Hắn hồi tưởng, khẽ nói vào tai ta – Lúc đó nàng còn rất nhỏ, rất nhỏ...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

Oạch? Còn có chuyện ôm ấp thân thiết nữa? Yến Minh Cơ kia là loại người gì...

À quên, rất nhỏ... Phải, Diệp Đông Doanh phải hơn Yến Minh Cơ mười tuổi, lúc đó hắn có bế nàng ta, cũng giống như anh lớn bế con nít đi.

- Nhưng... nhưng... – Ta lại kháng cự – Bây giờ không thể, ta và người to xác như vậy, không thể ở cái tư thế này....!

- Đối với ta, Cơ Nhi lúc nào cũng nhỏ! – Diệp Đông Doanh dịu dàng nói, còn vỗ vỗ ta như một đứa trẻ.

Hết đỡ được a, ôi ôi ta phải làm gì? Sống chết nhảy xuống và thú nhận mình không phải Yến Minh Cơ? Hắn sẽ giết ta chắc, mà ta còn chưa muốn chết sớm, nhất là chết đau đớn. Các người có thấy một chương của hắn xối tung cả khu rừng không? Chuyện đó không thể đùa được...

Ta bối rối, ta không dám đối mặt với chuyện này, càng không dám ngẩng lên nhìn hắn. Sẵn tiện ở trong lòng hắn cũng âm ỉ, ta giả vờ buồn ngủ, rúc rúc một chút vào người hắn như một đứa trẻ. Đợi hắn lơ là cảnh giác ta lại đào tẩu ~..~

- Cơ Nhi, nàng đừng để Thần Hi gạt nữa, hãy tránh xa hắn! Kể cả hoàng huynh của nàng có giao kết với hắn hay không, nàng cũng hãy theo ta tránh thoát, ở với hắn nhất định không có kết quả tốt đẹp...! – Hắn lại thủ thi bên tai ta.

- Ta không hiểu, Đông Doanh! – Lúc này ta mới dám ngước mắt lên nhìn một chút, đầy băn khoăn nói – Các người là huynh đệ, tại sao phải vì một cái ngại vàng mà oán ghét lẫn nhau như vậy, thậm chí có thể diệt trừ huynh đệ của mình sao?

Diệp Đông Doanh vẫn bình thản như nước, thần thái không một chút bụi bặm pha tạp, cũng không tỏ ra bi thương hay bất đắc dĩ, hắn chỉ mỉm cười mà nói:

- Những người kia chưa tính đến, nhưng Thần Hi thì không thể!

- Tại sao? Hắn cũng là huynh đệ của người, tại sao lại ghét hắn như vậy? – Ta nhớ đến Diệp Đông Doanh trong rừng hôm đó có ý diệt trừ, hăm hại Thần Hi rõ ràng.

- Vì hắn có khả năng lớn không phải huynh đệ ruột thịt của ta, cũng không phải con ruột của phụ hoàng! – Nhị hoàng tử nói, âm điệu như có tám, chín phần khẳng định.

Chỉ có ta là ngạc nhiên tột độ, Hi Nhi có thể là con hoang sao? Ta còn nghĩ hắn đúng là con của lão bảy mươi, nên hai cha con cùng có cái tính háo sắc như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Ác tâm

Thấy ta còn đang ngỡ ngàng, Diệp Đông Doanh tự giải thích:

- Chuyện này vốn đã đồn đại trong cung suốt bao năm, nàng không cần bất ngờ. Hai mươi năm trước mẫu thân của hắn được đem từ Viên Quốc về, chắc hẳn đã hoài thai hắn, cho nên mới có chuyện “gần tám tháng đã sinh non”... Hắn có lẽ là con của vương thượng Viên quốc, không phải là cốt nhục của phụ hoàng!

- Sinh non đâu phải hiếm lạ? Các người tự lấy chuyện đó để nghi ngờ, kì thị hắn sao? – Ta cố bình thản nói, nhưng trong tâm lại suy tư.

- Nàng không lường được hậu quả đâu! – Nhị hoàng tử chốc lát đã tỏ ra nghiêm trọng nói – Hắn là con của ngoại tộc, hơn nữa còn là hoàng tộc Viên quốc, cái quốc gia đã bị Đông Quốc ta xóa sổ, nhất định sẽ ôm hận phục quốc, hắn sẽ gây ra chiến tranh loạn lạc, lúc đó chẳng phải là tranh giành nội bộ triều đình nữa, mà còn là đại nạn của bách tính.

Ta bỗng cảm thấy có chút nực cười, người trong hoàng cung thật thích thị phi, khiến thật giả không biết thế nào, nếu Thần Hi như hắn nói đã đành, nhưng cũng có thể là đám người nào đó mượn chuyện dựng lên, nhằm hăm hại lẫn nhau mà thôi...

- Nàng không tin sao Cơ Nhi? – Hắn vừa bình tĩnh vừa chắc chắn – Đây không phải chuyện vô căn cứ, chính phụ hoàng là người nghi kị đầu tiên, không ngừng nghi ngờ, vì vậy người mới chán ghét hắn nhất, còn không cho hắn tham gia vào chuyện chính sự! Nhưng ta nghĩ rằng, hắn đã sớm trưởng thành, cũng đã sớm có tính toán rồi... cho nên...

- Cho nên người muốn tiêu diệt hắn? – Ta có phần không hài lòng nói.

Chẳng hiểu sao dù ta không thích Thần Hi, không muốn đi chung thuyền với hắn nhưng vẫn cảm thấy chút xót xa vì từ hoàng đế đến các huynh đệ đều đối xử không tốt với hắn như vậy. Hắn là đúng ruột thịt của họ thì sao? Như vậy có phần bất công quá đáng...

Có lẽ chính cách đối xử của họ khiến cho Hi Nhi thâm oán, khiến hắn mới trở nên xảo quyệt tính toán như vậy?!...

- Cơ Nhi, nàng muốn bênh hắn ư? – Bỗng người bên ta thấp giọng hỏi, ta cảm nhận rõ một nguồn áp lực âm thầm đáng sợ – Nàng muốn thỏa thuận với hắn, hay là do nàng thích hắn?

- Ta...

Đơn thuần ta cảm thấy, ta không thích người nói về hắn như vậy, mặc dù hắn cũng có phần khiến ta chán ghét, như hắn từng uy hiếp ta, làm ra một đồng mười một chuyện xấu, nhưng mà... ta cảm thấy lý do của nhị hoàng tử không thể chấp nhận được...

- Cơ Nhi, nàng đã bị hắn mê hoặc sao? – Diệp Đông Doanh siết lấy cánh tay ta đến đau, tỏ ra như một kẻ ghen tị, oán giận lẫn bi thương do bị phản bội – Ta nói rồi, hắn là nghiệt chủng, nàng không được ở gần hắn để bị liên lụy, chưa kể hắn sẽ còn lợi dụng nàng, hắn là loại người sẽ không thật lòng với một nữ nhân nào!

- Người buông ra, đau...! – Ta dùng bàn tay nhỏ bé còn lại cố gỡ tay hắn ra, bản thân thấy phẫn nộ, không những không thấy đồng cảm với Diệp Đông Doanh, mà còn thấy hắn ích kỉ điên cuồng – Người có nghe không?

- Nàng quên giao ước của chúng ta, đã muốn theo hắn? – Bộ dạng nhàn nhã bình thản của Diệp Đông Doanh đã không còn thấy đâu, trong phòng tràn ngập khí thế uy hiếp, hắn y như người bị hại muốn đòi lại công đạo từ ta vậy – Nói cho nàng biết, không chỉ ta, mà phụ hoàng cũng căm ghét, muốn trừ khử nghiệt chủng, nàng theo hắn, nhất định chỉ có kết cục như mẫu thân của hắn! Không bằng nghe theo ta...

Hắn nói một tràng dài, nhưng ta không thấy lọt tai, chỉ thấy càng chán ghét hơn, ta sống chết muốn thoát khỏi hắn, còn ngoạm vào tay hắn một cái chảy máu, hắn nhất thời buông tay, đầu ta ngã xuống bên giường, ta oán hận nhìn hắn mà lớn tiếng:

- Diệp Đông Doanh, ta không cần biết trước đây người và ta thế nào, cũng ngàn lần không muốn biết, ta ghét con người hiện tại của người! Nói cho người biết, so với người, ta vẫn ưa Thần Hi hơn!

- Nàng...! – Diệp Đông Doanh vùng bàn tay to, chắc là định đánh ta nhưng lại ngưng lại giữa không trung, ra vẻ trấn an bản thân.

- Người dám đánh ta sao? – Ta uất ức hóa thành kiên cường liều lĩnh – Nói cho người biết, Thần Hi chưa bao giờ đánh ta chứ đừng nói là giết ta, còn nữa, hắn có sao nói vậy, hắn dám thừa nhận mục đích của mình trước mặt ta, còn nói trước với ta hắn sẽ không chọn nữ nhân, so với người giả tạo, ta thấy đỡ ón hơn nhiều!

Ta nói xong, xả giận rồi mới thấy hối hận, mới thấy mình có chút hồ đồ, thậm chí dây thần kinh lại căng ra như cũ. Người ta nói rằng kẻ nóng giận mà tự nhiên nguội lạnh mới đáng sợ, thà cứ hòa khí phùng phùng như tên tứ hoàng tử thì còn đỡ, đằng này Diệp Đông Doanh lại dập tắt ngọn lửa nơi đáy mắt rất nhanh.

Như cũ, tĩnh tại như nước, thần thái ung dung minh bạch, thậm chí đôi môi còn mỉm cười đẹp đẽ vô thường, còn không lộ ra một chút tà ý nào, đôi mắt lại thêm một phần dịu dàng... Về ngoài giống như đại chính nhân quân tử, khiến người ta không có cơ để phòng bị hay nghi ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

Không khí đến một chút sát khí cũng không còn, thoáng đảng như cũ...

Nhưng ta đã biết bộ mặt thật của hắn, trực giác lại nom nớp lo sợ...

Diệp Đông Doanh bình thản đứng bên giường, cao cao tại thượng nhìn xuống.

Hắn cười áo!!!

Hắn tháo thắt lưng, tháo cả kim quan trên tóc, từng thứ một, từng thứ một ném xuống đất...

Ta trần trụi nhìn, trong lòng từng hồi cười báo động reo lên, sợ hãi ngập tràn, lui lui về phía góc giường. Đến khi hắn sắp tháo nội sam thì ta không chịu nổi mà hét lên:

- Đê tiện, người định làm gì? Nói cho người biết... ta... ta...

Ta mất đảo xung quanh, chỉ thấy căn phòng này kín mít, cánh cửa trông dày dặn chắc chắn kia đã đóng, một con ruồi bay không lọt qua, mà hắn thì có võ công, còn ta...

Diệp Đông Doanh chỉ còn một quần trắng, nửa thân trên hở hỏ, không nhanh không chậm bước lên giường, cũng không tỏ ra uy hiếp hay quá sốt sắng, bộ dáng thập phần không giống dân tộc háo sắc, giống như hắn đang thực hiện một chuyện bình thường nhất vậy, một chuyện hợp lý nhất vậy, giống như hắn leo lên giường với thế thiếp bình thường của hắn vậy!

- Cơ Nhi đã không còn nhỏ nữa rồi, ta cũng không cần đợi lâu như vậy nữa... – Hấn bình thần nói, ánh mắt tán dương ta.
- Người lui ra, ta không thích người! – Lời ta nói nghe ra không có mấy phần khí thế.
- Để ta ôm nàng vào lòng! – Hấn ma trảo đã kéo lấy ta, siết chặt trong lòng như cũ – Giống như ngày trước, nhưng sẽ thấy ấm áp vui vẻ hơn!
- Người... Người... – Ta thấy ghê tởm vô cùng tận, sự xâm phạm đề tiện này mà còn làm ra vẻ chính đạo, cực kì ghê tởm.

Hấn nghĩ ta là Tiểu Cơ Nhi ngày xưa của hấn, thích để hấn ôm, bế trong lòng mà cung nệm sao, tuyệt đối không phải, ta không cần, ta không cần, so với Hi Nhi, thì hấn càng ghê tởm hơn.

Diệp Đông Doanh bên tai ta, bình thần chắc chắn nói, lại như có phần dụ dỗ:

- Yên tâm, thuận theo ta, ta sẽ đem cả thiên hạ này đặt dưới chân nàng!
- Không cần! Buông ra! Người làm vậy chỉ khiến ta kinh tởm! – Ta phe phẩy đầu, tận lực tránh gương mặt của hấn đang cúi xuống.
- Nàng sẽ không có lựa chọn khác đâu, ta sẽ không như phụ hoàng của ta, năm xưa quá yêu người đàn bà đó nhưng lại thiếu một chút cảnh giác, để bà ta lấy người khác rồi mới ôm hận, ta sẽ chiếm nàng trước, sau đó sẽ lấy thiên hạ vậy!

Diệp Đông Doanh là kẻ tham lam, không muốn từ bỏ cả thiên hạ và giai nhân, mà cũng không hẳn là hấn yêu thương sâu nặng Yên Minh Cơ, một chút tôn trọng cũng không có sao? Nếu tôn trọng thực sự sẽ không làm thế này... Hấn là người bệnh hoạn, hấn tham vọng đến cuồng điên rồi.

Hấn không thèm điểm huyết ta, tự tin cho ta gãy dựa, tự cho ta cảm thấy mình yếu ớt vô lực, mà thân thể cao to của hấn chậm rãi đè lên ta, bàn tay bắt đầu thoát của ta y phục, bắt đầu từ thắt lưng...

- Cơ Nhi ngoan, để ta xem nàng đã lớn như thế nào? – Hấn nhàn nhã nói.

Cánh tay của ta chống đối chỉ như ruồi muỗi, không ngăn cản được hấn. Ta không muốn, ta không muốn a...

Cứu ta, ai đó, làm ơn...

Diệp Đông Doanh lột áo ngoài của ta, chỉ còn lại yếm hồng, hấn bắt đầu bị dục tình kích thích khi nhìn thấy thân thể gợi cảm của Yên Minh Cơ thấp thoáng sau lớp lụa mỏng, còn ta thì hoảng loạn tìm cách chạy trốn.

Hấn không còn kiêng nể, túm lấy hai cánh tay của ta ghì lên đầu giường, ánh mắt thâm trầm thương thức...

- Cơ Nhi, đừng là đã trưởng thành... – Hấn dùng một tay còn lại, mân mê, lướt theo khắp da dẻ trắng nõn của ta, đôi mắt từ từ thương thức như đối với một thứ của lạ đẹp đẽ.

Chợt khi hấn đảo mắt nhìn từ bờ vai đến hai cánh tay nuột nà không tỳ vết của Yên Minh Cơ, ánh mắt có chút cổ quái dị thường, bùng lên nghi hoặc mà dẫn giọng hỏi:

- Cơ Nhi, thủ cung sa của nàng đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89

À quên, từ chap này, sóng gió tranh đoạt nhiều lên, có lẽ sẽ không vui vẻ tung tung bằng trước, Ly Ly cũng phải có nhận thức mà...

[Không lâu trước đó, ở hoàng cung Đông quốc, Dưỡng Tâm điện của hoàng đế.

Lão hoàng đế mấy ngày hôm nay sức khỏe hồi phục như kì tích, hứng khởi thường triệu kiến một mình bát hoàng tử Diệp Thần Hi, cùng hấn đánh cờ đàm đạo. Người bình thường không biết lại nghĩ rằng hoàng đế bắt đầu coi trọng bát hoàng tử.

Buổi tối nay, hoàng đế vẫn đang cùng hoàng tử luận thơ. Lão tinh vi quan sát nhất cử nhất động của Thần Hi kia, thấy hấn vẫn một vẻ bình tĩnh, ứng biến không tệ, có điều...

Đột nhiên lão hoàng đế đập tay lên bàn, những chiếc bút trong ống bắt ngờ văng lên, thần tốc phi đến phía người đối diện. Hấn thân thủ cũng không tệ, có thể tạm né tránh sự công kích bất ngờ này của lão hoàng đế, tuy nhiên một đợt tấn công khác bằng nghiến mực lại dồn dập, khiến người kia tránh không kịp, mực văng lên cả mặt...

Lập tức chỗ da mặt hiện lên phản ứng, giống như da già nhão ra, thấm mực nhanh chóng nhuộm màu đen ngòm, không giống da người bình thường khi bị vấy mực. Người kia bắt đầu bối rối, lão hoàng đế thân thủ rút đoản kiếm bên hông, uy hiếp được hắn.

Tuy lão đã bước vào tuổi bảy mươi, thân pháp, võ công, chân tay đều đã suy yếu, nhưng vẫn còn là một cao thủ, so với người đối diện, võ công vẫn hơn một bậc.

Người giả dạng bát hoàng tử Thần Hi kia, chính là một trong tứ tuyệt, Bạch Hưng. Gã tự biết mình là người yếu nhất trong Tứ Tuyệt, nên chấp nhận liều mình hi sinh thể thân cho chủ tử trong canh bạc này.

- Hừ, từ bao giờ đã đánh tráo người? – Lão hoàng đế trừng mắt uy hiếp, trong lòng tự nghĩ, thì ra trực giác của lão không nhầm, cứ nghi hoặc này giờ, thì ra là bát hoàng tử kia đã sớm tính kế cho người thế thân.

Bạch Hưng cười lạnh khinh bỉ trước hoàng đế Đông quốc, thầm đoán rằng giờ này chủ tử đã rời xa khỏi kinh thành... Gã kiểm chân lão hoàng đế được gần một ngày trời, xem ra cũng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ.

Gã không cần chờ đợi, vội rút dao găm trong ống tay, chỉ một nhát liễu mình cắm thẳng vào trái tim rồi gục xuống trước mắt lão hoàng đế.

Khoảnh khắc đó, gã đã niệm trong đầu... “Bạch Hưng là người Viên quốc, vinh hạnh chết vì điện hạ... Vương thượng, vương hậu linh thiêng, sẽ phù hộ người phục quốc báo thù...”]

[--- Phân cách tuyến ---]

Ta hoang mang bối rối đã đành, đến giờ lại còn phải bận tâm đến thái độ của tên nhị hoàng tử này. Hắn vẫn nhìn ta trừng trừng soi xét, đáy mắt lại bắt đầu thấp thoáng tia nhìn chán ghét coi khinh như nhìn thấy kẻ hạ đẳng. Cái gì chứ? Nam nhân vốn là động vật độc đoán gia trưởng, nhất là nam nhân thời phong kiến càng cổ hủ, so đo tính toán chuyện tình tiết của nữ nhân. Hắn có tư cách gì? Kể cả ta còn trong sạch, ta thà chết cũng không muốn cho hắn.

- Núi! Có phải ngươi đã sớm thất tiết với tên Thần Hi đó? – Thanh âm của hắn không còn bình tĩnh giả tạo được nữa, hết như một tên trượng phu đã bị cầm súng.

Ta nên làm thế nào, hắn liệu có điên tiết mà giết ta, hay sẽ hành hạ vui dập thân xác ta, điên cuồng miệt thị ta giống mấy tên trong tiểu thuyết hay không?

Ta không phải Cơ Nhi của ngươi, ta không có nghĩa lý gì giữ tiết hạnh cho ngươi, càng không có tội lỗi.

Ánh mắt hắn thiếu kiên nhẫn, đảo qua người ta lại thấy đóa mai khô trên vai, là tác phẩm của Thần Hi. Diệp Đông Doanh đột nhiên tát ta một cái đau đớn, khiến ta trợn ngược mắt uất ức oán giận.

- Thì ra một thời gian không gặp mà ngươi đã sớm trở thành loại người bội bạc, dâm dăng như vậy! – Hắn cười nửa điên nửa dại, ánh mắt xoáy vào đóa hồng kia.

Chẳng nhẽ hắn nhận ra phong cách hội họa của Thần Hi. Đúng vậy, Hi Nhi vẽ rất có hồn, sinh động như thật, người trên đời hiếm thấy kẻ có khả năng như vậy... Nhưng là hắn đang hiểu lầm, ta và Hi Nhi hoàn toàn không có chuyện đó, là...

- Không còn gì để nói sao? – Hắn túm ta xốc ta lên - Ngươi thực sự làm ta thất vọng, không ngờ trưởng thành lại hư hỏng tệ hại như vậy!

Ta cảm thấy bị xúc phạm, so với tên tứ hoàng tử từng khinh ghét ta, thì ta càng ghét kiểu của tên nhị này hơn, hắn có quyền gì mà đòi công đạo chứ, bản thân hắn là người tốt sao, đã nham hiểm độc đoán còn giả tạo ra vẻ... Nữ nhân là kẻ rách sao? Chẳng nhẽ chỉ nam nhân các ngươi mới có quyền tam thể tứ thiếp, còn một người con gái vô tình mất đi trong sạch là có tội?... Vì thế ta cũng căm phẫn mà nói chút đạo lý:

- Ta chọn người đàn ông nào, ta thích ở bên, thích dâng hiến cho nam nhân nào là quyền của ta! Nói cho ngươi biết, ta vốn khinh thường loại nam nhân như ngươi, là ta chán ghét ngươi đấy, ta không cần quan tâm trước đây ngươi là gì của ta... Còn nữa, thủ cung sa của ta, đã mất rồi thì sao? Không cần là Thần Hi, ta đã hoan ái với một nam nhân qua đường cho biết mùi vị đấy!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90

- Ngươi... – Hắn như không tin vào tai mình, lại cho ta thêm một bạt tai nữa, khiến ta ngã sấp xuống giường – Hư hỏng như vậy, xem ta thế nào dạy dỗ lại ngươi...

Ta vì đau đớn, nằm bẹp dưới giường, tay đưa lên xoa cái má rất rát, trong miệng có vị mặn xót của máu... So với cái tát trước, cái tát này còn đau hơn

mấy lần...

Ta lại bị bạo hành, ta lại rơi vào cái tình huống mà ta không muốn nhất, ta bị ngược... Tự nhiên ta cảm thấy rất chua xót, thậm chí muốn khóc...

Nghĩ đi nghĩ lại, từ ngày đến đây, không ai hoàn toàn thật tâm tốt với ta, Thần Hi vẫn còn muốn lợi dụng ta, Diệp Phương Thành lạnh lẽo, ăn của ta lần đầu xong coi như không, tên tứ hoàng tử thì có ác cảm với ta, nếu ta không cơ hội một chút, có lẽ hắn vẫn hành hạ ta... Đến giờ lại rước nợ với tên Diệp Đông Doanh nhân tâm này...

Tuy nhiên, giọt nước mắt của ta chỉ sóng sánh long lanh trong tròng mắt, ta cố cho nó không rơi ra, còn úp mặt xuống nệm...

Ta muốn về nhà, bây giờ ta không muốn chơi nữa, ta muốn về nhà a~

Có lẽ nam nhân cổ đại, sẽ không còn ai tốt với ta đâu, vì họ nhất định sẽ để ý đến trinh tiết...

Diệp Đông Doanh vốn là đang uất hận muốn “dạy dỗ” ta, đột nhiên lại trần trần nhìn, bởi ta không kìm nổi nữa, hai vai nhỏ nhắn đã run run lên...

- Hừ, nếu người nói thật xem là Thần Hi có lợi dụng người, khiến người bị dụ dỗ... – Hắn như có phần muốn thỏa hiệp...

Hối hận đã đánh ta sao? Nhưng ta không hối hận khi đã nói như vậy.

- Không có ai dụ dỗ, cũng không ai lợi dụng ta! – Ta kiên cường nói – Cũng không phải Thần Hi hắn, trinh tiết của ta đã sớm cho một gã đàn ông tầm thường nhất như một con lừa rồi!

Ta quả nhiên có chấp mà, biết sẽ làm hắn phần nộ nhưng vẫn nói như vậy. Quả nhiên hắn lập tức thô bạo lật người ta lên đối mặt với mình, đè nghiền dưới thân...

- Đàn ông nào cũng có thể chạm vào người? – Hắn vuron tay, một nhát xé rách yếm khiến ta kinh hoàng.

Ngay lúc đó, chốt cánh cửa phòng bị đập tung, hai cái thân ảnh đứng canh bên ngoài đã ngã xuống, một bóng người lập tức tiến vào...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Gặp lại

Một nam nhân mỹ mạo phi phi thường thường, nửa thần tiên nửa yêu mị, phong lưu tài tử vô song, trên đời này còn ai khác ngoài hắn...

Diệp Thần Hi!

Là hắn sao, như thế nào hắn lại đến được đây?

Ta sững sờ nhìn hắn, cho đến lúc ngộ ra ánh mắt bình thường yêu diễm của đã hắn bùng lên ngọn lửa nhìn về phía này này giờ, ta mới bối rối tìm cách che lại thân mình... Mà tên Diệp Đông Doanh cũng đã đứng lên.

Đã lâu không trông thấy hắn kể từ lúc ta trốn đi, yêu nghiệt hắn vẫn đẹp đẽ như vậy. Nhưng nếu nhìn kỹ thì thấy hắn có vẻ gầy hơn, giống như thời gian qua hao tổn không ít tâm tư. Phải rồi, nhất định vì ta trốn thoát, cũng sẽ gây cho hắn không ít khó khăn, chưa kể đến còn phải đối phó với đám anh em huynh đệ của mình. Chưa kể đến, bộ dạng lúc này của hắn có phần mệt mỏi vất vả, giống như đã vội vã đường xa đến đây. Chỉ cần thấy những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, thấm trên y phục của hắn thì biết...

Tuy nhiên, nhìn ở góc độ nào, thì hắn vẫn đẹp, vẫn bắt mắt quyến rũ, chẳng vậy mà ta lại gọi hắn là yêu thần...

Mà lúc này đây, yêu thần đang sừng sững đứng trong gian phòng, ánh mắt sau khi đảo qua ta, chuyển sang nhìn Diệp Đông Doanh...

Tên nhị hoàng tử chuyển thành bình tĩnh, ánh mắt thâm độc cười:

- Còn nói không phải là một đôi gian phu dâm phụ, chưa gì tình lang đã tìm đến đây rồi sao?

Không khí chuyển sang vô cùng sát khí, Thần Hi nheo mắt, Diệp Đông Doanh cũng dè chừng, ta cảm thấy tên nhị đang chuyển bị vận ác công phu giống như hôm đó ở trong rừng...

Thần Hi, tên nhị này nội công rất cao, nếu giao chiến giáp lá cà, liệu người có phải là đối thủ của hắn không?

- Xem ra bát đệ nhanh chóng đến được đây, lọt vào tận cùng phủ đệ của ta, cũng không phải đi một mình đi? – Diệp Đông Doanh tỉnh vì đánh giá.

[Làm thế nào mà Phi Hương cùng đám thuộc hạ kia lại hòng việc vậy, hẳn còn tính toán sẵn rồi cơ mà...]

- Nhị hoàng huynh không thấy mình đã quá trốn sao? – Âm điệu của Thần Hi tưởng chừng bình tĩnh giống Diệp Đông Doanh nhưng lại ngầm chứa ý tứ phần nộ.

- Bất đê, nói trắng ra, ngươi không phải chỉ muốn tranh giành với ta thiên hạ, mà cũng muốn tranh đoạt cả người đàn bà này? – Diệp Đông Doanh đối đáp không thua thiệt.

Hai tên huynh đệ này, có một điểm duy nhất giống nhau là lúc bình thường có võ bọc che đi dụng tâm, tên nhị ra vẻ thông thái đường hoàng tỉnh tại, còn tên bát lại một bộ dáng phong lưu tình thánh.

Diệp Thần Hi thì dường như định lực có phần tốt hơn, giống như hắn đã quen với hoàn cảnh bất hạnh bị cha anh nghi kỵ, cho nên thường hiếm thấy hắn biểu lộ cảm xúc thật, hắn thường nửa đùa nửa thật, kẻ này đứng là đến chết vẫn phong lưu. Đặc biệt sau ánh mắt bùng lên ngọn lửa lúc mới xông vào phòng, bây giờ trực tiếp đối chọi với kẻ thâm hiểm Diệp Đông Doanh, hắn lại cố tỏ ra bình tĩnh không thất thế...

Nếu như Diệp Đông Doanh đã ngầm vận công trong bàn tay, Thần Hi cũng đã phẩy ra cây quạt của mình, có điều cây quạt này không phải là cây quạt hoa anh đào thường thấy của hắn mà là một cái hắc phiến kì dị, phía trên quạt vẽ bằng mực trắng, họa những khóm trúc tình xảo... Đề ta đoán xem, đây mới là vũ khí thật của hắn, ta đoán rằng giữa các nan quạt sẽ có ám khí, kim châm, thậm chí còn có đủ loại độc dược...

Đừng nói họ sẽ quyết đấu ngay tại đây. Hai kẻ này, cũng không phải một chính một tà, nếu xếp cho Diệp Đông Doanh vai phản diện, thì Hi Nhi cũng không giống chính diện, hắn giống như nửa chính nửa tà.

Không khí nặng nề, tưởng chừng có những luồng áp lực ngạt thở.

Giữa lúc tưởng chừng Thần Hi và Diệp Đông Doanh còn giao đấu bằng nhãn quan, ta bỗng thấy Thần Hi có chút nghiêm túc hướng ta nói, hơi giống như cậu chủ cấp mệnh lệnh:

- Cơ Nhi, mặc xiêm y vào!

- Há?

- Muốn ta mặc cho?

- Không... không có! – Bỗng nhiên ta lại luống cuống, cặp rập nhặt y phục mặc vào.

Hắn và Diệp Đông Doanh tưởng vẫn đang giao đấu nhãn quang và sát khí? Một kiểu thăm dò trước khi giao đấu của cao thủ giang hồ sao ~.~ Ta không có võ công, cũng không hiểu gì sất, cho nên cái này đối với ta nó ở tầm cao quá, chỉ cần ta không bị bàn tay ác độc xấu xa của Diệp Đông Doanh chạm vào là được, lần này ta nhất định làm cổ động viên cho Hi Nhi, những chuyện khác tính sau.

Mặc xong y phục của mình, ta thấy dưới chân giường còn có cái dây lưng khá đẹp của Diệp Đông Doanh, ta không suy nghĩ gì mà lấy nó làm vật dụng để cổ động, nhiệt tình giống như ngày trước ở trong đội cổ vũ cho mấy anh tuyển thủ bóng rổ cao to đẹp trai trong trường.

- Hi Nhi cố lên! Hi Nhi cố lên! Hạ hắn đi! – Ta biết rằng cổ động rất có tác dụng, ngoài việc nâng cao tinh thần phe mình, còn có tác dụng hạ thấp tinh thần phe địch.

Mặt Diệp Đông Doanh lúc này tối sầm, bàn tay năm ngón siết lại, nghe cả tiếng răng rắc đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92

- Dù hôm nay ta không thắng, nhưng ta cũng thắng được lòng giai nhân rồi, nhị ca... - Tên yêu thần được thể còn phụ họa thêm một câu – Có điều, Cơ Nhi...

Hắn đột nhiên rút từ sâu trong người ra một chiếc khăn lụa màu tím nhạt, dùng chút công phu chuyển đến phía ta.

- Nếu có cổ vũ, hãy dùng vật này đi! – Thần Hi thâm ý nói.

Ta ngạc nhiên nhìn ngắm cái khăn, một cái khăn lụa có thêu đôi chim uyên ương rất đẹp. Cái tên phong lưu tình thánh này, chắc chắn là khăn của nữ nhân nào tặng hắn, hoặc hắn lấy của phi tử, thị thiếp nào... Còn đưa cho ta để khoe khoang độ hào nhoáng của mình, vô si...

Tuy nhiên biểu lộ của ta lại lọt vào mắt hấn, hấn bình tĩnh dặn dò:

- Của mẫu thân ta, giữ lấy, đừng làm mất...

- Hơ... – Đột nhiên ta thấy ngây người, có chút xao xuyến kì lạ, nhất thời không biết làm thế nào.

Thì ra ta đã hiểu lầm hấn, đây là kỉ vật của mẫu thân hấn...

- Ta biết rồi, lát nữa ta sẽ trả lại... – Ta có chút không tự nhiên nói, một cái khăn mỏng trong tay mà cũng thấy nó nặng nề...

- Giữ lấy cũng được... – Yêu thần nhìn ta nói, rõ ràng trong lời nói có ý tứ.

Chẳng hiểu sao ta thấy nóng nóng mặt, phản xạ chối bay chối biến:

- Không, ta không cầm làm gì...!

- Nếu ta thắng lần này, mang được nạng đi, nạng cũng nên báo đáp lại, nhìn theo đó mà theo cho ta một cái tương tự! – Hấn tưởng chừng thần nhiên mà ra giá.

Ta đâu có biết theo thừa may vá, người muốn có khăn, ta cũng có thể ra chợ mua cho người một đồng, màu gì cũng có...~

Có điều màn lời qua tiếng lại này của ta và Hi Nhi khiến ai kia trong phòng càng trở nên nguy hiểm trầm uất, ta thấy căn phòng này cũng sắp rung lên đến nơi rồi...

Thần Hi chuyển sang tập trung, hướng nhị ca của hấn nói:

- Nhị ca, ta thấy rằng chúng ta nên ra ngoài kia đi!

Diệp Đông Doanh gầm nhẹ trong họng, không cần nói thêm, một thân khinh công lao ra khỏi cửa, Thần Hi cũng theo đó bay ra, xem ra họ định tìm đất rộng để giải quyết. Còn ta thì chậm chạp hơn họ, chỉ biết lạch bạch chạy ra, tìm kiếm bóng dáng của họ, trong lòng lúc này mới bắt đầu thấy hồi hộp hoang mang...

Ta siết chặt cái khăn trong tay, tự nhủ rằng tên Thần Hi kia, người khôn khéo, mưu mẹo, tài giỏi, thủ đoạn tinh vi đến đâu, nhất định không được thua nhị ca của người.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Làm người có quá nhiều vương bận (1)

Không biết họ đã kéo nhau đi đâu, cái biệt phủ này thật là lớn... Ta chạy một hồi vẫn chưa tìm thấy. ~.~

Ta dừng lại thở một chút...

Khoan khoan, ta nghĩ tới, ta đang làm cái gì thế này?!! Đây không phải phong cách của ta... chẳng phải trong trường hợp này thì ta nên thừa cơ đào tẩu sao?

Hai tên bát và nhị đó đang ở chỗ nào đánh nhau một trận sống mái chắc không thể nhanh được, có khi còn bảy bảy bốn mươi chín hiệp. Nhân cơ hội này, ta có thể tìm đường đào tẩu thật xa không phải hơn sao? Ta bận tâm cái gì chứ?

Vì vậy, ta lại xoay người, muốn cơ giở tìm đường đào tẩu khỏi cái biệt phủ này...

Nhưng mà, làm như vậy có cái gì đó không đúng? Cái gì không đúng? Là ta áy náy lương tâm sao, không phải...

Ta nhìn cái khăn trên tay, trời ơi tại sao ta lại cầm cái của nợ này? Còn là kỉ vật của mẫu thân hấn? Dù ta đào tẩu không trả cho hấn, biết đâu với tính cách của Thần Hi, nếu còn sống thì hấn sẽ lật tung thiên hạ tìm ta đòi lại, nếu hấn bại dưới tay ca ca của hấn, chết sẽ làm ma ám ta đòi nợ...~

Chưa kể đến, dù ai trong hai kẻ đó thắng thì cũng nhất định bắt lại ta, tên nhị điên điên thì chẳng nói rồi, còn Thần Hi, chuyện ta bỏ trốn lần trước hấn còn chưa tính sổ...

Làm sao đây, đào tẩu chẳng nhẽ cũng không được? Vậy đợi kết quả trận đấu sao?

Ta cảm thấy, nếu tên Thần Hi thắng thì sẽ tốt hơn một chút... Dù sao thì hấn cũng đến giải cứu ta khỏi tay Diệp Đông Doanh, nếu hấn thương vong dưới

tay tên nhĩ ác ôn thì đó cũng không phải kết quả ta mong muốn.

[-- Phân cách tuyến --]

[Trên lùm cây xa xa, có một cặp hắc y nhân phóng mắt nhìn xuống, thu vào hình bóng thiếu nữ đang đi đi lại lại, bộ dáng khó xử ở hành lang đằng xa.

- Thiếu phu nhân kia! – Hắc y nhân bên phải lên tiếng.

- Chúng ta nên đưa phu nhân về với điện hạ ngay chứ? – Hắc y nhân bên trái tiếp lời.

- Khoan đã... ta đang nghĩ... nếu đưa về bây giờ... - Hắc y nhân bên phải khó xử - Thiếu phu nhân trông thấy điện hạ đang chăm sóc người đàn bà khác, lúc ấy sẽ có sóng gió a!

- Vậy nên làm sao giờ? Đem thiếu phu nhân về, tống cổ người đàn bà đó đi! – Người bên trái đề xuất ý kiến

Hắc y nhân bên phải ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ rồi mới tiếp tục:

- Khoan đã, nếu như người đàn bà đó thực sự là nhân tình cũ của điện hạ, nếu như trong lòng điện hạ yêu thích người đó hơn, nếu xảy ra chuyện gì, sẽ phạt ý điện hạ! Mà biết đâu điện hạ muốn nói lại đây tợ hồng...

- Thật tội nghiệp cho thiếu phu nhân, chỉ mới xuất giá a... vậy phải làm sao đây?

- Vậy đem người đến chỗ nào an toàn trước được không? – Hắc y nhân bên phải không còn nghĩ ra cách nào tốt.

- Được! – Người còn lại cũng gật gù.

Trong lúc hai hắc y nhân vừa định phi tới đem thiếu phu nhân của mình đi thì chợt sững người lại, bất ngờ tạm đình chỉ động tác..

- Trời, bát hoàng tử quay lại kìa!

- Cũng tại ngươi, ai bảo không quyết định nhanh!]

...oOo...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Ta còn không biết làm sao, đột nhiên thấy tên Thần Hi đã quay lại, ta không nghĩ là hắn quay lại nhanh như vậy... Xem nào, hắn thắng ư? Chân tay vẫn đầy đủ, không thiếu cái nào ~.~

- Cơ Nhi, được rồi, chúng ta mau đi! – Yêu thần bước lại gần ta, nở một nụ cười mê hồn.

- Ngươi... ngươi... nhanh như vậy sao? – Ta bất ngờ bối rối hỏi – Tên nhĩ hoàng tử kia đâu?

- Còn sống được thì chắc đã tu bảy kiếp... – Diệp Thần Hi nhàn nhã nói.

Ta mờ to mắt ngạc nhiên, Hi Nhi thắng tên nhĩ rồi sao? Ta còn chưa chứng kiến trận thư hùng đó xem rốt cuộc Hi Nhi đã đánh thế nào mà dễ dàng hạ gục tên nhĩ như vậy...

Không đợi ta suy nghĩ hay hỏi tiếp, Hi Nhi đã nắm lấy bàn tay ta kéo đi, không chỉ là nắm bàn tay bình thường, hắn còn luồn những ngón tay thon dài ấy vào những kẽ ngón tay ta... Bỗng ta nghe thấy giọng hắn âm áp, lại tràn đầy thâm ý.

- Cơ Nhi, nàng có muốn đi cùng ta không?

- Hà? Đi đâu? – Ta ngây ngây ngô ngô, chẳng nhẽ muốn ép ta về hoàng cung sao.

- Về cố quốc của ta, Viên quốc!

Trong khoảnh khắc ấy, đôi mắt hắn hiện lên thứ ánh sáng kì lạ, nhìn vào ta rất khó diễn đạt...

- Ngươi... nói linh tinh gì vậy?

Đột nhiên trong lòng ta hoảng loạn, lẽ nào hấn đứng là...

Ta nhìn hấn chăm chăm, còn chưa biết làm sao, cũng còn chưa kịp cất lời hỏi, đã thấy Thần Hi đột nhiên nhủ mảy, gương mặt bỗng tái đi, gặp người ho ra một ngụm máu... Hấn bỗng tự nhiên suy kiệt không chống đỡ nổi cơ thể, ngã gục về phía trước. Ta kinh hoàng đỡ lấy hấn theo phản xạ, nhưng là hấn quá nặng, khiến cho cả hai khó lòng đứng vững nếu ta không nhanh tay bám vào cái lan can...

- Hi Nhi, ngươi làm sao vậy? Có phải đã bị trọng thương rồi?

Không phải hấn cũng trúng ma chướng của tên nhị hoàng tử chứ? Ta biết tên nhị không đơn giản mà, lần trước Diệp Phương Thành vì thi triển thân pháp đưa ta ra khỏi rừng, cũng trúng một ma chướng như vậy, nhưng lần này Hi Nhi quyết đấu sống mái với Diệp Đông Doanh, cho nên có vẻ tổn thương nghiêm trọng hơn...

- Ngươi mau ngồi xuống, đứng rồi, vận công điều khí đi! – Ta nhớ ra cách mà Diệp Phương Thành từng làm, vội vàng khuyên nhủ hấn.

Thần Hi hư nhược, miệng nôn ra đầy máu, gương mặt mị miều cũng vì đau đớn mà biến dạng, chỉ còn có thể dựa vào lan can... Hấn khó nhọc mà nói:

- Ta không biết... nàng biết sao?

- Không biết? Vận công điều khí cũng không biết? – Ta kinh ngạc, cao thủ mà không biết sao.

Tay hấn run rẩy rút ra kim bạc, đưa cho ta, nhờ vả nói:

- Cơ Nhi, cái này giúp ta... châm vào huyết sau gáy... sẽ ngừng được kinh mạch đảo lộn một lúc... – Nói rồi lại phun máu ra.

Ta run rẩy không kém khi cầm cái kim bạc, còn không dám châm chọc loạn...

- Lui xuống một chút... – Hấn vất vả nói, cuối cùng khi đầu mũi kim trong tay ta mò mẫm đến đúng vị trí, hấn mới liều lĩnh túm lấy cổ tay ta, cố gắng dùng một chút lực...

Sau đó, hấn yếu một thờ dốc... Ta cũng cảm thấy vừa qua một màn hồn xiêu phách lạc, nhưng chẳng phải cũng chưa ổn sao, cần phải đưa hấn đi đại phu a...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95

- Cũng tại ngươi đấy, ngay cả vận khí điều hòa kinh mạch còn không biết, chỉ có học cái thứ tà đạo gì gì... – Miệng ta buột ra câu oán trách.

Hấn cười như không, thần nhiên nói trong một nhọc:

- Không có... toàn bộ những độc được thuật là do mẫu thân truyền lại... còn mấy thuật dị dung... là học lại từ đám thuộc hạ Tử tuyệt... những thứ võ công còn lại, toàn là học lên trong cung một chút... muốn cười cứ cười đi, ta không phải kẻ luyện võ bài bản gì...

Ta thờ dài một hơi, vài suy nghĩ thoáng qua, trong lòng trĩu trĩu nặng nề, ta làm ra bộ đánh đá kiên cường, cố lời hấn dậy:

- Nói nhiều làm gì, đưa ngươi đi đại phu, sau này ta sẽ tính nợ!

Hấn nặng như một cái cối đá vậy, trông người cũng không béo mập gì mà... Chắc tại nặng xương ~~ Ta diu hấn lên vất vả biết mấy, không khéo sẽ sái vai mất. Mà hai kẻ diu dặt nhau đi đứng cũng không dễ dàng gì, hấn đi được vài bước lại muốn kéo ta ngã, lão đảo loạn choạng...

Cuối cùng đi được ra giữa một cái sân, ta không chịu nổi nữa, mà hấn cũng không chống đỡ nổi, cả hai lăn ra ngã ngửa giữa bãi cỏ...

Trời đêm rất quang, có rất nhiều sao, nổi bật là chòm Bắc Đẩu...

Ta không có tâm trạng để ngắm sao, định lôi hấn dậy một lần nữa thì đã thấy giọng hấn rất nhỏ nói:

- Cơ Nhi... nếu ta chết, nàng có lòng hãy mang tro cốt ta đến phương Bắc, cách kinh thành Đông quốc một ngàn dặm... còn nếu không đi được, hãy thả tro cốt theo gió là được rồi...

Vì ta ở ngay bên cạnh, nên nghe không sót một từ, cõi lòng nhộn nhạo bứt rứt một hồi khó hiểu, ta quát lớn vào mặt hấn:

- Người muốn nói di chúc sao? Ta không cảm động đâu! Mấy lời đó trong phim cũng nói nhiều rồi, ta sẽ nộp người cho lão hoàng đế già đó!

Miệng ta thì ác độc nói, nhưng lòng ta thì không mạnh mẽ được như thế, mũi hơi cay cay...

- Vậy... sau đó, nàng an tâm đi theo ngũ ca là được rồi! – Hắc cười cười cọt cọt nói.

- Người... nói linh tinh gì vậy? – Ta giật mình chột dạ, chuyện này làm sao hắc lại đoán biết.

Diệp Thần Hi trong nháy mắt thờ càng khó nhọc yếu ớt hơn, hại ta muốn sốt sáng cấp bách, ta chỉ nghĩ không muốn hắc chết.

- Không nói vớ vẩn nữa! Đừng dậy mau! – Ta kéo hắc dậy, la hét lớn.

Có kẻ đến chết vẫn hư hỏng, sắp làm ma vẫn muốn phong lưu, còn một chút sức không gắng gượng mà đi tiếp, cố chấp vuron đầu đến gần ta, cố ăn trộm nốt của ta đậu hũ. Ta mở to mắt nhìn, môi hắc dán tại môi ta, cũng không đủ sức mà hôn cuồng nhiệt, chỉ đơn giản là môi kề môi, muốn lấy lại một chút tư vị...

Ta còn chưa đẩy hắc ra, đã có một luồng kinh lực bất thành linh từ đầu đó xuất hiện sau lưng ta, túm cổ áo ta kéo lại, người đó còn tiện chân thô lỗ đạp cho Thần Hi kia một cái, làm hắc ngã bẹp ra dưới đất, yếu mệt như hấp hối.

- Tiểu tử thời này, đang làm cái gì hả! – Người phía sau lưng ta quát lớn tức giận.

Ta vội quay lại nhìn, không thể tin nổi vào mắt, là “cha chồng” Âu Dương Vân. Chưa kịp đoán xem tại sao lão lại xuất hiện ở đây, lão đã trùng trùng hóa khí, như muốn một cước nữa đạp Thần Hi chết hắc:

- Dám sàm sỡ câu dẫn con dâu của ta! Để ta thay lửa nhỏ diệt trừ hậu họa! – Nói rồi giơ chân lên tiếp.

Ta ôm chân lão đạo nhân, khẩn cấp cầu xin:

- Đừng giết hắc, lão đạo, người là cao thủ, xin hãy cứu hắc một mạng! – Ta nhớ đến Âu Dương lão nhân này còn là sư phụ của Diệp Phương Thành, hắc là cũng biết điều hòa kinh mạch đi.

- Loạn rồi, loạn rồi! – Lão đạo nhân điên cuồng hét lớn – Hai kẻ các người mới đó đã ông ăn chả, bà ăn nem! Loạn rồi, loạn hết rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Làm người có quá nhiều vương bận (2)

Hớ hớ, nàng nào vội kết tội anh Thành? Ta còn đề 5 và 8 một đoạn dài gay go =>))

[Quay trở lại nửa canh giờ trước, trước phủ đệ của nhị hoàng tử]

[Lúc này đây đứng trên nóc một tòa lầu cao bên ngoài phủ đệ của Diệp Đông Doanh, có đúng ba người, một chủ hai tớ...

Chủ tử là một nam nhân mỹ mạo trẻ tuổi, bạch y một thân thanh khiết, phong thái vô cùng tinh mịch lãnh đạm, đôi mắt trầm tư suy diễn hướng về phía tòa phủ đệ to lớn kia...

Người đó nếu không quen, sẽ nghĩ y là băng, là tuyết, sẽ nghĩ y thực sự vô cảm, lạnh bạc.

Một cặp hắc y nhân vừa vịn đứng sau, cho dù chủ tử lạnh lẽ, hai cái miệng vẫn tự hỏi tự đáp qua lại với nhau.

- Không ngờ mới kịp đến thăm dò chỗ tứ hoàng tử, đã không thấy thiếu phu nhân rồi! – Hắc y nhân bên trái than thở.

- Vậy nên như điện hạ suy đoán, thì thiếu phu nhân của chúng ta đang ở trong phủ này của nhị hoàng tử... - Hắc y nhân bên phải tiếp lời bình luận, tiện thể dò xét gương mặt u lãnh của chủ nhân. – Ai da, phủ này lớn như vậy, còn là căn cứ bí mật của nhị gia, làm sao chúng ta liêu lĩnh đột nhập rà soát người đây?

- Thì sư huynh không phải đã báo cả cho lão gia và phu nhân, hắc là họ sắp đến đi... - Hắc y nhân kia làm vài động tác khởi động chân tay, giống như chuẩn bị sẵn sàng lao vào hang cọp.

Bỗng nhiên thấy chủ nhân lãnh đạm quay lại, chỉ một lời phân phó:

- Nói họ trở về... - Y không muốn hai người lăm chuyện đó can dự vào.

- Nhưng mà điện hạ... - Hai hắc y nhân còn đang ú ớ thì bị chủ nhân ban cho một cái nhìn và câu nói lạnh lùng nữa.

- Còn hai người, một rẽ bên phải, một bên trái thăm dò, chỉ cần tìm thấy hành tung của người, tự liệu nếu không đối phó được, không liều lĩnh, truyền ám hiệu! – Diệp Phương Thành đôi mắt kiên định, dường như không nao núng nói – Một canh giờ sau, bất kể có thấy hay không, các người tự rút lui.

Hai hắc y nhân chưa kịp nói gì, đã thấy thân thể chủ tử như bạch hạc thoáng cái phi ra không trung, thân pháp xuất quỷ nhập thần, đột nhập theo hướng giữa tòa biệt phủ.

- Sư huynh, một canh giờ sau chúng ta rút lui, còn điện hạ thì sao? – Bên trái ái ngại nói.

- Điện hạ chắc muốn một mình ở lại làm anh hùng đi! – Bên phải thờ dãi nói, trong lòng đoán rằng điện hạ không muốn bọn họ liều mạng.

...

...

Diệp Phương Thành thân pháp ảo diệu tinh vi, chọn chỗ tối mà nấp, linh hoạt khi ẩn khi hiện, đối với đám thuộc hạ thường xuyên đi tuần, gác của Diệp Đông Doanh, y luôn tìm cách qua mặt, tránh đề đánh động, tiết kiệm thời gian cũng như sức lực... Mục đích chỉ cần tìm ra tung tích của nàng trong tòa biệt phủ rộng lớn kiên cố này.

Chính vì đi vội, cũng không tiện huy động người, chỉ có một mình y và hai thuộc hạ, y cũng không bao giờ nghĩ sẽ dùng cách đem toàn lực lượng tấn công biệt phủ, tả xung hữu đột với nhị hoàng tử kia một trận, cũng lắm chỉ một mình y thách đấu với hắn...

Dù sao đây cũng là địa bàn của hắn, chưa kể đến phụ hoàng của y đã có tính toán nào đó, tiếp tay cho Diệp Đông Doanh để hắn can thiệp vào chuyện của Tiểu Ly.

Nhắc đến mới hay, cả đường phụ dưỡng mẫu đều gọi nha đầu đó là Tiểu Ly, Tiểu Ly, còn chưa biết thân phận thật của nàng. Rốt cuộc nên là Tiểu Ly bị dưỡng phụ dưỡng mẫu ép bán đường với y, hay là Yến Minh Cơ phi tử của phụ hoàng...~

Y đột nhập vào gần vòng trong của biệt phủ, nơi đây tĩnh lặng hơn, nhưng đồng thời cũng là vòng nguy hiểm nhất, nơi các cao thủ thuộc hạ của Diệp Đông Doanh ẩn nấp, nếu một mình đối chọi với cả nhị ca cùng đám thuộc hạ, e rằng y cũng không an toàn đem nha đầu kia ra...

Dãy phòng trước mặt có thuộc hạ đứng gác, chưa kể còn có một căn phòng ở giữa có đèn sáng. Diệp Phương Thành tiếp cận gần hơn, mỗi bước nhẹ tựa lông hồng, ánh mắt quan sát.

Căn phòng này xem chừng kín mít, chỉ có một cửa ra vào. Khi phi thân lên xà ngang ở hành lang bên trái nhìn sang, từ góc độ gần này nhìn thấy, ánh nến trong phòng phản chiếu ra mấy thân ảnh giống như một nữ nhân đang quỳ bị trói dưới đất, còn có một vài bóng nam nhân...

Diệp Phương Thành đôi mắt sắc lạnh lẽo nhất thời bỏ qua mọi biểu cảm, tay rút lấy nhuyễn kiếm bên hông, kiếm vừa rút ra, người cũng lao đến phía đó, chỉ trong một nháy mắt, kiếm lóe lên thành mấy vệt sáng, mấy thuộc hạ kia còn chưa kịp hô lên đã ngã dưới đất...

Y một kiếm chém cửa phòng bước vào, gương mặt u lãnh vô sắc như một cái âm hồn sát thủ... Ánh mắt hướng vào phòng, thoáng hiện lên thần thái bất ngờ.

Là vậy!

Thiếu nữ bị trói kia không phải nha đầu đó, còn đám người kia đã lập tức rút binh khí, so với đám đứng ngoài cửa chỉ là bù nhìn, thì đám này có thể coi là cao thủ.

Trong lúc y chuẩn bị tinh thần đại khai sát giới, đánh nhanh rút gọn còn chuyển hướng khác tìm, đột nhiên sau bình phong một giọng nữ từ quen thuộc vang lên:

- Nhị điện hạ mắt công lo trước sắp xếp, phòng ngừa vạn nhất có kẻ sẽ đến phá đám, quả nhiên lo không thừa, có điều ta không nghĩ lại là người, Thành Nhi!

Nữ tử mặc y phục màu trầm, thân thể linh hoạt, khí chất như phù dung bước ra, ánh mắt nhiều sắc thái nhìn y. Tuy là nàng hồ hững nói mấy câu, nhưng không ngờ được Thành Nhi một lời còn chưa mở, chỉ vừa liếc qua nàng một cái, nhuyễn kiếm cũng không quên vung lên...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Nàng không nghĩ Phương Thành lại là người bước vào biệt phủ này, vốn là nàng chuẩn bị nghênh tiếp một là bát hoàng tử, cùng lắm là tứ hoàng tử... Chẳng hay Thành Nhi thực sự muốn xen vào chuyện của nhị hoàng tử, làm chuyện này y cũng không có lợi gì, lẽ ra nên ngồi ngoài xem là được, cứ để nhị hoàng tử cùng bát hoàng tử một trận quyết đấu, so tài đi đã...

Vậy lý do là gì?

Đám thuộc hạ kia liệu mình sử dụng toàn sát chiêu, mà Diệp Phương Thành nghĩ bản thân cũng sẽ không thể khách khí, Vô Ảnh kiếm pháp thượng thừa tuyệt kỹ, một ánh mắt lạnh lùng, một kiếm như chớp sáng quét qua, đã phân thắng bại.

Tương truyền Vô Ảnh kiếm pháp là tinh túy nhất của Huyền Đạo giáo, nhưng cũng vì mức độ sát thương lợi hại của nó, Huyền Đạo giáo danh môn chính phái không cho phép các đệ tử tùy tiện luyện qua tầng thứ ba, chỉ truyền lại toàn bộ tuyệt kỹ cho một mình trưởng môn kế nhiệm, mà người nắm đó được chọn chính là Âu Dương Vân... Dĩ nhiên luyện được Vô Ảnh kiếm pháp, cũng phải trải qua không ít khổ luyện phi thường...

Phi Hương có phần si ngốc ngẩn nhìn Diệp Phương Thành, y đã không còn là tiểu tử yếu đuối năm đó cần bậc tỷ tỷ như nàng che chở nữa, duy nhất cái thái độ lạnh lùng tiêu cực bề ngoài thì không hề mất đi...

Diệp Phương Thành thi triển xong tuyệt kỹ, nhẹ nhàng như lông vũ đáp xuống, một thân bạch y vẫn sạch sẽ, màu trắng vẫn hoàn toàn tinh khiết, cả y phục và lưỡi kiếm còn không dính một giọt máu đối thủ, bởi vậy mới nói đây là tuyệt kỹ cao nhất của Vô Ảnh kiếm pháp, xuất chiêu vượt qua tốc độ người thường có thể tưởng tượng, cảnh giới thượng thừa, thần tốc ảo diệu đến mức lưỡi kiếm còn không kịp vấy máu...

Mà đám sát thủ mấy người kia, đã ra đi rất nhẹ nhàng, hẳn còn chưa kịp nghĩ mình đã chết~

Phi Hương trong lòng một loạt cảm xúc không thể diễn tả. Vốn cái bấy này đặt ra cũng không đơn giản như vậy, nếu giờ nàng nhích chân sang phải một chút, khi độc sẽ đồng loạt phun ra cùng với nền nhà bật ra cơ quan, khiến đối phương khó lòng tập trung không chểnh mảng... Có điều người đến là Diệp Phương Thành, Phi Hương đã không còn tâm trí và ý muốn làm chuyện đó.

Diệp Phương Thành tạm thu kiếm, muốn xoay người ra bên ngoài, hướng nơi khác tìm kiếm. Chuyện đó càng khiến Phi Hương kia hốt hoảng, Phương Thành làm sao có thể với nàng lạnh lùng như vậy, một lời cũng chưa nói, còn không thèm hỏi tại sao nàng lại ở đây, tại sao lại chuyển sang làm việc cho nhị hoàng tử.

- Thành Nhi, đợi đã! – Nàng khẩn cấp nói, thân hình cũng dõn dẻ theo.

Y đứng lại một chút, quay đầu, lạnh lẽo như một cái âm hồn.

- Ngươi không có gì để nói sao? – Phi Hương giọng điệu rõ ràng không không chế được cảm xúc.

Mà Diệp Phương Thành kia, chỉ một cái liếc mắt hờ hững đủ để thay câu trả lời, chân đã muốn thi triển thân pháp rời đi. Phi Hương chỉ còn biết cấp tốc mở miệng, mong được nhìn thấy thái độ biến chuyển của y với mình một chút, giống như ngày xưa, nàng là đặc biệt nhất. (Tác giả: xì poi là bạn này có chút hoang tưởng suốt bấy nhiêu năm~)

- Thành Nhi, ngươi không được đi, không nên can hệ vào chuyện này... Ta biết ngươi đối chọi với Diệp Đông Doanh, nhưng chuyện này không đơn giản, còn có tiếp tay của phụ hoàng ngươi...

Kể cả nàng cảm thấy mình đang có chút nực cười, đường đường là đường chủ Hắc Kỳ môn, Phi Hương nổi danh làm việc tối mật hiệu quả, nay chỉ vì muốn giữ chân một người đàn ông lạnh lùng mà có phần si ngốc...

Diệp Phương Thành hàn ý trong mắt vẫn chưa biến chuyển, Phi Hương rối loạn trong lòng, lẽ nào y bao năm vẫn để tâm, vẫn hận nàng như vậy, cho nên mới làm ra vẻ lạnh lẽo vô tâm như vậy để trừng phạt nàng... (~.~)

Không thể níu kéo một chút nào sao? Phi Hương nghĩ rằng Phương Thành hẳn là chưa quên những ngày tháng đó, chưa thể quên những kỷ ức giữa nàng và y, phải, đó chính là điều đáng nhớ nhất, đáng tác động nhất. Nàng cam tâm bội bạc:

- Thành Nhi, ngày hôm nay chúng ta nói rõ ràng được không, ta... ta sẽ nói cho ngươi biết lý do năm đó ta rời đi ngươi...

- Hiện giờ ta không muốn nghe! – Không những không hứng thú quan tâm, mà y còn tỏ ra vội vàng rời đi.

Lẽ nào y hận nàng nhiều đến như vậy, cho nên cố tình khiến nàng tổn thương như y?

- Phương Thành, năm đó ta thực sự... - Giọng nàng thống khổ nói, còn chưa nói hết câu, đã bị y một lời lạnh nhạt phủ phàng.

- Ta nhớ mình chưa bao giờ giữ ngươi. – Thậm chí y thản nhiên nói, ánh mắt lãnh khốc còn chưa có một phần vương bận.

- Phương Thành, ngươi... - Thật khó cho Phi Hương kìm chế cảm xúc, đôi vai nàng đã run run, chỉ muốn giữ y lại – Không đúng, ngươi đang dối lòng mình, năm đó ngươi còn đem ngọc bội đến trước mặt ta, muốn cầu thân với ta...

Đúng vậy, chuyện đó là bằng chứng rõ ràng nhất, một kẻ cả ngày lạnh nhạt như y, đối với nàng duy nhất có trò chuyện, còn đem ngọc bội đến, muốn cầu thân nàng.

Diệp Phương Thành không nghĩ sẽ tốn thêm thời gian vào lúc này... Vốn y rất kiệm lời, nhưng chuyện này có cần thiết đến mức phải nói rõ ra.

- Năm đó ta mới tám tuổi, chuyện đó là mẫu thân nói ta làm... Còn người năm đó cũng đã có lựa chọn, bản thân ta không nghĩ sẽ còn để tâm.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Năm đó quả nhiên nàng và y có phần gắn bó, nàng lại được thân mẫu của y coi trọng, so với người bình thường, thực sự cũng có thể coi là giao tình... Nhưng vì năm đó nàng đã một lời từ chối, đứa nhỏ như y cũng có suy nghĩ chút ít, những cũng đã sớm quên...

Phi Hương nghe như tiếng sét đánh ngang tai, chuyện này nhất định không đúng, Phương Thành là cố tình nói dối, tuy chuyện đó đã xảy ra mười mấy năm trước, nhưng sau này còn có một vài lần chạm mặt, y vẫn không phải quan tâm đến nàng sao.

- Phương Thành, là người nói dối, người thực sự thương ta, người cần có ta! – Mỹ nhân cõi lòng tan nát nói.

Mà Diệp Phương Thành kia lạnh lùng, thậm chí lạnh lùng đến nhẩn tâm, bạc bẽo như vôi, y không một điểm nao núng, thốt lên hai lời cuối cùng trước khi quyết tâm vận khinh công ra đi.

- Hoang tưởng!

Phi Hương bị hai chữ này làm cho mất hết lý trí, lập tức rút đoàn kiếm bên hông, đâm vào ngực mình một chút rồi nói:

- Hôm nay người ra đi, cũng có nghĩa ta không hoàn thành nhiệm vụ, đấng nào cũng chỉ có cái chết...

Nàng không tin y có thể nhẫn tâm đến bỏ mặc sinh tử của nàng, dù sao, nàng và y cũng là thanh mai trúc mã, nàng còn được thân mẫu thân sinh y yêu quý, còn nói hi vọng nàng sẽ gả cho y. Bà từng nói rằng, người như Phương Thành tốt nhất nên lấy người phụ nữ lớn tuổi hơn một chút, có thể chăm sóc cho y, phụ giúp y sự nghiệp...

Y vốn là đã muốn đi, nhưng Phi Hương kia quả là điên cuồng, không phải chỉ là đe dọa, đã cầm kiếm sâu vào ngực mình.

Nữ nhân luôn phiền phức như vậy...

Mặt nàng ta tái xám, thì ra trong kiếm đã có độc, mà nàng còn không ngần ngại cắm thẳng vào lồng ngực, độc sẽ chạy lên tim rất nhanh, nếu phò mặc nàng ta, hoặc đợi hai tên tả hữu song sát chạy đến, mạng người sẽ không còn kịp...

[--- Phân cách tuyến ---]

Âu Dương lão nhân đã mất hết lý trí, một mực muốn đập chết Hi Nhi, ta không thể nào ngăn cản, một hồi vật lộn, “cha chồng” cũng đẩy con dâu “hồng hạnh ra tường” sang một bên, một cước lao tới Hi Nhi còn đang nằm bẹp dưới đất, mạng sống còn đang khó bảo toàn.

- Đứng! – Ta hét lên, nhưng là ngăn cản không kịp.

Ta không dám nhìn nữa, vì sợ rằng hình ảnh thân xác be bét của Hi Nhi lúc chết sẽ ám ảnh ta cả đời...

Ngay lúc đó có một cái bóng trắng xoẹt qua, hệt như âm hồn bay tới, nhuyễn kiếm nhanh chóng xuất chiêu, tạo ra kinh lực ngăn cản mãnh cước của Âu Dương lão nhân, khiến lão vì bất ngờ mà cũng bật ngựa ra sau...

- Người... Người...

Ta vì nghe thấy giọng lão đạo nhân vừa bất ngờ, vừa oán hận quát mới dám quay đầu nhìn.

Diệp... Diệp Phương Thành!!!

Ta nắc lên cái lốn ~~ Trời ơi, như thế nào mà y lại xuất hiện ở đây? Muốn dọa người chết sao?

Đã lâu không gặp, y vẫn như vậy không có chút gì thay đổi, từ đầu đến chân vẫn thích y phục trắng. Phải, là y phục trắng như tuyết, diện mạo lãnh như băng, tuấn tú phi phi thường thường, cả độ đẹp trai và lạnh lùng đều vượt xa mỹ nam Hàn Quốc... Mà lúc ta chạm mắt với y, đôi mắt xám tro của y còn chẳng kịp lay động đã quay đầu đi hướng khác.

Chán ghét ta đến như vậy? Phải, ta chưa quên, nhất định là y muốn phui tay... Phui thì phui, ta cũng đã dứt áo ra đi rồi.

Âu Dương Văn lão đạo sau khi phui quần áo đứng lên, nhìn Diệp Phương Thành ai oán, còn to tiếng nói:

- Quay lại sớm như vậy? Tiểu tam của ngươi đâu? Không phải là đang chăm sóc đi?

Y chẳng còn nói một lời đáp. Cái gì mà tiểu tam, nghe giống như người thứ ba? Khoan khoan, cái gì mà người thứ ba, lúc này lão đạo nhân có hết cái gì nem, cái gì chả... Chẳng lẽ Diệp Phương Thành y đã có...

Nhanh như vậy, đúng là nam nhân bạc bẽo ~~ Ta biết mà, ta biết mà... kể cả ta có mặt dày ở lại, để đối phó với ta, có lẽ y cũng rước một vài “tỷ muội” nữa về...

Ta mới suy nghĩ đến đây, bỗng thấy Diệp Phương Thành nhìn qua Diệp Thần Hi đang nằm hấp hối trên mặt đất, ta cũng theo đó mà giật mình, trời ơi ta còn quên mất “của nợ” kia sắp chết...

- Diệp Phương Thành, ngươi cứu hần đi! – Ta chỉ biết hướng y khẩn cầu, không phải mạng người là quan trọng nhất sao, hần còn là bát đệ của y nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99

- Không được, Thành Nhi! – Âu Dương Văn chen ngang – Ngươi có biết cái tên tiểu tử kia vừa làm gì thê tử của ngươi không, cứu hần chính là cái họa lớn, rồi có ngày trên đầu ngươi sẽ có sừng, có nón xanh a!

Diệp Phương Thành chuyển dời ánh mắt qua ta, rồi lại qua dưỡng phụ. Ta thì mềm mỏng nhu nhược, như thỏ non van nài. Lão đạo nhân thì hùng hổ, trừng trừng khí thế, tựa như sư tử dương oai. Rốt cuộc lừa nhỏ sẽ nghe lời sư tử, hay giúp đỡ thỏ non đây ~~

Diệp Phương Thành hướng Âu Dương đạo nhân, lãnh khốc bình thản một lời nói:

- Dưỡng phụ hãy cứu hần.

- Cái gì! Ta không làm...! – Âu Dương lão nhân càng lồng lộn lên.

- Nếu không ta sẽ hưu thê. – Hần vô cùng nhặt nhẹo nói ra, vậy mà cũng đủ khiến ta sốc.

Này này, đây là thể loại điều kiện gì vậy? Sao có dính dáng đến chuyện đó >”

- Vậy sao ngươi không cứu đi? – Lão đạo nhân khoanh tay nói.

- Không hứng thú. – Y khô khan nói rồi xoay người muốn rời đi.

Âu Dương lão nhân mang danh lừa già, thân là dưỡng phụ mà cũng không đỡ nổi y, uất ức nổi hết dây thần kinh, muốn phân rõ phải trái, còn không muốn cứu Thần Hi đang nguy cấp kia. Lão đã chạy theo Diệp Phương Thành kia từ bao giờ.

- Này Thành Nhi, ngươi có biết không, hần chính là...

- Hần còn là bát đệ của ta... – Y một câu nói, sau đó lại tỏ ra không còn gì hứng thú, giống như cái lý do này đã đủ rồi.

Chỉ còn lại Âu Dương lão nhân toàn tập sốc đứng đó thôi...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Phiền phức

[Trong lúc đó, tại một góc phủ]

Nam nhân nằm dưới đất kia vừa trải qua một màn vật lộn với hàng loạt thứ kịch độc, kim châm cắm trên người còn không rút ra hết, mà vừa nãy, hần trong đau đớn thử rút một vài cây, lập tức máu từ nơi đó phun ra không ngừng, lục phủ ngũ tạng lại một phen bị cào xé.

Diệp Đông Doanh, hẳn cũng không nghĩ mình sẽ bại dưới tay bát đệ, chắc hẳn Thần Hi cũng đã trúng ma chướng...

Chỉ có điều, Diệp Đông Doanh không cam tâm chết như thế này... Không còn có thể đứng dậy, chỉ còn một chút ý thức mơ hồ, cảm giác đau đớn kinh khủng cũng đã mất, điều đó có nghĩa hẳn đang chết...

Những thứ độc kia, nãy giờ như ngàn vạn rắn rết cắn xé lục phủ ngũ tạng, có lúc như muốn bóp nát, có khi lại như muốn nổ tung, hẳn vật lên vật xuống, cuối cùng không còn sức lực mới gục xuống đón nhận cái chết. Thần Hi kia khá khen cũng thật thâm độc, có thể khiến người ta chết đau đớn như vậy, mà tim phổi, gan óc hẳn cũng đã bị hủy hoại...

Diệp Đông Doanh trong giây cuối cùng của cuộc đời, vẫn có một khái niệm “không cam tâm”. Nếu như hẳn chết đi, không chỉ oán hận Thần Hi, mà cũng phải lỗi người đàn bà đó xuống địa ngục...

Đỉnh đỉnh đang đang...

Có tiếng chuông ngân, cũng có tiếng bước chân ma ma quý quý...

Một người nọ, toàn thân trùm áo choàng đen dài rộng kín mít, chỉ lộ ra hai con mắt yêu diễm, tay cầm ngân trượng, đầu trượng có một cặp chuông bạc không ngừng tạo ra những thanh âm đỉnh đang...

Kẻ đó bước tới gần bên Diệp Đông Doanh vốn xem như đã chết, yêu dị vuron bàn tay...]

...

[---Phân cách tuyến---]

Bấy giờ ta đang ở một trạch viện nhỏ, thuộc sở hữu của Mộc Doanh Doanh tiền bối. Số là lần trước, Diệp Phương Thành đưa cho nương một sấp ngân phiếu, ta còn không biết là bao nhiêu, nhưng hẳn là cũng không nhỏ, khiến cho cha nương hẳn nổi hứng muốn chuyển nhà, không thèm sống trên núi nữa.

Cái hôm mà Mộc nương bảo là đi mua sắm chơi bởi trong trấn, thật ra là đã cùng Âu Dương lão nhân đi tít lên hướng phía bắc, định tìm một nơi sơn thủy đẹp mua một trạch viện mới. Kết quả là đi đến đâu, gặp trạch viện nào Mộc nương cũng ưng, không ngại vung tay quá trán mua luôn, thành ra không chỉ mua một nhà, mà còn mua đến năm ngôi trạch viện ở năm thành trấn khác nhau... Cái này cũng có thể coi là tích trữ bất động sản...

Mộc nương giải thích cho việc làm quá tay của mình là: mua năm cái nhà, một cái hiện giờ cho gia đình ở, mấy cái còn lại đợi con cái lứa nhỏ lớn lên, cho mỗi đứa một cái. Bà còn nghĩ ra luôn biệt danh cho chúng theo thứ tự: lứa bé, lứa cực bé, lứa siêu bé, lứa tí hon...

Lại nói đến cái trạch viện này, phần kiến trúc phòng ốc hơi bé nhưng lại được cái quang cảnh rất đẹp, trước nhà nhìn ra một cái hồ sen, sau nhà là rừng trúc, cách thành trấn chỉ một dặm, hôm qua vì cứu Thần Hi, Âu Dương lão nhân chuyển hẳn đến đây dưỡng thương cho tiện.

Kể lẻ một hồi cũng phải tập trung vào chuyện quan trọng, chính là Thần Hi bây giờ không còn nguy hiểm về tính mạng, lão đạo nhân đã đã thông kinh mạch cho hẳn, nhưng cũng phải một vài ngày nữa hẳn mới tỉnh lại. Ta còn nghĩ rằng lão đạo nhân tuy bề ngoài làm âm ỉ, nhưng bên trong vẫn là người tốt, cho nên cuối cùng lão mới chấp nhận cứu Thần Hi, một phần cũng là nể mặt hẳn là đệ đệ của Diệp Phương Thành.

Nhưng không phải, ta đã sai lầm, cặp vợ chồng Âu Dương lão nhân chính là một đôi yêu nghiệt đúng nghĩa, cứu xong Thần Hi mới nói, hai điều kiện chính là: Thần Hi khi nào đi lại được phải lập tức cuốn gói, hai là... vì ta nhờ vả, nên phải hoàn trả bằng cách sinh ra bốn cái loại lứa ở phía trên đó... >”

Mà “đôi tác” của ta, từ hôm qua vẫn lằm lũi như một bóng ma, không nói một câu gì...

Ngoài ra cũng còn một chuyện ta cần phải kể: Trạch viện này chỉ có vốn vẹn ba cái phòng có thể làm phòng ngủ, hai phòng lớn một phòng nhỏ.

Vợ chồng Âu Dương lão nhân chiếm luôn một phòng lớn, Thần Hi dưỡng thương bị đặt trong một cái phòng nhỏ. Còn cặp thuộc hạ của Diệp Phương Thành, phải “tình nguyện” hi sinh ngủ trên cây hay mái nhà, nhắc đến ta cảm thấy một trong số hai tên đó nhìn rất giống gã đại hiệp tương trợ ta hôm nọ, nhưng gã này lại chối bay chối biến...

Đây đúng là họ cố tình sắp xếp mà, làm sao phòng ngủ chỉ có ba cái, mà nhà kho thì cũng có ba cái? Ta la hét kêu gào cho đến năn nỉ Mộc nương sang ngủ với ta một phòng, cho ngủ hoàng tử và lão đạo nhân một phòng, nhưng Mộc nương và lão đạo sống chết bám riết lấy nhau, không đời nào nghe lời cầu xin của ta. Quả là cha mẹ chồng vô si!!!

Chỉ còn lại ta và y, nhưng cũng chỉ có một phòng ngủ. Ta cũng phần nào đoán được, Diệp Phương Thành chẳng thêm ý kiến hay liếc ngang liếc dọc, chẳng ngó vào cái phòng ngủ kia một cái, bước chân đã tự rời đi, hẳn là “tụ hợp” với hai tên thuộc hạ cuồng màu đen...

Đấy đấy, y rõ ràng là coi ta không bằng cái bù nhìn, còn chẳng cần nhìn đến chứ đừng nói muốn “chịu trách nhiệm”, chỉ là y tôn trọng đường phụ đường mẫu thôi.

...

...

Ta một mình chiếm một phòng lớn, trời cũng đã khuya lắm mà lẫn lộn hoài không ngủ được, vì vậy ta lại đứng dậy, định ra phòng ngoài uống một chén nước, đi lại vài cái ngủ cho dễ...

Ta có ngó vào cái phòng Thần Hi nằm một tẹo, xem ra hần vẫn mê man như chết, tình trạng có khá hơn nhưng chưa rõ bao giờ sẽ tỉnh, chứng tỏ thương tổn của hần rất nghiêm trọng...

Mà ta còn chưa hỏi được hần chuyện gì, ví dụ như chuyện thân thể thật của hần... Ta cảm thấy, tên yêu thần này bề ngoài hào hoa, nhưng bên trong có rất nhiều u uẩn...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101

Tự nhiên ta có ý muốn đẩy cửa bước vào, chính là trong lúc hần chưa tỉnh thì trả lại cho hần cái khăn. Vật quan trọng của người ta, ta không nên giữ, hơn nữa... ta và Thần Hi, không giống như bằng hữu, càng không giống như một cặp đôi... Tại vì ta cũng đã suy nghĩ nhiều, cảm thấy Thần Hi giống như mạng trọng trách, sứ mệnh, hần có nguyên tắc của bản thân và phải đặt lý trí lên hàng đầu, tất cả những thứ còn lại, giống như phù du, cũng có thể là hần cố tình để tạo ra lớp vỏ ngoài đó...

Hần nói, hần muốn lấy thiên hạ, chẳng phải hần nói không muốn yêu thương ai khác cốt ghi tâm...

Ta không biết hần nghĩ gì về ta, giống như việc hần đến cứu ta, nếu ta nghĩ rằng hần làm việc đó là vì ta, cũng có thể là ta xuyên tạc, đề cao bản thân mình quá... Hần có thể làm việc đó đơn thuần vì hần... Cho nên, không bao giờ nên tùy tiện ảo tưởng...

Ta lại gần hần, cầm lấy cái khăn đặt bên cạnh gối.

- Người đã không muốn thật lòng, thì đừng nên tùy tiện trêu chọc nữ nhân như vậy! – Ta nói nhỏ, cũng không biết mình đang nói gì – Tuy định lực của ta rất tốt đi, trước đây vì ta thấy người đẹp dễ, ta cũng có chút hứng thú, tuy nhiên đừng mơ, ta không nghĩ sẽ “đổ” người đâu... Còn... chuyện tình cảm, càng phải chân thành... Chơi đùa là chơi đùa, còn sau này, người cũng phải bỏ cái tật xấu đó, nếu không nữ nhân của người sẽ đau lòng... cái khăn này, không thể tùy tiện đem cho được...

Nói rồi ta thở một hơi dài, định xoay người bước ra khỏi cửa phòng, song lại nghĩ ra cái ý tưởng độc địa nào đó, vội lục bên người hần, lấy ra được một cái kim bạc... Mười một chuyện xấu, dù dứt tình dứt nghĩa cũng nên thanh toán từng chuyện.

Ta nhớ hần cũng xăm lên người ta bằng cái kim này. Đây là việc đầu tiên hần đã đắc tội với ta khi ta đến đây. Nhân lúc hần còn đang hôn mê, ta sẽ đòi lại công đạo...

Để xem, hần xăm lên người ta một bông hoa hồng, ta sẽ trả lại hần một cái đầu lâu xương chéo, hoa lá thì ta vẽ vờ rất tẻ, nhưng đầu lâu xương chéo thì rất có hồn nha, có thể dọa người.

Vì vậy, ta có phần bạo gan, nhảy lên giường, chậm rãi ngồi lên chân hần, vươn tay kéo ra y phục ngoài của hần, để lộ ra một vùng vai và ngực rộng...

Ánh trăng chênh chếch chiếu vào phòng, trong phòng hiện ra một cảnh tượng mờ ảo, hơi có phần ám muội. Song vì ta vốn nghĩ cả nhà đã ngon giấc, chỉ còn mình ta liêu lĩnh nhân cơ hội, nhanh chóng báo thù một chút...

Chà, tuy không phải lần đầu tiên ta nhìn hần, nhưng không khỏi thốt lên một tiếng. Xem này, da tên yêu thần cũng rất đẹp nha, trắng trắng như nữ nhân, nhưng vai và ngực lại rất cường tráng săn chắc. Ta có chút nuối tiếc khi sắp hủy hoại một tạo vật đẹp như vậy...

Ta định vươn tay, song lại có chút lưỡng lự ngập ngừng...

Cho đến lúc ngoài cửa phòng đột ngột xuất hiện một thanh âm lạnh lẽo băng giá, khiến ta giật nảy mình, tuột cả cây kim trong tay xuống nệm:

- Đi ra ngoài!

Ta tròn mắt ra phía đó, một cái bóng trắng lù lù, trong đêm tối có phần lập lò như u hồn ma quỷ, khiến người bình thường không rét đã run, chứ đừng nói ta đang ở cái hoàn cảnh khó nói này...

Kẻ mà ai cũng biết là ai đây...

Ta có phần loạn choạng bò xuống giường rồi đi ra, trong đầu hỗn loạn nên chân tay vụng về, không biết có trông giống một thiếu phụ bị bắt gian tại trận không...

Diệp Phương Thành xoay người đi trước, chuyện tốt của ta đã hỏng rồi. Chưa kể đến không biết y có nghĩ lung tung gì không? Mà tại sao, không phải y

luôn coi ta như không khí sao, cho nên ta nghĩ là, ta không cần phải giải thích, mà giải thích thì cũng rất gượng. . .

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Suy nghĩ của ta(1)

Cho nên, cứ cho y đi trước, ta đi sau ra ngoài, cũng không cần nhanh nhẩu gì ~.~ Đi đến lối rẽ ở hành lang, vốn là ta định ra ngoài vườn đi đi lại lại một chút cho dễ ngủ, nào ngờ mới rẽ được hai bước, đã thấy cái giọng lạnh lùng thiếu thiện cảm:

- Quay lại!

- Hà? Chuyện gì đây? – Ta có chút ngáy ngốc quay lại, bình sinh y vốn không phải loại người thích kiểm chuyện, còn không muốn nói chuyện với ta cơ mà.

Diệp Phương Thành sau một hồi tĩnh lặng như một cái hồn ma trong bóng tối dọa người mới lên tiếng, bình thường giọng điệu đã lạnh, bây giờ nghe lại càng rét hơn:

- Quay về phòng của ngươi ngủ. – Y một lời nói rồi rẽ sang hướng của ta, lãnh đạm bước đi thẳng.

Thì ra là thế? Y lại muốn đi hướng này, cho nên không thích ta đi cùng hướng sao? Hừ, bà cô không cần, ta về phòng ta ngủ. . .

[Sau đó có hai gã hắc y nhân nọ, từ mái nhà leo xuống, vác chĩa nệm ra khúc hành lang đó nằm, ai oán nhìn nhau mà không hiểu tại sao]

...

...

Sáng sớm hôm sau, ta đã dậy muộn, nhưng nhòm sang phòng vợ chồng Âu Dương lão nhân thấy có vẻ sẽ còn dậy muộn hơn.

Ta rửa mặt chải đầu xong xuôi mới nhớ ra là tên yêu thần đó mấy ngày nay không có ai tình nguyện chăm sóc, càng không có ai giúp hắn lau rửa chân tay mặt mũi, mặc dù bình thường ta không có lòng hảo tâm đến như vậy, nhưng cũng không muốn để vài ngày nữa hắn ta trở nên bốc mùi, dơ dáy khó coi, mà dù sao hắn cũng vì cứu ta một lần. . . Cũng có thể do tâm trạng ta dạo này không ổn định nên mới nhất thời sinh lòng tốt?! Hay độ cảm thông của ta với hắn cũng nhiều hơn chút ít khi biết được thân phận thật của hắn?? Ai da, cũng không biết nữa, lát nữa có thể đang rửa mặt hắn, ta sinh hứng chà sát, cào rách mặt hắn thì sao ~.~

Vì vậy ta lại xuống bếp, đun nước sôi rồi hòa một chậu nước ấm. Thời nay đun bằng củi thật là cực, cũng may ngày xưa ta đi cắm trại trong rừng cùng lũ bạn có chơi nghịch củi đốt lửa, thành ra chắt vớt một hồi cũng thấy nồi nước bốc hơi. . .

Lại nhớ ra quên cái khăn mặt, vì vậy ta lại chạy ra phía sau nhà, chỗ đây phơi quần áo lấy một cái khăn sạch. . .

Lúc ta quay trở lại bếp, đã thấy cái chậu nước ta đặt đó đã biến mất? Kê nào vô duyên lại lấy luôn chậu nước của ta vậy? Hại ta chạy xuống kho đồ lấy cái chậu khác, lúc bê lên phòng Hi Nhi đã thấy hai tên thuộc hạ trái phải kia cầm chậu nước đi ra, có vẻ như đã giúp Hi Nhi lau rửa rồi.Ồ, thì ra ta đã hiểu lầm hai gã đó. . .

- Tà, Hữu, các ngươi thật có lòng tốt! – Ta tán dương hai gã.

- Đa tạ thiếu phu nhân! – Hai cái miệng đồng thanh đáp, song lại quay sang nhìn nhau, có chút kì quặc khó hiểu. . .

...

...

Ta đói bụng xuống bếp làm cái gì ăn. Thời cổ đại thiếu thốn đồ nghề, máy móc làm bếp tân tiến, ta chỉ có thể đánh trứng với bột làm bánh. Tổng cộng ở đây cả thầy có bảy người, nhưng có lẽ chỉ cần làm năm phần.

Thứ nhất, Hi Nhi chưa tỉnh không ăn được, lát nấu cho hắn chút cháo loãng đổ vào miệng là được.

Thứ hai, có một kẻ chắc chắn sẽ không ăn bánh của ta làm. . .

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 103

Vậy nên ta làm xong năm cái bánh ngô nghĩnh, ăn phần của mình rồi để lại bốn phần bánh trong bếp, lát nữa Mộc nương thức dậy sẽ không cần nấu nướng, đem bánh chia cho mọi người là được. Ta đem quần áo của mình ra giếng sau trạch viện giặt...

Vừa giặt, ta lại vừa lo nghĩ chuyện tương lai của mình, ta cũng không thể ở đây với vợ chồng Mộc tiền bối, cũng không thể về hoàng cung, còn nếu bỏ đi như lần trước, không biết có trốn khỏi truy bắt của triều đình hay không? Hay là không cần đợi tên Hi Nhi tỉnh lại, không cần biết hắn có ổn không, cứ dứt áo rời đi, thật nhanh rời khỏi biên giới Đông Quốc...

Phía nam Đông quốc là Tùy quốc, phía bắc Đông quốc lại là lãnh thổ Viên quốc giờ đã trở thành thuộc địa, phía đông chính là biển lớn, phía tây lại là núi non, rừng rú trùng trùng điệp điệp... Ngoài ra thì cũng chỉ có một số tiểu quốc nhỏ, nhưng đều lệ thuộc hay e dè Đông Quốc...

Cái Đông Quốc này, đúng là ngày càng bành trướng, ăn hiếp các nước xung quanh mà...

...

...

Lúc ta phơi xong quần áo trở về, thấy cặp hắc y nhân kia đang cầm đao đuổi nhau, vung chém loạn xạ, hét hét hò hò, còn Âu Dương lão nhân cùng thê tử lại an nhàn ngồi trên ghế uống trà, ăn bánh...

- Đồ bên trái chết tiệt! Ngươi dám ăn hai phần bánh? – Hắc y nhân bên phải vung đao đuổi theo sư đệ, tức giận hô lớn – Bao nhiêu năm như vậy, phúc họa cùng chia, ngày hôm nay ngươi lại vì bánh ngon mà ăn hết không phần ta?

Ta bật cười, thì ra hai gã này to xác nhưng lại trẻ con như vậy. Đoạn nói đến hắc y nhân bên trái, vừa chạy, vừa né, vừa oan khuất ầm ỹ, không nhường nhịn quay đầu quát:

- Bên phải nhà ngươi, đừng tưởng ngươi bày trò được, chính ngươi ăn phần của mình rồi, còn bày đặt để chiếm nốt phần của ta!

- Nói láo, ta chưa có ăn!

- Đừng giả biện!

- Lúc ta ở bếp vẫn thấy còn nguyên hai chiếc! Ta chỉ cầm lên một chiếc!

- Là ngươi ăn cả hai!

Hai gã cãi nhau om sòm vẫn chưa ngô ra vấn đề. Ta có chút nghi hoặc, chẳng lẽ là Âu Dương Văn lão nhân tham ăn đã ăn hai chiếc? Chỉ có thể giải thích như thế... Lần sau ta sẽ làm nhiều một chút vậy...

[Trên nóc nhà, có một bóng người ngồi, bạch y trắng tinh khiết, ánh mắt chăm chăm nhìn chiếc bánh, thứ này đã ngọt lại còn nhiều dầu mỡ, bình thường thì sẽ sinh ra cảm giác khó nuốt...]

...

...

Bữa ăn là ta phụ Mộc nương nấu, lần này ta rút kinh nghiệm, phần thức ăn mặn cũng nấu ít hơn một chút.

Nấu xong bữa tối, ta chuyển sang nấu cháo loãng cho Thần Hi. Vì trông nồi cháo, ta để người nhà họ ăn com trước.

Lúc nấu cháo xong bung lên, cả nhà đã ăn com xong, mỗi người đi một ngả, ngoài rau dưa thì thức ăn mặn đã cạn sạch... Thật là, họ có ý tứ không vậy, có phải là người không vậy, ăn hết sạch sẽ thức ăn mặn mà không phần người có công nấu >”

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Ta nhẹ nhàng đẩy cánh cửa phòng Hi Nhi, bước vào, kéo một cái ghế ngồi cạnh đầu giường, thỏ thỏ bát cháo, định cạy miệng hấn bỏ thìa cháo vào.

Ngón tay ta chạm đến hai cánh môi khiêu gợi của hấn, vừa mới cạy ra một chút, đầu ngón tay đã bị nuốt vào, ngậm chặt lấy.

Nhột quá, ta định rút ra, còn chưa kịp thì đã thấy hấn mở mắt, báo hại ta giật mình, đánh rơi bát cháo xuống đất.

- Chết tiệt nguoi! – Ta bực mình quát – Bây giờ thì hay rồi, nhịn ăn đi!

Tên yêu thần này tỉnh từ bao giờ, còn cổ treu đùa ta? Này, còn không mau thả ngón tay ta ra...

Hấn nhả ngón tay ta ra một chút, mỉm cười đẹp đẽ, có chút vui mừng trông đợi như con thơ thấy mẹ đi chợ về. Thần sắc hấn đã khá lên, tuy nhiên so với trước vẫn còn kém một phần hồng hào, bây giờ chưa hồi phục lại dáng vẻ phong lưu tình thánh đâu ~.~

- Không ăn, chỉ cần ngậm cái này là được! – Nói rồi lại lập tức vuron môi một chút, ngậm lấy ngón tay ta, cắn cắn khiến đầu ngón tay ta vừa nhột vừa tê dại.

Ta tay kia véo cho hấn một cái vào mặt, khiến hấn rên đau mà buông ra. May cho nguoi ta rửa tay rồi, không thì chết vì giun sán đi, còn đòi làm lãng tử...

- Còn làm loạn, ta sẽ nhét giẻ vào miệng nguoi, muốn nhai muốn cắn thoải mái! – Ta được thể thị uy.

- Không dám nữa... – Hấn như mèo con biết tội.

Ta vừa thu dọn mảnh vỡ, vừa lau chùi nền nhà, miệng không quên hỏi:

- Nguoi tỉnh từ bao giờ?

- Đem qua. – Hấn vui vẻ đáp.

- Cái gì? Lừa nguoi? – Ta giật bản mình.

Thần Hi nháy mắt đã trở nên gian xảo:

- Không có, là lúc có người nhảy lên mình ta làm loạn! Đã sờ mó, lại còn muốn cởi áo... Tiếc rằng ta yếu quá, không có khả năng chống cự...

- Đã tỉnh như vậy, lại còn nằm cả ngày lừa nguoi, ta mặc kệ nguoi! – Ta định ngừng dọn, phát áo rồi đi.

- Oan ức, ta mệt quá nên sau đó lại hôn mê thiếp đi một hồi, chỉ mới lúc này tỉnh lại... – Yêu thần lại tỏ ra ủy khuất đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Suy nghĩ của ta (2)

Hừ, nếu không phải hấn bị trọng thương thì ta đã đập cho hấn một cái. Thế là cuối cùng vẫn phải một mình ta lúi húi thu dọn. Cái tên này, ý thể bị thương nằm thoải mái trên giường, đã thấy ta vất vả thu dọn thì chớ, còn treu qua đùa lại mấy câu, cho đến khi ta lờm cho một phát mới chịu im miệng. Thế mà mới được vài giây, khi ta chuẩn bị đem mảnh sứ đi vứt thì hấn lại bất ngờ lên tiếng hỏi, câu hỏi khiến cho ta lại giật mình làm rớt cái bọc mảnh sứ xuống đất:

- Cơ Nhi, nàng và ngũ hoàng huynh có phải đã...

Thấy rồi ư, kiểu gì cũng không giấu được, chưa kể vợ chồng Âu Dương lão nhân cứ một câu con dâu, hai câu con dâu, cặp hắc y nhân cũng kêu thiếu phu nhân, thiếu phu nhân suốt...

Ta cúi mặt xuống đất nhặt một lần nữa, trong đầu suy nghĩ một hồi. Biết rồi thì sao, Thần Hi đối với ta có lẽ không phải yêu thích thật sự, hơn nữa có lẽ hấn cũng không bao giờ hành xử theo cách điên điên của Diệp Đông Doanh, hơn nữa giữa ta và Diệp Phương Thành bây giờ, hoàn toàn lại như không có gì.

Ta dùng giọng bình thường nhất, chuyện không hay ho gì này tốt nhất nên giải thích ngắn gọn:

- Là... sau khi rời khỏi người, vì một số chuyện, ta và y...

- Hai người yêu nhau sao? – Hấn ngắt lời.

- Không có... bộ người không có mắt thấy sao? – Ta nói, trong lòng thầm nghĩ, ta với ngũ hoàng tử một ngày không nói với nhau quá hai mươi từ, trước đây còn có thể không nói lời nào.

Ta ngẩng mặt lên, thấy đôi mắt yêu mị của y trở nên thâm trầm, tỏ ra bình thường nhưng đáy mắt lại chứa cái gì đó u uẩn, mênh mông xa xăm...

Cái bi thương trong mắt của y, khiến ta thấy cõi lòng cũng không thoải mái gì.

Này, đừng nhìn ta như vậy, đối với người, ta cũng đâu có đặc tội gì, bản thân ta vì chuyện đó còn thấy thiệt thòi mới phải... Đừng dùng đôi mắt của người khiến cho người khác cũng trở nên tâm trạng như vậy a...

Ta khẽ cắn môi, cho đến khi hấn tiếp tục mở lời, lúc này lại thấy hấn trở nên bình tĩnh, còn như có một chút hi vọng muốn níu giữ... Thật là khó hiểu...

- Cơ Nhi, ta chỉ cần quan tâm một điều thôi, nàng có thích, có để ý, trong lòng có hình bóng ngũ hoàng huynh không thôi... Nếu như nàng không thích y, ta nghĩ rằng mình sẽ vẫn còn cơ hội với nàng...

Ánh mắt yêu thần cứ xoáy sâu vào mắt ta, dường như vậy chứ, người có biết, ánh mắt đó khiến ta thấy không ổn như thế nào, rồi còn lời người nói, cứ như người đang hi vọng giữa chúng ta có chuyện gì.

Ta tỏ ra đành đá giống như bình thường vậy, giọng điệu cũng làm ra vẻ tự nhiên...

- Thần Hi, đừng nói chuyện cái kiểu đấy nữa, người đùa giỡn cột nhà cũng có mức độ thôi, còn nữa, ta không phải đã trả lời người sao, ta và y không thích nhau, đó là một sự cố đi, đừng nhắc đến chuyện đó nữa!

- Ta giống như đang đùa giỡn với nàng sao? – Bỗng giọng hấn nặng nề hơn trước.

- Con người người, đâu biết được cái nào là nói thật, cái nào là nói dối, còn có thể ve vãn bất cứ cô nương nào, không phải sao? – Ta trong lòng nghĩ đến liền khó chịu nói. – Cứ trêu đùa ta như vậy, cứ làm những chuyện quá giới hạn với ta như vậy, làm như tán tỉnh, cung chiêu, nhưng người vẫn không phải thật lòng với ta... Ta chán ghét như vậy! Ta chán chơi đùa với người rồi...

Ta đem những suy nghĩ của mình về hấn nói ra một hồi, còn có chút oán hận hấn như một tên sở khanh, bao nhiêu sự thông cảm cần đây mới có tạm quên đi hết. Cũng phải thôi, nữ nhân nào chả muốn có mối quan hệ tình cảm vững vàng, muốn người đó toàn tâm toàn ý yêu thương mình... Kể cả Thần Hi có thích ta, có lẽ trong lòng hấn, vị trí quan trọng nhất vẫn phải là thiên hạ...

Nghĩ đi nghĩ lại thì ta không thể trách hấn, nếu ta là hấn, nhận giặc làm cha bao nhiêu năm, chắc chắn không thể quên đi mối thù của cả dân tộc mình, không thể từ bỏ giấc mơ phục quốc. Nếu hấn không phục quốc, sẽ là có lỗi với tổ tông, phụ mẫu, với dân tộc của hấn...

Một người đa đoan và phức tạp như Thần Hi, ta không dám vọng tưởng...

Nếu so ra, kiểu người như Diệp Phương Thành không ầm ập, nhưng sẽ không gây cho người ta khả năng mơ tưởng viễn vông...

...

Bờ mi của ta khẽ sụp, ánh mắt cũng trùng xuống, ta không còn muốn nhìn thẳng vào hấn nữa... Thần Hi lặng lẽ quan sát ta, giống như đang đọc ra ý nghĩ từ thái độ của ta...

Không khí xung quanh bỗng rất nặng nề, một phút giây mà như ngàn vạn năm...

Chợt ta thấy hấn cười lạnh, quay đầu ngửa lên, ánh mắt hời hợt.

- Cũng phải thôi, nàng không để tin ta được, cũng may là định lực của nàng tốt thật đấy! Đúng là chơi đùa với nữ nhân nào cũng không có cảm giác thú vị như nàng.

Nhất thời hấn và ta vô cùng bạc bẽo, vô cùng lạnh lẽo xa cách, thậm chí không đợi ta hết ngỡ ngàng, hấn còn tàn nhẫn nói một câu:

- Vừa rồi là ta đùa người thôi, ta vốn chỉ làm việc vì bản thân ta, chỉ có điều ta không ngờ người đã sớm tìm chỗ tốt khác. Dù sao không có người, kế hoạch của ta không phải không thực hiện được...

- Người... – Ta thấy cõi lòng chấn động, không ngờ hấn lại phũ phàng nói ra những câu thế này.

- Không phải sao? Người đã không còn bị độc dược của ta uy hiếp, người muốn thành thân với ai, muốn trao thân cho ai, đối với ta không có can hệ... Nhưng người xem như cũng may mắn đi, Diệp Phương Thành lãnh khốc nhưng vẫn là một chỗ dựa bền vững...

Thần Hi chưa bao giờ đối xử với ta như thế, lời lẽ chưa bao giờ tuyệt tình như vậy. Hấn giống như là chuẩn bị không nhìn mặt ta ngay vậy, sẵn sàng nói những lời khiến ta tổn thương...

Sống mãi ta cay cay, ta thấy rất ảm ức, ý của ta không phải như vậy, ta không phải đã nói đó là sự cố rồi sao. Hấn cay nghiệt giống như đon thuần khinh thường ta, còn chuyện ta với Diệp Phương Thành, không đáng để hấn để tâm...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106

Ta cũng không phải có thái độ bài xích hấn, là ta nói ta không muốn ảo tưởng vào tình cảm, là ta muốn có sự bền vững và chân thành, mà ta chưa nhận ra điều đó từ hấn... Chỉ ít cũng cần thời gian và minh chứng... Còn không ta vẫn sẽ đối xử với hấn như bằng hữu...

Hấn thoáng nhìn ta, tinh tế tự suy diễn rồi tiếp tục tàn ác mở lời.

- Người cho rằng ta để ý thái độ của người sao? Người tin tưởng hay không tin tưởng ta, với ta cũng không quan trọng, đối với ta, người chỉ là một quân cờ. Nếu không phải ở đây người có nhiều người bảo vệ, mà ta thì đang trọng thương, ta sẽ không tiếc trừ bỏ một quân cờ đã không còn dùng được! – Hấn lại thần nhiên cười – Bất quá người cũng là một quân cờ đặc biệt đi...

Rõ rồi, hấn nói, ta chỉ là một quân cờ, còn đặc biệt, đó là có thể đem ra cột nhà, treo chọc... Ngày hôm nay ta xảy ra cơ sự với Diệp Phương Thành, hấn không thể tùy tiện sử dụng được, cho nên...

Một giọt lệ ta cố giữ cũng đã rơi xuống. Tuy ta biết hấn muốn lợi dụng ta, nhưng cũng không nghĩ sự thật nói ra lại bạc bẽo đến vậy... Hấn đúng là chỉ có thiên hạ thôi, vì thiên hạ, hấn nhẫn tâm hơn bất cứ ai, bộ mặt hào hoa lãng tử cũng chỉ là vỏ ngoài thôi, yêu thương chiều chuộng ta, cũng chỉ là vì cao hứng thôi sao...

Mà ta trên đời, ghét nhất bị người ta lừa dối, lợi dụng quá đáng...

- Cơ Nhi, người đừng oán ta, người muốn lấy được thiên hạ, không thể không nhẫn tâm, câu này là ta học được từ kẻ mà suốt bao năm nay đã gọi là cha...

....

....

Ta cũng cười lạnh, cái này người muốn bảo là ta nên thông cảm cho người sao? Ta nên đồng cảm cho hoàn cảnh của người sao? Ta nhiều lòng bao dung đến thế sao?

Ta quệt đi thứ nước mắt vô nghĩa, sự yếu đuối này không phải con người của ta. Oán hận, ân nghĩa đều phải sòng phẳng, ta ghét nhất là bị nam nhân ngược đãi.

Vì vậy ta nhanh chóng nhặt một cái mảnh sứ lên, cầm trong tay, trước ánh mắt thoáng ngạc nhiên của hấn, đâm mạnh vào bả vai của hấn, trút hết mọi nỗi oán hận...

- Người không biết sao? Ta cũng rất nhẫn tâm đấy! – Ta hận ý nói.

Hấn tuy là trọng thương, không biết có đủ sức ngăn cản ta không, nhưng ta thấy ánh mắt hấn không có ý định đó hay nửa điểm nao núng sau chỉ một chút ngạc nhiên, hấn thậm chí còn không kêu lên, chỉ nghiêng chặt răng...

Đây là việc ta muốn làm. Những chuyện ân oán khác như hấn từng một lần cứu ta nửa cái mạng, một lần giao chiến với Diệp Đông Doanh, cho dù cũng vì bản thân hấn, tất cả cộng gộp lại bù trừ đi, ta cũng không cần so đo.

Mặc dù không phải là chỗ hiểm nhưng ta lại đâm khá sâu, máu của hấn lại chảy ra, ướt đầm vai áo, chảy xuống giường, thấm cả vào cái khăn lụa màu tím của mẫu thân hấn bên gối... Mặt hấn tái xám đi...

- Người cứ lấy thiên hạ của người đi, ta sẽ sống để nhìn xem người lấy cái thiên hạ đó ra sao?

Ta cười rồi dùng sức rút mảnh sứ ra, máu tươi bắn lên cả gương mặt ta, nhưng những hạt châu sa lóng lánh.

Một phần vì cầm mảnh sứ quá chặt, bàn tay ta cũng rớm máu... Ta bước ra khỏi phòng, vừa lúc đó có hai tên hắc y nhân trái phải đi qua nhòm vào, không khỏi ngạc nhiên.

- Thiếu phu nhân, là...

- Là hán đắc tội với ta nên mới phải trừng phạt! – Ta lạnh lùng nhìn hai tên hắc y nhân, có chút ý tứ giao phó cho bọn chúng lo liệu.

Ta chạy ra khỏi nhà, bỗng trời kéo đến mây đen. Ta muốn quên đi, gạt bỏ tất cả, ta không cho phép mình nghĩ đến tên đàn ông xảo quyệt nhẫn tâm kia, nhanh chóng xóa hẳn ra khỏi não. Có cái gì tốt chứ, có ngoại hình tốt là muốn gây khổ đau cho nữ nhân sao?

Ta chạy ra sau trạch viện định thu quần áo, chợt cái áo yếm lụa của ta bị gió thổi tung về phía rừng trúc... Ta theo phản xạ ngay ngốc đuổi theo.

Gọi là rừng trúc, nhưng cũng có thể coi là một cái vườn trúc lớn được người xây trạch viện trồng làm cảnh... Trúc mọc xanh tốt, từng cây cao thẳng tắp...

Đến lúc ta tìm được cái áo yếm, trời đã trút mưa. Ta cười tự cho mình là ngốc, vì đuổi theo một cái áo yếm, không những vất vả chạy vào rừng, nhặt được thì đồng quần áo bỏ lại đằng kia cũng đã ướt cả.

Rõ ràng ông trời vô tâm, mưa to như thế, bây giờ ta cũng không kịp chạy về, cả bản thân và công sức giặt giũ cả buổi sáng đều nhuộm nước mưa...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Dưới cơn mưa...

Rõ ràng cả ông trời cũng không còn tốt với ta nữa... Ở cái thế giới chết tiệt này, không ai thực sự tốt với ta...

Không cần, không cần, đợi ta quay về thế giới cũ, ta sẽ đem chuyện du hành vớ vẩn này vứt vào xó trong trí não, chẳng cần nhớ đến...

Ta cũng không bao giờ đọc mấy loại tiểu thuyết mị dân nữa, ta cũng sẽ không nhìn những tên trai đẹp nữa, vì bọn chúng, hẳn chỉ có cái mã đi...

Mưa rất lớn nhưng ta không thèm về, ngồi bệt dưới một khóm trúc, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn. Nước theo thân cây, theo tán lá trút xuống, mái tóc và y phục của ta đã ướt sũng.

Nếu mưa cứ to như vậy, có sấm sét to đánh ta một cái, có phải ta có cơ hội trở về không?

...

...

Ở thế giới này, ta thật cô độc... ta thật cô độc...

Người đàn ông đầu tiên ta gặp gỡ, chỉ coi ta như một quân cờ, một thứ đồ chơi... Chính là tại hắn, vạn sự khởi đầu nan, chưa gì đã chạm mặt tên xấu xa đó, cho nên suốt quãng thời gian về sau, ta thực sự bị ám quẻ mà...

Nước mưa chảy từ trên trán xuống, thấm thấu vào da thịt thật lạnh.

- TA CHÁN GHÉT CẢ THẾ GIỚI NÀY! – Ta nhắm mắt hét lớn.

Cho đến lúc ta mở mắt ra, những giọt nước xung quanh ta bỗng nhỏ xuống thành một vòng tròn, ta kinh ngạc ngược mắt lên...

Một thân bạch y tinh khiết, đột ngột xuất hiện sau bên cạnh ta như một âm hồn...

Có điều, là u lãnh hoàng tử cầm dù và đang che trên đầu ta. Chưa kể đến, đôi mắt bình thường lạnh lùng tàn khốc lại nhìn ta chăm chăm, đôi con ngươi xám tro trầm lặng quan sát...

Cái dù này không lớn, mà phần lớn của nó ở trên đầu ta, cho nên ta thấy phía sau lưng y, dường như đã ướt hết. Thật không bình thường, đem dù che cho một người đã ướt hết còn để bản thân đang khô dính nước mưa... mà rõ ràng hành động này không giống như phong cách của Diệp Phuong Thành...

Chẳng hay trời mưa, đầu y cũng hư rồi...

- Nương tìm người. – Y ba chữ nói.

- Ra là vậy... – Ta khẽ cắn môi, ổn định lại tâm trạng rồi đứng lên – Đẳng nào cũng ướt rồi, không cần dù...

Trong lúc ta vô tình nhìn qua y, ta thấy bóng của mình vẫn ở trong cặp mắt xám tro ấy.

Ta vội vàng muốn chạy về, nào ngờ vì trời mưa, đất bùn trơn khiến ta lao đảo muốn ngã... Ta đã chuẩn bị tinh thần vồ ếch lần nữa rồi, nào ngờ mấy giây sau, chỉ thấy cơ thể mình có chút chơi vơi...

Ta ngỡ ngàng mở ra đôi mắt, u lãnh hoàng tử vẫn một tay cầm ô, một tay vươn ra đỡ ta... Gương mặt của y không mấy đổi thái độ, chỉ có đôi con ngươi kia khẽ lay chuyển.

Y đỡ ta? Chắc chắn là do trời tự dưng bão lớn mới sinh ra kì tích...

- Chân tay không tốt... - Y nói rồi buông ta ra, có lẽ trong mắt y, giờ ta đã trở thành một kẻ vụng về, thường xuyên va vấp. - Nương sẽ lo lắng...

Ra vậy, Diệp Phương Thành trước sau vẫn rất kính trọng đường mẫu, vì đường mẫu mới không chính thức rũ bỏ trách nhiệm, vì đường mẫu mà đi tìm ta, rồi vì sợ Mộc nương lo lắng mới không muốn đề ta ngã...

- Không chỉ chân tay không tốt, ta cái gì cũng không tốt đấy! - Ta vì tâm trạng không tốt, có phần tiêu cực nói - Mộc tiền bối là nương của ngươi, không phải nương của ta, ngươi nói lại với bà không cần quan tâm ta như vậy.

Nói rồi ta buồn bực rời đi, chưa đi được năm bước, đã thấy vai mình bị níu lại. Những hành động liên tiếp bất thường của Diệp Phương Thành giống như tiếng sét giữa trời quang mang mưa bão đến, nhưng lần này lại vì chuyện gì? Vì ta ăn nói có phần thất lễ với Mộc tiền bối sao?

- Đừng mang giấy bẩn vào nhà... - Y tưởng như thân nhiên nói.

Ta nhìn xuống chân mình, hài của ta đã lấm bùn đất, cả ống quần cũng không còn sạch sẽ. Đối lập với ta, Diệp Phương Thành trong trời mưa vẫn một thân y phục trắng tinh tươm, trên hài không hề dính một giọt bùn đất. Đi đứng kiểu gì vậy, cứ cho là lúc này y chọn mô đất mà đứng, nhưng không có một chút vấy bẩn như vậy, chẳng nhẽ bước nào cũng thi triển thân pháp với khinh công...

Có lẽ bản thân y rất ưa sạch sẽ, ta bẩn như vậy, dĩ nhiên không được vào nhà ~.~

- Không cho ta vào, vậy ngươi gọi nương ngươi trực tiếp đến đây đi! - Ta bực mình nói.

- Hoang đường. - Y lãnh khốc nói, mà bản thân ta cũng tự biết làm gì có cái lễ đấy.

Chỉ là ta không ngờ, Diệp Phương Thành trong chớp mắt một lần nữa bê ta lên, lật bỏ đôi hài bẩn, một chốc một nháy lại thi triển thân pháp, vù vù vèo vèo đã mang ta vào nhà...

...

...

Y ôm ta qua hành lang, qua căn phòng nhỏ ấy, ta không tự chủ nhìn qua, ánh mắt thoáng chạm với một đôi mắt yêu điểm nhưng thâm trầm khác. Mà đôi mắt đó, rất nhanh ánh lên tia nhìn chế giễu...

Một bên khoe miệng hân cũng khẽ cong lên, bạc bẽo tàn ác...

Hi Nhi, hà có ngươi phải đối xử với ta như vậy...

...

...

...

[_ Nhiều năm trước, ta từng hỏi mẫu thân của ta rằng, người có hối hận khi đã lấy phụ vương, một người nhân từ đức độ, nhưng không thể giữ được thiên hạ?

Mẫu thân trả lời: chung quy lại, vạn lần vẫn không hối hận...

Người nói rằng, bất cứ nữ nhân nào, cũng cần cảm giác an toàn... Cho dù chỉ là hạnh phúc vài năm ngắn ngủi, người sẽ không bao giờ tiếc nuối...]

HOÀN QUYÊN 1

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Thì ra ta cũng không quá mạnh mẽ

Lúc đó, Diệp Phương Thành chỉ mang ta về phòng, sau đó một lời nói nhắc ta hãy thay y phục ướt rồi xuống bếp phụ Mộc nương...

Ta không phải nương tử của y, mà ta cũng nghĩ sẽ không tiếp tục ở lại. Thương thế của Thần Hi đã khỏi, không còn bất cứ điều gì lo ngại, chẳng có cơ để ta lưu lại...

Hắn hồi phục, còn ta thì cảm thấy tệ hơn, không phải là ta bị thương, chỉ là ta có muôn phần thất vọng... Ta không hi vọng hắn sẽ tốt với ta, nhưng cũng không nghĩ hắn lại trở mặt nhanh như vậy...

Có một số chuyện mà sau khi tạm bình tĩnh lại, ta càng nghĩ, lại càng cảm thấy hụt hẫng, không cam tâm.

Chẳng phải đêm đó hắn cứu ta hoàn toàn là vì hắn, biểu hiện ngọt ngào cũng chỉ là đùa cợt thôi sao? Cái khăn của mẫu thân cũng đem ra đùa cợt thân nhiên sao? Còn có lúc đó, nắm ngón tay hắn đan vào ngón tay ta, hắn còn nói, có muốn về Viên quốc cùng hắn? Con người cận kề sinh tử cũng có thể giả dối sao? Bộ dạng lúc đó của hắn không giống...

Thế tại sao quan hệ đang tốt, hắn lại nói những lời nhấn tâm với ta đến vậy? Mà ta cũng nhất thời nóng ruột, khiến mọi thứ nhanh chóng tệ hơn...

Không đúng, có cái gì không đúng...

Chẳng hay hắn để ý chuyện ta và Diệp Phương Thành kia? Biểu hiện của hắn còn không có vẻ gì là ghen tuông...

Mà nếu hắn không yêu thích ta, vì sao phải để ý?

Ta từng tự nhủ với bản thân, với người như hắn mãi mãi không có tơ tưởng... điều đó lẽ ra luôn phải là nguyên tắc nhắc đi nhắc lại...

...

...

Chết tiệt, đêm đó ta cũng không thể ngủ nổi, lăn qua lăn lại một hồi trên cái giường lớn, cuối cùng mới chỉ chợp mắt được một lát, đến gần sáng đã tỉnh lại. Chẳng ngủ được tiếp, ta đành nghĩ ra chuyện đi làm thức ăn sáng.

Lúc này sáng tinh mơ, cả nhà ắt còn say giấc, hai tên hắc y nhân nằm co quắp dưới hành lang vẫn đồng thanh ngáy khò khò. Chân ta nhanh chóng tự men theo hành lang, đi xuống phòng bếp, buồn bực nấu nấu nướng nướng.

Bình thường ta chỉ làm năm phần, nhưng hôm nay lại làm sáu phần a, ta cũng không biết nữa...

Ta nghĩ đến tên Thần Hi đó tỉnh lại cũng có thể ăn, mặc dù ta oán hắn, nhưng lại không bản tính đến mức không thèm cho hắn ăn sao? Không, không...

Mà thôi, làm đến mười phần đi, để phòng có kẻ tham ăn giành ăn với người khác...

...

...

Lúc đó, nghĩ qua nghĩ lại một hồi, nghĩ thế nào ta lại nảy sinh ý tưởng đem cái bánh ngọt này bỏ vào phòng cho hắn ~

Nếu như ta có thể xác nhận được điều gì đó mâu thuẫn ở hắn, ta sẽ bớt không cam tâm hơn chẳng...

Có thể là do ta mất ngủ nên đầu óc không tỉnh táo, lý trí không được nhiều lắm, vì vậy ta không nghĩ nhiều nữa mà nhẹ nhàng trở vào nhà, đến trước căn phòng nhỏ đó, khẽ đẩy cửa bước vào.

Có lẽ hắn đã thừa biết ta bước vào, nhưng đến khi ta bước đến gần bên đầu giường, hắn mới chậm rãi mở ra đôi mắt...

Ta có phản ngộ ngàng, là một đôi con ngươi màu tím!

Màu tím man mác, nửa yêu mị, nửa bi thương này, dường như trong tiềm thức ta đã gặp ở đâu đó. Trong căn phòng lờ mờ sáng, yêu thần vốn đã mỹ mạo, giờ tự dưng xuất hiện đôi con ngươi màu tím lại càng trở nên đẹp để kì bí hơn...

Có điều, không phải lúc trước mắt hắn màu đen tuyền sao, giờ sao lại chuyển sang màu tím? Không đợi ta có phản ứng tiếp theo, khóe môi hắn đã khẽ cười, đẹp để nhưng ta không cảm thấy ám áp thân tình, mà đơn thuần cảm thấy vừa tàn nhẫn, vừa hờ hững:

- Ngạc nhiên sao? Hoàng tộc Viên quốc đều có màu mắt như vậy... – Hắn bình thản nói.

- Không tệ, rất đẹp... – Ta tỏ ra bình thản nói.

Thấy ta cầm trên tay đĩa bánh ngọt, vẫn như cũ đứng tại chỗ, hần đơn giản nói một câu “Đa tạ!”

Ta lẽ ra không còn việc gì phải đi ra mới đúng, đằng này ta lại thấy phiền lòng... Mím môi một cái, kết thúc đấu tranh của thiên thần và ác quỷ trong tư tưởng, cả hai kẻ đó đều bị một “tôi” khác của ta đánh bại... Ta có chút liều lĩnh mơ hồ nói:

- Ta cảm thấy, có cái gì đó không đúng...

- Cái gì không đúng? – Hần nhìn thẳng ta, nhẹ nhàng ngồi dậy, xem ra hần đã hồi phục rất tốt.

Ta trước đây vốn tự cho rằng yêu chiều của hần với mình giống như một trò chơi mà ta có lúc cũng không ngại đùa cợt cùng... nhưng bây giờ ta lại nghĩ gì, hi vọng cái gì chứ... Ta còn không biết mình đang trở thành một con ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109

- Là ta không cam tâm, bị người đùa giỡn như vậy, ta vẫn không cam tâm... – Ta có phần lộn xộn nói – Nhưng mà... chính vì người như vậy, ta mới không biết, cái nào mới là thật, cái nào mới là giả...

Ta nhớ đến đêm đó lúc hần nắm tay ta đầy chân tình, lúc hần cận kề cái chết muốn lưu lại di ngôn... Và ta lại nhớ đến lúc hần tỏ ra phũ phàng chán ghét. Bản thân hần đầy mâu thuẫn, càng khiến cho ta hoang mang theo...

Thần Hi quan sát ta một lát, sau đó vẫn giữ trên môi nụ cười phong lưu tài tử mà vô cùng xa cách:

- Người đang hi vọng gì sao? Tại sao bây giờ lại hành xử như một nữ nhân ngọc ngà muốn chạy đến van xin tình yêu và sự quan tâm?

- KHÔNG... CÓ! – Ta lập tức phủ nhận, nhưng lại cảm thấy có cái gì đó gần như mũi tên xuyên vào ngực.

Hần nhìn ta khinh bạc, tự tin như một kẻ dạn dày tình trường đã sớm nhìn ra. Ta lẽ ra nên nói: “đừng nghĩ mình cao giá” hoặc “nằm mơ, không đời nào có chuyện đó, bà cô chỉ muốn làm rõ chút trắng đen”... Thế nhưng ta lại chôn chân ở đó một lúc.

[Trên đời có mấy kẻ khùng nào đã nói, nữ nhân khi bắt đầu thực sự để mắt đến ai, lập tức trở nên ngây ngốc...]

- Yến Minh Cơ, người xem ra đã thích ta phải không? – Hần không chút ngại mà nói.

Ta giống như bị bỏ bom, hoặc như một con tôm bị luộc chín, mà người luộc, đối phương lại chính là hần. Cái gì mà thích, không đời nào...

Chính là ta ngay lúc này còn chưa nhận ra, từ bao giờ đã để kẻ xấu như hần chiếm một phần lớn trong tâm trí, so với bất kì ai ở cái thế giới này cũng hơn, và so đi tính lại hần vẫn có vẻ như được liên tưởng đến nhiều nhất...

Ta còn chưa nói gì, hần đã mở lời trước, không còn yêu chiều nhu tình, cực kì ác tâm, khiến nếu là con gái bình thường ắt phải đau lòng xen phần uất:

- Yến Minh Cơ... – Hần không còn gọi ta hai chữ “Cơ Nhì” – Chắc người cũng không ngờ đến mức không hiểu, đơn thuần với nam nhân, một người phụ nữ không còn tiết hạnh đã rất mất giá, khiến nam nhân không còn hứng thú, chưa kể đến còn là một quân cờ không thể sử dụng.

Nhẫn tâm...

So với nhị hoàng tử, những lời hần nói ra không phần nộ, không to tiếng, không day nghiêng nhưng lại nhẫn tâm hơn bất cứ lời nào...

Là lỗi của ta sao Thần Hi? Là ta không những không sử dụng được, là người biết chuyện rồi, thấy ta cũng không còn hứng thú liên như vậy sao...

Trước đây khi người nói nữ nhân với người không phải trọng yếu, ta cũng biết đó là cái nhẫn tâm của người, nhưng không trực tiếp trải nghiệm, không thể hiểu rõ...

Hơn nữa, lúc đó lý trí của ta vững hơn bây giờ, định lực của ta còn sử dụng được... Tại sao bây giờ ta lại nhanh chóng thảm hại như vậy, như không kịp phanh lao xuống dốc...

- Đàn bà yếu đuối là vậy, xem xem, mắt đã tự đỏ rồi! – Hần nói giống như đã rất quen thuộc – Thi ra cuối cùng người cũng không đủ đặc biệt, không đủ mạnh mẽ như ta tưởng, càng khiến ta thất vọng...

Ta chạm lên khóe mắt, chết tiệt, tại sao lại ướt... Tại sao vai ta lại khẽ run...

Ta thật thất thế mà, trước giờ ta chưa bao giờ thua hán như vậy...

[Trong trò chơi tình cảm, người sâu nặng hơn có phải càng dễ thua cuộc?]

Không hiểu là tốt hay xấu, vừa vặn có một kẻ đi qua đó như bóng ma u hồn, nhìn vào trong đó. Ta bất giác quẹt quẹt mắt, trở nên bình thường, giống như quang minh chính đại, chỉ là mang thức ăn vào thôi.

Bình thường y phải phất áo ra đi, lãnh đạm không quan tâm, cũng không nói gì... Nhưng không ngờ y lại hào phóng hiem thấy, hai chữ cất lên gọi:

- Tiểu Ly...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Y nói gà, ta vẫn nói vịt:

Bất giác ta quay ra nhìn, trong lòng có chút kinh ngạc. Miệng u lãnh hoàng tử có thể thốt lên hai chữ này sao? Vốn chỉ có vợ chồng Âu Dương lão nhân là gọi ta như vậy, bởi họ vẫn chưa biết ta có một thân phận khác là Yến Minh Cơ, dù “Tiểu Ly” mới đúng với tên thật của ta...

Mà lúc này y vẫn tỉnh mạch đứng đó, ánh mắt lạnh lùng như băng giá khắc nghiệt đảo qua Thần Hi, một chút biểu tình ngạc nhiên bất thường cũng như không có, mặc dù bây giờ y đã nhìn ra Thần Hi kia với đôi mắt màu tím dị thường...

Mà Thần Hi kia, cũng hoàn toàn tự tin bình thản, không có hoang mang khi để người ta nhìn thấy điều dị thường, thậm chí có liên quan đến bí mật sinh tử của bản thân. Trong khoảnh khắc hai ánh nhìn từ cặp mắt tím yêu diễm và cặp mắt xám tro hờ hững kia giao nhau, ta cảm thấy không khí có sự phi thường biến đổi nhưng lại vô cùng khó diễn giải, có lẽ bản thân ta không đủ thâm thúy để hiểu được chuyện này, mà bản thân ta hiện giờ tâm trạng cũng đã rất tồi tệ và rối loạn. Nhanh sau đó Thần Hi lại nở nụ cười kinh bạc:

- Ra đó mới là tên thật sao?

Giọng điệu thật khiến cho người khác cảm thấy chua chát mà. Ta nhớ trước đây mình không đủ tin tưởng với hán, cũng vì giận dữ mà không nói cho hán biết tên thật...

Diệp Phương Thành chuyển dời ánh mắt sang phía ta, một câu ba chữ như phản phó:

- Đi ra ngoài!

Ta lúc này không hề để ý được hết rằng có một chút phiền não bức bối thoáng trong âm điệu bình thường lãnh đạm của y, mà cũng tại một câu y nói luôn quá ngắn, không kịp để người khác cảm nhận...

Y nhanh gọn xoay người đi trước, ta đơn thuần nghĩ, có thể là Mộc nương cho gọi ta, chứ bình thường y đi ngang qua chắc chắn sẽ không có hứng thú ngó vào, càng không lên tiếng gọi...

Ta có phần thất vọng trước Thần Hi, chút nữa đến chút thể diện sót lại cũng không còn, đây coi như một cơ hội cứu cánh. Ta cố khôi phục tâm trạng và bộ dạng bình thường, nhấc chân rời đi, mặc dù rất muốn nhìn hán một lần nữa nhưng không đủ dũng cảm, sợ ánh mắt của hán làm mình bị tổn thương...

Kể cả dù bản thân ta chưa ý thức được hết, nhưng những hành động khó hiểu của ta gần đây, mình chứng cho một điều ta đang quan tâm đến hán... Nhất là sau cái đêm hán xông vào phòng Diệp Đông Doanh cứu ta, rồi khi dần dần biết được thân thế và hoàn cảnh của hán, tâm can ta bắt đầu biến đổi từng chút, lẽ ra cũng muốn thông cảm cho hán một ít rồi... Nhưng đổi lại, sự phũ phàng đột ngột của hán, lại khiến ta hự hững vô cùng...

...

...

Lạ kì là khi ra khỏi phòng, hướng đến hành lang kia nhìn vào vẫn thấy phòng hai vợ chồng Mộc tiên búi khép cửa, họ chưa hề dậy sao? Vậy không phải là Mộc tiên búi gọi ta? Vậy tại sao Diệp Phương Thành lại có hứng thú bước vào, mà y không hán giống như là vào thăm huynh đệ, ta nghĩ mãi không thể giải thích nổi nên tạm cho qua...

Ta quay ra, nhìn thấy ở lối rẽ hành lang, cái bóng trắng ấy vẫn đứng, như cố tình chờ đợi... Ta muốn đi ra nhà ngoài, nhưng thân ảnh cao lớn đó đang đứng chắn giữa hành lang, ta ngược lên nhìn y, bình thường nói:

- Ngủ hoàng tử, cảm phiền nhường đường...

Diệp Phương Thành đáng người cũng rất tốt, cao lớn nhưng không phải dạng vai u thịt bắp thô thiển, trông qua có phần thanh thoát, ở hiện đại có thể trở

thành minh tinh điện ảnh nếu tính cách không quá lạnh lẽo kì quái như vậy. Đôi mắt cách đỉnh đầu của ta mấy chục cm cao cao nhìn xuống, cứ như vậy đến chục giây, thân ảnh cũng không có vẻ gì là dỗi đi. Chẳng hay không cần muốn nghe lời của ta vào tai?

Đến lúc ta đành định nghiêng người lách qua, y mới mở miệng:

- Đứng lại đó.

Ta ngò hoặc quay đầu nhìn, tò mò hỏi:

- Có chuyện gì sao? – Ta tự giải thích nói tiếp – Ngươi của người trước đó nhắn gì với ta chẳng?

- Không phải chuyện của ngươi. – Y rõ ràng đáp.

- Vậy là chuyện gì?

- Ngươi nên biết thân biết phận. – Y nói.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111

Nếu không phải ta có chút hoang tưởng, thì âm điệu bình thường lạnh lùng vô thái độ của y ẩn chứa một phần khó chịu bức bối, chỉ là câu nói của y luôn quá ngắn, khiến ta sau cùng cũng không thể định hình.

Cái gì mà biết thân biết phận? Y phải chăng ám chỉ ta không nên vọng tưởng mà tiếp tục mặt dày ở đây ăn dầm nằm dề, y có thể chiếu cố một lúc là vì cứu mạng cho Thần Hi, chứ bản thân y không thích phải chịu trách nhiệm, ta nên chủ động rời đi sao?

Mặc dù y rất nghe lời dường phụ dường mẫu, không trực tiếp đuổi ta đi, nhưng vẫn là không thích dây dưa đi...

– Ta hiểu rồi! – Ta có chút không vui nói, không phải là ta không muốn rời đi, mà là đang nghĩ đến chuyện trước sau vẫn không ai thực sự muốn tốt với mình, ngay cả Thần Hi, rồi là y.

- Điều đó với ngươi khó vậy sao? – Diệp Phương Thành nhìn biểu đạt của ta mà hỏi.

- Không phải, sẽ như ngươi muốn. – Ta nén tâm trạng đang không tốt trở lại mà nói, dù sao ta cũng sẽ đường hoàng rời đi.

Ta cúi mặt nên không nhận ra, gương mặt với các cơ vồn không thể co giãn của y phảng phất một sự thư thái... mà có lẽ chính y cũng không thể biết.

Diệp Phương Thành vẫn chưa có ý nhường đường cho ta, một câu năm chữ bất ngờ hỏi thêm:

- Vậy với hần thì sao?

Có một phần ý tứ của câu nói này là ta đoán được, ta đoán “hần” mà Diệp Phương Thành ám chỉ chính là Thần Hi. Còn lại là sao, ta không dễ dàng đoán, ta cho rằng y muốn nhắc đến có phải ta cũng đã tiết lộ chuyện đáng xấu hổ giữa ta và y cho Thần Hi biết hay không? Mà chuyện đó ắt sẽ ảnh hưởng rất lớn đến an nguy cũng như sự nghiệp của y... Dù sao Thần Hi đã biết, ta không thể kịp làm gì nữa, nhưng chuyện này về sau ta cũng nhất định giữ kín, coi như nó không hề có.

Thêm vào đó ta đã hiểu, bình thường Diệp Phương Thành không muốn nhìn tới ta sao lại tìm ta nói chuyện, còn nói đến mấy câu, thì ra là vì chuyện có liên hệ đến bản thân y rất lớn như vậy. Ta tổng kết lại: Y muốn ta tự rời đi, đồng thời vĩnh viễn giữ bí mật chuyện xảy ra giữa ta và y.

- Xin lỗi, chuyện đó sẽ không lặp lại nữa... – Ta chân thật nói – Từ nay về sau, bất kể là ai cũng sẽ không...

Ý của ta là, chuyện bại lộ trước Thần Hi sẽ không bao giờ xảy ra nữa, sẽ không có thêm một người nào biết...

Nói xong ta vẫn không nhìn thẳng y một cái, tính xoay người rời đi, trở về phòng thu dọn hành lý là vừa. Ngày mai nhất định ta sẽ rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Diệp phương thành

Sẽ có khoảng mấy cái ngoại truyện, ta sẽ lần lượt tung ra... Tuy là ngoại truyện, nhưng sẽ giải thích chi tiết nội dung truyện, cho nên cũng ko thể bỏ qua.

Ta là Diệp Phương Thành, cho đến năm mười hai tuổi, ta chưa từng biết mình mang quốc họ, cũng không hề biết mình là hoàng tử, cốt nhục của đương kim hoàng đế...

Trước đó đã rất lâu, trong thế giới của ta, có lẽ chỉ tồn tại một hình bóng duy nhất, đó chính là mẫu thân. Tên của người là Hoàng Nhượng Lan, cốt cách khí chất cũng như cái tên, vừa đài các lại vừa hiền thực thủy mị. Ngoại công của ta – người mà ta không có cơ hội nhìn thấy từng làm quan đến nhị phẩm, mấy chục năm làm thái thú ở Tây Kinh, thanh bạch liêm chính, sau này được phong thượng thư bộ hộ, gia thất chuyển đến kinh thành. Lúc đó ngoại công sức khỏe đã rất kém nhưng vẫn cố hiến sức vì triều đình, vì nhân dân.

Mẫu thân của ta vốn rất ít ra khỏi phòng, nhưng vì ngoại công của ta mà tự rời phủ lấy thuốc, sắc thuốc, chăm sóc người, không để người khác làm. Có lẽ vì thế từ rất sớm, ngoại công phải một thân nuôi dưỡng mẫu thân, cha con dựa dẫm lẫn nhau, cho nên tình phụ tử càng sâu sắc...

Ngoại công cũng không phải là kẻ thích xu nịnh, không giống các triều thần thích dâng nữ tử lên cho thánh thượng, hi vọng nữ tử của mình hóa phượng hoàng. Ngay cả những đợt tuyển tú nữ, người đều nói rằng mẫu thân ta thân thể yếu bệnh không thể tham gia, hơn nữa thấy gia cảnh của người, không ai nỡ bắt ép đem nữ nhi duy nhất của người tiến cung, mà thánh thượng lại càng chẳng bao giờ để ý đến chuyện thượng thư bộ công có một người nữ tử, bởi hoàng đế thì cũng đã có quá nhiều phi tử không đếm xuể rồi.

Vậy mà một ngày, mẫu thân bị triệu vào cung. Trước đó chỉ một hôm, người ra ngoài đã chạm mặt với một nam nhân, chính là hoàng đế hóa thân vi hành.

Mẫu thân là khuê nữ trong sáng, lúc đó còn tin vào duyên số, lòng đã thầm ngưỡng mộ hoàng đế, sau khi tiến cung cũng được ân sủng đặc biệt. Khi ngoại công mất đi, người chỉ còn trượng phu của mình – thánh thượng làm chỗ dựa. Tưởng chừng đó là hạnh phúc, nào ngờ cũng có lúc người phát hiện ra, trong lòng hoàng đế bản chất không thực sự yêu mình, tất cả nhu tình, quan tâm, ân sủng... đều bởi vì hoàng đế xem người là thế thân của một nữ nhân khác, người mà hoàng đế yêu thương điên cuồng nhưng không có được...

Lý do tại sao người được sủng nhiều hơn, lý do làm sao mới chỉ gặp một lần, hoàng đế đã nhất định triệu người vào cung... Đó là người có nhiều điểm giống với người phụ nữ ấy, nhất là vóc dáng, nếu chỉ nhìn từ đằng sau, mẫu thân giống hệt người đó, chưa kể gương mặt cũng có bảy tám phần tương đồng...

Mẫu thân bề ngoài nhu mì nhưng yêu thương sâu sắc rạch ròi, nhất định không chấp nhận sự thật đó, thậm chí khi đã mang thai ta hai tháng, vẫn quyết định bỏ trốn, vĩnh viễn rời khỏi người nam nhân đó. Người đi lên phía bắc xa xôi, thay tên đổi họ, ẩn cư ở một cái làng nọ, đó cũng là nơi ta sinh ra...

...

...

Bản thân ta sinh ra không phải tự dung trầm lắng lãnh đạm, nhưng đó buộc trở thành một thói quen...

Khi ta còn là một đứa nhỏ, thân thể ta rất yếu ớt, thường hay mắc bệnh vặt, khiến mẫu thân của ta càng vất vả tiêu tụy hơn. Những ngày mùa đông, tuyết rơi ngập đầy, ta thích nằm trong phòng nhìn ra bên cửa sổ, nơi đó có mẫu thân đang vừa ngắm tuyết, vừa khâu khâu vá vá, đó cũng chính là công việc duy nhất để mẫu tử ta sinh tồn...

Những khi khỏe lại, đứa nhỏ ta đòi mẫu thân dạy cho thêu thùa may vá, ta muốn giúp đỡ mẫu thân, ta không muốn đầu ngón tay của người chai sạn, đầy những vết thương... Mẫu thân ta bảo: "Người là nam nhi, không cần làm những việc này, sau này cưới một nương tử về là được"

Ta thầm nghĩ trong lòng, ai đã lấy mẫu thân rồi để người khổ cực như vậy... Ta chính là một đứa con hoang sao...

Nhưng ta vẫn lên học mẫu thân cách khâu vá, thêu giày. Khi gió tuyết ngừng rơi, mẫu thân đi chợ, ta ngồi ngoài hành lang tập tành khâu giày giống như người, ngày qua ngày, ta biết cách khâu giày, mà cũng khâu ngày một nhanh, lên khâu rồi lại bỏ vào giỏ cho mẫu thân...

Cũng chính vì chuyện đó mà ta lại chịu thêm sự khinh ghét, trêu chọc từ lũ trẻ trong làng. Chúng to xác hơn ta, khỏe mạnh hơn ta, có đủ phụ mẫu... Chúng trước nay thường bắt nạt ta, miệt thị ta là đứa con hoang, thậm chí không ít lần ta bị bọn chúng đánh...

Thấy ta khâu giày, chúng cười nhạo ta là đồ con gái, nửa nam nửa nữ, nghiệt chủng...

Ta có thể chịu đựng tất cả, ta sẽ không để mẫu thân biết, sẽ không để người phiền lòng... Thân thể yếu đuối không đánh lại chúng, ta dùng cách nhẫn, biến mình trở nên lãnh khốc vô cảm, trước mọi sự trêu chọc đánh đập, luôn chai lì ra, không có phản ứng, bọn chúng chẳng bao lâu không còn kiên nhẫn chơi đùa với một hình nộm, một âm hồn, tự xa lánh ta, trêu chọc cũng dần bớt đi...

Cứ như vậy, để bảo vệ bản thân mình, ta biến bản thân mình thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 113

Một ngày nọ, ta gặp một vị tỷ tỷ hơn ta mấy tuổi tên Phi Hương, nàng sống ở làng bên cạnh, khác với những kẻ khác, nàng xem ra không kì thị, cũng không muốn gây chuyện với ta. Bản thân ta không làm điều gì tốt cho nàng, nhưng nàng thường xuyên đến thăm hai mẹ con ta, lần nào cũng mang quà, bánh trái, lấy lòng mẫu thân... Ta đi đâu, nàng cũng bám như hình với bóng, còn nói sẽ phụ trách ta...

Ta lại bị bọn trẻ trêu, gán ghép với nàng. Ta dĩ nhiên lạnh lùng thờ ơ như cũ, nhưng nàng lại thừa nhận, sau đó tìm cách dạy dỗ cho những kẻ từng trêu chọc ta kia một bài học...

Mẫu thân ta ngày một thích nàng, một ngày nói ta đem ngọc bội trao cho nàng... Ta nghĩ nghĩ ngại ngại, không rành rọt lắm những trước sự mong mỏi và tâm ý của mẫu thân, ta không muốn làm trái ý người, lời nói của người luôn là quan trọng nhất... Vì thế một hôm ta sang làng bên tìm nàng, thấy nàng có điểm kì quái... Ta trao ngọc bội, nàng đã khước từ, sau đó biến mất một cách khó hiểu...

Năm đó, ta mới tám tuổi...

Cũng trong năm đó, mẫu thân đột ngột qua đời... Ta lại trở nên cô độc hơn, một đứa trẻ trở nên lạnh lùng tiêu cực hơn, cho đến khi ta tình cờ gặp được một cặp phu thê kì quái... Hai người đó trở thành đường phụ dưỡng mẫu, cũng là sư phụ sư mẫu của ta...

...

...

Mười hai tuổi trở về hoàng cung chỉ để xem mặt kẻ mình gọi là “phụ hoàng”, nam nhân của mẫu thân... Ta vẫn luôn đem theo gương mặt lãnh khốc, mà trước mặt ông ta, cõi lòng ta vẫn lạnh lẽo như vậy. Trước đám huynh đệ với dã tâm riêng, trong lòng ta cũng không cảm thấy ấm áp. Hoàng cung này vốn là một nơi vô cùng khắc nghiệt, khiến ta càng phải bó buộc bản thân mình hơn trước.

Trong đó có một đứa trẻ còn nhỏ hơn ta – Diệp Thần Hi thu hút sự chú ý của ta nhất, ta cảm thấy đứa bé này rất lạ... Nó cũng luôn chỉ có một mình, thui thui như ta ngày xưa, nhưng có lẽ ta có phần may mắn hơn, được đường phụ dưỡng mẫu thật tâm yêu quý, còn có một cái gia đình khác.

Mẫu thân nó cũng mất sớm, một mình chống chọi giữa chốn hoàng cung đầy rẫy thị phi, so với những gì ta bị lũ trẻ trêu chọc chà đạp thì những gì nó phải gánh chịu còn nhiều hơn. Đó là những lời rèm pha từ trăm ngàn cái miệng, nói nó không phải là hoàng tử, ngay cả hoàng đế kia cũng không yêu thích nó, coi nó như phế vật. Nếu như ta từng chọn cách trở nên lãnh đạm vô tình trước mọi sự nhạo báng thì nó lại chọn cách thân thiện đẹp đẽ mà cười, đôi mắt đen tuyền luôn lúng liếng, phía sâu trong lại vô cùng khó lường. Một đứa trẻ mà có thể đa đoan như thế...

Ta thăm quan sát nó, vừa cảm thông, vừa khâm phục, lại vừa phải dè chừng... Đứa trẻ đó lớn lên sẽ trở thành một người dã tâm nguy hiểm chẳng?

...

...

Nhiều năm trôi qua, đến lúc này ta hiểu được, ta và Thần Hi không chỉ có duyên hội ngộ làm “huynh đệ”, mà còn có duyên phận dây dưa với một nữ nhân, mà trái tim của nàng, có phải đã dần nghiêng về phía hắn?

Nữ nhân đó, mang thân phận công chúa Tùy quốc cầu thân với hoàng đế, trở thành kẻ mồi của ta. Ta mới chỉ nhìn qua Yến Minh Cơ một lần trong đại lễ đón nàng nhập cung, vốn là không có suy tưởng gì đặc biệt về bản thân nàng.

Kể cả vì sao nàng phải kết hôn với một người đáng tuổi cha ông, kể cả sau cuộc hôn nhân này có âm mưu kinh thiên động địa gì, đối với ta, mọi chuyện vẫn sẽ như cũ, dùng cái tĩnh tại cô lãnh, suy nghĩ cẩn thận mà đối phó. Đối với cái vòng xoáy quyền lực này, cũng làm cho cõi lòng ta thấy lạnh lẽo như vậy...

Ta vốn chỉ muốn xem xem, rốt cuộc thiên hạ sẽ trở nên như thế nào, rốt cuộc sẽ rơi vào tay ai, kẻ nào mới đáng là chân mệnh thiên tử? Dĩ nhiên ta không muốn thiên hạ đại loạn, bách tính lầm than, những năm tháng sống bên ngoài đã dạy ta biết trân trọng con người, đạo nghĩa, luân lý... Nếu như một ngày nào đó, có thể là do vận mệnh quyết định, là thời thế ép buộc xô đẩy, đối với bản thân, ta cũng sẽ tùy theo thời cơ mà quyết định, tranh đoạt hay là buông tay, đối với cõi lòng lạnh lẽo của ta, vốn không có quá nhiều ràng buộc... Ta không khao khát thiên hạ của người đàn ông ta gọi là phụ hoàng đó, nhưng không có nghĩa ta có thể bàng quan tất cả. Nếu ta muốn có một cuộc sống an bình, nếu để những người ta trân trọng được an ổn sông, để những người dân bình dị nhất cũng có thể sống, ta cũng không thể làm một cái bù nhìn... Trong số những huynh đệ của ta, có không chỉ một kẻ đã tâm đến nhẩn tâm...

Lại nói đến Yến Minh Cơ này, lần đầu nhìn thấy, ấn tượng của ta về bản thân nàng không sâu. Cứ cho là một mỹ nhân điểm lệ, trẻ trung yếu điệu đi, mà bản thân ta với nữ giới, đến lúc đó chưa hề sinh ra hứng thú đặc biệt với một ai. Ta không cần hàng đàn phi tử thị thiếp, nếu nhìn vào hình tượng hoàng đế – phụ hoàng của ta, phi tử vô số nhưng thực ra lại phụ tình tất cả đám nữ nhân đó, không đem lại cho các nàng hạnh phúc thực sự, thậm chí còn có những nữ nhân bất hạnh như mẫu thân ta...

Cho nên ta lúc đó cũng không bao giờ cho rằng, nữ nhân hình dáng mềm mại yếu điệu kia, lại trở thành người có duyên nợ với mình...

Mà kể từ lần thứ hai nhìn thấy, trong lễ vấn an sau đêm đại hôn, ta có phần cảm thấy nữ nhân này có sự thay đổi rất lớn, khí chất hoàn toàn khác. Đôi mắt lạnh lợi linh hoạt nổi bật hơn, lại có phần tinh quái ngộ nghĩnh... Ta muốn nghi ngờ người con gái này, phải chăng với công chúa Yến Minh Cơ nhìn thấy trước kia không phải một người?

Mà chính người con gái có ánh mắt linh hoạt tinh nghịch này, lại dần dần tác động đến ta. Chính là bắt đầu từ lễ vấn an đó, chính là nàng.

Một nữ nhân, thân là công chúa đài các, một thực nữ được dạy dỗ lại nhìn chằm chằm vào đám hoàng nam của hoàng đế – trượng phu của mình, ánh mắt thậm chí có thể nói là soi mói, còn có một phần phi lễ, nàng làm ta liên tưởng đến một kẻ dúi mắt vào đồ ăn ngon mà không ăn ngay được, trong ánh mắt của nàng thấp thoáng thêm khát cùng nuôi tiếc...

Mà nàng, lại nhìn ta có phần lâu hơn, ánh mắt cực kì khiếm nhã, suy suy xét xét đủ điều.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Nữ nhân đó, vẫn luôn dùng ánh mắt tinh quái, mỗi cử chỉ hành động đều kì lạ... Ngay cả lúc nàng bày tỏ quan điểm trước mặt hoàng đế, cái gì mà để nhân dân làm chủ, vô tình đã khơi dậy chú ý từ ta. Cho dù không thể thực hiện được, đó vẫn là một ý tưởng táo bạo, lại xuất phát từ mục đích lớn lao, lấy dân làm gốc, hợp với suy nghĩ của ta...

Nhưng, nàng còn là một nữ nhân quái gở. Không biết vì mục đích gì, nàng muốn tiếp cận ta, muốn ta dẫn đi thăm thú. Ta duy trì thái độ lãnh đạm như bình thường của mình, nhưng nữ nhân này không hề bình thường. Lại có nữ tử nhìn thẳng vào mặt nam nhân, cười cười nói nói âm ỉ, liếc ngang ngó dọc, âm ỉ vô cùng, mà ta lại ghét nhất là ồn ào. Ta biết nàng muốn khiêu chiến sự lạnh lùng vô tâm và sức chịu đựng của ta, ta không để nàng toại nguyện...

Nàng sau đó còn bám theo ta, ta biết nhưng vẫn thử một chút, khi nhuyển kiếm của ta đặt trên cổ nàng, phản ứng ngây ngốc chậm chạp xen ghê sợ của nàng cộng với những gì ta quan sát thêm cho thấy, nàng ta không hề có võ công, như vậy, nàng cũng không thể là gián điệp.

Nữ nhân này hoặc là không có liêm sỉ, hoặc là không bình thường mới dám trước mặt ta nói ba chữ: "Ta thích huynh". Ta biết nàng muốn chọc ta, nhưng đây là câu chữ mà một quý phi nương nung có thể nói với hài tử của hoàng đế sao?

Có một điều mà ta lúc đó cũng không rõ, đó là bình thường ta sẽ phất ống tay áo bỏ đi coi như không cần nghe, hoặc giống như một vài nữ nhân khác từng muốn đeo bám ta, dù họ có mục đích khác hay không, ta vẫn mắng họ hai chữ "Hoang đường". Nhưng lúc đó ta lại nói hai chữ "Cứ việc!"...

Sau này ta nghĩ lại mới thấy không đúng, nếu lúc đó gương mặt ta không quá băng lãnh, thì hai chữ "cứ việc" này có nghĩa: bảo nàng ta cứ thích ta đi ~

Lần tới, nàng ngã trước mặt ta, thoát đầu ta nghĩ là do nàng cố tình, nhưng nhìn phía sau bóng dáng khắp khiễng khở sở của nàng, có phải là nàng ta đau thật? Sau đó ta thấy, đến một người đàn ông có thân pháp như Tả còn biết đau, có lẽ nàng đã ngã thật ~ Mà sau này còn có thêm vài lần nàng vụng về ngã trước mặt ta, nữ nhân này thực sự chân tay không tốt...

Chỉ là ta vẫn chọn cách bàng quan lạnh lùng với nữ nhân này, buổi đi săn hôm đó, ánh mắt tên nô bộc của Thần Hi khiến ta liên tưởng đến nàng, dù hóa trang rất khéo đi, nhưng trực giác ta vẫn tự dưng mách bảo...

Ta khẽ liếc chân của tên nô bộc đó, chỉ nhìn qua cũng biết là chân của nữ nhân, cỡ giày nhỏ như vậy, về chuyện đó thì ta không thể sai lầm và đặc biệt có chú ý. Cũng bởi trước đây ta từng phụ giúp mẫu thân khâu giày, với chuyện này có nhạy cảm hơn, cỡ chân của nữ và nam khác xa nhau. Chưa kể đến lúc nàng ngã trước mặt ta hôm đó, nàng lê lại phía ta nhặt chiếc hài... Có lẽ chân của nàng chỉ đặt gọn trong lòng bàn tay ta...

Không phải ta lạnh lùng không biểu đạt thái độ là ta hoàn toàn thờ ơ, ta với mọi việc, vẫn thường tự quan sát...

Như vậy khiến ta ngờ hoặc, nàng vốn có liên hệ với Thần Hi. Việc bí mật bám theo nhị hoàng huynh càng khiến ta khẳng định được điều này. Xem ra họ đều đã có dự tính, đua tranh khốc liệt, âm mưu tính vi thâm độc, một ngày ta cũng sẽ trở thành mục tiêu của họ chẳng, có lẽ trong cuộc tranh đoạt này, tồn tại một mối nguy cơ hay một kẻ cản đường đều không có lợi. Mà như ta biết, Đông quốc hoàng triều cũng rất ưu tiên xuất thân, trong các hoàng tử có thực lực, thân thể của ta là tốt nhất. Ngoại công đến lúc qua đời là nhất phẩm triều quan, phụ quốc công thần, mẫu thân cũng từng làm quý phi... Kể đến là tử hoàng tử, mẫu phi xuất thân trong gia đình quý tộc lớn phía nam, nhiều đời làm thái thú, khâm sai... Còn nhị hoàng huynh, mẫu thân chỉ là một cung nữ, về việc này cũng khiến hấn có chút mặc cảm ô nhục, thường tìm cách thể hiện bản thân, tệ hơn nữa là Thần Hi, mẫu thân là vong quốc hoàng hậu, là chiến lợi phẩm của hoàng đế đoạt về, là nô lệ... chưa kể đến còn không ít người nghi hoặc dòng máu trong người hấn... Ta luôn phải chuẩn bị tinh thần đứng giữa vòng xoáy này...

...

...

Ta cứu nàng một lần khỏi bao vây của Diệp Đông Doanh, đổi lại ta bị tổn thương. Nữ nhân kì quặc đó thậm chí còn không biết đến đạo lý, lấy ân báo oán, nhân lúc ta tập trung vận khí, cướp đi ngọc bội của mẫu thân truyền lại.

Mà thứ ngọc bội đó, ta vốn phân vân giữa giữ và không giữ. Bởi nó là kỉ vật duy nhất mà mẫu thân giữ lại, là quà tặng của hoàng đế trong ngày sinh nhật người... Mẫu thân không cần ở bên người đàn ông đó, nhưng vẫn muốn níu giữ lại một cái gì làm hoài niệm...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

Mẫu thân từng nói, đem ngọc bội này trao cho người con gái trở thành nữ nhân của ta, nhất định phải thành ý, một lòng yêu thương nàng... Ta vẫn chưa nghĩ đến chuyện xa xôi như vậy, nhưng ngọc bội đã bị lấy đi mất...

Nào ngờ, đó chính là nghiệp chướng, mà cũng có thể cái ngọc bội đó linh ứng hoặc là bị nguyên rủa. Khi ta cấp tốc về thăm đường mẫu, tưởng rằng người bệnh nặng, hóa ra lại trúng kế quỷ quái của dưỡng phụ dưỡng mẫu. Dưỡng phụ cùng hai tên thuộc hạ phản phúc làm ra cái chuyện điên rồ, họ liên thủ chống lại ta, sau khi điểm huyết được, ép ta thay một thứ áo màu đỏ kinh dị chói mắt, ép ta uống một thứ dược nào đó...

Một chuyện như màn kịch được họ biên diễn ra, chỉ vì muốn tìm cho ta một nữ nhân nâng khăn sửa túi, điên rồ mê tín họ cũng có thể chấp nhận. Ta nhìn cái cục đỏ chót trùm khăn kín mít ngồi trên giường dưới tầng hầm mà ngao ngán lẫn phần nộ.

Nhưng ta không thể trách người ta, có thể dưỡng phụ dưỡng mẫu cũng dùng kế với người kia, có lẽ ta nên tháo khăn cho nàng, thả nàng ra rồi bắt họ giải thích cụ thể, cũng phải xin lỗi nữ nhân nhà người ta.

Ta chưa kịp làm gì, dưới khăn hi, một giọng nữ nhân âm ỉ đánh đá quen quen cất lên, khiến ta không khỏi kinh ngạc, vội lại giật tấm khăn ra kiểm chứng.

Nữ nhân trong vai nương tử kia, chính là nàng...

Sau tấm khăn hi là một dung nhan mỹ lệ vô song, được tô điểm lại càng thêm quyến rũ, nếu là kẻ phạm phu tục tử bình thường sẽ không thể dời ánh mắt. Trong lúc ánh mắt chạm nhau, nàng còn ngây ngốc mở to mắt nhìn ta, ta cũng bất giác tự quan sát nàng.

Một “nương tử” xinh đẹp bất phàm, da trắng như tuyết, mày liễu mềm mại, hai mắt to tròn sáng như ngọc, mi dài cong vút nhướng lên, mũi nhỏ xinh nhô cao, đôi môi hồng thắm mọng nước như kẹo ngọt... Lần đầu trong đời, định lực của ta có thể xao động vì bề ngoài của nữ nhân.

Ngay sau đó, ta cảm thấy khí huyết trong người bất thường, như có dòng nhiệt lưu cộng hưởng thêm. Liệu thứ dược kia có phải là...

Ta quay ngoắt đầu, tránh xa nàng, ngồi xuống cố gắng vận công...

Nữ nhân không biết điều đó có đứng trước mặt ta chỉ trích lẫn âm ỉ thúc giục, trong lúc xuân dược đang phát tác nhanh cộng với việc vận khí giải huyết của ta thất bại. Ta còn không thể tập trung nổi, trước mũi là nhân nhạ mùi hương từ da thịt nữ nhân thuần khiết... Đám người quý quyết kia, đó là loại mê dược gì mà công hiệu ghê gớm như vậy...

Rồi nàng ngã trước mặt ta, nàng đánh mất ý thức trước, hướng ta khiêu khích, cọ rúc thân hình mềm mại trong lòng ta... Ta còn chút cố gắng, đẩy nàng ra. Nàng nằm ngửa dưới đất, ánh mắt mê mị, lại càng kiều diễm dụ dỗ người phạm tội. Thánh nhân đã khó khăn, chưa kể ta còn là người phạm trúng xuân dược đặc biệt...

Ta định điểm huyết theo ý nàng, rồi ta ngưng lại, nếu như đây không phải xuân dược bình thường, điểm huyết rồi, nữ nhân này vẫn thổ huyết mà chết... Ta nán nã, đến khi nhìn lại nàng lần nữa, bản thân ta cũng đã không còn tự chủ...

Một khoảnh khắc cuối cùng, đầu óc ta giằng co, ta tự hỏi mình đang làm gì... nếu như vậy, ta phải chịu trách nhiệm với nàng, nếu như nàng trở thành thê tử của ta thì sao? Nữ nhân này ư?

Tại sao ta lại thoáng nghĩ rằng, cũng không hẳn là không thể...

Đối với người con gái này...

Và ta quyết định buông thả lý trí, mặc cho bản thân vội vàng cuồng nhiệt chiếm lấy nàng, để cho mình sở hữu một nữ nhân...

Thất tình lục dục của thế gian là gì, mà trong lúc đầu óc mê loạn này, ta không thể kiềm chế, không còn là ta lúc bình thường luôn giữ khoảng cách với nữ nhân... Cho đến lúc bình tĩnh dần lại, thấy nàng mệt mỏi yếu ớt, hơi thở suy kiệt như con mèo nhỏ ngất đi, cuộn tròn mình lại... ta mới buông ra nàng. Đây là việc tội lỗi nhất suốt cuộc đời hai mươi mấy năm của ta.

Ta không bao giờ có ý vứt bỏ trách nhiệm, đối với nàng, ta sẽ coi như thể tử, dù thế nào, ta cũng phải tìm cách sắp xếp cho nàng, có thể phải đưa nàng đi ẩn cư, tránh xa triều đình và chính trị, ta cũng hi vọng nàng có thể chấp nhận và tin ta.

Nhưng có lẽ khi đối mặt với nhau sau đêm đó, cả hai chúng ta đều không thể đường hoàng bình thản mà nói chuyện, nhất là thói quen vẫn là thói quen, ta không thể dễ dàng bỏ đi cái lãnh đạm với ta là lá chắn suốt bao năm mà nói chuyện với nàng, mà nàng có vẻ coi chuyện đó chỉ như một tai nạn. Cũng phải, chuyện đó thực sự không thể tin, và quá đột ngột để chấp nhận.

Nàng bỏ đi, giống như ta và nàng mọi thứ không thể hòa hợp... Ta muốn cho nàng một vài ngày bình tâm hơn, mà ta cũng cần suy nghĩ làm sao để ứng xử phù hợp với nàng, làm sao để mọi đường đều ôn hòa... Trong lúc đó ta trở về hoàng cung, giải quyết một số việc, những việc ta làm đều phải cẩn trọng, đường đi nước bước phù hợp để sau này không chỉ rước họa cho mình hay thậm chí ảnh hưởng đến những người bên ta.

...

...

Cho đến ngày hôm nay, trước mặt ta, trái tim nàng dường như đã lay động vì một nam nhân khác, ta biết nàng và hân có mối quan hệ từ trước, và có thể nàng nằm trong mưu lược của Thần Hi.

Một con người như ta, trước nay lạnh lùng, đối với nàng không nói được bao câu, càng khó để tiếp cận nàng. Ta quan sát tất cả, thấy nàng có phần cảm động vì hân, đối với hân quan tâm săn sóc, lại như có nhiều chuyện, nhiều kỉ niệm vui đùa, tốt xấu đều khó quên... Nàng có thể nhảy vào phòng hân lúc đêm khuya, sáng tỉnh mơ mang đồ ăn cho hân, còn vì hân có thể tổn thương, không là chính nàng lúc ban đầu... Cho nên, ta lại muốn ra mặt...

Đơn giản là ta coi nàng như thể tử, còn nàng lại hoàn toàn không, đối với ta, nàng không thể dễ dàng tiếp nhận tâm ý, có thể với nàng, chuyện đó sẽ rất bất ngờ đến kinh hoàng, khiến ta phân vân, tiến thoái lưỡng nan...

Lần đầu tiên, ta cảm thấy trên đời có sự tình phức tạp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116

PHIÊN NGOẠI THẦN HI (1)

Từ khi sinh ra, mỗi hành động, mỗi bước đi của ta đều là một trò chơi sinh tử. Ta đã sớm biết mình không phải cốt nhục của hoàng đế kia, mà là dòng dõi hoàng tộc Viên quốc phía bắc, hải tử của vương thượng tiên triều, ta không phải họ Diệp, mà mang họ Nhạc, Nhạc Thần Hi.

Cho nên, ta đã dần thích ứng với số mệnh giống như trò chơi này, cũng đã học được cách để tránh lúc nào cũng cảm hận kẻ khác. Đám người trong hoàng cung này dày vò ta, hãm hại ta, ta sẽ không để trong lòng uất hận, cứ từ từ mà đáp trả. Chúng không biết rằng, chính bản thân mình đã vô tình dạy ta cách để mưu tính, dùng kẻ ra sao, nhắm tâm đến thế nào...

Cũng như mỗi lần trả thù triệt để xong, ta sẽ sớm quên đi, coi như chưa từng tồn tại. Bởi ta nghĩ rằng, ta đã làm đủ để bản thân không bị lỗ... Ta không như Diệp Đông Doanh kia, luôn đua tranh, luôn uất hận, bao nhiêu cũng không đủ... Ta chỉ cần vừa đủ đạt được mục đích của mình.

...

...

Người trên đời này yêu thương ta nhất và cũng nhẫn tâm với ta nhất chính là mẫu thân. Bà nghiêm khắc đến tuyệt đối, nếu không như vậy, có lẽ ta đã sớm vong mạng...

Trong kí ức của ta, những năm tháng sống ở Đông quốc này, người chưa bao giờ thực sự cười, chưa bao giờ hạnh phúc. Trong trái tim của người, ngập tràn kí ức và hoài niệm về Viên quốc...

Ta nhớ năm nọ mùa xuân, hoàng cung Đông quốc rực rỡ sắc anh đào thơm tươi, hoa lất phất bay trong gió lạnh mơn. Ta mới tập vẽ, cho nên đã họa một cành anh đào lên quạt. Mẫu thân xem xong đốt đi, bắt ta vẽ hoa mai trắng, một thứ ta chưa bao giờ nhìn thấy.

Mai trắng vốn là loài hoa mọc ở Viên quốc giá lạnh, vào đúng dịp mùa xuân mới nở, mà chỉ nở trong đúng một ngày... Người ta gọi nó là hàn mai – loài hoa có thể sống được trên cả băng tuyết...

Ta vẽ cho mẫu thân ưng ý, xem xong người cũng đem đốt, bởi lẽ hoàng cung vốn lắm thị phi...

Mẫu thân ngầm dạy cho ta tất cả tập quán, phong tục, lễ giáo của Viên quốc, mục đích là để ta không bao giờ quên dòng máu của mình, ta chính là người kế thừa còn lại duy nhất của hoàng tộc... Song song với đó, ta phải thể hiện ra bên ngoài như một hoàng tử chính thống của Đông quốc.

Đôi lúc ta nghĩ điên cuồng rằng, mẫu thân và ta, sống như vậy còn không bằng cái chết. Nhưng mẫu thân ta lại không chọn cái chết để đoàn viên với phụ vương, thủ tiết giữ trọn đức hạnh... Người muốn để ta dành lại Viên quốc, khôi phục giang sơn, giải thoát hàng vạn người dân dưới ách nô lệ thuộc địa của Đông quốc. Mà bản thân người cũng tự oán hận chính bản thân mình, vì người là một nguyên nhân lớn khiến hoàng đế Đông quốc dồn lực tấn công, tiêu diệt Viên quốc, gây ra đại nạn máu chảy đầu rơi cho bao dân thường vô tội...

Ta phải phục quốc, bản thân ta cũng nghĩ như vậy...

Ta chỉ có hai bàn tay trắng, vì vậy, không thể chọn cách đường hoàng, bởi lẽ, chiến tranh và chính trị là như vậy...

...

...

Cũng có khi ta nghĩ rằng, biểu hiện bên ngoài của ta hiện tại rất tốt, đó cũng là một phần con người ta, ta phóng túng một chút cũng không sao, đơn giản là ta còn cảm thấy trên đời này có chút chuyện hứng thú, bên cạnh mưu đồ sinh tử... Đó là vừa là vỏ bọc, cũng vừa là vũ khí, cũng vừa là thứ giúp ta tiêu khiển...

Con người ta sớm quen với giả dối. Khi chỉ còn lại một mình, ta không còn yêu, còn tin bất cứ kẻ nào trên đời, đặc biệt ta còn chán ghét chính bản thân mình. Người ta nói sống là vì mục đích bản thân, những ta cảm thấy, cái “bản thân” này khiến ta nhiều phần ác cảm...

Ta đã không yêu thương một ai, nhưng nữ nhân đó xuất hiện, ta lại để mắt đến nàng...

Đối với ta, nàng có rất nhiều mặt, ta giữ nàng lại vừa vì mục đích của ta, cũng bởi vì bản thân ta ban đầu có chút hứng thú. Khi cục diện còn trong tầm kiểm soát của ta, ta vẫn có thể phong lưu khoái hoạt mà chơi đùa một chút.

Nàng tinh quái, nàng cũng ngốc nghếch. Nàng không phải đối thủ của ta, nhưng cũng nhiều phen khiến ta ngạc nhiên, nàng suy nghĩ táo bạo nhưng đôi khi lại vụng về ngây ngô, nàng thuần khiết nhưng cũng không phải đoan trang nhã nhặn. Ta thích chọc cho nàng tức giận, để con mèo nhỏ này xù lông giờ móng vuốt hoặc giận dữ tỏ ra lạnh lùng. Ta còn có ý tưởng quyến rũ nàng, để nàng phụ thuộc vào ta thì càng tốt.

Song từ bao giờ, giá trị của nàng đã không còn là một quân cờ nữa. Khi mũi tên của Diệp Đông Doanh xuyên vào trái tim nàng, ta đã biết, nguyên tắc cảm kích của ta đã dần bị lung lay...

Nếu ta không thể nhẫn tâm lợi dụng nàng, ta không hại nàng, cũng có nghĩa là những nguy cơ khác đến.

Ta, vốn chỉ có hai con đường: sống hoặc chết. Một người như ta, nếu không giành lại được thiên hạ, cũng đừng mong bảo vệ được nữ nhân, cho nên tới lúc đó, ta sẽ không đem lòng yêu nữ nhân. Đừng nói chỉ là những kẻ muốn tranh đoạt ngôi vị như Diệp Đông Doanh mới muốn giết ta, người muốn tìm đủ chứng cứ xác minh để giết ta nhất phải là kẻ mà bao năm ta nhận làm cha.

Lúc chuẩn bị rút mũi tên từ ngực nàng ra, bản thân ta đã do dự. Không nhất thiết phải giữ lại nàng, mà nàng cũng không phải là công chúa Tùy quốc. Nàng có thể ảnh hưởng đến nguyên tắc tối kỵ của ta, ta có nên để nàng chết đi, sau đó nhanh chóng trở lại sắp xếp một kế sách đối phó với Diệp Đông Doanh kia, còn chuyện liên minh với Tùy quốc, hiện giờ cũng không quan trọng bằng việc khẩn cấp trước mắt.

Ta chưa từng do dự. Ta nắm chặt trong tay mảnh ngọc bị vỡ mà nàng đem theo đây mình, mảnh ngọc cứ thế đâm vào lòng bàn tay ta... và rồi...

Lần đầu tiên ta cảm thấy mình đã phản bội cái gọi là “thiên hạ”, ta đem máu của mình nhỏ vào miệng nàng... Ta từ nhỏ luyện độc được, đem thử vào người không ít thứ kịch độc, cho nên máu của ta cũng coi như một thứ kịch độc, hiện tại có thể lấy độc trị độc, ngăn chặn độc được trên mũi tên phát tác.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Diệp đông doanh còn sống?:

Thần Hi có lẽ vẫn còn phiền ngoại, nhưng ta sẽ tung phần còn lại vào đúng thời điểm...

Ta cúi mặt rồi đi, không quan tâm Diệp Phương Thành kia có thêm liếc mắt nhìn ta cái nữa không.

Đồ đạc của ta vốn chẳng có gì nhiều, một tay nải đựng ít quần áo cùng với mấy đồ lặt vặt là xong. Thu dọn xong, nhìn tay này gói gọn gàng, lòng ta lại

trùng xuống. Không giống lúc trước còn vô tư hân hoan, lần này ta cảm thấy cõi lòng man mác, giống như mất đi một cái gì đó.

Đến tầm giữa trưa thì ta nghe thấy giọng Mộc tiên bồi ồn ào, ngó ra thì thấy bà đứng trước cửa phòng Thần Hi, chống tay vào hông mà khó chịu nói thẳng:

- Này tiểu tử kia, còn định ăn nằm mãi đến khi nào? Nếu hồi phục rồi, đi lại được rồi thì mau cuốn gói, gia đình chúng ta ngại phiền hà, không cần báo ơn đâu!

Ta định không bước ra, nhưng cứ chôn chân ở đó mãi. Chỉ thấy giọng Mộc tiên bồi tính toán, còn người trong phòng kia vẫn im lặng. Có lẽ bản chất Mộc nương không xấu, bà chỉ bốc đồng một chút, nhưng lúc nào cũng suy nghĩ cho đường tử của mình, muốn có gia đình con cháu sum vầy...

Ta đứng đó cũng bị bà trông thấy rồi, gương mặt bà có vẻ khó chịu. Chuyện nợ xọ vào chuyện kia, Mộc nương chạy lại túm tay ta lôi ra, đứng trước cửa phòng Thần Hi mà to tiếng nói:

- Này tiểu nha đầu kia, ta không ngờ đây! – Mộc nương giống như vừa mới biết một chuyện kinh thiên động địa – Thì ra người tính cấm sừng lên đầu lừa nhỏ, ba mặt một lời tại đây nói mau, có phải người lên lút quan hệ với đệ đệ của y, lão già còn thấy người hôn hán, các người đã làm ra nhiều chuyện bại hoại?

Ta giống như con dê vừa tìm được chỗ chui xuống đất lại bị đào lên, còn đứng trước mặt Thần Hi kia nói những chuyện như vậy. Ta bối rối liếc trộm thái độ của Thần Hi một cái, hán ngời dựa vào cột giường, đôi mắt lúc này lại một màu đen tuyền, hán nhẹ nhàng cười:

- Ngủ tẩu nói xem, có đúng là như vậy? Giữa chúng ta có chuyện gì?

Ta còn tưởng rằng Mộc nương ngoa ngoắt đuổi hán đi, đối với hán sẽ là một sự đả kích, nào ngờ không phải như vậy. Hán còn thân nhiên gọi ta hai chữ “ngủ tẩu” như chăm chọc...

Thần Hi, ta muốn hận hán...

- Tiểu Ly, người nói là không đúng đi! – Mộc nương nhìn sang Thần Hi – Còn biết gọi nàng là Ngủ tẩu, xem ra người còn biết thân phận, cảm được mơ tưởng Tiểu Ly nhà ta!

Ta nên nói thế nào, ta sẽ nghiêm chỉnh, đường hoàng, mạnh mẽ mà nói rằng: ” Đúng, giữa chúng ta hoàn toàn không có bất cứ thứ gì sao?” ... Nhưng tại sao ta phải nói như vậy? Ta phải bào biện sao?

Cõi lòng ta lạnh lẽo lặng đi một hồi, cuối cùng ta cũng sinh ra một cái quyết định. Ta cất tiếng nói, nhìn thẳng vào hán mà nói:

- Nghĩ thế nào cũng được, đúng là ta và hán đã từng hôn nhau, không chỉ một lần... Còn có cười chung một ngựa... còn có ôm nhau ngủ, còn có trải qua mấy phen sinh sinh tử tử, còn có lưu lại ấn kỉ trên người đối phương... – Sống mũi ta giống như hít phải hơi cay – Còn có... Ta từng muốn để tâm tới hán...

Mộc nương hai tròng mắt dần to hết cỡ, ngây người vì chấn động, vừa lúc đó cũng phát hiện một cái bóng trắng lù lù cao lớn phía sau chúng ta từ bao giờ, gương mặt và ánh mắt đều âm lãnh, lạnh đến tàn khốc, đó phải chăng không đơn thuần là biểu đạt vô tình, mà giống như tận cùng của băng tuyết, có phần thê lương...

Không ai đứng ở đây lại ngờ được, mà kể cả Thần Hi, lại không nghĩ rằng ta không tiếc thể diện nói ra như vậy. Đẳng nào ta cũng nghĩ sẽ vĩnh viễn ly khai khỏi đây, cũng không còn nhìn mặt Thần Hi, ta chẳng cần níu giữ cái thể diện hảo huyền, ta chính mà muốn hán nếm trải chút cảm giác không ngờ tới.

Diệp Phương Thành từng bước từng bước đến bên ta, lần đầu tiên ta thấy một Diệp Phương Thành như vậy... Âm điệu của y lạnh lẽo giá rét khiến ta muốn phát run, thậm chí cái lạnh của y vượt qua cánh giới lạnh lùng thờ ơ bình thường, giống như đang không độ C xuống âm mấy trăm độ..., chính là âm lãnh tàn khốc:

- Vậy bây giờ thì sao? – Câu hỏi của y khiến ta vô cùng ngây ngốc.

Chút sau đấy ta mới chăm chú phát hiện ra, bàn tay y phía sau lưng đưa ra một cái bọc, chính là cái bọc hành lý của ta ném xuống đất.

Không khí muốn đông cứng này, phải chăng là biểu đạt cảm xúc đột biến của Diệp Phương Thành, giống như là y đang tức giận sao? Ta không tưởng tượng nổi, nhưng có gì ta lại nghĩ biểu đạt này của y chính là tức giận.

- Xem ra không chỉ như vậy, người còn không hiểu gì... – Y nói đến mười chữ.

- Tiểu Ly, chuyện này là sao? – Mộc nương bắt đầu nhón nháo.

Ta nhặt túi hành lý lên, thẳng thắn thú nhận:

- Mộc tiên bồi, ta quyết định ngày mai sẽ rời đi, ta có thể tự lực cánh sinh...

Mộc nương như chong chóng bị xoay, làm bộ mặt nhức óc:

- Trời ơi, chuyện quái quỷ gì đây, người còn có dây dưa với bát đệ của phu quân người, giờ lại muốn bỏ đi! – Nói rồi chỉ vào mặt ta – Nói đi, có phải người định hù Thành Nhi, sau đó cùng tên kia cao chạy xa bay?

- Ta không có, ta đi một mình... - Ta phiền muộn giải thích.

Vừa lúc đó ta thấy một cặp hắc y nhân vội vã chạy vào, gương mặt đầy sốt sắng, lại phía Diệp Phương Thành bẩm báo:

- Điện hạ, không hay rồi!

- Đúng vậy, không hay rồi!

Tên còn lại cũng nhao nhao lên, cuối cùng để chủ nhân của chúng lạnh lùng nghiêm khắc nhìn, hai kẻ mới không tranh nhau nói.

- Điện hạ, bọn thuộc hạ vừa mới vào thành trấn mưa đổ theo ý Mộc phu nhân, nào ngờ hay tin: Triều đình đồng loạt truy nã ngũ hoàng tử, bát hoàng tử và hoàng quý phi, nói là mấy người ngầm câu kết với Tùy quốc, còn có liên thủ đánh trọng thương nhị hoàng tử một màn, may mà có cao nhân, vừa kịp cứu được nhị hoàng tử từ ải chết trở về...

Tất cả mọi người đều có những cảm xúc riêng, nhưng hẳn ai cũng bàng hoàng. Ta vừa kinh ngạc lại vừa lo sợ... Diệp Đông Doanh vẫn còn sống sao? Và lần này có phải hẳn ra tay?

Diệp Phương Thành lạnh lùng suy tư, Mộc nương lại càng quay cuồng bát nháo.

- Trời đất ơi, muốn hại ta nổ tung đầu mà chết à? Lại mọc đầu ra cái họa này, còn mọc đầu ra à quý phi lăng nhăng nào nữa a?

Hai hắc y nhân ngao ngán nhìn nhau không biết nói sao. Ánh mắt Thần Hi thoáng thâm trầm, như vừa băng qua ngàn vạn địa ngục. Bất chợt đôi môi hẳn nhếch lên cười:

- Thật không ngờ vẫn còn sống, xem ra nhị ca không dễ chết như vậy được ...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Mưu đồ Của điệp đông doanh:

Bữa cơm trưa hôm đó mọi người vây quanh, sắc mặt vợ chồng Âu Dương lão nhân cho đến tả hữu song sát đều hoang mang khó coi. Riêng Diệp Phương Thành vẫn trầm lặng như vậy. Cuối cùng, ta mới mở lời, cúi mặt thú nhận:

- Mộc tiên bối, thật ra... ta chính là quý phi đó... – Đẳng nào ta cũng không nghĩ giấu nữa.

Nào ngờ lời thú nhận của ta khiến cặp vợ chồng họ sốc nặng. Âu Dương lão đạo phun hết thức ăn trong miệng ra, còn Mộc nương chịu thêm một đả kích, suýt đã ngất đi. Bà dựa vào vai phu quân của mình định thần.

- Người... người... – Âu Dương lão nhân thay thế từ của mình phản ứng – Tiểu Ly, người chính là cái công chúa Tùy quốc... chính là cái gì đó quý phi? Người là kẻ mẫu của Thành Nhi? – Nói đoạn lại hung hăng nhìn sang tả hữu song sát – Các người cũng đã biết trước nhưng còn giấu?

Cặp tả hữu song sát sống chết biện minh:

- Lão gia, chúng ta hôm đó cũng không biết nương tử là ai, không nghĩ là nàng...

- Đúng vậy, lão gia, chúng ta cũng chỉ hòa theo người nha

Âu Dương lão nhân lại ngộ ra điều gì, quay ra nhìn Diệp Phương Thành chăm chú:

- Vậy... vậy người cũng đã biết mà còn... Chưa kể... sau này còn giấu ta... nàng... nàng là kẻ mẫu của người, chuyện này sao có thể? – Giọng Âu Dương lão nhân cũng run rẩy.

- Lão gia, dù sao cũng đã bãi đường, cũng đã động phòng, thiếu phu nhân mới danh chính ngôn thuận là thê tử của điện hạ! – Hắc y nhân bên phải vội đỡ lời trong khi chủ nhân của gã còn chưa nói gì.

- Đúng vậy, xuân dược là do người hạ mà... nhưng dù sao thiếu phu nhân với điện hạ rất đẹp đôi, phù hợp hơn là sánh với hoàng đế bảy mươi tuổi tàn tạ kia... – Hắc y nhân bên trái hào hứng.

Hai kẻ này tung hứng thêm một hồi, cùng Âu Dương lão nhân lời qua tiếng lại, đổ lỗi cho nhau, quên mất chuyện quan trọng và cấp bách hơn là đối phó với tình thế éo le kia. Liệu đây có phải một bước đòn của Diệp Đông Doanh.

Nhưng rõ ràng ta thấy kì lạ, Diệp Đông Doanh chỉ thấy Thần Hi xông vào cứu, làm sao hắn biết Diệp Phương Thành cũng liên quan, chẳng lẽ muốn vơ một mẻ cá lớn?

Một hồi sau, thấy mấy người kia quá ồn ào vượt quá sức chịu đựng, Diệp Phương Thành đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng bỏ đi, giống như muốn tìm kiếm một chỗ yên tĩnh.

...

...

[--Phân cách tuyến--]

Kinh thành Đông quốc, một phủ viện bí mật của nhị hoàng tử bên ngoài hoàng cung. . .

Lúc này trong mật thất nằm sâu dưới biệt viện, được thiết kế như một hang đá kì dị để luyện công, có hai bóng người. Một là Diệp Đông Doanh đang ngồi xếp chân tu luyện, đả thông kinh mạch, hai là một bóng người trùm áo choàng đen kín mít, hình dạng không xác định, ma ma quý quý, kẻ này đang đứng bên cạnh quan sát Diệp Đông Doanh.

Kẻ kia cất giọng trầm trầm yêu mị, nghe âm điệu đoán rằng người này là một nam nhân:

- Điện hạ, xem ngươi đã bình phục rất tốt, không những vậy còn thay da hoán cốt, từ mai không cần đến đây, ngươi có thể yên tâm lo việc của mình. . .

Kẻ này chính là độc sư kì bí từ Tây vực Diệp Đông Doanh mời được, một điều kì lạ là kẻ này lại dễ dàng đồng ý hơn hẳn tưởng. Không những cứu hắn từ cõi chết trở về, còn dùng bí pháp giúp hắn hồi phục nhanh chóng, công lực tăng thêm vài phần.

Diệp Đông Doanh ngừng luyện công, cảm thấy trong lòng bàn tay lúc nào cũng có sẵn luồng kinh lực mạnh mẽ, có thể một chiêu đánh bay hàng động bằng đá kiên cố này. Được trở nên mạnh hơn làm hắn vô cùng cao hứng.

- Độc sư, ngươi hết lòng vì ta như vậy, sau này có thiên hạ ta sẽ không bạc đãi ngươi!

- Tạ ơn điện hạ! – Kẻ kia nói vậy nhưng trong lòng thầm suy tính chuyện khác, hắn bây giờ đã trở thành một kẻ bất lão bất tử, thử hỏi còn cần cái gì trên đời? Thử hắn muốn lại là cái khác.

- Độc sư, ở trong hang động này bí bức như vậy, tại sao ngươi vẫn không bỏ áo choàng ra? – Diệp Đông Doanh nhắc nhở, mấy lần đều muốn xem diện mạo của kẻ này nhưng hắn đều từ chối. – Chẳng lẽ việc xuất hiện trước mặt ta còn khiến ngươi lo ngại? Ngươi không thực sự tin tưởng ta?

Lúc này kẻ kia đành dùng giọng thật tâm nói thẳng:

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119

- Bầm điện hạ, diện mạo của ta nhiều năm trước đã bị hủy hoại, cùng lần đó chân tay cũng bị phế, không còn võ công, người đầy vết thương loang lổ, không những khiến người khác kinh hãi mà còn là nỗi xỉ nhục đau khổ của ta, mong người hiểu cho. . .

- Vậy ta không tiện cưỡng ép. . . – Diệp Đông Doanh trong lòng dĩ nhiên không vui nghi hoặc.

Thật ra kẻ này có thể giải được hết kịch độc của Thần Hi, căn bản không chỉ hắn xuất thân Độc giáo Tây vực, mà bản thân hắn còn là sư phụ trực tiếp của Trịnh Vân Linh – mẫu thân Thần Hi, cho nên cách dùng độc ít nhiều có căn bản tương đồng. Mà Trịnh Vân Linh năm xưa, cũng chính là người hủy hoại diện mạo và thân thể của hắn. . .

Đợi khi tên độc sư đi khỏi, Diệp Đông Doanh mới ngồi cân nhắc kế hoạch của mình. Nhớ đến chuyện đối phó với Thần Hi, hắn không quên hình ảnh lúc bát hoàng tử kia xông vào giải cứu nữ nhân đó, hai kẻ còn tương ứng, liếc mắt với nhau.

Nghĩ đến Yến Minh Cơ, một cổ hỏa khí xen lẫn dục vọng cùng căm hận bùng lên, một luồng lực từ tay hắn dồn nén bùng phát ra, chỉ chớp mắt, một góc biệt phủ đã nổ tung, tất nhiên mật động bằng đá này đã đtan tành.

Hắn thực sự muốn dùng bàn tay này bóp nát chiếc cổ mảnh khảnh của nàng ta, đem xương cốt ăn vào bụng.

Chưa kể đến, hần còn phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa hơn. Nam nhân của nàng không chỉ có mỗi Thần Hi, mà nàng còn dây dưa với ngũ đệ của hần, sợ đi hần biết được chuyện này cũng là nhờ Phi Hương kia. Bản thân Phi Hương đề lộ ra chuyện này cũng bởi nàng ta ganh tị... Hôm đó Diệp Phương thành đột nhập biệt phủ của hần, đem Phi Hương cho đường mẫu nhờ đại phu chữa trị xong bèn đi ngay, Phi Hương theo dõi mới biết được Diệp Phương Thành có quan hệ với Yến Minh Cơ, không thể diễn tả bằng một vài từ.

Lại còn kia hần mượn gió bẻ măng, muốn lập ra kế hoạch này, phụ hoàng đã không ngăn cản mà còn đứng về phía hần thì Tứ hoàng tử kia có vẻ không phục, kiểu như muốn bênh vực Yến Minh Cơ, mặc dù trước đây hần căm ghét người Tùy Quốc...

Điều này càng chứng tỏ, Yến Minh Cơ đã trở thành loại nữ nhân lăng ló đáng kinh tởm, không ngừng câu dẫn cả đám đệ đệ của hần, đối với hần lại vô cùng bạc bẽo.

Nàng dám quên giao ước giữa nàng và hần nhiều năm trước, lời hứa sẽ gả cho hần...

Năm đó hần mười bảy tuổi, sang Tùy Quốc làm sứ thần, Yến Minh Cơ bảy tuổi, hần không quên Cơ Nhi nhỏ bé không nỡ rời xa hần... Chỉ là hoàng đế Tùy quốc đã có tính toán, muốn liên kết với Thần Hi. Nếu Thần Hi thật sự là người Viên quốc, hần phục quốc được thì Viên Quốc và Tùy quốc sẽ trở thành hai thế lực đồng thời cân bằng kim kẹp hai phía nam bắc Đông quốc, vị thế độc tôn của Đông quốc sẽ không còn!

Hôn ước của nàng và hoàng đế, hần không đủ khả năng ngăn cản, mà hoàng đế lại cũng bình thân đồng ý, cũng có thể người cũng có dụng ý riêng... Hần vẫn tự tin cho rằng, sau khi người cha già nua bệnh tật của hần chết đi, hần có được thiên hạ, nghiễm nhiên cũng có thể cùng nàng...

Nhưng xem ra hần cũng cần suy nghĩ lại, rốt cuộc bàn cờ này là hần chơi hay còn có một bàn tay vô hình của phụ hoàng hần. Phụ hoàng không ngại phê chuẩn Yến Minh Cơ cùng bát hoàng tử, cả ngũ hoàng tử vào tội cấu kết, nhân cơ hội này cũng có thể là một cái cớ để xuất binh với Tùy quốc? chẳng nhẽ người muốn lấy luôn Tùy quốc, trở thành độc bá duy nhất trên lãnh thổ rộng lớn này, nuốt trọn thiên hạ trong tay, không chừa một dải đất?

Dù là như vậy hiện tại có lợi cho hần, hần vẫn muốn là người trong tay nắm thiên hạ này, hần phải làm chủ!!!

Thiên hạ còn có được, sợ gì không có được giai nhân? Còn Yến Minh Cơ kia, hần nhất định bắt nàng trả giá, nàng đã không còn xứng với hần...

Diệp Đông Doanh xoay người, phản phó thuộc hạ chuẩn bị ngựa, sau khi nhập cung xin chỉ dụ của hoàng đế xong, hần sẽ lập tức rời khỏi kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Trong rừng trúc

Chọn thiên hạ, chẳng chọn giai nhân C55

Buổi tối trong trạch viện nhỏ trôi qua lặng lẽ, mặc dù ta cảm thấy rất lo âu. Triều đình đã truy nã ta, nếu ta tự ý bỏ đi, liệu có bị bắt? Nếu rơi vào tay Diệp Đông Doanh thì không lường trước hậu quả như thế nào.

Ta bước ra ngoài nhà, định ra phía sau trạch viện, vào vườn trúc dạo một lát để bình tĩnh lại...

Đêm nay gió man mát thổi, bầu trời lẻ loi một vầng trăng khuyết khiến lòng con người có chút cô quạnh, ta cứ thế đi vào vườn trúc. Ta đi chậm thành thói, cho đến khi phát hiện phía xa xa trước mặt có hai bóng người đứng nói chuyện.

Là hai đại soái ca, là ngũ hoàng tử và bát hoàng tử – là hai huynh đệ Diệp Phương Thành và Thần Hi. Diệp Phương Thành trong bóng tối vẫn u tịch như một âm hồn, mái tóc và y phục trắng khê lay động là những vật thể chuyển động sống động duy nhất so với thân ảnh của y. Thần Hi đi đứng được rồi sao? Lúc này hần đứng khoanh tay trước ngực, thân mình hơi dựa vào một khóm trúc sau lưng, vừa ngả gối lại vừa phong tình đẹp đẽ...

Với võ công của họ, có lẽ thừa biết ta đi đến, nhưng họ lại không có động tĩnh gì khác, vẫn cứ đứng nói chuyện. Mặc dù như vậy, ta vẫn e ngại nép mình sau một khóm trúc.

Từ phía này, ta chỉ trông thấy Thần Hi nhìn nghiêng và bóng lưng của Diệp Phương Thành. Tiếp tới là tiếng của Diệp Phương Thành:

- Ta sẽ mang nàng đi!

Ta giật mình. “Nàng” là ai? ~.~

Đột nhiên thấy Thần Hi bật cười, ánh mắt tinh tế hướng về phía này trong một khoảnh khắc khẩn trương, giống như châm chọc một chút. Hần quay sang Diệp Phương Thành, buông hay tay đang khoanh trước ngực xuống, một bàn tay đưa lên vuốt những sợi tóc bị gió thổi tán loạn.

- Đây là tuyên bố của huynh sao? – Ánh mắt hần hơi trùng xuống nhưng miệng vẫn tán dương – Một ý kiến không tệ!

Diệp Phương Thành nhất thời im lặng, Thần Hi nhanh chóng tiếp lời:

- Điều đó đối với huynh cũng có thể là từ bỏ ván cờ này... Vì thế từ chấp nhận từ bỏ cơ hội tranh đoạt vương vị, đem nàng cao chạy xa bay, cả đời bảo vệ nàng... – Âm điệu của hắn tưởng như rất bình thường nhưng ánh mắt lại thăm thẳm – Trong hoàn cảnh hiện tại triều đình truy đuổi, lão hoàng đế lại tiếp tay cho Diệp Đông Doanh... đó có thể là cách tốt nhất cho nàng, nhưng cũng không tệ với bản thân ta, xem xem, ta đã bớt một địch thủ, mà phải đối phó với kiểu người như huynh không dễ chịu chút nào...

Ta có linh cảm họ đang nhắc đến ta? Ta sao? Tại sao lại là ta chứ...

- Ta cũng không định quay trở về nữa... – Thần Hi bình thản nói – Cũng không cần làm sao lật lại Diệp Đông Doanh hay cố chứng minh mình vô tội. Ngày hôm đó bắt chấp lão hoàng đế rời khỏi hoàng cung, ta cũng xác định không cần cái danh bát hoàng tử Đông quốc này nữa, từ ngày mai, ta chính là một phản tặc... Chỉ có chút tiếc cho huynh, đường đường là cốt nhục thánh thượng, mà cũng trở thành một tội phạm triều đình phải quy ẩn...

Ta đứng sau cây trúc, tay bầu chặt vào một thân cây. Thần Hi cũng định rời đi, hắn muốn quay về thân phận thật của hắn sao? Còn Diệp Phương Thành tại sao muốn từ bỏ...

Lúc này mới thấy Diệp Phương Thành một câu đáp lại:

- Chẳng phải ngươi cũng có thứ quý giá phải từ bỏ sao?

Thần Hi khép đôi mắt màu tím yêu diễm lại, khoảnh khắc đó, ta cảm thấy có chút chơi vơi...

- Phải... – Hắn mở ra đôi mắt, cười và nói đầy ẩn ý khó hiểu – Bàn cờ tranh giành thiên hạ và bàn cờ tranh đoạt giai nhân, không thể tập trung chơi cả hai... có lẽ ta đang tạm có ưu thế ở một bên, nhưng ta lại từ bỏ rồi...

Trước khi Diệp Phương Thành muốn đáp lại, Thần Hi đã nói đầy châm chọc:

- Ngũ ca, đừng chủ quan, kì thủ vô song như nhị ca có thể đánh cùng lúc hai bàn cờ và đó là sở thích của hắn...

- Người nên cẩn thận là ngươi. – Diệp Phương Thành không rõ thái độ đáp.

- Đa tạ... – Chợt hắn lại liếc về phía ta một lần nữa, ánh mắt như muốn xuyên thấu ta – Ngũ ca, hình như chuyện giữa hai người vẫn chưa sáng tỏ, tại đây ba mặt một lời nói đi...

Diệp Phương Thành im lặng, ta không nhìn thấy biểu cảm của y. Riêng Thần Hi chậm rãi bước về phía ta. Mỗi bước đi của hắn, tim ta nhảy dựng lên một lần. Hắn muốn làm gì?

Này giờ đứng đây nghe, ta nghe được không ít sự việc bất ngờ kinh thiên động địa. Ta đầy bàng hoàng, nhưng cũng không phải không suy luận được điều gì.

Vì thế con tim ta hỗn loạn...

Không có cơ hội chứng kiến thi thối, trước đây cũng chưa từng có cơ hội nghe trực tiếp nói ra. Có phải là Thần Hi muốn đem ta giao phó cho Diệp Phương Thành, mà Diệp Phương Thành cũng sẵn sàng chấp nhận... Vì chịu trách nhiệm, Diệp Phương Thành từ bỏ cơ hội tranh giành mà đem ta đi trốn sao?

Nhưng còn... nhưng còn Thần Hi... có phải với ta không hoàn toàn là vô tình?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121

Thần Hi đã bước đến bên cạnh, kéo tay ta lại chỗ Diệp Phương Thành.

- Yến Minh Cơ, à không, Tiểu Ly, nghe đây, ngũ ca thực sự có tâm ý với ngươi, hãy nghe y nói đi!

Ta còn chẳng nhìn biểu cảm của Diệp Phương Thành, đột nhiên vươn tay, tát vào mặt Thần Hi một cái.

- Ngươi là cha của ta sao? Đến lượt ngươi sắp xếp cho ta sao? Ngươi bảo ta đi theo nam nhân nào là ta phải đi theo sao? – Ta phẫn uất nói.

Ta lập tức hướng Diệp Phương Thành, đơn thuần ngắn gọn nói:

- Ngũ hoàng tử, ta muốn nói chuyện riêng với hân một lúc, cảm phiền...

Diệp Phương Thành nhìn ta, trong chớp mắt, lạnh buốt trên gương mặt và ánh mắt gia tăng, truyền cho người khác cái hàn băng lạnh lẽo của mình. Lại là biểu cảm “nhiệt độ về âm” này.

Rồi y cười.

Lần đầu tiên ta nhìn thấy y cười!!!

Dù chỉ là một nụ cười thoáng qua, nhưng không hề giản đơn, ta còn nghĩ Diệp Phương Thành cả đời không cười... Mà lần này hân cười, lại không giống như nụ cười vui vẻ, giống như cười chế giễu hơn, chế giễu hoàn cảnh trước mắt mình... Điều đó khiến người khác không tưởng đến...

- Được! – Y một lời lạnh nhạt nói, xoay người, bóng trắng nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chưa kịp nở đã tàn....:

Trong rừng trúc lúc đó chỉ còn lại ta và Thần Hi. Đối lập với thái độ phẫn uất của ta, hân lại tỏ ra rất thân nhiên, còn tìm một chỗ sạch sẽ dưới một khóm trúc ngồi xuống, sau đó mới ngẩng lên nhìn ta mà nói:

- Chẳng phải muốn nói chuyện sao? – Hân nhìn về chỗ bên cạnh hân, ý bảo ta ngồi xuống.

Nhưng ta không thể bình tĩnh được như vậy, ta vẫn chòng chọc nhìn hân. Nếu không phải hân đang muốn làm ta phát điên, hân sẽ không vô si đến mức cười cợt mà đặt tay lên đùi hân bảo:

- Hay là ngồi lên đây đi!

Hóa điểm trong mắt ta mỗi lúc một bùng lên vì sự cố tình cợt nhả của hân, đùa cợt cả trong hoàn cảnh này. Thần Hi thấy vậy, nhìn ta một vài giây, thay đổi thái độ, trầm trầm mà nói:

- Cơ Nhi, người đã thay đổi rồi... nếu là trước đây người có thể lớn gan mà chấp nhận cùng ta đùa cợt...

Phải, hân nói đúng, dần dần ta chán ghét kiểu nửa đùa nửa thật đó, là ta hi vọng hân có thể thật tâm một chút... Còn bây giờ, nếu như ta để hân ôm, ta không biết mình sẽ như thế nào nữa.

- Vậy thì thẳng thắn mà nói đi! – Hân tiếp lời.

Ta nín thở, bước đến gần trước mặt hân hơn, cổ họng ứ nghẹn dần dần cũng phải cất tiếng:

- Người đối với ta, không phải hoàn toàn không có cảm giác đúng không? – Ta liên tưởng đến những điều hân và Diệp Phương Thành vừa nói, cái gì lựa chọn, cái gì từ bỏ....

Ta biết hân coi trọng thiên hạ, nhưng chỉ ít có phải với ta không hoàn toàn chỉ muốn lợi dụng... Nhưng hân vẫn tôn thờ lý trí, rồi muốn đẩy ta ra xa, còn muốn đem ta trao cho Diệp Phương Thành kia....

Thần Hi ngẩng lên nhìn ta, âm điệu bình tĩnh thừa nhận:

- Cứ cho là bản thân người có chút đặc biệt đi.

Một cơn gió thổi qua, lá trúc xào xạc. Ta thấy cõi lòng có phần tê tái... Không khí giữa chúng ta tự nhiên trầm xuống hơn...

Vẫn rất hệt hăng...

Có lẽ ngày mai hân sẽ rời khỏi đây, có thể suốt đời suốt kiếp này ta sẽ không còn gặp lại hân, và tâm tư của ta có thể mãi mãi lẩn quẩn như vậy. Chính ta cũng không hiểu nổi, giữa ta và hân, sự bận tâm mà ta dành cho hân, rốt cuộc là cái gì, và rồi sẽ trở thành cái gì. Không thể khẳng định, cũng không thể phủ nhận... lại có quá nhiều thứ vương bận...

...

...

- Người có thể nói thật cho ta một câu nữa không? – Đôi mắt ta phủ lớp một màn sương, giọng điệu có chút thản thờ – Đối với người, ta đặc biệt như thế nào?

Cặp mắt tím yêu điểm dồn ánh nhìn lại một điểm, nhìn sâu vào trong đôi mắt ta, thu lấy hình bóng ta... Thần Hi đứng dậy, ta nghĩ rằng hắn không thèm trả lời nữa, sẽ lập tức rời đi...

Nhưng không, hắn tiến đến sát trước mặt ta, chỉ cách ta một bước chân, ánh mắt vẫn nhìn xuống gương mặt ta.

- Dừng lại đi, Cơ Nhi... - Đưa tay nhẹ nhàng đặt lên gương mặt ta rồi lại khẽ vuốt một sợi tóc mai, âm điệu trầm trầm mà đầy u uẩn nói – Người và ta, tốt nhất nên dừng lại, quay đầu và đi tiếp con đường của mình...

Ta đưa tay bắt lấy bàn tay hắn vừa thu lại rồi khỏi gương mặt mình. Bàn tay ta run run, giọng nói cũng không thể khác.

- Cái gì dừng lại? – Ta thấy có một chút nực cười chua xót – Người muốn nói gì? Tại sao không thẳng thắn nói ra, còn lời ta đã hỏi người, người đã trả lời chưa?

- Như trước đây tốt lắm, khi chúng ta chỉ mới gặp nhau... – Hắn vẫn nói theo ý hắn – Ta có tự do của ta, còn người có sự vô tư của người...

- TA BẢO NGƯỜI NÓI CƠ MÀ! – Ta quát lên – Đến giờ phút này người vẫn không thể thật tâm một chút sao?

- Rồi thì sao? – Hắn bình tĩnh đáp lại – Người có thể hi vọng điều gì?

Câu trả lời của hắn đột ngột khiến ta thấy phũ phàng... Điều đó có nghĩa là, dù hắn cảm nhận như thế nào về ta, sự lựa chọn của hắn vĩnh viễn không có thay đổi...

“Dừng lại đi”...!!!

“Ta và người hãy dừng ở đây thôi”...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123

Câu nói đó chẳng phải đã rõ rồi sao...

Ta bật cười, một giọt lệ như hạt châu sa không giữ được cũng rớt xuống... trong lòng ta có một đóa hoa, một đóa hoa chưa kịp nở đã tàn, bởi một người nuôi dưỡng nó lớn lên đã hủy diệt nó...

Ta buông tay khỏi tay hắn, xoay người muốn rời đi. Khi ta xoay người, một hàng lệ long lanh trong suốt như thủy tinh lại rơi xuống, sắc bén cửa vào lòng ta.

Ta trước đó chưa từng thực sự yêu thích một người đàn ông, nhưng lần đầu tiên lại khiến ta tổn thương...

Ta bước được năm bước chân, lý trí bảo ta hãy bước tiếp đi, hãy quên con người này đi...

- Cơ Nhi, ta yêu nàng!

Phía sau lưng ta có âm điệu rõ ràng của hắn. Trái tim ta ngừng đập một hồi, đóa hoa héo rũ như cổ muốn vươn dậy một chút, thế rồi ta quay đầu lại...

Trong bóng tối mờ ảo, vàng trắng lấp ló sau mây đêm, chỉ mơ hồ thấy bóng dáng cùng cặp mắt tím yêu mị bi thương của hắn...

Bước chân ta chôn tại chỗ... Hắn chậm rãi nói tiếp:

- Nếu đó là câu trả lời mà nàng mong muốn...

Một người nam nhân nói yêu một nữ nhân, nhưng cả hai đều không cảm thấy hoan hạnh phúc... Cõi lòng ta một chút hưng náo đã tắt lịm, bởi ta cũng hiểu... hắn sẽ dập tắt tình cảm trong lòng hắn nhanh thôi, sẽ không có tình yêu khác cốt ghi tâm...

- Ba chữ đó có giá trị như thế nào? Nhưng người sẽ không bao giờ đặt ta ở vị trí thứ hai, kể cả sau thiên hạ của người phải không? Người sẽ chỉ toàn tâm toàn ý với nghiệp lớn của người thôi phải không? – Ta thản thờ nói một tràng dài – Ta đâu phải không biết, người còn dân tộc người, còn trách nhiệm của người, bản thân người phải lãnh đạo nhân dân của mình khỏi nghèo đói lại độc lập... nhưng không thấy như vậy, đối với chính mình là rất tàn nhẫn hay sao?

Ta nhìn vào bóng dáng cô độc của hân trong bóng đêm, đau lòng cho cả hân lẫn bản thân mình...

- Đừng thương hại ta, Cơ Nhi... – Hân nói – Nàng hãy lo cho bản thân mình đi... người đó, tốt hơn cho nàng!

- Vậy... ai sẽ tốt với ngươi? – Ta ngoan cố hỏi lại.

- Bản thân ta không xứng đáng. – Thần Hi cười nhạt đáp – Bản thân ta đã đủ tàn nhẫn rồi...

Đêm xuống càng lạnh hơn, ta cảm nhận rõ sương lạnh thấm vào vai. Thần Hi vẫn đứng cách xa ta, sau một hồi im lặng không thể nói gì tiếp, mọi chuyện của ta và hân có lẽ cứ coi như vậy mà kết thúc, dang dở đứt gãy, cõi lòng cũng đã tan thành hai mảnh riêng biệt...

Thần Hi cuối cùng tháo chiếc áo ngoài của hân, phủ lên người ta, nhìn ta mà từ biệt, bất chấp đôi mắt của ta đỏ hoe mở to nhìn hân trần trụi, đau thương hụt hẫng:

- Bảo trọng, Cơ Nhi!

Có thể vĩnh viễn ta không quên được khoảnh khắc ngọt ngào cuối mà đau đớn thương tâm ấy. Thần Hi cúi đầu, hôn ta một lần cuối, hân hôn ta từ trán dọc xuống sống mũi, cuối cùng dừng trên đôi môi nhỏ nhắn của ta...

Đôi mắt ta vẫn mở to, ta không thể khép đôi mắt lại, từng đường nét trên gương mặt hân lúc này rất rõ ràng, có thể hân sâu vào tâm trí, giống như câu chuyện thống khổ này...

Ngón tay của hân nhẹ nhàng chùi đi nước mắt của ta... Hân kiên nhẫn không vội vàng, nhẹ nhàng khiến ta mở ra đôi môi cứng ngắc...

Ta cảm thấy có một cái gì đó rơi vào trong miệng, giống như một viên dược thảo... Ta giật mình, nghĩ đến đó là một viên dược giống như trong phim truyện thường thấy, sau khi ta nuốt xuống sẽ mất đi kí ức, hân cũng muốn dùng cách đó với ta...

Ta kịch liệt giãy dụa, ta không muốn nuốt dược, ta không muốn... Thần Hi, xin đừng làm vậy với ta, ngươi không thể tàn nhẫn đến mức khiến ta quên đi...

Nhưng hân đã quyết tâm, dùng sức mạnh khổng lồ chế được ta, lưỡi hân dễ dàng đẩy sâu viên dược đó vào cổ họng ta... thậm chí khi ta cắn được vào môi hân thì cũng đã quá muộn...

Trước mắt ta, bóng đêm bao phủ... người ta mềm nhũn, lại chìm vào giấc mộng...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Trống rỗng

Trong cơn mộng mị ấy, dường như ta lại quay trở về bên trong giấc mơ kì quái, và dường như đó là đoạn kết của câu chuyện giữa công chúa và quái vật mất tim...

Ta là công chúa xinh đẹp, vì muốn chạy trốn khỏi quái vật mà không ngừng tìm cách trốn thoát khỏi nó, phải nhận mọi sự săn sóc và yêu chiều của quái vật. Chính trong khi chạy trốn, ta bị một đám người lạ bắt đi, đó là kẻ thù của quái vật kia... Cũng nhờ đó, ta biết được quá khứ ảm đạm của quái vật, thì ra hân đúng là một hoàng tử bị phù phép. Quái vật cùng ta trải qua một lần sinh sinh tử tử, ta không còn ác cảm, ngược lại càng có cảm tình với hân, nghĩ rằng liệu ta có thể hóa giải phù phép cho hân, kết thúc một câu chuyện hoàn hảo như trong chuyện cổ tích...

Nào ngờ, hôm đó quái vật đuổi ta ra khỏi tháp, nói rằng không cần đến ta nữa... Hân nói cho dù cố gắng năm, mười năm nữa, thậm chí là cả đời, phù phép này cũng không thể giải.

Hân ném ta khỏi lãnh địa, phong ấn khu vực xung quanh mình bằng hàng trăm ngàn bụi cây gai, khiến ta vĩnh viễn không thể bước vào...

...

...

Giấc mơ mộng mị đó cuối cùng cũng kết thúc bởi ta cảm thấy có người ở bên không ngừng lay gọi ta. Đầu óc ta nặng trĩu, đau đớn như trăm ngàn con kiến cắn, chân tay vô lực, toàn thân nóng như lửa...

Ta giống như đang sốt, mê mê man man...

Ta cũng không biết lúc mình tỉnh lại như thế nào, chỉ biết rằng, khi ta mở ra đôi mắt mệt mỏi của mình, trước mắt ta là một căn phòng lạ lẫm, tất cả trước mắt như mới tỉnh...

Tất cả không có một chút ấn tượng, đầu óc ta một mảng trống rỗng lơ lửng, thậm chí, ta như người trôi dạt giữa dòng nước...

Ta... thực sự không còn đến một chút kí ức, vừa tỉnh dậy, ta đã cảm thấy đầu óc mình đã bị tẩy trắng, giống như đầu thai hoá cốt, hoặc là như một con vịt con mới chui ra khỏi trứng... tất cả đều làm ta ngỡ ngàng...

Thứ đầu tiên mà ta nhìn thấy là một “sinh vật” cũng một thân trắng toát như trí não của ta, y đang ngủ gục ngay bên chỗ ta nằm, gương mặt nhiều phần mệt mỏi khó chịu.

Ta tò mò, đôi mắt mở to quan sát tỉ mỉ. Tuy trí não ta lúc trống rỗng lúc hỗn loạn nhưng ta vẫn có chút nhận thức, hoặc là bản năng còn sót lại. Cái này, đem cho ta cảm giác giống như nhìn vào một kì vật, một mỹ vật bằng thanh ngọc khiết...

Ta đưa tay sờ sờ vào cái mặt phía trước. Cảm giác thật tốt. Ta cũng đưa một bàn tay sờ sờ mặt mình để đối sánh... Lông mày dày hơn, mũi cao hơn, mắt dài hơn, các đường nét rõ ràng góc cạnh hơn, có cái gì đó mạnh mẽ cứng cáp hơn ta... Xem ra “y” và ta không đồng một dạng.

Trong đầu ta, có rất nhiều khái niệm đã bị mất, vì vậy rất nhiều thứ với ta như mới.

Chỉ là vừa mở mắt ra đã nhìn thấy một sinh vật có sức hút mà lại có vẻ như không phòng bị, cho nên ta không ngại khám phá. Lần tới ta vươn tay, định sờ kỹ hơn thì đột nhiên sinh vật mở mắt, một đôi mắt xám tro thoáng kinh ngạc nhìn ta chằm chằm, gương mặt này giờ vô cùng mệt mỏi giờ có nét tươi tắn hơn.

- Ngươi tỉnh? – Y vẫn đang túm lấy bàn tay ta.

Ta ngỡ ngàng, hết như một con vịt non. Điều đó khiến cho gương mặt y nhất thời biến sắc, vươn tay chạm lên trán ta. Cảm giác lòng bàn tay ấy cũng rất tốt.

- Tiểu Ly? Ngươi ổn sao? – Y hỏi, nhìn ta chằm chằm.

Ta ngây ngây ngô ngô, chả hiểu gì hết, đôi mắt chớp chớp ngờ nghệch...

Ánh mắt của đôi phương không khỏi ánh lên một tia kinh hoàng...

Mà kẻ như y, thoát đầu nhìn vốn khiến ta có cảm giác hơi lạnh lẽo, lúc này lại không tránh khỏi sốt sắng kinh hoàng...

- Ngươi không nhận ra ta?

Hình như khả năng đối thoại của ta cũng bị thoái hóa, ta cứng ngắc nhìn y... Chỉ quan sát thấy sinh vật đẹp để có sức hút riêng này đang nhìn mình, dường như quan tâm đến mình...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125

Sau đó cũng xuất hiện thêm bốn kẻ nữa, ba người cao to, một người nhỏ nhắn. Đặc biệt có hai kẻ một thân đen tuyền giống hệt nhau, động tác bước chân còn đối xứng không sai một nhịp.

Bóng người nhỏ nhắn kia nhìn ta, ban đầu là vui vẻ chạy lại, nắm tay nắm chân, hoan hỉ không thôi:

- Tiểu Ly, Tiểu Ly của ta, ngươi cũng tỉnh lại rồi, ngươi nằm đó nửa tháng, báo hại cha nương, cả phu quân của ngươi lo đến chết...

Trước sự ngây dại như gỗ đá của ta, thậm chí một lời đáp lại cũng không có, mọi người đều bắt đầu ái ngại nhìn nhau. Sinh vật trắng toát quay ra nhìn người bên cạnh bảo:

- Nương, nàng đã có vấn đề, dường như đã không nhận thức được, không nhớ gì hết...

- Cái gì? – Một người đứng sau hét lên – Tên tiểu tử chết tiệt đó làm gì con dâu của lão, đã cho Tiểu Ly ăn cái gì? Ta phải giết hắn, giết hắn!

Một hồi trước mặt ta, một đám người nhốn nháo, kẻ la hét, kẻ phẫn nộ, kẻ bám lấy ta lay lay, hỏi luyên thuyên đủ thứ rồi lại chán nản trước phản ứng ngờ nghệch của ta, song vẫn không đạt được kết quả, ta cảm thấy một chút hiểu kì, nhưng chung quy vẫn không ý thức được gì... Duy chỉ có bạch y sinh vật kia là bề ngoài điềm tĩnh nhất, mặc dù nét ưu phiền trong mắt vẫn không mất đi...

...

...

Trải qua ba bốn lần ta đếm quả cầu lửa mặt trời nhô lên rồi lặn xuống, ta vẫn lười biếng nằm trên giường trong phòng, ta không phải làm gì cả, ở đây tốt lắm. Đôi có người đến cho ăn, thích ngủ thì ngủ, thích chơi thì chơi ~..

Trong mấy ngày này, có một người gọi là Mộc Doanh Doanh, xưng là nương của ta đến cùng ta trò chuyện, gọi ra, nói ra đủ chuyện cho ta biết, muốn cho ta lấy lại ý thức. Dần dần, ta cũng bớt ngây ngô hơn trước, nhưng vẫn không có một tí ấn tượng nào.

Như những gì họ gọi, “Tiểu Ly” là ám chỉ ta, giống như Âu Dương Vân là ám chỉ người già phiền nhiễu kia, Tả Hữu là ám chỉ cặp đối xứng kia, Diệp Phương Thành là để nhắc đến bạch y sinh vật đẹp đẽ kia.

Về phần liên hệ giữa mọi người, ta được dặn là Âu Dương Vân và Mộc Doanh Doanh là cha nương của Diệp Phương Thành, Tả Hữu là kẻ sai vặt của Diệp Phương Thành, Tiểu Ly – ta là thê tử của Diệp Phương Thành, cũng như nương là thê tử của cha ~..

“Nương” bảo ta, phu thê chính là cùng ăn cùng ngủ một chỗ, lúc nào cũng phải dính lấy nhau như hình với bóng... Ta ngây ngốc hỏi lại bà rằng, đúng là bà và Âu Dương lão nhân ngủ cùng với nhau, vậy sao đêm nào ta cũng phải ngủ một mình, nếu Diệp Phương Thành là phu quân của ta, tại sao y không đến ngủ cùng ta...

Đang nói đến chuyện đó thì Diệp Phương Thành lù đi qua, ánh mắt nhìn nương của y khó chịu như bà đã quá nhiều lời...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Giữa cánh đồng:

Diệp Phương Thành lặng lẽ lướt nhìn qua ta, ta bề ngoài như cũ vẫn chăm chăm vô thức nhìn y, nhưng bên trong lòng lại có một chút hiếu kì thích thú, có lẽ những điều mà Mộc nương căn dặn đã truyền cho ta tác động... Thê tử với phu quân là gì, có lẽ là một mối liên kết rất đặc biệt...

Mộc nương ái ngại nhìn ngó một chút, xong vẫn mạnh dạn hướng ta bảo:

- Tiểu Ly, từ nay ngươi phải học hỏi lại các cách hầu hạ chăm sóc phu quân. Thứ đơn giản nhất, khi phu quân trở về nhà, phải giúp y tháo áo ngoài, khi phu quân ra cửa phải mang áo choàng tới giúp mặc chỉnh tề... – Bà vỗ vào vai ta giục – Còn không mau thực hành!

- Ô! – Ta ngơ ngác, giống như việc này mới lạ, cũng không có ấn tượng gì, xong Mộc nương đã đẩy ta lại phía y.

Ta mở to mắt ngược lên nhìn, tay ngờ ngạc đưa lên cổ áo. Quả nhiên là một cái thân hình đẹp đẽ sạch sẽ, một thân bạch y còn chẳng lấm tí bụi bẩn. Có lẽ cũng như giống tháo xiêm y của bản thân, ta mạnh dạn hơn, nhưng đầu ngón tay vừa chạm đến mép cổ áo thì y đã gạt tay ta ra, lạnh lùng mà nhìn. Ta có phần choáng váng hụt hẫng, nghĩ rằng y không thích mình làm như vậy, thậm chí đối phương còn không muốn mình chạm vào...

- Không cần phải như vậy, nương! – Nói rồi nhanh chóng tuyên bố với Mộc nương – Ta đã quyết định đưa nàng đến danh y!

- Trời ơi! – Mộc nương đứng vội lên than thở – Thành Nhi, ngươi hà tất phải cố chấp như vậy, nàng không nhớ thì cứ cho là không nhớ đi, chớ phải như vậy tốt hơn sao?

- Ta không thích tự lừa người, cũng như lừa mình! – Nói rồi y túm cánh tay ta, không đợi Mộc nương đuổi kịp, đã đem ta ra ngoài nhà.

Ta nhìn Mộc nương, ứ ớ định cất tiếng gọi thì đã bị đặt lên một con tuần mã màu trắng tinh như chủ nhân của nó, y ngồi phía sau ta, nhanh chóng phi ngựa đi...

Lúc đó đã là chiều tà, ngựa đi được một lúc thì trời tối hẳn. Ta chỉ mặc một thân áo mỏng manh, vì thế thấy hơi lạnh lạnh, thêm vào đó ngựa đi quá nhanh, gió thổi vù vù bên tai càng làm ta lạnh hơn. Mà bởi đầu óc ta hiện tại đơn giản lắm, chỉ theo bản năng tìm chỗ nép vào lồng ngực y. Thì ra cái sinh vật bề ngoài như khối băng trắng toát này cũng không lạnh lẽo như vậy, càng dựa vào càng thấy ấm. Lồng ngực rất vững chãi, tựa đầu vào rất thoải mái. Chẳng hiểu sao ta còn hứng thú cọ cọ đầu vào y như một con mèo nhỏ lười nhác... Thật là tốt...

Nhưng trái lại với ta, người bên cạnh có vẻ mỗi lúc một cứng đờ người. Ta ngây ngô ngược mắt lên nhìn, thấy một cặp mắt khác đang lặng lẽ nhìn ta.

Chẳng hay ta đã làm sai điều gì, y không thích rồi sao...

Ta nhích ra, tự co rúm người lại cho đỡ lạnh, ta như một con mèo nhỏ tội nghiệp bị ném ra ngoài trời gió rét ~.. Người có hơi ấm lại không muốn chia sẻ với ta... Ta hướng đôi mắt tội tình đó khẽ quan sát Diệp Phương Thành.

Nhưng ngay sau đó ngựa lập tức dừng lại...

Xung quanh chốn này giống như một cánh đồng lớn, cỏ bông lau rạp ròn... Trăng lơ lửng trên cao vắng vặc, dưới thấp hơn, những đóm sáng đầy trời bay....

Lấp lánh lấp lánh...

Mấy đêm ta cũng thấy ngoài cửa sổ có đóm sáng như vậy, Mộc nương bảo đó là đóm đóm, nhưng ở nơi này lại đặc biệt nhiều...

Khiến ta ngây ngốc nhìn, quên mất chút tò mò tại sao Diệp Phương Thành lại dừng lại...

Một con đóm đóm vô tình lượn qua trước mắt ta, ánh mắt ta cứ dõi theo nó, đến lúc vô tình lướt qua trước mắt Diệp Phương Thành...

Người này thật không bình thường, cứ thích lặng lẽ như vậy, không thể hiểu y muốn gì...~

Đi tiếp thì không đi, nói chuyện thì không nói, chỉ dùng ánh mắt nhìn người khác như vậy...~

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127

Đã nói là đầu óc ta đơn giản rộng tuếch, không nghĩ được nhiều, nhanh chóng đã chú ý đến đám đóm đóm...

Ở giữa cánh đồng cỏ này, thân ảnh tinh bạch của Diệp Phương Thành là nổi bật nhất, như vật thể có thể phản chiếu lại một phần ánh sáng của trăng, có lẽ như vậy mới khiến lũ đóm đóm bay lượn qua đây càng nhiều. Mà có thể lũ đóm đóm không e ngại “sinh vật” bất động này.

Ta xoay người với tay vỗ một đóm sáng nhưng hụt mất, báo hại cả người lại mất thăng bằng, ngã trở lại lòng ngực y. Bỗng từ đáy lòng phản ứng e ngại, như sợ đối phương mất hứng, ta lại chống tay nhích người ra.

Nhưng...

Sao chật chội quá, không nhích ra được. Lại còn có cái gì đó như kim kẹp chặt lấy ta. Đó là đôi cánh tay của Diệp Phương Thành.

Cổ ta cũng còn không tùy ý cử động được, đầu cúi sát vào ngực y. Bỗng ta thấy người mình phản ứng tự nhiên mà kì lạ, máu hơi nóng nóng lên, tim cũng đập nhanh hơn. Mà bên tai ta, nhịp tim của đối phương còn nhanh hơn một chút. Lúc này cũng đôi lại, không hiểu sao người y không còn cứng đờ mà là người ta cứng đờ... Không phải lúc này cũng gần như thế này sao. Chẳng hay khi người này ôm lấy người kia, thì người kia sẽ bị cứng đờ? Nghĩ như vậy, ta muốn thử xem, cánh tay ta nhích nhích, đầu tiên là nắm lấy hông y, định vươn ra sau...

- Dừng nháo! – Một giọng nói trầm trầm trên đỉnh đầu.

- O... - Ta ú ớ ớ, tạm đình chỉ động tác.

Im lặng không lâu, ta lại nghe thấy giọng nói đó, cảm thấy nhẹ nhàng như ánh trăng bạc nhàn nhạt kia, nhưng cũng rất ngưng đọng...

- Tiểu Ly... nếu như ta trở nên ích kỷ... lừa dối người...

Ta lắng tai nghe, mắt cũng mở to, nhưng ta không hiểu bất cứ cái gì...

Sau đó rất yên tĩnh, không còn bất cứ lời nói nào của y. Y cứ lặng lẽ ôm lấy ta đang cứng ngắc như vậy. Ta có ú ớ một vài câu, ý bảo y buông ra một chút, nhưng có lẽ y đã hóa thành băng tuyết vô tri rồi, không có chút phản ứng nữa là...~...

Không biết trôi qua bao nhiêu lâu...

Cuối cùng chính ta chán nản, tự thả lỏng mình một chút. Mắt cũng bắt đầu díp lại, sẵn tiện trong vòng tay ấm áp này, ta gục đầu vào y mà thiếp đi ngon lành...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128

Có lẽ trên người Diệp Phương Thành có một cái gì đó rất phù hợp, ví dụ như mùi hương dễ chịu, ví dụ như nhiệt độ ấm áp vừa đủ, rất dễ khiến người ta muốn ngủ... Hơn nữa, cảm giác ngủ trong lòng y rất an lành, ta giống như gà con dúm vào người gà mẹ mà ngủ vậy. Mà Diệp Phương Thành kia, chính là người đầu tiên ta nhận thức sau khi tỉnh dậy, cho nên, y đối với ta, cũng chính là “gà mẹ” mà ta vừa chui ra khỏi vỏ trứng đã trông thấy.

Cho nên, ta ngủ say sưa đến gần trưa hôm sau mới tỉnh dậy...

Ta tỉnh dậy là bởi lẽ nghe thấy âm thanh quá ồn ào náo nhiệt, ra là ta đã được y đưa vào một thành trấn nào đó. Sau đó, Diệp Phương Thành mang ta vào một khách điểm. Ta vẫn như cũ nép ở trong lòng y, bởi lẽ y vẫn đang bế ta.

Trong lúc đó, ta cảm thấy không ít ánh mắt kì quái của đám người xung quanh nhìn về phía chúng ta, họ chỉ chỉ trỏ trỏ, cười cười nói nói:

- Người trẻ tuổi bây giờ thật phóng khoáng!

- Trông bộ dạng nam thanh nữ tú, nam nhân kia anh hùng hảo hán, nữ nhân hoàng hoa khuê các như vậy mà không ngại tình tứ chôn đông người!

- Nếu ta trẻ lại hai mươi tuổi, ta cũng muốn bế mỹ nhân trong lòng ha ha!

Ta lúc đó không hiểu hết ý tứ của họ, chỉ biết họ nhìn ta rất kì quái, không thiếu ánh mắt khiếm nhã. Điều đó càng khiến ta sợ hãi, càng dúm mặt vào lồng ngực Diệp Phương Thành, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy áo y.

Trái lại với ta, Diệp Phương Thành mặt lạnh như tuyết, ánh mắt băng lãnh tàn khốc chỉ khẽ lướt qua đám người. Đám người đó tự ho vài tiếng rồi không dám nói cười nữa.

Diệp Phương Thành đem bạc đưa cho chủ khách điểm thuê một phòng, ta thấy ánh mắt của lão ta sáng lên, lập tức tự mình tận tình dẫn đường...

Căn phòng y chọn nằm trên lầu hai, có phần biệt lập với những dãy phòng khác.

Y lặng lẽ đặt ta xuống giường, tháo giày cho ta rồi quay sang bảo người chuẩn bị một ít y phục, đồ dùng cá nhân, một chút điểm tâm...

Đối với Diệp Phương Thành, bây giờ ta chính là cún con ngoan ngoãn ngây ngốc, y bảo gì thì làm theo thôi ~.

...

...

Một hồi sau, có một nữ nhân trung tuổi mang lên một mâm thức ăn thơm phức, ta bụng đói khó lòng tự chủ được, rất muốn lao đến ăn ngay, nhưng ánh mắt vẫn liếc trộm Diệp Phương Thành một cái...

Ánh mắt Diệp Phương Thành thâm trầm cho đến lúc nữ nhân kia khép cửa đi ra. Ta nhón chân xuống giường, định ngồi vào bàn ăn thì y lên tiếng:

- Khoan hãy ăn! – Y ngăn đôi đũa của ta lại, sau đó lại gần ta, cúi đầu xuống nhìn và dặn dò – Đợi đã, đợi ta quay trở lại, nhớ chưa, không được ăn! – Y cẩn thận lập đi lập lại, chắc chắn cái đầu óc ngây ngốc của ta hiểu được.

Ta lúc đó trong đầu đơn giản nghĩ thầm, ta sẽ ăn ít mà, đâu phải không phân y chứ... Vì thế ta định y đi vẫn sẽ lên ăn một chút.

Quả nhiên suy nghĩ trong ánh mắt của ta không qua mặt được Diệp Phương Thành, y liền điểm huyệt ta.

Ta có phần tội nghiệp nhìn y, nhưng y vẫn lặng lẽ bước đi, khép cửa phòng lại.

...

[-- Phân cách tuyến --]

[Trong căn bếp của khách điểm, người phụ nữ phụ kia đang lén lút gấp lại một mẫu giấy, ánh mắt đảo dác linh hoạt, định truyền tin đi.

Con bò câu vừa được gọi đến, còn chưa kịp cài thur vào chân chim, bà ta đã thấy một thanh nhuyễn kiếm sắc lạnh kề sát cổ... Hàn khí từ kiếm cũng phát ra đủ khiến người ta dựng tóc gáy.

Vừa quay đầu lại, đã gặp phải một đôi mắt còn giá lạnh hơn vạn lần...

Người này quả đúng là ngũ hoàng tử cao thủ, xuất hiện xuất quỷ nhập thần như vậy!!!

Người đàn bà tỏ ra sợ hãi tự nhiên:

- Khách quan, người làm cái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129

- Thuộc hạ của nhị hoàng tử? – Diệp Phương Thành lạnh lùng ngăn gọn vào thẳng vấn đề.

- Khách quan, người nói cái gì...? – Người đàn bà tỉnh vì tò mò run rẩy – Ta không hiểu gì a, xin tha mạng, ta không có liên quan đến cái gì a...

Trong lúc đó, người đàn bà lén cố gắng vò nát bức thư trong tay...

- Nếu người làm lỡ việc của nhị ca, có lẽ còn không được chết nhẹ nhàng hơn...

Diệp Phương Thành nhắm mắt, nhuễn kiếm còn chưa thấy xuất chiêu...

Thậm chí kiếm còn không vậy máu...

Thế giới mà y từng sống là như vậy, không có lựa chọn, chỉ có một kẻ tồn tại sau cùng... cho nên, nếu có một cơ hội, y thực lòng muốn đem nàng đi thật xa...

Xung quanh y vang lên hai âm thanh quen thuộc:

- Mụ già này để đám thuộc hạ giải quyết được rồi, điện hạ cần gì động thủ chứ?

- Xem ra nhị hoàng tử cũng đã xây dựng mạng lưới gián điệp ở khắp nơi!

Sau đó là hai cái thân ảnh màu đen bất thành linh xuất hiện, đồng loạt cúi mình trước y. Hắc y nhân bên phải mau chóng báo tình hình:

- Bẩm điện hạ, chúng thuộc hạ đã điều tra, đúng là nhị hoàng tử đã rời cung!

- Đúng là như vậy! – Hắc y nhân bên trái bộ mặt có phần khẩn cấp lo lắng nói – Còn nữa, hắc đã phục hồi thương tổn thần kị, còn mạnh hơn mấy lần, vì thế, điện hạ nhất định phải cẩn thận, lần này chắc hẳn muốn một phen tiêu diệt hết đối thủ có khả năng đe dọa đến ngai vàng của mình! Ngay cả bộ hạ còn dung túng hắc, ban cho kim bài cùng chức khâm sai đại thần, toàn quyền điều tra vụ việc “quý phi và các hoàng tử cầu kết làm phản”!

- Nghe thì thật nực cười! – Hắc y nhân bên phải bình luận thêm, tiện thể quả quyết – Điện hạ yên tâm, chúng thuộc hạ sẽ cố gắng phò trợ người, dù có hi sinh tính mạng, nhất định không để người như vậy làm hoàng đế!

- Đúng đúng, người có đủ tài đức làm hoàng đế chỉ có điện hạ của chúng ta!

Hai kẻ này đang hùng hực khí thế thì lại bị chủ nhân của chúng bình tĩnh lạnh lùng nói:

- Ta sẽ không tranh giành thiên hạ này!

- Cái gì? – Hai kẻ kia tròn tròn mắt – Sao điện hạ lại từ bỏ tiền đồ của mình, điện hạ chính là lý tưởng của chúng thuộc hạ!

- Dĩ nhiên ta không muốn Diệp Đông Doanh làm vua, nhưng ta cũng không gượng ép bản thân trở thành một hoàng đế...

- Vậy ai mới nên làm hoàng đế Đông quốc?

- Thập nhị hoàng tử...

Hai kẻ kia ngẩn ngơ, suy nghĩ một hồi mới vỡ lẽ ra chút ít... Thập nhị hoàng tử mới có mười một tuổi, tuy có tiềm năng tư chất nhưng xem ra vẫn chưa đủ trưởng thành cho thời điểm then chốt này...

- Chẳng nhẽ điện hạ chỉ muốn làm một công thần, một phụ chính, hay là muốn cùng thiếu phụ nhân đi ngao du sơn thủy...

Diệp Phương Thành không đáp, nhưng đủ cho thấy thái độ của y...

Y có lẽ đã cho rằng, người nên có được thiên hạ không thể là Diệp Đông Doanh ác nhân, Diệp Khởi Minh có phần nóng nảy, hay Diệp Thần Hi tỉnh vì lại không phải người Đông Quốc, mà là một vị hoàng tử trẻ tuổi khác... Liệu tiểu hoàng tử này lên ngôi, có hi vọng tạo nên thiên hạ thái bình... Cũng có

thể, bởi đứa trẻ đó sẽ không biết gì nhiều về vòng đua tranh đẫm máu thương tâm của các hoàng huynh mình trước đó? Một đứa trẻ chưa từng bị tổn thương và có ác tâm...

Đó là suy nghĩ của y, còn chuyện đó liệu có thành sự thật, tương lai ra sao, là thứ không ai có thể nắm chắc được...]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130

Một hồi sau khi cái dạ dày của ta sôi sùng sục mới thấy Diệp Phuong Thành trở lại, theo sau còn có một tiểu nhị. Y bảo tiểu nhị dọn hết thức ăn đã nguội đi, thay thức ăn mới vào. Thức ăn cũ có cả cá hấp, cả thịt gà quay, mùi hương hấp dẫn như vậy thì không dùng, bắt đổi thành cháo trắng cùng với toàn rau dưa đậm bạc... Nếu như bữa tiệc vừa rồi có mười món toàn là cá thịt giàu dinh dưỡng, bữa tiệc này có đến mười món chế phẩm từ rau củ quả...

Ánh mắt ta không khỏi buồn rầu, Diệp Phuong Thành điềm nhiên ngồi xuống, giải huyết cho ta rồi đặt trước mặt ta một tô cháo trắng với hành lá... Ta nhìn những cọng hành xanh xanh bên trong, cảm thấy đã không còn muốn ăn...

- Ăn! – Y một chữ nói, cử chỉ điềm tĩnh, bắt đầu dùng bữa của mình...

- Ta muốn ăn cái lúc này... – Ta lý nhí nói.

- Những thứ đó không tốt.

Y vẫn như cũ ăn, có vẻ y thích những thứ này. Những thứ kia có gì không tốt, Mộc nương vẫn nấu cho ta ăn đấy thôi. Nhắc đến Mộc nương, ta chợt nhớ ra mấy hôm trước bà bảo ta, nữ nhân có lợi thế là sự mềm dẻo yếu điệu. Ta không hiểu lắm thì nương giải thích là, sau này ở với Diệp Phuong Thành nếu có gì bất đồng, ta chỉ cần giả bộ nũng nịu đáng yêu làm mình làm mẩy, cho dù y là tảng đá cũng phải mềm lòng.

Từ lúc ta tỉnh dậy, chỉ có Mộc nương là nói chuyện với ta, kể chuyện cho ta, chỉ dạy cho ta... cho nên nghiêm nhiên ta coi những điều bà nói là chân lý.

Hôm đó, Mộc nương và Âu Dương tiên bối có đồng quan điểm nhỏ, ta thấy Mộc Nương nín áo Âu Dương lão, một câu “phu quân” hai câu “phu quân hãy chiều thiếp đi”... Âu Dương lão nhân lập tức xuôi theo...

Thế là, ta buông thả xuống, không biết làm sao cho phải nhưng cũng bền lên nói:

- Phu quân... chiều thiếp đi...

...

...

Bình sinh Diệp Phuong Thành chính là người có phong thái ổn định nhất, một vẻ băng lãnh tự tại, ánh mắt lúc nào cũng giá lạnh vô cảm, ẩn chứa những suy tư của bản thân bên trong. Cảm tưởng con người này có đứng giữa phong ba bão táp cũng sẽ không bị lay chuyển...

Thế mà hôm nay, Diệp Phuong Thành ấy, con người mà khi ăn không bao giờ có thể đánh rơi một hạt cơm nhỏ, lại làm rớt muỗng cháo trên tay xuống mặt bàn, cháo văng tung tóe, một chút dính trên y phục như băng thanh ngọc khiết của y.

Còn nữa, ánh mắt lạnh lẽo tưởng chừng không biểu đạt ra hi vọng ái ố, lại giãn ra, trong đáy mắt xen lẫn kinh ngạc. Gương mặt y cũng đầy vẻ không tự nhiên.

Ta nhớ có khi ăn nhanh, thức ăn nghẹn ở cổ, cũng bị đơ đơ như thế ~

- Phu quân, ngươi bị nghẹn sao?

Diệp Phuong Thành khê giạt mình, cổ khôi phục lại phong thái như cũ, mấy tiếng mắng ta:

- Đừng có loạn ngôn... – Âm điệu vẫn không được tự nhiên như bình thường. – Mau ăn cháo của ngươi...

- Tại sao phu quân? – Ta ngây ngốc hỏi – Có gì không đúng sao?

- Ngươi không nên gọi ta bằng hai chữ đó. – Bây giờ y đã lạnh lùng trở lại.

- Tại sao, ngươi không thích ư? – Ta cảm thấy con người y một là dị thường, hai là... – Hay ngươi không phải như nương nói, là phu quân của ta... nhưng mà, nương nói luôn đúng...

Y không trả lời, cũng không còn ăn nữa. Ta cúi đầu, buồn bã đưa cháo lên miệng. Tất cả những điều Mộc nương nói đều đúng, chỉ trừ một điều thôi sao...

- Phuong Thành, ta muốn về nhà với nương... – Ta khẩn cầu, bởi lẽ ở với nương sẽ tốt hơn, Diệp Phuong Thành với ta lạnh lùng như vậy...

- Không được, người nhất định phải nhớ lại... – Y nói, âm điệu trầm lắng xuống, càng cuối câu càng chậm lại... – Đến lúc đó... nếu như người thực sự muốn đi...

Ta ngây ngô nhìn, câu nói của y như bỏ dờ...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131

...

Ngay buổi chiều, Diệp Phuong Thành đã muốn cùng ta ra ngoài. Trước khi ra ngoài, y bắt ta đội một cái nón có lụa mỏng che mặt, còn y cũng đội một cái nón rộng vành khác. Làm gì mà phải thần bí như vậy chứ...

Được ra ngoài, ta rất hứng thú nhìn ngang ngó dọc, không nhịn nổi muốn vén rèm che mặt ra nhìn rõ hơn, nhưng mỗi lần như vậy y đều kéo xuống, lạnh lùng nghiêm khắc nhắc nhở, còn phóng ngựa đi nhanh hơn...

Ngựa dừng lại ở một con đường nhỏ trong trấn, trước một y xá. Diệp Phuong Thành đỡ ta xuống ngựa, ta lập tức lại vén rèm ra nhìn nhìn ngó ngó...

Đó là một y xá nhỏ và rất yên tĩnh, cánh cổng khép hờ, không có ai ra vào, coi bộ không phải là một y xá nổi tiếng. Hơn nữa còn nằm tại một nơi vắng vẻ như vậy...

Diệp Phuong Thành gõ nhẹ vào cánh cổng gỗ, nó kêu bộp bộp cùng kéo kẹt. Thực sự có phần hoang phế cùng bi ảm...

Một hồi sau, có một tiểu đồng chừng mười hai, mười ba tuổi, trên tay vẫn đang cầm chổi bước ra, gương mặt không mấy niềm nở.

- Các hạ, y xá tạm thời đóng cửa..., sư phụ đã bế quan...

Diệp Phuong Thành vẫn bình tĩnh, đưa ra một tín vật là một cái bình sứ nhỏ kì dị.

- Phiền bẩm lại với lão danh sư, ta là Diệp Phuong Thành xin cầu kiến.

Tên tiểu đồng kia cảm nhận được khí chất phi thường của Diệp Phuong Thành, cũng phải kính nể vài phần. Nó vội vàng cầm lấy tín vật, chạy vào trong bẩm báo...

Một hồi sau, nó đẩy kính cẩn mời y cùng ta vào, mở cửa dẫn đường...

Quả nhiên là một nơi kỳ kỳ quái quái... Y xá gì mà heo hút, tưởng chừng thiếu đi sinh khí của con người...

Phòng bệnh cũng vô cùng mộc mạc, không có bàn ghế ngồi, chỉ có một cái phản gỗ cùng một cái bàn nhỏ xú đặt hộp đồ dùng bằng gỗ... Ta tò mò muốn nghịch, lập tức được y nhắc nhở:

- Tiểu Ly, đừng nghịch!

Một hồi sau có người bước vào, ta cứ nghĩ "lão danh sư" sẽ rất già, giống như Âu Dương lão nhân cha chồng vậy, nào ngờ bước vào lại là một chàng trai trẻ tuổi, thậm chí trông còn trẻ hơn cả Diệp Phuong Thành, gương mặt đẹp đẽ phi phàm còn pha chút trẻ con, điểm thêm chút nhẹ nhàng nữ tính đáng yêu. Người này nhìn mặt thì không thể đoán là nam hay nữ, chỉ có thể dựa vào hình dáng cơ thể trông cao gầy nhưng rắn rỏi dưới lớp quần áo nhạt màu mộc mạc kia.

Danh sư tóc rất mượt, điểm một cây mực trầm đơn giản, đôi mắt thoát trông vừa to vừa trong veo nhưng đáy mắt ánh lên tia nhìn kì bí.

Danh sư đảo mắt qua ta, ánh nhìn quan sát rồi hướng về phía Diệp Phuong Thành, từ cái miệng đỏ đỏ đáng yêu tuôn ra mấy câu suồng sã:

- Phuong Thành, lâu quá không gặp! So với hồi xưa người hình như mất phong độ rồi!

Danh sư bước đi có phần là lướt ngồi xuống, trước gương mặt ngây ngô của ta, hấn chống tay lên cằm rồi cười:

- Tại hạ tên Vô Nhân, từng được y cứu một lần... cô nương đây chẳng lẽ là nương tử của y?

Lúc này, mắt ta còn đang tập trung vào bàn tay nuột dài của danh sư, những ngón tay khê lay lay, mềm mại như cành liễu...

Không đợi ai nói tiếp, Vô Nhân đã cười cợt nói:

- Hẳn là đến khám thai đi!

Hắn cười vui vẻ, còn ta thì hoàn toàn ngây ngô, Diệp Phương Thành lạnh lùng giá lạnh nhìn hắn nói:

- Đừng mất thời giờ đùa cợt nữa, lần này ta đến đây tìm người để chữa trị cho nàng, khôi phục lại thần trí và kí ức!

- Ô, vậy sao? – Vô Nhân đón nhận ấm trà nóng từ tiểu đồng – Người không đến sớm thì ta cũng sắp dọn nhà lên núi rồi...

Vô Nhân uống một chén trà, còn không thèm mời trà khách ~.~. Mồm mép dần nhếch ra gần phía mang tai, hàm răng đều tăm tắp và sáng bóng lộ ra.

- Có điều này ân công, ta đâu có đùa cợt người, trình độ của ta không cần bắt mạch, chỉ cần lướt mắt nhìn qua cũng đoán được thể trạng... cô nương này đang mang thai mà, lại còn là song thai một nam một nữ, hê hê...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Quyết tâm của diệp phương thành

Diệp Phương Thành là kẻ cơ mặt không thể co giãn, là băng tuyết ngàn năm... có ai tin là lúc này gương mặt y lại biểu hiện toàn toàn giống như người bình thường có thể: ngạc nhiên tột độ! Thậm chí còn có thể thấy người y đang đờ đẫn ra.

Danh y kia trái lại tỏ ra vô cùng phấn kích, cười đều nhìn y:

- Ô, ân công, tại sao mặt người lại biểu hiện giống như kẻ làm chuyện xấu bị phát giác vậy? Có phải chính người là tác giả của cái bụng này... – Hắn ta nhìn xuống cái bụng vẫn còn nhỏ của ta.

- Nàng mang thai... thật sao? – Diệp Phương Thành sốt sắng khẩn cấp hỏi.

- Không tin sao? – Mặt thần y đầy vẻ chắc chắn – Người đợi mấy hôm nữa, nàng ta sẽ bị nghén, đợi thêm vài tháng nữa thì sẽ có một cặp trẻ thơ ra đời!

Diệp Phương Thành nhìn ta, ta thì ngây ngốc, y thì hỗn loạn:

- Ta...ta...

- “Ta làm phụ thân rồi!” chứ gì? – Danh y kia bồi thêm lời hộ, có lẽ hắn đã quá quen với phản ứng ban đầu ngạc nhiên chậm chạp của những kẻ mới hay tin được làm phụ thân.

Diệp Phương Thành biểu hiện phức tạp, giống như còn một nỗi khúc mắc khó có thể hóa giải trong lòng. Điều đó khiến cho Vô Nhân có chút suy tư, hấn cầm tay ta lên bắt mạch, xem tình hình bệnh trạng. Nghiền ngẫm một lúc, hắn thở dài nói:

- Quả nhiên cô nương này mất trí nhớ là do trúng phải một loại kì dược tên là Vong Ưu Tán, chiết xuất từ cỏ Vong Ưu, tương truyền loại cỏ này mọc ở Tây Vực, khi nuốt vào sẽ quên đi điều mà mình ưu phiền nhất, đau khổ nhất, quên sạch đi những thứ đó, đó cũng có thể là một quãng thời gian hay một con người, nếu uống nhiều hơn, có thể lâm vào tình trạng giống như cô nương này...

- Làm sao để giải? – Diệp Phương Thành nói – Bằng mọi giá ta phải khôi phục trí nhớ cho nàng.

- Vậy người chấp nhận đánh đổi cái giá là hai đứa trẻ cốt nhục của mình sao? – Vô Tâm nheo mắt, nghiêm trọng nói.

- Người nói cái gì?

- Đúng vậy, cái này đã nuốt vào rất khó giải, không phải cao thủ y dược nào cũng có thể giải trừ, mà khi giải trừ, biện pháp đặc biệt trục xuất độc tính của cỏ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thể trạng cô gái này, chắc chắn sẽ không giữ được thai nhi... So với cốt nhục của mình, thì còn cái gì quan trọng hơn chứ? Kí ức của nàng thì sao? Tại sao người phải cố chấp muốn lấy lại...

- Ta sợ một ngày nàng tự đứng khôi phục sẽ oán hận ta, rồi kết quả nàng vẫn là không lựa chọn ta... – Diệp Phương Thành lần đầu tiên bật bạch.

Trong một khoảnh khắc, tất cả tranh đấu cùng bế tắc, tất cả suy nghĩ rồi ren dầy vào Diệp Phương Thành. Ta lúc đó hoàn toàn không hiểu được.

- Nhưng ta đã quyết định rồi! – Đột nhiên y bế xốc ta lên đứng dậy – Vô Nhân, cáo từ!

- Chúc các người hạnh phúc! – Vô Nhân ngoái đầu theo nói.

...

...

Diệp Phương Thành này kì lạ, đưa ta đến đây cuối cùng không làm gì mà lại đưa ta về, y ôm ta rất chặt trong lòng, ôm ta đặt lên ngựa, cứ như vậy mà rời khỏi y xá cũ kĩ kia.

Ngựa phi không nhanh không chậm, y vẫn giữ chặt lấy ta như sợ ta rớt xuống, ta cảm thấy có chút kì lạ xen lẫn cảm giác khó thở, bèn ú ớ khe khẽ kháng nghị vài câu trong lòng y.

- Phương Thành... khó thở...

Y cúi xuống nhìn ta, ánh mắt lạnh lẽo chuyển sang tràn ngập nhu tình, còn có một niềm hân hoan vô biên:

- Gọi ta là phu quân!

- Hà... cái gì chứ? – Ta thực sự không tưởng tượng nổi, mới đây y còn ngăn cấm ta gọi bằng hai chữ đó, tại sao bây giờ lại... .

Diệp Phương Thành kì quái, không những không buông lỏng ta, mà còn ép ta vào chặt hơn, y cúi đầu ta vào ngực mình, một lời kiên định nói:

- Cho dù có chuyện gì xảy ra... ta nhất định sẽ không buông nàng ra... nàng đã là của ta, Tiểu Ly...

Lời nói ấm áp đó vừa lọt vào tai đã thấy rất dịu êm, khiến cho cõi lòng người cũng phải xao động, mặc dù ta không hiểu được ý nghĩa, cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra... Chỉ có thể biết, cảm giác được dựa vào lòng con người này, vẫn rất, rất dễ chịu, bình an đến mức muốn ý lại... .

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

Diệp Phương Thành vào một tiệm thuốc bình thường, y mua rất nhiều thuốc bổ, còn không quên ghé qua tiệm y phục, tiệm vải, kể cả tiệm nữ trang mua rất nhiều thứ tinh tinh, mặc dù có vẻ con người lạnh lẽ của y không nấy thích những chuyện rườm rà này.

Y cũng thuê nguyên một chiếc xe ngựa cùng với xa phu, ngay chiều hôm đó, chúng ta xuất phát xuống phía nam, không biết chính xác là đi đâu, tất cả đều là quyết định của Diệp Phương Thành. Mà ta, từ lúc mở mắt tỉnh dậy với con người này, đã sẵn sinh ra thứ cảm giác muốn ý lại kia...

Diệp Phương Thành nói xa phu không cần đi quá nhanh, chọn đường thuận lợi mà đi. Ở trong xe, y vẫn đặt ta trên đùi, ôm ta như cũ...

Tuy nhiên, cũng không có đối thoại nào, chỉ đơn giản tĩnh lặng như vậy. Có chút nhàm chán, ta vén rèm xe, đưa mắt ra ngắm quang cảnh bên ngoài...

Đó là một buổi chiều hoàng hôn thoáng yên bình. Tuy nhiên, cái màu tím tím của chân trời xa lại gọi ra trong lòng ta một chút cảm giác thê lương, một chút quen thuộc xen lẫn bối rối khó hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Quảng thời gian tốt đẹp...

Ta đã trải qua một quãng thời gian thanh bình...

Diệp Phương Thành mang ta đến một nơi xa xôi nào đó, dựng một ngôi nhà dưới chân núi. Xung quanh chỉ có một cái làng nhỏ, đi vào thành trấn cũng mất nửa ngày... Nơi này đích thị là một nơi yên ả tránh xa thế sự...

Nói về cuộc sống của ta hiện giờ thì chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ: rất nhàn nhã, rất thoải mái...

Xung quanh nhà, Diệp Phương Thành xới đất làm một mảnh vườn nhỏ, trồng rau củ hoa trái, sân nhà thả một đàn gia cầm... quanh năm suốt tháng nếu không có việc gì thì không cần đi ra ngoài...

Ban ngày, y dậy rất sớm, gà gáy y đã tỉnh, chăm lo vườn tược xong là lên núi phía sau nhà nhặt củi. Còn mỗi khi ta thức dậy đã là gần trưa, dậy xong chỉ đợi cơm ăn...

Ban đêm, ta lại rúc đầu vào lòng y ngủ như cũ, rất ấm áp... Cơ mà mỗi buổi tối, y đều sờ bụng ta và thân mật âu yếm, ta thấy rất nhột và khó diễn tả...

Nói đi nói lại thì, ta chẳng phải làm gì cả, chỉ phải học cách chăm sóc, để ý đến việc đi đứng và bản thân mình một chút như Diệp Phương Thành nói. Quãng thời gian này y cũng “day dỗ” ta lại rất nhiều việc, ta cũng đã bớt ngày ngủ hơn trước...

Ngôi nhà của chúng ta gần một cái làng nhỏ, từ khi chúng ta đến đây, thỉnh thoảng cũng có mấy bà thím, bà cô già ghé sang chơi... Mỗi lần như vậy, họ đều xuýt xoa ta có một đấng lang quân tốt, sau đó họ kể lể đàn ông nhà họ lười biếng tệ hại như thế nào...

Mọi chuyện của ta có lẽ đều tốt, ngoại trừ một chuyện làm ta thấy cực kì phiền toái. Đó là một, hai tháng nay bụng ta cứ to dần ra, ta hay bị chứng chóng mặt, buồn nôn và khó chịu trong người, khẩu vị cũng liên tục thay đổi. Nghe họ nói rằng, trong bụng ta có trẻ nhỏ, chỉ mấy tháng nữa thôi ta sẽ sinh hài tử ~... Ta sắp trở thành mẫu thân của trẻ nhỏ, tâm trạng này rất kì lạ...

Mỗi khi ta mệt mỏi, càng được thể lười biếng, đôi khi có thể làm nũng Diệp Phương Thành. Gần đây với ta, y không bày ra cái mặt lạnh như tiền nữa, tuy y không thích nghe người ta lảm nhảm nói chuyện phiếm nhưng vẫn phải nghe ta than thở linh tinh...

Đối với người phu quân này, ta không hiểu được tại sao mình vừa mở mắt ra đã gặp được y, giống như nhặt được đồ tốt từ trên trời rơi xuống... Bản thân ta bây giờ không hiểu rõ y là ai, mình là ai, xuất xứ từ đâu... chỉ biết rằng trong thế giới của ta hiện tại đã có sẵn y như một điều mặc định... Trong ngôi nhà nhỏ này luôn có hai người...

...

...

Bây giờ là cuối mùa hạ, trời sắp sang thu...

Một buổi sáng ta thức dậy, dĩ nhiên trời đã sáng bạch. Ta không thấy Diệp Phương Thành đâu. Bình thường khi ta thức dậy thì y cũng đã đi nhặt củi trở về, lúc này sẽ đang bắt gà vịt làm canh hầm cho ta...

Vì vậy ta đánh nhắc cái thân hình lười biếng đi rửa mặt chải đầu trước. Gần đây ta mập lên trông thấy, chân tay chắc là chậm chạp hơn rồi...

Ta đi ra trước nhà nhìn ngó, không thấy bóng dáng y đâu. Ta lại vào trong nhà ngồi đợi một lát. Một hồi sốt ruột, ta lại ra trước cửa nhà ngó nghiêng.

Y đã đi đâu rồi chứ? Hay tại hôm nay ta dậy quá sớm?

...

Một lát sau có một bà thím hái nấm từ trên núi xuống, đi qua trước cửa nhà ta thấy ta đang đứng chống lưng chán nản lẫn sốt sáng. Thím bảo ta nếu buồn thì sang nhà thím cách đó không xa chơi một lát, chắc tí nữa là phu quân của ta sẽ trở về.

Mọi người xung quanh đây dường như không ít người tự hỏi là, tại sao một nam nhân tuấn mỹ xuất chúng như Diệp Phương Thành lại lấy một nữ nhân có phần ngốc nghếch như ta, mặc dù ta có xinh đẹp, nhưng chẳng khác gì một cái bình hoa đâu... Việc nhà phu quân cũng phải làm, đến việc chăm sóc bản thân còn chưa xong, rồi sau này làm sao chăm sóc hài tử nữa...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135

Ở nhà thím, có một thiếu phụ – con dâu của thím cũng mới sinh hạ một đứa bé trai bụ bẫm đáng yêu, ta thích thú chơi đùa với nó đến gần trưa. Chị ta bảo là, con của ta sau này sinh ra sẽ còn đẹp hơn nhiều, bởi cha mẹ nó rất đẹp... Sau đó còn nói nửa đùa nửa thật rằng sẽ kết làm thông gia...

Gần trưa, thím nói dẫn ta trở về. Ta hi vọng giờ này Diệp Phương Thành có ở nhà rồi, và những món ăn ta yêu thích có ở trên bàn rồi.

Ta vừa mới về đến gần cổng nhà, đã thấy bóng áo trắng của y vội vàng lao ra, gương mặt khẩn cấp như có chuyện lớn, dường như y chuẩn bị đi tìm cái gì đó...

Ánh mắt y vừa nhìn thấy ta, y đã nhanh chân mà bước đến, túm lấy vai ta khiến ta hơi đau, giọng hỏi đầy sốt sắng:

- Nàng đã đi đâu? Tại sao đi lung tung như vậy? - Dường như y vừa mới trở về, không thấy ta trên giường nên mới như vậy.

- Xem kia, xem kia... - Bà thím kia cất tiếng hòa hoãn nói - Phu quân của người thực lo lắng cho người... - Quay sang y nói - Đừng lo, ta chỉ thấy nương tử của người đứng đợi người một mình ở cổng buồn bã nên rủ nàng sang chơi...

Diệp Phương Thành dường như không vui lắm, y kéo ta vào nhà, gương mặt bỗng nghiêm túc lạnh như tiền. Cho đến lúc ta ăn cơm, y vẫn như là giận dữ ~.~ Ta gấp một miếng thịt vào bát y (trước đây y không thích ăn thịt, nhưng rồi ta cứ gấp miếng nào thì y lại phải ăn miếng đó). Lần này y không ăn, chuyển sang nghiêm giọng, lạnh mặt hơn mà giáo huấn ta:

- Ta đã dặn, nàng không nên đi ra khỏi nhà.

- Nhưng ta... - Ta đưa đôi mắt ảm ức hờn dỗi - Ai bảo người bỏ đi lâu như vậy, buổi sáng một mình làm ta thấy sợ phát khiếp. Còn nữa, ta chỉ sang hàng xóm láng giềng quanh đây chơi, người làm gì mà hù dọa ta như vậy?

- Nàng lúc này không biết được tốt xấu gì hết, tốt nhất nên ở yên trong nhà, không nên tự đi một mình... - Nói đến đây, y bình tĩnh lại hơn, suy tư nhanh rồi lại nói tiếp - Không được, lần sau ta phải mang nàng theo.

- Thật sao? - Ta không cần biết y còn giận không, cũng không hiểu hết ý tứ trong lời nói của y, nghe thấy y mang mình ra ngoài chơi là đã thích thú lắm rồi.

Mắt ta long lanh, miệng cũng cười vui vẻ. Cái băng giá trên mặt y bắt chợt tiêu tan. Mọi thứ lại bình thường như cũ.

Ta hỏi sáng nay y đi đâu, thì ra là y tranh thủ vào trấn mua rất nhiều vật dụng cho mùa thu đông từ ẩm sưởi, quần áo ấm cho ta, còn có những bộ quần áo nhỏ xiu...

Buổi tối nằm trong lòng y, ta mới vu vơ nói rằng chỉ có mỗi hai người ở trong nhà thì cũng hơi buồn, ý ta là ta nhớ nương và cha. Diệp Phương Thành trầm ngâm một lát rồi nói, đợi sau này ta sinh hài tử mẹ tròn con vuông, mấy đứa nhỏ lớn lớn một chút, rồi cái gì mà bên ngoài tạm yên ổn một thì sẽ đưa cả gia đình về đoàn tụ với cha nương sau...

Lúc đó, ta hoàn toàn chỉ quanh quẩn với cuộc sống của mình, không hề biết ngoài kia, thời cuộc đang hỗn loạn phức tạp như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Phiên ngoại thiên hạ (1)

Phần này không nói về Ly Ly, tác giả giải thích và làm rõ bối cảnh của câu truyện trước khi 1 đoạn sóng gió bắt đầu.

Trong cuộc đời mỗi con người, họ đều là nhân vật chính... Nhưng trong một câu chuyện đủ dài của nhân gian này, họ ai cũng như ai, là một vai phụ, cũng đồng thời là một nút thắt...

...

...

Mùa thu chóng đến. Ở phương Nam, trời se se lạnh, nhưng ở Viên quốc phía Bắc xa xôi, tiết trời đã chớm vào đông...

Viên quốc - Cái tên đã không còn được sử dụng của vùng đất này lại chưa bao giờ được người dân họ quên lãng. Mặc dù bây giờ, nơi đây trở thành thuộc địa của Đông Quốc, chịu sự cai trị hà khắc và tàn bạo, họ vẫn hi vọng vào một tương lai độc lập, họ đặt niềm tin vào vị vương tử thất lạc - cốt nhục của hoàng đế Viên quốc...

Mà vị vương tử đó, nhiều ngày trước đã trở lại với họ, ngài từng sống dưới triều đại địch quốc, từng nhận danh hiệu hoàng tử Đông quốc, nhưng trái tim và lý trí của ngài, quả nhiên vẫn mãi mãi là thuộc về cố quốc...

Tên của ngài là Nhạc Thần Hi...

...

...

Thần Hi ngầm xây dựng lực lượng từ trước, sống ở triều đình Đông quốc hiểu rõ nhiều điều bí mật chiến lược của họ, bản thân hắn cũng như một gián điệp trong tình thế bất buộc nhận giặc làm cha...

Đến nay, vì hoàn cảnh thay đổi, hắn cũng phải chuyển dịch kế hoạch, thực hiện sớm hơn. Hắn trở về cố quốc hành động, chính thức lãnh đạo nhân dân khởi nghĩa, lập ra nhiều căn cứ vô cùng bí mật... Dĩ nhiên hắn đã từ bỏ địa vị hoàng tử Đông quốc...

Nhưng còn triều đình Đông quốc thì sao? Hoàng đế Đông quốc thực sự là một con cáo già, hắn lại có chủ tính khác...

Lão tuyên bố với thiên hạ, với tất cả các nước chư hầu, các quốc gia lớn nhỏ xung quanh rằng: Thần Hi là hoàng tử phản quốc, hắn chỉ là vì tham vọng ngai vàng của bản thân cùng với bị các phần tử phản loạn Viên quốc khác xúi giục, mê hoặc, câu kết. Điều đó có nghĩa là gì? Mặt ngoài, hoàng đế Đông quốc vẫn không phủ nhận Thần Hi là con của lão. Hắn trước tiên muốn giữ lại thể diện của mình và Đông quốc. Kể cả Thần Hi kia dám tuyên bố với thiên hạ như thế nào, lão sẽ vẫn cho thiên hạ thấy cái lập trường của lão...

Trước mặt thiên hạ, Thần Hi – con trai của Trịnh Vân Linh phải là hài tử của lão, còn Viên quốc vốn chỉ là một nước chư hầu nhỏ, chính vì bản thân nước họ phiến loạn, Đông Quốc mới vì nghiệp lớn, vì thái bình thiên hạ mới ra tay dẹp yên, giúp họ cai trị, giúp họ dưới trướng bảo hộ của Đông quốc vững mạnh... Đông quốc chưa hề làm chuyện cướp nước phi nghĩa... Cho nên, hành động của Thần Hi kia không phải là khởi nghĩa gì cả, hắn chỉ chống lại cha hắn, hắn muốn làm phản mà thôi... Hắn bị phản loạn Viên quốc lừa đảo, xúi giục, lợi dụng rồi nên mới câu kết với nhau. Cho nên, sau này Thần Hi thất bại, hắn sẽ được xử trí dưới tội danh một hoàng tử phản quốc...

Còn Diệp Phương Thành, cũng được tuyên bố: vì bất mãn mà âm mưu cấu kết với Tùy quốc làm phản, cùng với Thần Hi, một Nam, một Bắc muốn uy hiếp triều đình, muốn chia năm xẻ bảy giang sơn Đông Quốc, gây ra mầm mống loạn lạc, đại họa cho thiên hạ...

Hoàng đế lệnh cho nhị hoàng tử Diệp Đông Doanh làm đại tướng, thống lĩnh quân đội dẹp phản, tứ hoàng tử Diệp Khởi Minh lại được giao quyền về làm thống lĩnh cấm vệ quân, bảo vệ vùng xung quanh kinh thành đề phòng bất trắc. Điều này thật không giống như thông lệ, lệnh bài điều khiển quân đội chủ lực đã rơi vào tay nhị hoàng tử.

Mấy đạo gần đây, nhị hoàng tử càng được phụ hoàng của hắn tín nhiệm, thiên hạ đồn rằng, đã gần như biết ngai vàng truyền cho ai...

...

...

Thế gian này, đã rơi vào vòng loạn lạc, mà loạn lạc đó, xuất phát từ đâu...

Nếu như cho rằng từ bi kịch của Thần Hi, cho rằng với sự xuất hiện của một nàng Ly Ly làm điểm khởi đầu và là chất xúc tác, điều đó cũng chưa phải...

Bi kịch, đại họa này nên bắt nguồn từ đời trước, từ những người đi trước... Chỉ có những người đang và còn sống sau bao nhiêu năm mới trực tiếp trở thành một quân cờ trên bàn cờ thiên hạ đảo điên.

...

...

Bốn mươi năm về trước, cũng có một thiếu nữ xuyên không đến, nàng là Trịnh Vân Linh, chính là mẹ của Thần Hi. Hồng nhan họa thủy, hươu chi còn là một thiếu nữ đến từ thế giới khác lại càng đặc biệt...

Trịnh Vân Linh vô tình trở thành môn đệ độc giáo Tây vực, lọt vào mắt xanh chính sư phụ của nàng – Trác Tử Cuồng, một trong tứ đại trưởng lão của độc giáo. Biết hắn là kẻ âm độc khôn cùng, nhẫn tâm man rợ lại có phần điên cuồng, nàng kiên quyết tránh xa.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137

Lúc bấy giờ Vân Linh trong một lần thi hành nhiệm vụ, gặp được Nhạc Vô Thường – vốn là vương tử Viên quốc và được y đem lòng ái mộ. Từ đó về sau, Nhạc Vô Thường vẫn như một người bạn tâm giao của Vân Linh. Y lặng lẽ ở bên nàng, dần biết trái tim nàng sau này đã dành cho Diệp Hân Dịch – kẻ trở thành hoàng đế Đông quốc bây giờ...

Ban đầu Vân Linh thấy rằng tình cảm của họ vô cùng lãng mạn, nàng yêu và tin tưởng Diệp Hân Dịch. Trác Tử Cuồng biết được chuyện này càng trở nên điên loạn độc ác, hắn đương nhiên muốn giết Diệp Hân Dịch, chưa kể đến còn muốn trở thành võ lâm minh chủ, thống lĩnh thiên hạ, vượt mặt triều đình... Hắn còn vì tham vọng tu luyện bí thuật trường sinh bất lão mà càn tâu hỏa nhập ma, nửa người nửa quỷ. Vân Linh cùng với Diệp Hân Dịch tính kế, vất vả một hồi cũng tiêu diệt được Trác Tử Cuồng. Tiếc thay hắn không chết dù mất hết võ công và tướng mạo bị hủy...

Tiêu diệt xong Trác Tử Cuồng, Vân Linh nghĩ rằng mình sẽ được hạnh phúc bên Diệp Hân Dịch, nàng muốn cùng hắn đi ngao du thiên hạ... Nào ngờ nàng mới hiểu ra, bản thân mình mới không lường trước được con người thật của Diệp Hân Dịch...

Diệp Hân Dịch mới là kẻ có tham vọng, có điều tham vọng của hắn ẩn giấu trong lòng rất kỹ, giấu sau vẻ ngoài tình tại tâm tư lạnh lùng của hắn. Chính Vân Linh còn không thấu hiểu được hết. Hắn quá phức tạp, đương nhiên, hắn còn là một kẻ cơ mưu, cũng không kém phần tuyệt tình nhẫn tâm. Cùng nàng tiêu diệt Trác Tử Cuồng kia, cũng không phải hoàn toàn vì nàng, mà còn vì bản thân hắn, vì thiên hạ của hắn.

Hắn nói với nàng, hắn muốn làm vua, hắn muốn có thiên hạ, hắn nói thiên hạ chính là ước mơ, là hoài bão lớn nhất của hắn. Vân Linh khuyên nhủ hắn không được, nàng vô cùng buồn bã... Thi ra với Diệp Hân Dịch, nữ nhân như nàng mãi mãi nhỏ bé, phụ thuộc vào nam nhân, không có quyền định đoạt. Dù hắn có yêu nàng hơn nữ nhân khác, cũng không thể vì một hồng nhan mà dễ dàng vứt bỏ cơ đồ. Quan điểm, tư tưởng của họ thực sự không đồng nhất... Chỉ có nàng hoang tưởng, hắn chưa từng hứa hẹn gì với nàng...

Mọi chuyện với Vân Linh càng đã kích và không thể chấp nhận được khi Diệp Hân Dịch vì muốn có được ủng hộ từ một đại thần mà muốn thành thân với nữ nhi của ông ta, dù hắn nói với nàng, đó chỉ là một kế hoạch, nữ nhân kia hắn không yêu và sau này Vân Linh vẫn là hoàng hậu của hắn...

Hắn bá đạo muốn độc chiếm nàng, nhưng nàng lại không thể một mình sở hữu hắn... Vân Linh cuối cùng cũng chọn con đường ra đi, bỏ lại mối tình đau khổ...

Nhạc Vô Thường mất gần mười năm phiêu bạt thiên hạ mới tìm được nàng, khi đó trái tim của nàng đã đóng băng. Phải qua ba năm nữa kẻ cận bên nàng, y mới nhận được ưng thuận của nàng cùng y về Viên Quốc, lại thêm bảy năm danh nghĩa phu thê, y mới hoàn toàn có được trái tim người phụ nữ này...

P/s: Lão hoàng đế năm xưa có đặc tính của cả 3 anh 2,5,8 đấy. Đặc biệt, về ngoài của lão, phong thái bên ngoài y hệt như anh Thành, còn nội tâm lại tạp của anh 5 và anh 8. Cho nên các nàng đừng bị anh nào có vẻ ngoài như anh Thành lừa nha

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Tính toán của mỗi người

Ta đang cố chạy nốt khoảng 30 chương cuối của truyện này đây ~~~ Sau đó là chạy đoạn kết Âu Lạc Chi nữ, Ngọc trai đen,...

[Tây Đô, Đông quốc.]

Phủ thái thú.

Ba bốn ngày nay, nhị hoàng tử Diệp Đông Doanh đã đại giá đến đây, trên danh nghĩa thống soái đại quân, điều động và chấn chỉnh lại quân đội phía Tây. Hành trình của hắn đang dần hướng lên phía Bắc, mục đích lớn nhất là truy quét hoàng tử phản quốc Thần Hi.

Thái thú Tây Đô chỉ biết răm rắp nghe theo lời hoàng tử, bởi lẽ cả thiên hạ đang xưng tụng hắn chính là bậc đế vương tương lai. Xem xem, cả binh quyền của tứ hoàng tử, hoàng đế cũng tự nhiên tước về cho hắn. Trước nay, thái thú mới chỉ diện kiến nhị hoàng tử vài lần, thấy hắn dung mạo anh tuấn chính trực, phong thái điềm đạm như nước, vốn không có gì đáng chê trách, người như vậy có lên làm hoàng đế ắt cũng xứng. Nhưng đợt này đến đây, nhị hoàng tử như thay đổi hẳn, tính tình bất ổn, hi vọng thất thường, ánh mắt ghê sợ hơn rất nhiều. Nhị hoàng tử sai thái thú chuẩn bị một biệt uyển tách biệt với các khu khác trong phủ, không cho kẻ lạ lai vãng. Đường như ngày ngày điện hạ ở trong đó, theo hầu chỉ có một tên thuộc hạ thân bí trùm áo choàng kín mít. Mỗi đêm, hoàng tử sai chuẩn bị rất nhiều phụ nữ, nói là để hầu hạ, nhưng buổi sáng hôm sau lại không còn thấy bóng dáng bất cứ cô gái nào. Thái thú dĩ nhiên nghi hoặc, nhưng không có gan lớn dị nghị...

Trong căn mật thất biệt uyển.

Diệp Đông Doanh vì muốn cấp tốc luyện công phu, học theo gã độc sư Tây vực kì bí kia luyện một thứ tà thuật nghịch đảo kinh mạch. Cũng chính vì hắn sẵn có dã tâm và tham vọng, luyện tà công càng nhanh, càng đạt và càng luyện càng thay đổi tâm tính, trở nên nửa người nửa ma. Tuy vậy, hắn rất hài lòng với thành tựu của mình, giờ hắn đã mạnh lên mười lần, kể cả tứ hoàng tử, ngũ hoàng tử và bát hoàng tử liên thủ cũng không còn là đối thủ của hắn...

Đáng tiếc, hấn vì tham vọng, thù hận mờ mắt mà đã chủ quan, không còn mấy chú tâm đến kẻ độc sư kì bí kia – Trác Tử Cuồng.

Diệp Đông Doanh sau khi hoan hợp và uống máu của ba thiếu nữ xong, công phu lại tăng lên một phần, hấn mắt đỏ ngầu như máu, cười ngạo nghễ ném xác ba nữ nhân ra bên ngoài cho thuộc hạ thu dọn...

Trác Tử Cuồng – kẻ vẫn giấu danh tính của mình, chỉ xưng là Uất tiên sinh, lúc này nhàn nhã bước vào tán dương:

- Công phu của điện hạ đã đạt đến gần cảnh giới, tại hạ không còn gì chỉ bảo...

- Tiên sinh, người nói xem, ta còn phải luyện bao lâu nữa? Làm sao có thể bắt lão bắt từ?

- Điện hạ, người chỉ cần luyện thêm mười ngày, tổn khoảng ba mươi mạng nữ nhân nữa là đạt đến cảnh giới cao nhất rồi... – Trác Tử Cuồng nói hờ hững bóng gió, khó phân biệt thật giả – Có điều, ở cảnh giới cuối cùng, uống máu được nữ nhân mình hận nhất, sẽ tăng trưởng công phu khôn lường...

Diệp Đông Doanh trầm ngâm, nữ nhân hấn hận nhất ư? Yên Minh Cơ lắng lơ đó? Nữ nhân khiến hấn trên danh nghĩa bại trước Thần Hi và suýt mất mạng...

- Điện hạ có phải từng nhắc đến một nữ nhân phản bội người? – Trác Tử Cuồng thâm ý nói – Có phải rất hận nàng, và hận đám nam nhân của nàng không?

- Đúng vậy! – Diệp Đông Doanh nắm chặt tay nắm xuống bàn đá, chiếc bàn vỡ tan thành từng mảnh, mắt hấn càng đỏ quạch lên - Ta phải báo thù, giết chết bọn chúng, ta sẽ không để yên cho Yên Minh Cơ, không buông tha cho Phương Thành hay Thần Hi, bọn chúng không chỉ là kẻ địch đe dọa đến ngai vàng của ta, mà còn khiến ta vô cùng chướng mắt!

Trác Tử Cuồng trong lòng thầm cười, xem ra Diệp Đông Doanh này có một phần giống y, hận một người đàn bà, hận thiên hạ đến phát điên. Tốt lắm, hận đi, giết hết anh em của người rồi tự hủy hoại mình bởi thứ công phu tà công này, con cháu của Diệp Hân Dịch sẽ chết hết, thiên hạ của hấn sẽ chìm trong vũng máu, đây mới gọi là trả thù cho việc hấn và Văn Linh tư thông hãm hại Trác Tử Cuồng y. Cuối cùng chỉ có Trác Tử Cuồng y được ngạo nghễ cười mà thôi...

- Tiên sinh, ngày mai ta muốn xuất phát!

- Khẩn cấp như vậy sao?

- Bí mật hành động lần này, ta muốn đối phó với Diệp Phương Thành trước, muốn dẹp bỏ cái gai này trước... Còn nữa, ta muốn đem người đàn bà đáng hận đó về đây luyện công!

...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 139

[Hoàng cung Đông quốc.]

Lúc nửa đêm thanh vắng, một bóng hình linh hoạt nhanh chóng tiến nhập Dưỡng Tâm điện của hoàng đế, hành động vô cùng dứt khoát...

Lúc này lão hoàng đế đang một mình ngồi dưới hiên thưởng trăng, trong ánh mắt già nua vẫn còn những tính toán thâm thúy.

- Phi Hương tham kiến bệ hạ! – từ phía sau lão, giọng nữ tử vang lên.

- Miễn lễ! – Lão hoàng đế khẽ xoay đầu ra hiệu bảo nàng ta tiến lên trước mặt lão. – Mau báo tin cho trẫm.

- Muôn tâu bệ hạ, nô tỳ vẫn theo dõi hành tung nhị hoàng tử dưới danh nghĩa làm việc cho ngài, mấy dạo gần đây, hoàng tử có vẻ thần bí hơn, rất khó tiếp cận, hơn nữa lại đặc biệt coi trọng một tên được sư kì bí nào đó...

Phi Hương một mặt vẫn giữ thái độ chậm rãi bẩm báo, trong lòng nóng như lửa đốt vì chuyện của Diệp Phương Thành. Làm thế nào hoàng đế lại có ý dung túng nhị hoàng tử đến vậy, gây khó dễ cho ngũ hoàng tử, còn bảo nàng hãy cứ làm việc cho Diệp Đông Doanh...

- Được sư như thế nào? – Lão hoàng đế bán tín bán nghi hỏi.

- Là người đã chữa thương cho nhị hoàng tử sau khi bị bát hoàng tử đã thương, người này giấu mặt, danh tính chỉ gọi là Uất tiên sinh...

- Vậy sao? Đặc biệt điều tra tung tích của hắn cho trẫm... – Diệp Hân Dịch cẩn thận đề phòng, nhưng ngàn lần cũng chưa nghĩ tới đó lại là Trác Từ Cường còn sống.

- Dạ... – Phi Hương phục mệnh, có ý nấn ná.

Biểu tình của nàng ta nhanh chóng lọt vào mắt lão hoàng đế, lão nhìn thẳng nàng, ánh mắt như chim ưng sáng quắc hời.

- Nói?

- Nô tỳ...

Phi Hương không biết là có nên nói ra hay không, nàng ta muốn hoàng đế dù làm thế nào vẫn lưu lại một con đường sống cho Diệp Phương Thành. Cũng như hoàng đế từng nói, chỉ cần hoàn thành đại cuộc, sẽ ban thưởng một nguyện vọng cho nàng. Giờ nàng ta chưa cần nghĩ tới có được ban hôn với y hay không, chỉ cần giữ lại mạng cho y là tốt rồi...

Diệp Hân Dịch làm sao lại không hiểu chứ? Lão vịn thành ghế đứng lên, trầm trầm xa xôi, phong thái bình thản hơn mà nói:

- So với thiên hạ, ái tình có quá nhỏ bé mong manh...?

Phi Hương nghe đến nửa câu sợ chết khiếp, sợ lão vì chọn thiên hạ cho Diệp Đông Doanh mà không màng đến Diệp Phương Thành cũng là hải tử của lão, bỏ qua phụ tử tình thâm... Nàng ta đang vừa định quỳ xuống đất thì lão ta lại thâm sâu mà cười nói:

- Chỉ cần người làm việc cho trẫm không khinh suất, ngũ hoàng tử cũng không thể chết... Lui ra đi!

...

...

Hoa viên của Dưỡng Tâm điện dường như lại trở lại với cái tĩnh mịch.

Dưới một gốc lan là bóng dáng hiu quạnh của kẻ được xưng tụng là đáng chí tôn.

Lão vron bàn tay già nua gầy gò xoa lên thân cây xù xì, thấp giọng như tí tì:

- Nhược Lan, ta nhớ năm đó dưới gốc lan này, có một nữ nhân si ngốc là nàng đã hỏi ta, liệu có bao giờ ta thực sự rung động vì nàng, liệu nếu chưa từng xuất hiện Vân Linh, ta có thể thật tâm yêu nàng...

Gió khẽ thổi qua tán cây rồi lại lặng lẽ...

- Lúc đó ta không thể trả lời, và bây giờ cũng đã quên cảm giác khi đó rồi... – Lão thở dài ra, chạm trán vào gốc lan – Nàng biết không, thiên hạ và ái tình cá nhân, cuộc đời ta không biết có bao nhiêu lần rạch rồi đến nhẫn tâm rồi lại xuẩn ngốc cố chấp... Nhưng mà, nàng hãy hiểu, chuyện ta đang làm hoàn toàn không phải là vì ta cảm thấy nợ nàng. Mà thực sự, chuyện này có thể là điều mà nàng không hề mong muốn...

Phải, lão là người nắm giữ thiên hạ, thiên hạ là do lão giành giật về mà có được, bản thân lão phải là người định hướng cho thiên hạ của mình...

Lão đã có chủ ý giao thiên hạ cho ai... chính là đứa con có bề ngoài giống lão năm xưa nhất, Diệp Phương Thành.

Luận về tài trí mưu lược, Diệp Phương Thành hoàn toàn có thể làm vua, chỉ có điều, đứa con này của lão thiếu một phần dã tâm. Bản thân y giống Nhược Lan mẫu thân của mình, thích cuộc sống đơn giản, phóng khoáng tự tại mà ảm áp. Chỉ có thể bằng cách khiến cho y tổn thương một chút, uất hận một chút, tạo cho y áp lực thì y mới có động lực, có quyết tâm để nắm lấy thiên hạ...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140

Cũng bởi hiện tại, Diệp Phương Thành là đứa con duy nhất của lão có thể trở thành hoàng đế. Thiên hạ này, không thể giao cho Diệp Đông Doanh chỉ toàn dã tâm mà quáng, cũng không thể giao cho Diệp Khởi Minh có phần bốc đồng, càng không thể giao cho Diệp Thân Hi, kẻ không có dòng máu Đông quốc...

Cho nên, lão sẽ gián tiếp khiến y quay trở lại...

Trời càng về đêm muộn, thái giám tổng quản lo lắng cho thánh thượng, vội xách lồng đèn lần mang thêm áo choàng đến, có ý nhắc nhở hoàng đế đi nghỉ sớm...

Lão hoàng đế khoác áo, nhìn tên nô bộc cũng đã già nua, râu tóc bạc trắng. Một chủ một tớ họ chậm chậm hồi cung.

- Lâm tổng quản, người đi theo ta bao năm rồi nhỉ?

- Bẩm, là năm mươi năm rồi thưa bệ hạ...

Lão tổng quản là người theo hoàng đế lâu nhất, bản thân lão là người chứng kiến gần như tất cả cuộc đời hoàng đế, hi vọng ái ó, yêu, thù, hận... Lão tổng quản căn bản là kẻ tận tụy và biết điều...

Sau khi đưa hoàng đế trở về long sàng, trước khi lão công công buông rèm xuống, hoàng đế bỗng lên tiếng:

- Chuyện hệ trọng này, ta nói với người...

- Bệ hạ... – Lão công công cúi đầu thận trọng, trong lòng hoang mang.

- Di chỉ truyền ngôi của ta để ở phía sau bức họa Lan phi nương nương, bao giờ ta băng hà, người sẽ là người công bố...

Lâm tổng quản chỉ cần nghe đến hai chữ di chỉ, đã quỳ rạp xuống đất, sợ sệt hô “bệ hạ vạn tuế thánh an”...

- Hoàng cung bây giờ thật thanh vắng, khiến ta không thể không tiếp tục nghĩ... – Lão hoàng đế xa xôi nói – Ta đã nghĩ kỹ rồi, làm người ai cũng chết... cuộc đời đến cuối thật cô quạnh, thật vô nghĩa, tất cả như giấc mộng... Không còn tranh đoạt, không còn ai để tranh đoạt, không có yêu hận, cũng không còn ai để bản thân mình thống khổ... Di nguyện cuối cùng của ta... là đem ta và Vân Linh cùng hỏa táng, đem tro cốt rắc xuống Đại Hà...

Lão mãi mãi yêu Vân Linh, nhưng vĩnh viễn không đem thiên hạ trả lại cho con trai nàng và Nhạc Vô Thường. Thiên hạ của Đông quốc thống nhất này phải giao cho Diệp Phương Thành. Đây là việc cuối cùng lão muốn làm...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chỉ cần có người, suốt đời ta không cần cần thận:

Diệp Phương Thành giống như một cái kén ấm áp, và giá như ta cứ ngủ mãi trong cái kén đó, thì cả đời này đã vô lo vô nghĩ...

Mùa thu qua, ta bớt ngây ngô hơn nhưng càng lười nhác hơn, tuy Diệp Phương Thành nói là cần phải đi lại nhẹ nhàng, nhưng ta chỉ muốn ngồi một chỗ. Mỗi khi ta nhắm mắt, y cũng không ép buộc ta nữa...

Buổi tối lúc ta ăn điểm tâm thì y ngồi khâu giày. Ta hỏi y tại sao nam nhân lại làm việc này, bên mấy nhà xung quanh đây, nam tử hán chỉ đi làm về, ăn cơm, uống rượu là lên giường ngủ khò khò. Y lại làm từ đầu đến cuối, y càng làm nhiều, mấy bà thím hàng xóm càng chê ta vụng về, lười nhác, chỉ được cái tốt số.

Diệp Phương Thành chỉ bảo, nam nhân làm việc này không có gì đáng xấu hổ, nam nhân phải làm nhiều hơn nữ nhân, con người nên làm những việc mình thích, đừng gượng ép bản thân. Mấy đôi hài y mua bên ngoài về cũng rất đẹp nhưng y chê chúng may chưa được khéo, lóp vái lót lại không mềm mại như ý.

Cuối cùng y cũng khâu xong một đôi hài nữ nhìn rất tinh tế, ta cao hứng vội đến gần y đòi lấy, vì ta nghĩ nó nghiêm nhiên thuộc về ta rồi. Thế mà Diệp Phương Thành hôm nay lại biết ra điều kiện, nói rằng ta không tập đi lại thì đôi giày sẽ không thuộc về ta nữa. Tập đi lại cũng được, không sao, thế là ta gật đầu đồng ý.

Lúc y ngồi dưới đất xỏ thử giày cho ta, ta chăm chú ngắm nhìn y từ phía trên xuống. Gương mặt y thật đẹp, thật dễ nhìn, so với nam nhân xung quanh đây ta từng nhìn thấy, có phải y dễ coi hơn họ mười lần không?

Nam nhân thôn xung quanh, không có ai cao ráo thanh thoát, không có ai có vẻ lạnh lùng ẩn nhẫn như y. Phu quân của ta đúng là cực phẩm như mấy bà cô, bà thím kia nhận xét...

Người tốt này là phu quân của ta, của ta... nghĩ đến đây, tâm trạng ta lâng lâng rất tốt...

Diệp Phương Thành xỏ giày xong cho ta, ta vui vẻ đứng dậy đi đi lại lại, giày thật ấm, thật êm. Ta xoay xoay vài vòng, bỗng nhiên chân vấp vào nhau, gương mặt y chợt biến sắc, thân thủ linh hoạt lao đến đỡ ta.

Gương mặt y xám xịt vẻ còn đầy lo lắng, lại nhìn ta như thăm trách ta không cẩn thận. Ta nhìn gương mặt lạnh như tiền bỗng nhiên biến sắc thật thú vị, thật đáng yêu, ta há miệng nheo mắt cười hi hi, vẫn ôm chặt lấy y.

- Tại sao không cẩn thận như vậy? Ta đã dặn... – Y trách móc, lúc này ta cảm thấy Diệp Phương Thành lạnh lùng sắp bị ta biến thành ông già thích câu nhàu.

- Phu quân, chỉ cần có người, suốt đời ta không cần cẩn thận! – Ta vô tư nói.

Diệp Phương Thành im lặng một lúc, giống như không còn biết nói gì đỡ lại ta. Như vậy không tốt sao, y thấy phiền phức vì ta sao? Mặc kệ, ta biết y sẽ không dám rời bỏ ta đâu, ta thích y lại vào y như thế.

A, đừng làm gương mặt trầm ngâm khó coi thế, ta thích gương mặt với cảm xúc biến đổi của y, ta chuyển sang nhìn chăm chăm vào mắt y, mắt ta ngây ngốc như thỏ non, muốn y chú ý một chút...

Khoảng khắc bốn mắt nhìn nhau... rồi Diệp Phương Thành bỗng rời ánh mắt đi, gương mặt y hình như hơi ửng đỏ. Ý, thế là sao? Biểu cảm này là sao? Nhưng ta cảm thấy rất rất đáng yêu, muốn cắn một cái.

Vì vậy ta vươn người, bắt gờ hôn rồi cắn lên má y một cái.

Y giật mình. Oa Oa, thực có sự biến đổi...

Mắt y thấp thoáng sự lúng túng, mở giọng mắng mỏ ta:

- Nàng... lại học theo ai vậy? – Y thăm ám chỉ có phải ta lại học theo mấy bà thím, bà chị xui đại điều gì không.

- Không có... là ta muốn... cắn người đó...! – Ta hồn nhiên nói, trong lòng cũng lảng lảng vui vẻ.

Y buông ta ra và nói rằng đi trải nệm cho ta ngủ, ta nghĩ rằng y giận nên lon ton theo sau.

- Phu quân, người giận à?

Y im lặng không nói, quay lưng về phía ta, chẳng lẽ chuyện cắn y vào mặt một cái lại nghiêm trọng đến thế? Ta làm sai rồi. Nghĩ đến chuyện bấy lâu Diệp Phương Thành không hề làm mặt lạnh với ta, bây giờ bỗng dưng như vậy, có khi nào y đã chán ghét ta. Ta bỗng thấy tủi thân và ảm ức.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142

- Phu quân... – Ta lý nhí nói, giọng điệu yếu đuối như đứa trẻ bị bỏ rơi – Họ nói ta ngốc, ta vụng về... ta toàn làm sai... Có phải người cũng ghét ta rồi không?

Thấy y chưa phản ứng, ta lại càng nghĩ mọi việc trầm trọng. Ta bắt đầu sụt sướt:

- Phu quân, ta sẽ chăm chỉ học điều tốt... ta sẽ học để bớt ngốc hơn... phải, ta sẽ chăm đọc sách, ta sẽ không lười biếng nữa, bây giờ ta sẽ đi đọc sách ngay...

Ta xoay mình định đi sang thư phòng lấy sách đọc. Trước đây Diệp Phương Thành nói dạy ta đọc sách, dạy lại ta những điều cơ bản gì đó nhưng ta lười nhác không học, bây giờ ta sẽ học....

Ta bước chưa đầy bước, y đã ôm chặt lấy ta từ phía sau, gương mặt y đặt tại vai ta. Thì ra y chưa chán ghét ta.

- Tiểu Ly... – Y bên tai ta khẽ nói, vòng tay cũng siết chặt hơn – Không phải nàng ngốc, chỉ là ta sợ một ngày nào đó nàng không còn ngốc thì sẽ rời khỏi ta...

- Làm sao ta rời khỏi phu quân được... – Ta mắt vẫn còn ươn ướt nói, chân thật mà nói – Ta nghĩ... nếu ta rời khỏi người ta không sống được đâu...

Đúng vậy, nếu một ngày mở mắt ra không còn thấy y, ta sẽ sống thế nào, ta vụng về như vậy, yếu ớt như vậy, nếu không có y lo cho từ đầu đến cuối, ta sẽ chết mất...

Diệp Phương Thành nhắm lại đôi mắt, khẽ thở dài ra một hơi mà ta không thể hiểu nổi ý nghĩa. Chỉ biết là ta không muốn y buồn, cũng không muốn mình ảm ức như này nữa.

- Phu quân, chúng ta làm ước hẹn đi – Ta nói – Ta không đi, ngươi cũng không đi, chúng ta vĩnh viễn không ai rời bỏ ai...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Trời xanh nổi bão:

Chớp mắt đến mùa đông. Cuối đông đầu xuân hài tử của ta sẽ ra đời, mang song thai một cặp đôi bình thường, lúc sinh nở nghe nói còn khó gấp mấy lần, phải hết sức cẩn thận...~

Cái bụng rất nặng và vướng, ta không thể tùy tiện rúc vào lòng Diệp Phương Thành mà ngủ nữa, nhưng vẫn có thể gác chân lên y...

Đêm đó là một đêm khá lạnh, ngoài hiên nhà tuyết lát phát bay. Ta đã sớm đi ngủ, hai người nằm trong chăn rất ấm nhưng dạo gần đây vì lý do thể trạng, tinh thoảng mấy đứa nhỏ lại đạp không chịu yên, ta không thể ngủ sâu như trước.

Ta vuốt chân, tay thì cố tìm lấy một cánh tay của Diệp Phương Thành mà ôm lấy...

Chẳng rõ là mơ hay ảo giác, nhưng tai ta nghe thấy bên ngoài có tiếng “bịch” rõ to, giống như một bao cát được ném vào hiên nhà, không thì cũng là một ai đó vấp ngã trước cửa nhà. Trong lòng ta hiếu kỳ, mắt vẫn nhắm nhưng tai nghe. Diệp Phương Thành trở mình dậy, khẽ rút cánh tay ta đang ôm lấy ra. Ta ú ớ nói:

- Phu quân, ngươi đi đâu vậy?

- Ta đi xem có chuyện gì, nàng nằm yên ngủ đi... – Giọng y rất khẽ, đắp lại chăn cho ta.

Gần đây ta nghe lời y hơn, không hay làm trái ý y bảo, một phần cũng là vì lòng hiếu kỳ không chiến thắng nổi tính lười, giờ mà chui ra khỏi chăn mềm sẽ rất lạnh a...

...

Ta ngủ thẳng đến quá trưa, uể oải mở mắt, theo thói quen tìm quanh nhưng không thấy y. Bình thường giờ này y đã ở nhà rồi, lẽ nào lại xuống trấn về muộn? Sau lần nọ tìm không thấy ta, y không bao giờ dám đi đâu lâu...

Thức ăn trên bàn ngày hôm nay cũng không có, bình thường y có bao giờ quên chuẩn bị thức ăn cho ta đâu? Y biết ta sẽ dậy và lúc nào, và trước đó một khắc sẽ đi hâm nóng bữa sáng...

Ta khoác áo choàng đi ra khỏi nhà ngoài, tìm không thấy bóng y, ngoài trời tuyết đã tạnh, từng đám tuyết tan dần ra, cũng không còn thấy dấu chân người...

Chỉ thấy ở hiên nhà, chỗ cao ráo kia còn vương lại một thứ màu nâu đỏ... giống như là máu đã khô? Ta giật mình nhớ đến đêm qua có nghe thấy tiếng động... Rốt cuộc là chuyện gì? Ta không thể nghĩ ra...

Nhưng phu quân của ta đã đi đâu?

Ta bước ra khỏi nhà, đứng ở ngoài nhìn ngó, gió lạnh lạnh trên đồi thổi xuống, có những mảnh màu trắng lát phát bay, một vài mảnh lạc xuống chân ta.

Cái này là tiền giấy? Ta biết cái này, dịp lễ tết hay ma chay cúng bái, người ta thường có cái này...

Gió vẫn thổi. Trong cõi lòng thường ngày vô tư của ta bỗng gọn sóng, dáo dác, bản thân ta không biết rõ là cái gì. Chỉ thấy giống như trong vô thức bị đè nặng...

Những mảnh tiền giấy mỏng vẫn lác đác bay. Ta chợt thấy tâm động, chân bước theo ngược hướng gió, nơi mà từ đó những mảnh giấy bay đi...

Là khu rừng thưa phía sau nhà ta, ta ngửi thấy cả mùi khói hương... Mùi càng rõ, những mảnh tiền giấy bay về phía ta càng nhiều, chân ta dẫm lên đó nghe sột soạt giữa không gian yên tĩnh...

Cho đến lúc ta thấy bóng lưng của một người ở phía xa xa, một người gục ngã dưới đất, màu bạch y trắng, rồi những mảnh tiền trắng bay bay như những con hồ điệp thể lương...

Ta nhận ra đó là Diệp Phương Thành... Ta muốn gọi y theo bản năng, nhưng chợt không thốt lên câu, ta cũng không hiểu nổi. Chỉ biết trước mắt, bóng dáng của y rất thể lương, đến mức ta không dám bước đến... ta chưa từng thấy một Diệp Phương Thành như thế... Đường như đó không phải phu quân ta thường ngày... Ta bỗng lo sợ, giật mình.

Khu rừng mùa đông héo hắt tàn lụi, cây cỏ xác xơ, y cũng vô cùng hiu quạnh. Vai y khẽ run run lên, phải chăng y đang lạnh? Ta nhớ phu quân thể trạng rất tốt, y có thể dưới tuyết lộp mải nhà, sửa ngôi hàng canh giờ mà thân thể không hề run rẩy...

Điều đó chỉ có thể là y đang khóc, cũng giống như thỉnh thoảng ta làm mình bị đau mà rơi lệ, thân thể cũng run lên như vậy...

Tiền giấy từ tay y ném ra bay tán loạn, hương trên nắm mồ vô danh kia lặng lẽ cháy, khói bay bay rồi cũng tan vào không khí...

Là ai đã qua đời?

Ta vốn đang ngờ ngác nhìn, đột nhiên thấy phía trước không còn bóng người nữa, chỉ có nắm mồ thấp và xấp tiền giấy từng cái từng cái bay bay. Rồi chợt như có ai điểm trúng huyết, ta ngất đi, không còn biết gì nữa...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144

Ta tỉnh dậy thấy mình vẫn đang ở trong nhà, nằm trên chiếc giường ấm áp, ngoài trời ánh mặt trời chênh chếch như giữa ban sáng...

Ta tựa mình, thấy tiếng bước chân của Diệp Phương Thành mang điểm tâm sáng vào, y đặt xuống bàn, bình tĩnh nhẹ nhàng nói như ngày thường:

- Đã sắp sang giờ Tỵ rồi, Tiểu Ly.

Mất y không một gọn sóng, gương mặt và biểu lộ không có gì bất thường, tất cả giống như ta vừa nằm mơ tỉnh lại vậy. Ta chống tay ngồi dậy, nhìn xuống giường thấy đôi giày vẫn ngay ngắn, sạch sẽ không hề dính bẩn, giống như ta chưa từng đi ra khỏi nhà.

Là mơ sao?

Diệp Phương Thành nhìn ta còn đang mãi ngây ngô, y nhanh tay xỏ giày cho ta bước xuống, ta thấy tay chân mệt mỏi, kém linh hoạt như đã nằm rất lâu.

Ta ăn sáng, Diệp Phương Thành dọn dẹp qua nhà cửa. Vì cứ ngần ngại suy nghĩ chuyện đó là mơ hay thật mà cơm vương vãi ra bàn. Biết tính Diệp Phương Thành ưa sạch, ta cũng đang dần dần học theo tác phong của y, vội vã nhặt vào.

Diệp Phương Thành ngồi xuống ghế đối diện, bồng vươn tay lấy đi hạt cơm dính trên mặt ta. A, xem ra ta vẫn vụng như vậy.

- Phu quân, đêm qua ta nằm mơ rất lạ... - Ta mở lời nói, ta bỗng cảm giác không giống một giấc mơ.

- Không ngủ ngon sao? - Y tỉnh té chuyện chủ đề và sự chú ý của ta - Trước khi đi ngủ nên uống một chén an thần mới phải... Sắp đến ngày lâm bồn, càng phải chú ý sức khỏe hơn...

Y gấp thức ăn vào bát ta, nói ta ăn cái này bỏ, cái kia bỏ, muốn ta ăn nhiều hơn một chút. Khi đó ta vẫn còn mất trí ngây ngốc, không đủ thông minh mà suy nghĩ, cũng không muốn nghĩ quá nhiều... Lúc ta hỏi y đêm qua cái gì rơi xuống trước hiên, y chỉ nói là cành cây mục bị gió thổi văng vào... Ta ra hiên nhà nhìn, đúng là không có vết máu nào cả, mấy thân cây mục đã bị đốn thành củi, xếp gọn từng đống, từng đống...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145

Trải qua thêm một vài ngày nữa, ta thỉnh thoảng lại có cảm giác, Diệp Phương Thành phu quân của ta chìm trong ưu tư, có lúc lại khản trương, giống như đang che giấu một tâm tư phức tạp gì đó...

Tuy nhiên, y vẫn làm chu toàn mọi việc, lại còn có vẻ chiều chuộng ta hơn...

Bản thân ta tiến bộ rõ rệt, so với hồi đầu thì đầu óc đã minh mẫn hơn... Đặc biệt là mấy ngày nay, sau khi ta nằm mơ giấc mộng kì quái trong rừng đó, não ta thường tự suy nghĩ, cũng hay quan sát Diệp Phương Thành...

Rồi ngày sau nữa, có khách đến thăm nhà chúng ta. Đó chính là vị thần y Vô Nhân kì quái cùng tiểu đồng của ông ta. Phu quân nhiệt tình đón tiếp họ, bốn người thân mật ăn cơm... Vô Nhân cứ trêu chọc ta và Diệp Phương Thành, nói rằng ông ta nể y lắm mới tới đây để giúp đỡ ta trong kì sinh nở, bởi sinh song thai sẽ khó và nguy hiểm...

Đến đêm, phu quân trải chăn nệm cho ta ngủ nhưng không lên giường nằm ngay với ta, y nói là lâu ngày không gặp bằng hữu, muốn cùng Vô Nhân ngồi trước hiên uống trà đàm đạo...

Ta đành ngoan ngoãn như một con cún đi ngủ...

Đêm nay cũng như một hai đêm gần đây, ngủ không sâu, cảm giác như người phải men rượu chệnh chệnh choáng choáng. Ta mơ thấy mình bước đi giữa không gian hỗn độn...

Trong đó, ta nhìn thấy phu quân đứng giữa thiên binh vạn mã, lạnh lùng cầm kiếm, thân ảnh có phần cô liêu, tản ra hàn khí...

Còn có một người nữa, không nhìn rõ mặt mũi, chỉ cảm giác hần rất đẹp. Người đó thỉnh thoảng lặng lẽ nhìn ta, cảm giác mang đến tầng tầng sương tím thê lương...

Ta nhìn người đó, có chút cảm giác mất mát...

...

[Đàng sau ngôi nhà, phía ngoài cánh rừng thưa, có hai bóng người đứng dưới ánh trăng đơn bạc...

Vô Nhân thanh tú, khí chất thần tiên...

Diệp Phương Thành vẻ ngoài cô lãnh, ánh mắt đầy trầm tư...

- Diệp Phương Thành, ngươi hỏi hận sao? – Vô Nhân điềm tĩnh nói – Ngươi liệu có cho rằng... nếu biết trước như vậy, thì khỏi phục trí nhớ cho nàng, khi thai nhi còn nhỏ, gọn gẽ đem bỏ đi... Dù sao cũng sẽ có ngày nàng tự nhiên nhớ lại, phát hiện ra không có tình cảm với ngươi nhưng đã thành phu thê, còn bất năng vì ngươi sinh con, đem ràng buộc này đến...

Diệp Phương Thành vẫn yên tĩnh. Thân ảnh của y nhàn nhạt như ánh trăng...

- Còn nữa, nếu không phải vì muốn đem nàng đi lánh nạn, nghĩa phụ của ngươi sẽ không chết, cũng không liên lụy tới...

- Đủ rồi, Vô Nhân... - Đột nhiên y lên tiếng, âm điệu không sắc thái, tựa như Diệp Phương Thành của ngày trước.

Hỏi hận? Thực tâm y không hề muốn quay đầu với quyết định đó... Chỉ là...

Y đưa tầm mắt ra xa, nhìn về phía cánh rừng có nấm mồ đó...

Người đã được chôn cất đó, vốn là một thuộc hạ thân thiết như cánh tay – A Hữu!

Còn có nghĩa phụ cũng bị sát hại, y lại không có cách nào tương trợ, cũng không thể mai táng cho họ, chỉ có thể bắt lực đốt tiền giấy...

“Thành Nhi, sau này nghĩa phụ chết, ngươi đừng quên phải đốt thật nhiều, thật nhiều tiền để ta dưới cõi âm cũng được sống giàu sang!”

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146

Đêm đó, A Hữu toàn thân đầm máu, chạy đến đây báo tin cho y...

Diệp Đông Doanh vì muốn trừ khử y, muốn y phải lộ mặt nên đã tìm mọi cách, tra ra hành tung rồi đến uy hiếp đường phụ, đường mẫu...

Vốn dĩ trước đây, một mình hần không thể làm khó dễ cho nghĩa phụ, chưa kể đến còn có cặp Tả Hữu kia... nhưng thực không ngờ, Diệp Đông Doanh đã luyện tà công phu nào đó, trở nên nửa người nửa ma quỷ, phía sau còn có một cao thủ khác trợ giúp, kẻ này có thể đọc ra yếu điểm của nghĩa phụ, khiến Diệp Đông Doanh thừa cơ tấn công...

Nghĩa phụ chết, A Hữu vừa bị thương, vừa tránh né truy sát đến báo tin... Nghĩa mẫu được A Tả đưa đi, nhưng hiện tại vẫn không rõ tung tích sống chết...

Diệp Phương Thành cười lạnh, nhị ca của y đã đạt được mục đích, y làm sao có thể bàng quan, làm sao có thể tiếp tục trốn tránh, cùng Tiểu Ly ẩn cư đây?

Nghĩa phụ... người cha nuôi phiền phức đó, người lúc nào cũng ép y thành thân, còn nói phải “kính nhường” thê tử...

Người lúc trách y thường nói rằng sẽ từ bỏ đũa đường tử vô tâm này, sẽ đi nhận thêm vài đũa ngoan ngoãn khác, truyền thụ cho Vô Ảnh kiếm pháp, thiết lập lại Huyền Đạo giáo chân chính...

Còn có, A Hữu...

Hắn nằm dưới đất lạnh kia, kẻ luôn tự nhủ, nhất định phải chết cùng ngày cùng tháng cùng năm với A Tả, hai kẻ bọn hắn, không ai được chết trước, cũng không ai được chết sau, còn phải chôn Tả Hữu đúng vị trí, không được nhầm lẫn...

Tả Hữu song sát, kẻ còn lại phải cố sống, nhưng hắn sẽ rất thê lương mỗi khi nhìn sang bên phải, vị trí trống mãi mãi không được lấp đầy, hoảng loạn giống như nhìn vào trong tấm gương mà không thấy cái bóng của mình vậy...

...

...

Vô Nhân với Diệp Phương Thành tuy không có điều kiện thường xuyên tiếp xúc nhưng có thể xem là tri kỉ nhờ tương ngộ mà có được. Diệp Phương Thành còn từng giúp hắn một lần, có thể ví như ân công...

- Diệp Phương Thành, ta hiểu ngươi nghĩ gì... - Vô Nhân đặt tay lên vai y - Dù ngươi từng không muốn để đã tâm tâm thường trói buộc, nhưng nghĩa phụ ngươi nói không sai đâu... đạo nhân đó, hẳn là cũng nhìn thấy chút căn cơ...

Diệp Phương Thành mở ra lòng bàn tay, tự nhìn vào bàn tay mình, ánh mắt phức tạp...

- Ở đây cứ giao cho ta, ngươi hãy đi bình định thiên hạ! - Vô Tâm đầy thành thực nói - Ta nhất định bảo vệ nàng, bảo vệ hài nhi của ngươi...

Năm xưa nghĩa phụ của y vì sao lại muốn y trở về hoàng cung? Lẽ nào người cũng cho rằng, y phải đi con đường đó ư?

Không còn là việc muốn hay không, có đã tâm hay không, chính là thiên mệnh vừa vận sắp đặt... Diệp Đông Doanh tham vọng vô biên, thủ đoạn tàn nhẫn, phi nhân tính... hiện giờ, không có ai là đối thủ của hắn... Tứ ca của y cương trực, hùng dũng nhưng thiếu mưu lược, ẩn nhẫn cần thiết. Bản thân Thần Hi hội tụ đủ yếu tố nhưng chưa đủ thế lực, chưa kể đến, hắn còn đi con đường phục quốc gian nan... Mà thiên hạ bây giờ không thể rơi vào tay kẻ điên cuồng độc ác Diệp Đông Doanh...

Không phải y chưa từng dự liệu đến chuyện mình phải tham gia tranh đoạt thiên hạ, chỉ là không nghĩ rằng, ngay trong những ngày tháng ngắn ngủi vừa trôi qua, khi y muốn bao bọc cho nữ nhân đó lại xảy ra biến cố lớn đến vậy. Thậm chí, còn chẳng thể đợi đến ngày hài tử của mình chào đời...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147

Vô Nhân nhìn Diệp Phương Thành vẫn đang chìm trong mối tơ vò, hắn ban đầu tưởng rằng Diệp Phương Thành còn chút nản nã không muốn giao tranh, song sau đó nhanh chóng dùng cảm quan của mình mà nghĩ lại... Diệp Phương Thành ắt hẳn sẽ báo thù cho nghĩa phụ y, đứng ra xoay chuyển thiên hạ này, không để chúng sinh bị giày xéo dưới chân nhị hoàng tử kia...

Vậy chuyện làm cho một Diệp Phương Thành quen giữ gương mặt băng lãnh phải khổ sở đến vậy... hẳn chỉ có thể là Tiểu Ly kia.

- Vô Nhân, sau khi nàng sinh ra hài tử, nếu dùng phương pháp giải trừ mê dược liệu có ảnh hưởng đến cơ thể?

Vô Nhân hiểu ý, thờ dài đáp:

- Không sao, chỉ cần nàng không còn mang thai thì không đáng lo ngại. Có điều, ta nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, nàng nhớ lại hay không nhớ lại thì có ích gì? Nàng yêu ngươi hay không yêu ngươi, chẳng phải cũng đều không thể thay đổi mỗi ràng buộc giữa hai ngươi sao? Ta nghĩ nàng sẽ hoảng loạn, nhưng sẽ sớm chấp nhận thôi...

- Ta biết, nếu không giải mê được thì cũng sẽ có một ngày nàng tự bình phục rồi nhớ ra... Nhưng hiện tại, nếu nàng khôi phục sớm, chỉ ít có thể chăm sóc tốt hơn cho bản thân... Nếu ta có mệnh hệ gì...

- Thì ta sẽ thay người chiếu cố đến mẹ con nàng, thu nhận hai đứa hài nhi của người làm đồ đệ, giáo dưỡng chúng... - Vô Nhân tiếp lời.

- Hào bằng hữu.

- Đã là hào bằng hữu, còn điều gì áy náy thì nói luôn ra... - Vô Nhân cảm thấy còn cái gì đó chưa thỏa đáng trong tâm sự của Diệp Phương Thành.

Diệp Phương Thành nhìn Vô Nhân, trong lòng cảm kích, tưởng như bình thân nói

- Nếu như nàng không thể chấp nhận được sự thật này, ta muốn người một lần nữa xóa đi kí ức của nàng, để nàng tự do ra đi. Hai đứa trẻ đó vẫn nhờ người...

- Hồ đồ! - Vô Nhân ngắt lời - Bản thân người tự kỉ đến vậy sao, cho rằng những gì người đã làm không khiến nàng cảm kích chút nào sao? Người cho rằng nàng có thể vô tâm, tàn nhẫn không chấp nhận đứa con mình đã sinh ra sao? Nếu ông trời đã cố ý buộc người với nàng, thì có nghĩa các người muốn chối bỏ cũng không được? Chỉ là duyên của các người đến quá bất ngờ, quá li kì một chút thôi...

Vô Nhân trước là thẳng thắn, sau là động viên...

Đúng vậy, Tiểu Ly thực sự là một nhân duyên không ngờ tới trong cuộc đời y, có thể khiến y vì nàng mà thay đổi... Nếu đã vậy, y sẽ không buông tay nàng ra, cho dù một lần nữa đứng trước mặt nàng, sẽ bắt đầu lại từ đầu yêu thương, theo đuổi nàng...]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Đêm trước ly biệt

Ta chung quy vẫn không thể ngon giấc được, sau một hồi trần trọc mơ màng, nghĩ không thể ngủ ngay được nữa, đành cố nhắc cái bụng lớn, đi lấy nước uống...

Nếu như có Diệp Phương Thành ôm ấp ủ ấm, hẳn là rất thoải mái, ngủ rất ngon...

Ngó ra nhà ngoài, chỉ thấy tiểu đồng của Vô Nhân vẫn mãi mê đọc y thư dưới hiên. Hỏi phu quân ta và Vô Nhân đâu, hẳn nói họ đang đàm đạo sau nhà, tiểu đồng còn khuyên ta rằng ngoài trời lạnh, nên vì hai đứa trẻ sắp chào đời mà đi nghỉ sớm...

Tuyệt lát phát rơi trong đêm, nếu ta bây giờ ra ngoài tìm y, có lẽ y sẽ lại vì lo lắng mà không vui...

Trong lúc chờ đợi Diệp Phương Thành, ta lôi kim chỉ ra nghịch, tập khâu khâu vá vá...

Chẳng mấy lâu sau thì y trở về, trên tóc lấm tấm tuyết phù, ta hớn hờ định nhào lại phía y. Y lui lại, chậm rãi nói:

- Để ta hong khô tóc, thay y phục đã Tiểu Ly... - Hẳn là y sợ ta nhiễm lạnh.

Bình thường ta không có dịp xem phu quân thay y phục, mặc dù y có thay cho ta, thỉnh thoảng ta mới còn giúp ta lau rửa... nhưng ta lại chưa bao giờ giúp y thay y phục, cũng chưa bao giờ thấy y trước mặt ta thay hết một bộ đồ ~.~. Hôm nay có khách, thư phòng bài bố làm nơi nghỉ cho họ, Diệp Phương Thành không thể sang đó thay y phục...

Vốn ban đầu rất tự nhiên, nhưng vì ta cứ mãi mê nhìn y, nhìn chăm chăm vào y... Dáng người cực tốt, đây là nam nữ khác biệt sao? Chẳng hiểu sao ta rất muốn ắn ắn thử vào mấy múi bụng kia...

Y đang bình thân, chợt vì ánh mắt của ta mà đông cứng người, cũng không tiếp tục tháo xuống quần dài, tỏ ra lạnh lùng nghiêm giọng:

- Tiểu Ly, không được nhìn, đắp chăn ngủ đi.

Ta không hiểu gì, vẫn tròn mắt nhìn y, tại sao ta không được xem chứ?

Phu quân bình thường thần thái tĩnh tại, điểm chút lãnh đạm... còn bây giờ sắc mặt lại có chút lúng túng, giống như hôm đó ta hôn lên má y vậy... Sau đó ánh mắt lần tránh ánh nhìn “vô tội” của ta, bộ dạng có chút gì đó như khổ sở kiềm chế.

Ta nghĩ là y không thích thái độ của ta, bèn ngoan ngoãn quay đầu lại, chậm chạp trải lại chăn nệm...

Diệp Phương Thành lau khô tóc, ra phía ta ngồi cạnh. Thấy bên ta có kim chỉ, lại có một đồng vải hỗn độn, y ngạc nhiên hỏi:

- Đây là gì vậy?

- Phu quân, ta muốn khâu giày cho người... – Ta ánh mắt hồn nhiên vui vẻ nói, còn đưa sản phẩm ra trước mặt y – Cái này có được không?

Chợt y nhìn ta, đôi mắt xám tro vừa ánh lên một chút hoan hỉ, chớp mắt lại trùng xuống, đáy mắt băng lãnh... Phu quân lạnh lùng cũng rất đẹp, nhưng biểu cảm ấm áp mới càng đẹp hơn...

Diệp Phương Thành im lặng, gần đây mỗi lần y im lặng là mang đến sự băn khoăn cho ta. Y không thích ư?

- Được... nhưng mà Tiểu Ly, tại sao nàng muốn khâu giày cho ta?

Tại sao ư? Tại sao y lại hỏi một câu hỏi dạng này?

- Vì ta muốn thôi, ta muốn khâu giày cho người, phu quân! – Ta nhướn miệng cười.

- Vì ta từng khâu giày cho nàng sao? – Y đột nhiên trầm giọng hỏi.

Thật lạ lùng, bình thường ta mới là người lái nhai nhiều chuyện trước, còn y thì không bao giờ có ý “chất vấn” ta như thế, lại còn là những câu hỏi dạng đó.

- Vâng... – Ta đáp, vốn là không nghĩ được nhiều.

- Ra vậy... – Y hai chữ nói, tựa hồ lại chìm vào trầm tư xa xăm.

- Phu quân, người sao vậy?

- Không sao, chúng ta đi nghỉ đi. – Diệp Phương Thành nhắm mắt khôi phục thần thái, định đỡ ta nằm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149

Tự dưng ta không muốn ngủ nữa, trong lòng sinh ra cảm giác muốn tiếp tục cùng y trò chuyện.

- Phu quân, mấy ngày nay ngủ nhiều rồi, để ta khâu thêm một chút nữa...

Diệp Phương Thành chiều ý ta, lẳng lặng ngồi xem ta khâu. Trong lúc đó, ta cũng vô cùng chuyên tâm, muốn dồn tâm ý khâu ra đôi giày...

Cánh tay dài của y bỗng vươn tới, kéo ta vào lòng. Đầu ta dựa trên bờ vai chắc chắn của y. Cảm giác rất tốt, trong lòng ấm áp hạnh phúc...

- Tiểu Ly...

- Vâng...

- Nàng... – Y khó khăn rồi cũng nói ra mấy chữ – Nàng có thực sự thích ta không?

- Đương nhiên ta thích!

- Nàng có hiểu thế nào là yêu thích chứ? – Y đột nhiên mỉm cười – Không phải là vì chúng ta ở gần nhau, nàng bị sắp đặt để ở gần ta, hoặc là ta tốt với nàng...

Phu quân hôm nay thực sự có nhiều chuyện để nói, nhiều lời hơn bình thường... Nghe nói chỉ người say rượu mới nói năng bất thường. Lẽ nào lâu ngày gặp bạn cũ, hai người đã uống rượu nên thần trí bất đồng? Nhưng mà lại không giống như y đang say...

Ta dụi đầu vào ngực y, môi hơi cong cong nói:

- Phu quân, ta không hiểu mấy lời người nói. Nhưng mà có vẻ người đang xem ta đầu óc đơn giản không hiểu chuyện phải không...?

- Trước đây nàng sẽ không như vậy...

- Trước đây ta thế nào? – Ta lúc này tò mò hỏi.

Trước nay ta không quan tâm được đến chuyện quá khứ xa xôi, là vì đầu óc còn hỗn độn, một phần cũng vì cuộc sống ảm áp hiện tại lấp đầy suy nghĩ... chỉ có lúc này, thấy y trầm tư nhắc đến ta mới quan tâm...

- Trước đây nàng không thích ta... – Diệp Phương Thành nói.

- Thật sao? – Ta mờ to mắt, sau khi voi bót ngạc nhiên liền thốt ra một câu – Nếu trước đây ta không thích ngươi, chỉ có thể là do ta còn ngốc hơn bây giờ. Đúng không?

Diệp Phương Thành đột nhiên cười:

- Đúng vậy, nàng thường hiểu ngược lại ý ta...

- Vậy như bây giờ chẳng phải tốt sao? - Ta nghĩ đơn giản mà nói, cũng liên kết đến câu hỏi ban nãy của y, thân nhiên trả lời – Phu quân, ngươi nói ta không hiểu thế nào là “yêu thích”, nhưng làm gì có ai không thích mà lại muốn ở bên người kia? Làm gì có ai không thích mà ở bên người kia cảm thấy hạnh phúc, ảm áp... Cho nên...

Ta ngước lên nhìn y, mỉm cười nói:

- Nhất định là ta thực lòng yêu thích ngươi.

Đúng vậy, chỉ cần nghĩ đến y là cảm thấy cõi lòng rung động ảm áp, giống như được làn gió dịu dàng ôm ấp...

Diệp Phương Thành ôm chặt lấy ta, ta cũng sẵn lòng để y ôm, có điều ôm chặt như vậy, cái bụng của ta rất vướng và khó chịu. Khi ta khẽ kêu lên, y buông ta ra, cả hai đều cảm thấy sự bất tiện này cũng thật hài hước...

Chúng ta tắt đèn dầu đi ngủ, y từ đằng sau nhẹ nhàng ôm lấy ta. Ta vẫn còn muốn nhân lúc y đang tự nhiên nhiều lời thì trò chuyện thêm một lát. Nói được năm ba câu, Diệp Phương Thành chuyển sang dặn dò...

Y nói rằng ngày mai phải rời đi, là vì nghĩa mẫu gọi y về có chút chuyện gấp... Điều này thực sự làm ta bất ngờ. Y nói ta đang gần kề ngày sinh nở, y không thể đưa ta đi theo nên đành nhờ Vô Nhân chăm sóc ta...

Ta một lòng bán khoán... nếu không thể đi cùng y về thăm Mộ nương thì đến bao giờ y quay lại. Diệp Phương Thành nói rằng sẽ quay lại với ta, sớm nhất có thể...

Ta không muốn y rời đi, cố nũng nịu một hồi dù biết là không thể theo cùng. Sau cuối đành lải nhải bên tai y, nói rằng y phải về thật sớm, thật sớm...

Khi đó, ta đơn thuần nghĩ, Diệp Phương Thành chỉ rời đi ba bốn ngày...

Nhưng...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

Nhưng là đến ngày ta sinh nở, Diệp Phương Thành vẫn chưa trở về...

Từ ngày y đi, ta lúc nào cũng đứng trước hiên nhà ngóng, lúc nào cũng tìm cách hỏi Vô Nhân... Nhưng Vô Nhân kì quái đó chỉ tìm cách trêu chọc ta, không hơn không kém...

Ta chuyển dạ sớm hơn dự tính, phải sinh con mà không có phu quân ở bên...

Sinh song thai, gần như đã vắt kiệt sức lực của ta... Nếu không phải có Vô Nhân y thuật cao cường kia, ta nghĩ mình đã bán mạng...

Đến lúc nghe thấy tiếng khóc thứ hai của đứa bé gái, ta mới an tâm thở ra một hơi, cũng vì quá mệt mỏi mà thiếp đi...

...

...

Lúc ta tỉnh dậy, Vô Nhân cùng tiểu đồng bế hai đứa nhỏ đến bên ta cho ta nhìn... Xem này, hai đứa bé còn đỏ hỏn nhưng xinh đẹp giống nhau...

Bé trai bụ bẫm hơn một chút, màu mắt giống phu quân... Khi ta đưa tay chạm đến gương mặt nó, nó nhú nhú mày vào, xem ra là một đứa nhỏ “khó tính” sao? Thật giống Diệp Phương Thành... Nếu nó lớn lên mà lạnh lùng khó gần, dù có tuấn mỹ đến đâu cũng sẽ giảm bớt sự yêu thích của nữ nhân...

Bé gái lại như ánh dương nhỏ, khỏe mỗi chút mỉm cười, ánh mắt đen láy giống ta...

- Tiểu Ly, người và Diệp Phương Thành đã tính đặt tên cho đứa nhỏ chưa? – Vô Nhân vui vẻ hỏi, thay ta nựng đứa bé trai.

- Y nói nghĩa phụ nghĩa mẫu đã đặt rồi, là trong phong thư này... – Ta tìm dưới gối một phong thư.

Là Âu Dương lão nhân và Mộc nương khi nghe tin ta có song thai đã tranh quyền đặt tên trước cho hai đứa nhỏ. Có lẽ là do Long Phụng thai, họ liền lấy hai cái tên Long Vũ – Vân Phụng...

Ngắm nhìn đứa nhỏ, ta lại sốt sắng trong lòng... Phu quân vẫn chưa về, nếu y ngay bây giờ trở về, liệu có thấy vui như ta không?

- Vô Nhân, Diệp Phương Thành phu quân ta có nói với người cụ thể bao giờ sẽ về không? – Ta không nhịn được bèn hỏi.

Vô Nhân thở dài một cách kì lạ. Vừa lúc đó tiểu đồng mang một chén thuốc đến, Vô Nhân trao đứa nhỏ cho tiểu đồng, trực tiếp mang chén thuốc đến trước mặt ta:

- Mau uống chén thuốc này, Tiểu Ly. Nó vừa là thuốc bổ, vừa giúp người khôi phục thần trí, sẽ trở nên minh mẫn và hiểu rõ mọi việc... Lát nữa có thể ngất đi một chút, nhưng tỉnh dậy sẽ không sao rồi...

Ta ngơ ngác nhìn Vô Nhân, cái gì mà khôi phục thần trí? Hắn giúp ta ngồi dậy, không giải thích thêm mà lại chỉ nói rằng uống vào sẽ khỏe, khỏe rồi mới có sức ngắm đợi Diệp Phương Thành.

Ta cảm thấy Vô Nhân cứ úp úp mở mở, hỏi thêm thì hắn nói rằng, uống vào sẽ hiểu tất cả...

Chén thuốc này có mùi thơm đặc biệt dễ chịu...

Uống xong, thuốc ngấm thật nhanh. A, tại sao đầu lại choáng váng như vậy? Rõ ràng là thuốc bổ cơ mà...

- Nằm nghỉ Tiểu Ly, khi tỉnh lại sẽ không sao rồi...

Đó là những âm thanh lảng máng cuối cùng của Vô Nhân mà ta nghe được...

...

...

A, khó chịu quá, ta trong cơn nửa tỉnh nửa mê, những hình ảnh vừa lờ mờ vừa như quen thuộc cứ chao đảo, lượn quanh lại trước mắt...

Đó là ta...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151

Ta thì ra không phải không có họ hàng thân thích như ta vẫn nghĩ, ta có cha mẹ... nhưng thì ra ta đến từ một thế giới khác. Ta vốn không phải gốc nghềch... chỉ là...

Ta đã một lần chết, xuyên qua đến thế giới này, không may lọt vào chốn hoàng cung giao tranh quyền lực. Ta đã gặp rất nhiều nam nhân...

Có tứ hoàng tử hung tợn nhưng lại khá đơn thuần, có nhị hoàng tử bề ngoài thanh cao nhưng đã tâm vô cùng tận... Còn có...

Một Diệp Phương Thành tưởng như lạnh lùng vô cảm, nhưng lại vô tình vướng vào ta...

Một Thần Hi đa đoan, một kẻ đầy bi kịch, kẻ đã làm tổn thương ta, cũng chính vì muốn để ta không còn bận tâm đến hắn, không làm vướng bận đến hắn mà đã bắt ta uống một thứ thuốc xóa não...

Thì ra là như vậy...

Thì ra câu chuyện của ta là như vậy...

Ta mở mắt tỉnh dậy, mọi chuyện trong thời gian qua trở thành một giấc mơ mộng mị, là ta đã vô tình quên mất mọi chuyện trước mắt...

Nhưng, cõi lòng của ta hiện giờ rất bộn bề, rất phức tạp. Giống như mọi chuyện vừa qua, ta là một kẻ thụ động bị số phận đưa đẩy hoặc người khác cố tình sắp xếp...

Ta vốn không có cơ hội lựa chọn, ta đã không còn là ta...

Ta giật mình khi nhìn thấy cặp song sinh bé nhỏ ngoan ngoãn ngủ bên cạnh. Là ta đã sinh ra hai đứa bé này, trong khi ta mất hết ý thức đã sinh ra chúng...

Ta... vô tình bị người ta ép động phòng với Diệp Phương Thành, còn không may mang thai... Ta nhớ rằng khi rời khỏi nhà của Mộc nương, ta đã tìm một tiệm thuốc nhỏ mua thuốc ngừa thai... chẳng nhẽ như thầy lang đó nói, thuốc không được uống ngay lập tức sau khi thân mật thì không mấy công hiệu? Được phẩm thời này thực sự không hiệu quả bằng hiện đại...

Ta quả thật khó chấp nhận chuyện này... Làm sao có thể qua một giấc ngủ dài, tỉnh dậy đã là mẹ của hai đứa trẻ, giống như bắt buộc chấp nhận số phận?

Là con của ta với Diệp Phương Thành?

Đứa bé bỗng nhiên cựa quậy, có lẽ nó đói mà bắt đầu quấy nhiễu... Ta giật mình...

Con người ta giống như chia làm đôi, một nửa không thể tin, một nửa cảm thấy mình với những đứa nhỏ này thực xa lạ... một nửa tâm hồn sâu thẳm, giống như vừa thiếp đi lại bừng tỉnh, khiến ta bồi hồi... Cảm giác đó mỗi lúc một dồn lên mãnh liệt...

Ta chạm vào đứa nhỏ, trong đầu đồng loạt khắc lại những kí ức gần gũi những ngày qua... Đó là những kí ức mà ta đã tạm thời không để tâm khi bận rộn hồi tưởng lại sự thật trước khi nuốt xuống viên thuốc tẩy não đó...

Ta run rẩy ôm đứa bé vào lòng. Ta là mẫu thân của nó, là ta đã sinh ra nó, làm sao vừa rồi ta lại có ý định muốn phủ nhận nó chứ...

Ta là một người mẹ không tốt, còn là một thê tử không tốt...

Diệp Phương Thành...

Thì ra không phải một Diệp Phương Thành với ta lạnh lùng, là một người chồng đã sớm chiều chăm sóc, bao bọc cho ta... Là lồng ngực ấm áp ta muốn vùi đầu vào mỗi đêm lạnh...

Không phải là một người mà ta luôn hiểu lầm, cho rằng y bạc bẽo không muốn chịu trách nhiệm, cho rằng ta càng không nên để tâm, càng phải rời xa y...

“Nhất định là ta thực lòng yêu thích người”

Là ta tựa đầu vào vai y nói ra câu đó, là lời nói chân tình của một Ly Ly thuần khiết khác...

Ngoảnh đầu lại, thấy chân tình vẫn gần bên... Thực khiến lòng người day dứt... Không phải là nỗi day dứt oán hận khi tình cảm với Trần Hi vừa chớm nở đã tàn... Chân tình của Diệp Phương Thành đã dành cho ta, ôn nhu nhưng giống như những mũi dao chậm rãi điều khắc, khảm vào trong tâm...

Hai con người tưởng chừng mãi mãi như vô hình trước mặt nhau, cái này gọi là duyên phận sao? Duyên không do con người được lựa chọn, đó mới là duyên phận sao?

Ta ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, chợt nhận ra rằng những thứ xung quanh ta đây, từ tã lót của hài tử, chăn nệm ta nằm, đôi hài dưới đất... cho đến ngôi nhà nhỏ này... đều là một tay y vì ta mà chuẩn bị, khắp nơi tràn ngập hình ảnh của y...

Nhưng... Diệp Phương Thành rốt cuộc đã đi đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152

Ta ngồi bên khung cửa sổ, tuyết mỏng manh lất phất rơi... Cũng đã cuối đông...

Ôm tiểu nam hài “khó tính” trong lòng, ta dùng chính hơi ấm của mình che chở bao bọc lấy nó, cũng giống như Diệp Phuong Thành từng ủ ấm cho ta...

Haiz, đứa bé này không ngoan ngoãn dễ nuôi như muối muối của nó. Đứa bé gái đã ngủ ngon như mèo nhỏ trong nôi từ lâu...

Vô Nhân kia nói rằng hắn cũng biết xem một chút tướng số, hắn bảo rằng hai đứa bé này lớn lên đều xinh đẹp tài giỏi, có điều đứa bé trai rất cầu toàn, cho nên sống không được khoan thai như muối muối. Tuy nhiên nếu nó trở thành một đấng quân vương, sẽ là một vị vua lừng lẫy trong sử sách.

Làm vua ư? Nếu nó nằm trong tay thiên hạ, chẳng phải rất mệt mỏi sao? Ta chỉ muốn nhà ta bốn người cùng quy ẩn, bỏ lại tất cả phiền não, bất cứ chuyện gì cũng không quan tâm đến nữa...

Nhưng có lẽ không được rồi...

Ngày hôm đó thức tỉnh lại, ta lập tức hỏi Vô Nhân rằng Diệp Phuong Thành đã đi đâu. Vô Nhân không còn giấu diếm ta, thẳng thắn bảo rằng, Diệp Phuong Thành đi lấy thiên hạ.

Đi lấy thiên hạ? Lại là thiên hạ sao? Ban đầu ta rất hụt hẫng, vì ta cho rằng Diệp Phuong Thành đã từng muốn từ bỏ, y không có cơ nào lại ham quyền lực, muốn nhảy vào vòng xoáy khốc liệt đó... Nhưng sau đó ta lại đau đớn nhận ra rằng...

Có lẽ giấc mơ trong rừng đó là sự thật, chỉ là lúc đó ta quá đơn thuần, quá ngây ngốc nên không bận tâm nhiều đến... Ngày hôm đó, có người rất quan trọng với Diệp Phuong Thành đã ra đi...

Nếu như lúc đó ta tỉnh táo như bây giờ, biết rằng người đã chết kia là Âu Dương lão tiền bối và A Hữu, có lẽ ta cũng không kim lòng được mà chạy lại ôm lấy y, thay y than khóc...

Ta nhớ ông già phiền toái đó, cũng còn chưa kịp than trách người tại sao lại tùy ý đem ta ghép với Diệp Phuong Thành, báo hại ta không còn sự lựa chọn...

Nhưng, ta cũng thực sự biết ơn ông – cha chồng. Ông nói rất đúng, ta lấy được một nam nhân như ý nguyện, một nam nhân quá tốt với ta... Còn có một gia đình vui vẻ, cha, nương, bên phải, bên trái...

Nhưng... Diệp Đông Doanh kia chỉ vì muốn Phuong Thành ra mặt, không ngại sát hại tính mạng họ... Hắn càng ngày càng thâm độc tàn bạo, vì quyền lực đã trở thành ác quỷ... Nếu ta là Diệp Phuong Thành, chỉ e rằng ta không còn bình tĩnh như y, có thể kìm nén mà suy tính, bố trí an bài cho ta...

Y... đã đau lòng như thế nào? Diệp Phuong Thành từ nhỏ danh phận, người thân thích họ hàng trong hoàng tộc có cũng như không, chỉ có nghĩa phụ nghĩa mẫu với cặp Tả Hữu kia là thân nhân thực sự, vậy mà khi họ sống chết nguy nan lại không thể ra tay tương trợ...

Là vì ta...

Nếu ta không cố chấp, nếu ta đủ sáng suốt lúc ban đầu để nhìn nhận con người, có lẽ ta đã không quy kết y thành kẻ bội bạc như vậy, cũng không mãi mê đuổi theo tình cảm vô vọng với Thần Hi để rồi phải nuốt xuống viên thuốc xóa não kia... Diệp Phuong Thành cũng không cần vì ta mà hi sinh nhiều như vậy...

Con người như y, lại dự liệu trước tất cả, biết rằng ta sẽ tỉnh lại, biết rằng ta sẽ hoang mang, đoán rằng ta sẽ suy nghĩ như thế nào, đã để lại một bức thư khác...

Y nói rằng, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, cũng mong ta có thể chấp nhận y, chờ đợi y...

Thậm chí dù ta vẫn thực lòng yêu thích Thần Hi, cũng xin ta giấu mình, ở lại nơi thâm sơn cho đến lúc thiên hạ bình định...

Còn nói, ta phải thực thanh thản, Vô Nhân nói gì cũng không được để trong lòng... Chuyện của nghĩa phụ y cùng A Hữu, cũng đừng đau lòng, cũng đừng oán trách bản thân...

Còn có, y cảm thấy bản thân mình mới nợ ta, lấy đi trong sạch cùng tự do của ta, khiến ta không thể lựa chọn...

Diệp Phuong Thành thực ngốc, còn nói những lời đó với ta...

Càng khiến ta không thể rời xa y...

Thần Hi là nam nhân đầu tiên ta gặp được khi đến đây, là nỗi ưu phiền lớn của ta... Nhưng dù ta thích hắn như thế nào, bản thân hắn cũng đã lựa chọn, hắn có sứ mệnh của hắn...

Có lẽ cả đời này ta cũng sẽ không quên đôi mắt tím sâu hút ẩn chứa bi thương đó, cũng chỉ còn có thể mong hắn đạt được tâm nguyện, giải thoát bản thân mình...

Ta không còn có thể đợi chờ được hấn lấy thiên hạ, mà hấn cũng không hi vọng ta đợi...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153

Thần Hi muốn lấy thiên hạ vì giấc mộng phục quốc, Diệp Phương Thành muốn vì thiên hạ mà trừ bỏ Diệp Đông Doanh...

Diệp Khởi Minh dường như là người lỗ mãng đơn thuần, nghe nói đường đi nước bước của hấn nhiều lần phải để mẫu phi can gián, chỉ dạy...

Diệp Đông Doanh là kẻ có thế lực nhất hiện giờ... Nếu như ta hấp tấp khinh suất, bỏ ra ngoài tìm Diệp Phương Thành, chỉ sợ rơi vào tay hấn lần này, không còn đường sống sót. Ta cũng không muốn liên lụy đến Diệp Phương Thành, trở thành hòn đá ngáng chân y...

Chỉ có thể ẩn cư nơi này cùng với Vô Nhân.

Mấy ngày nữa sức khỏe khá hơn, ta muốn nhờ Vô Nhân chỉ dạy luyện khí công, luyện võ công cơ bản... Dường như tuổi tác thật của Vô Nhân không nhỏ, năm xưa trên giang hồ cũng là một nhân vật tầm cỡ...

...

...

[Lẽ ra sẽ không có biến cố, nếu như ngày hôm đó tiểu đồng của Vô Nhân xuống trần mua đồ dùng không sơ suất để lọt ra một chút sơ hở...

Trước đó, Diệp Đông Doanh điên cuồng sai người đi tìm tung tích Diệp Phương Thành cùng Yến Minh Cơ, tận dụng hết tất cả mật thám Hắc Kỳ Môn, rốt cuộc muốn chân trời góc bể này, không để sót một ai có mối liên hệ với Diệp Phương Thành...

Phi Hương là kẻ từng được huấn luyện tại Hắc Kỳ Môn, vốn lần trước bị thương được dưỡng mẫu của Diệp Phương Thành chữa trị, nàng ta biết tung tích của họ, cũng biết người mình yêu mến bấy lâu có người con gái khác, trong lòng không tránh khỏi ghen tị.

Lần nọ Diệp Đông Doanh đơn giản nói là muốn tìm Yến Minh Cơ, nàng không nghĩ Diệp Đông Doanh lại trở tay nhẫn tâm và nguy hiểm đến mức có thể vài hiệp giao đấu, tàn sát nghĩa phụ của Diệp Phương Thành...

Phi Hương vốn nghĩ Diệp Phương Thành sẽ bài bỏ nữ nhân kia ở chỗ nghĩa phụ nghĩa mẫu, nàng chỉ thấy nhị hoàng tử nói muốn đoạt đi Yến Minh Cơ, muốn nữ nhân kia rời xa Diệp Phương Thành, cố tình lộ ra một chút tin tức...

Kết quả, Yến Minh Cơ không còn ở chỗ họ, trái lại lại hại chết nghĩa phụ cùng thuộc hạ của Diệp Phương Thành. Nàng ta ân hận, sợ rằng y biết được sẽ càng hận mình hơn, ngày ngày sinh ra ám ảnh, hành động sợ hãi như mất trí...

Nhưng trong lần “thăm viếng” dưỡng phụ dưỡng mẫu của Diệp Phương Thành đó, Trác Tử Cuồng – kẻ quân sư đằng sau cho Diệp Đông Doanh lực lợi trong nhà họ, tìm được một lọ dược liệu bồi bổ “Linh Chi bách điệp” – vốn là của Vô Nhân gửi tặng dưỡng mẫu Diệp Phương Thành.

Linh chi bách điệp này, thiên hạ chỉ có hai người bảo chế ra, nếu không phải Trịnh Vân Linh đã chết thì chỉ có Hiên Viên Tịch – cũng là môn đồ năm xưa của độc giáo Tây Vực, sư đệ đã mất tích bấy lâu của Trác Tử Cuồng, kẻ năm xưa cũng từng ủng hộ Vân Linh diệt trừ hấn...

Hiên Viên Tịch sau nhiều năm, quy ẩn làm một danh y dưới cái tên Vô Nhân, dung nhan có thể đổi khác ít nhiều, nhưng ắt cách dùng dược đặc trưng khó mà thay đổi...]

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 154

Qua một tháng nữa, không có chút tin tức gì từ bên ngoài, ta thực sự sốt ruột... Thực sự không có cách nào liên lạc với Diệp Phương Thành, không biết y có bình an không? Rốt cuộc y đang làm cái gì?

Vô Nhân nói ta không cần quá lo lắng, nhất nhất không thể bị kích động...

...

...

Gần đây sống trong yên tĩnh, ta có dịp suy nghĩ nhiều về những chuyện xảy ra khi đến nơi này, tất cả như một giấc mơ. Lúc mới đến lạ lẫm hào hứng, bây giờ lại thấy bản thân không thể vô tư như trước, buộc phải trưởng thành theo số phận...

Cứ cách mấy hôm một lần, ta lại lên cánh rừng phía sau nhà, dọn dẹp sạch sẽ mộ phần của A Hữu, cùng hẩn nói chuyện linh tinh... Ta có thể tưởng tượng ra bộ mặt của hẩn khi nói tốt về Diệp Phương Thành...

Chính ta cũng không biết, sau này đối mặt với Diệp Phương Thành sẽ ra sao, có chút kì cục nha... Bởi ta bây giờ đã tỉnh táo, mà lần gần đây nhất khi còn tỉnh táo nhìn y, hai chúng ta vẫn còn rất xa lạ kiêng dè...

A, ta đã làm cái gì vậy? Trong khoảng thời gian qua ta đã biến mình thành một con mèo lười ngu ngốc dựa dẫm vào y, còn coi đó là việc hiển nhiên...

...

...

Hoa trên mộ phần của A Hữu đã nở, là loại hoa mà Vô Nhân đã mang đến trồng, hẩn nói hoa này có thể nở mãi trong một năm không tàn, chỉ cần tưới nước đầy đủ cho nó...

Ngày hôm nay Vô Nhân cũng đến xem thành quả của ta khi trang trí nhà mới cho A Hữu. Vô Nhân có vẻ rất hài lòng.

Vô Nhân đẹp đẽ thanh tú, một bộ dạng thánh khiết, điểm chút u uẩn khi nhìn những đóa hoa đỏ bên mộ... Ta chợt cảm thấy hẩn có tâm sự.

- Con người ai cũng sinh sinh tử tử, rồi cũng có ngày già mà chết đi... - Vô Nhân đang ôm bé gái ngủ trên tay, bỗng nhiên thờ dãi nói, điệu bộ khiến người ta phải suy nghĩ.

Ta đỡ lấy đứa bé, còn Vô Nhân lại thay công việc của ta chăm hoa, đáng vẻ rất tỉ mỉ.

- Vô Nhân, ta có hai điều băn khoăn... - Ta chân tình hỏi - Đường như ta chưa biết tuổi thật của ngươi, và dường như ngươi với những bông hoa đặc biệt này có tâm sự không dứt...

Vô Nhân cười nhạt, chậm chậm bình tĩnh mà nói:

- Thật ra, tuổi của ta ngang với lão hoàng đế Diệp Hân Dịch kia, đúng, chúng ta sống cùng một thời... Ta, hẩn, Trác Tử Cuồng, Trịnh Vân Linh...

- Trịnh Vân Linh? - Ta không khỏi ngạc nhiên - Chẳng phải đây là thân mẫu của...

Theo như ta biết, mẫu thân của Thần Hi tên là Trịnh Vân Linh, là người phụ nữ được lão hoàng đế cướp về từ Viên Quốc. Thần Hi có màu mắt tím nhưng mẹ hẩn đã che giấu bằng một cặp kính áp tròng, rất có thể bà ấy cũng là người hiện đại xuyên đến như ta...

Thì ra câu chuyện này đã bắt đầu từ rất lâu trước, bi kịch của hai mẫu tử Thần Hi...

Vô Nhân bứt lấy một cánh hoa, đau lòng nói:

- Vân Linh rất tốt, nữ nhân như vậy khiến ai cũng si mê. Ta cũng yêu thích nàng như sư huynh Trác Tử Cuồng, như Diệp Hân Dịch, như Nhạc Vô Thường, chỉ tiếc rằng năm đó ta là kẻ nhút nhát nhất, không dám thổ lộ, để trái tim nàng theo người khác... Ta cuối cùng cũng chỉ là sư thúc của nàng, là bạn hữu của nàng. Năm đó Vân Linh cùng ta chế được, chế độc, nàng muốn thử một loại bí phương lên cây hoa, mong giữ được hoa nở mãi không tàn. Ta đã hứa với nàng giúp nàng tìm ra phương thức ấy, chỉ tiếc rằng đến cuối đời này, khi nàng đã không còn...

Ta xúc động bởi tâm sự của Vô Nhân, thì ra người phụ nữ đó đào hoa nhưng cuối cùng lại trở thành một thứ bất hạnh...

- Vô Nhân, người phụ nữ đó kết hôn với vương tử Viên Quốc, có một đứa con trai, ngươi biết chứ?

- Ta có nghi ngờ, nhưng hẩn nàng muốn che giấu cho đứa bé đó... Vân Linh không còn liên hệ với ta, hẩn nàng đã có chủ ý riêng. Chỉ có điều, giấc mơ lớn nhất của ta vẫn là, tìm ra nơi Diệp Hân Dịch chôn cất nàng, đem hạt giống này đến gieo trồng...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155

Vô Nhân đang cùng ta dốc bầu tâm sự, bỗng nhiên hắt nhủu mảy, hai vai run lên, hướng về phía ngôi nhà nghe ngóng. Bỗng hắt vội vã kéo ta đẩy ngã vào bụi cỏ.

- Tiểu Ly, nếu một khắc nữa ta chưa quay lại, ngươi lập tức mang đứa nhỏ này men theo đường mòn xuống núi, nhất định trốn đi, không được quay trở lại... À không, ngươi phải đi ngay lúc này, mau đi! – Hắt dúi vào tay ta một túi bạc.

- Vô Nhân, vậy là sao? – Ta đột nhiên cũng lo lắng thất sắc.

- Có biến, họ đã đến tìm ngươi! – Vô Nhân vội vã giải thích qua loa – Lành ít dữ nhiều, ta nhất định cứu hài tử còn lại của ngươi, nhưng ngươi lập tức phải đi ngay!

Hài tử... Đúng rồi, đứa bé trai vẫn đang được tiểu đồng bế... Làm sao có thể? Người của Diệp Đông Doanh chẳng lẽ đã tìm đến đây?

- Tiểu Ly, ngươi bình tĩnh, có lẽ chúng chưa biết ngươi sinh con cho Diệp Phương Thành, đứa bé đó vẫn được an toàn, nhưng nếu ngươi xuất hiện, tính mạng ba mẹ con ngươi không còn đảm bảo...

- Không được Vô Nhân, nó cũng là con của ta... làm sao ta có thể bỏ...

- Đại cục làm trọng... – Vô Nhân nắm lấy vai ta khiến ta đau – Ta đảm bảo bằng tính mạng của mình cứu được hài tử kia...

Vô Nhân vội vã dùng ánh mắt thuyết phục ta rồi phi thân đi. Ta nhất thời còn kinh hoàng run rẩy, không nghĩ đến nơi thâm sơn này vẫn không tránh khỏi tai mắt Diệp Đông Doanh...

Ta chỉ biết cầu nguyện, ôm chặt đứa nhỏ, giữa lúc ánh chiều tà men dần xuống núi, trong đầu hỗn loạn, không biết đi ra sao...

Đứa nhỏ còn lại sẽ ra sao? Vô Nhân cùng tiểu đồng sẽ ra sao? Ông trời, làm ơn...

Ta mệt mỏi nấp vào một góc cây. Trong lòng chỉ sợ đám người kia cũng sẽ truy đuổi đến, sợ rằng Vô Nhân không thể đối phó...

Khi xuống chân núi, trời đã tối đen, ta đụng phải một bóng người bước đi loạng choạng khác. Là tiểu đồng, trên lưng hắt còn đeo đứa bé trai. Ôn trời, họ còn sống. Nhưng Vô Nhân đâu?

Tiểu đồng gương mặt còn chưa hết hoảng loạn giống như ta, thêm vào đó mặt mày lấm lem, nước mắt lưng tròng, run rẩy mà nói:

- Sư phụ... chắc không xong rồi... Đám người đó xông đến tìm cô nương, sư phụ liệu mình giúp ta với hài tử này trốn đi... nhưng mà, người làm sao đầu lại với cả đám thuộc hạ cùng với sư huynh Trác Từ Cuồng tà ác kia... Sư phụ bảo ta nhanh chóng chạy đi, nhưng còn người thì sao... mà bọn họ vẫn đang tiếp tục truy đuổi, sẽ lại tìm đến đây nhanh... kẻ cả không tìm được, cũng tra tấn sư phụ thừa sống thiếu chết...

Quả nhiên không còn xa chỗ ta đứng, xuất hiện những bó đuốc nhỏ. Là bọn chúng tiếp tục lục tung ngọn núi này tìm kiếm.

Bọn chúng chính là muốn tìm ta, chỉ cần một mình ta hi sinh, hai đứa nhỏ này sẽ có cơ hội sống sót, mà Vô Nhân kia cũng không vì ta mà liên lụy, chịu hành hạ đau đớn...

Không kịp nghĩ nhiều, ta đưa đứa nhỏ còn lại cho tiểu đồng, tha thiết mà cầu khẩn:

- Xin ngươi hãy nấp ở đây, đợi khi bình lặng rồi hãy trốn đi hoặc nhờ người giúp đỡ...Van cầu ngươi chăm lo cho hài tử của ta... kiếp sau làm trâu ngựa báo đáp...

- Cô nương...

Ta chỉ kịp hôn lên mặt mỗi đứa nhỏ một cái, nước mắt cũng không kịp nhỏ xuống, tháo đôi bông tai mà Diệp Phương Thành đã mua cho ta, đặt vào trong tai lót của mỗi đứa một chiếc...

Ta lao về phía những đóm sáng, tâm nguyện duy nhất là hai đứa nhỏ được bình an... đây chính là tình cảm mẫu tử sao? Bây giờ ta đã hiểu, bất cứ người làm cha mẹ nào cũng như vậy... Mẫu thân của Thần Hi cũng vậy, Mộc nương, Âu Dương lão nhân đối với Diệp Phương Thành cũng là như vậy...

Nhưng ta tuyệt đối sẽ không làm hòn đá vướng chân y, ta không muốn người của nhị hoàng tử dùng ta để uy hiếp y xuất hiện... Đợi tiểu đồng cùng hai đứa nhỏ bình an, ta sẽ tìm cách tự kết liễu một cách lặng lẽ...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156

Cho đến lúc những ánh lửa xung quanh bùa vây lấy ta, ta vẫn vô cùng bình tĩnh. Chỉ tới khi một kẻ trùm khăn đen kín mít ném đến phía ta thân xác đầm máu thoi thóp của Vô Nhân, ta mới trợn to mắt hãi hùng đau xót... Cả người hắn đầy những vết thương, miệng vết thương thâm tím, bốc khói đen như trứng độc.

Ta muốn nâng đỡ Vô Nhân, hắn lại yếu ớt thoái lui như sợ ta trúng độc. Hắn cười muôn phần đẹp đẽ, gắng lấy trong người ra một gói hạt giống đặt phía trước mặt ta.

- Tiểu Ly, giúp ta tìm nơi mai táng của nàng, đem hạt hoa này thay ta trồng... – Hắn khinh miệt nhìn kẻ trùm khăn đen kia, cười cợt – Trác Tử Cuồng, đến cuối người vẫn thua cuộc thôi. Người thua ta đã đành, người suốt đời thua Diệp Hân Dịch, thua đau đớn Nhạc Vô Thường... Trong bốn người chúng ta, người là kẻ duy nhất không có được một cái liếc mắt của nàng...

Kẻ kia âm thầm siết bàn tay, thần thái, hình dung không thể thấy được nhưng tỏa ra luồng khí vạn phần u ám nguy hiểm.

- Cần gì lưu luyến ả đàn bà đó chứ? – Thanh âm quý dị vang lên, phần nộ vô cùng – Ta chỉ muốn trả thù. Giết người, hủy diệt thiên hạ của Diệp Hân Dịch, phải thật thâm độc mà hủy diệt hết tất cả, dù là con của hắn hay con của Nhạc Vô Thường!

Vô Nhân lại trái ngược, trước lúc nhắm mắt vẫn tản ra khí chất thần tiên, mãn nguyện mà cười...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 157

Ta bị chúng đưa đi, có lẽ là trở về kinh thành, ta cũng đoán rằng chúng đem ta giao nộp cho Diệp Đông Doanh...

Kẻ nửa ma nửa quỷ kia thực sự rất đáng sợ, hắn có thể trông chừng ta không rời, đừng nói là chạy trốn mà cơ hội để tự sát cũng không có. Ta không biết rằng kẻ này đi theo Diệp Đông Doanh, rốt cuộc là ai mới lợi dụng ai?

Còn chừng ba ngày đường nữa sẽ về đến kinh thành, cũng có thể Diệp Đông Doanh sẽ đến đây trước. Ta không lo cho an nguy của mình nữa, chỉ sợ rằng hai đứa nhỏ đã khổ sở rồi...

Còn nữa, Diệp Phương Thành sẽ ra sao nếu y biết đến cả Vô Nhân cũng đã bị sát hại? Liệu y đau lòng đến đâu, day dứt đến đâu? Nỗi sợ hãi lớn nhất của con người có lẽ không còn phải là cái chết, mà là phải bất lực chứng kiến những người thân thiết chết đi...

...

...

Trác Tử Cuồng kia có một điểm kì quái là ghét ánh sáng mặt trời, hoặc khi tiếp xúc với ánh nắng buổi trưa gay gắt khiến hắn ta khó chịu. Ta liếc mắt qua thấy chút da dẻ lộ ra ở bàn tay hắn giống như là từng bị thiêu đốt, loang lổ hoại tử đáng sợ...

Vì vậy, ban đêm hắn vẫn cho đoàn người áp giải ta về nhưng buổi trưa lại phải chú chân trong khách điểm. Hôm nay, hắn chọn một khách điểm tầm trung nghỉ ngơi trong chốc lát.

Khách điểm này hơi cũ nhưng khá rộng rãi, chủ nhân là một lão béo mập ham tiền, ham sống sợ chết, lập tức làm theo lời của Trác Tử Cuồng, đuổi tất cả khách khác để Trác Tử Cuồng thuê nguyên khách điểm trong chốc lát...

Người của khách điểm mang thức ăn lên, Trác Tử Cuồng kia quả nhiên xuất thân độc giáo Tây Vực, cảnh giác có thừa, lúc nào cũng đề phòng người ta hạ độc, đích thân kiểm tra thức ăn. Kẻ này cũng có phần kiêu ngạo, khi cảm thấy ta nhìn hắn với ánh mắt khinh thường, hắn tỏ ra dừng dừng nói:

- Lão phu giờ không còn là người sống bình thường, vạn độc bất xâm. Chẳng qua không muốn người bị thủ tiêu trước khi giao cho Diệp Đông Doanh kia...

- Người muốn thủ tiêu ta chẳng lẽ còn ai khác ngoài Diệp Đông Doanh sao? – Ta cười cợt, bình tĩnh đáp.

- Diệp Đông Doanh mục đích lớn nhất là đem người uy hiếp Diệp Phương Thành xuất hiện đã. Nhưng nếu là Thần Hi, nếu muốn nhân cơ hội thủ tiêu người thì không biết chừng... – Trác Tử Cuồng ngao độc đánh giá.

- Nực cười, tuy ta và hắn không chung đường, nhưng hắn không có lý do gì để thủ tiêu ta... – Ta đáp.

Nhắc đến Thần Hi, bây giờ ta và hắn hoàn toàn không có mối liên quan, hắn cũng không lo ta ngáng chân hắn mà ta cũng tin rằng dù ta còn là một nước cờ có giá trị, hắn cũng sẽ không lợi dụng hay làm hại đến ta nữa...

- Giao ước giữa Thần Hi với hoàng huynh của người có lẽ đã không còn... – Trác Tử Cuồng nói – Người Tùy Quốc các người cũng có dã tâm, ở bên ngoài cho rằng Đông quốc loạn lạc hiện giờ là một cơ hội tốt để bành trướng. Người tuy là quý phi mắc tội nhưng nếu bất ngờ chết không minh bạch, người Tùy quốc ít nhiều phần nợ nhưng đồng thời lại có cái cớ rất tốt để xuất binh. Diệp Đông Doanh trên thực tế đang nắm quyền điều hành quân đội, có trách nhiệm đối phó, vậy là thêm một mối lo, thêm một thế lực gây khó dễ cho hắn. Điều này với Thần Hi có lợi chứ không có hại, hắn và lực lượng phục quốc trên phía Bắc của hắn sẽ được “thư giãn” hơn. Chưa kể đến điều này có thể khiến Diệp Phương Thành phần nợ, nhanh chóng hành động trước, vì người mà hấp tấp báo thù, trở thành thí tốt cho Thần Hi quan sát, cũng triệt tiêu được một phần thế lực của Diệp Đông Doanh trước... Đây là một bàn cờ tranh đoạt thiên hạ, kẻ nông nổi như tứ hoàng tử không thể đấu đến cùng, mà những kẻ như người cũng chỉ là một con tốt, chỉ có kẻ tàn nhẫn mới làm chủ...

Trong lúc ta lặng đi, Trác Tử Cuồng vẫn thâm sâu nói tiếp:

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 158

- Ngay từ đầu hoàng huynh người đem gả người đi, ắt cũng có tính toán cho quyền lực của hắn rồi, người từ đầu đã rơi vào vòng xoáy này. Kẻ nào cũng có tính toán cho mình...

Hóa ra nếu ta chết, sự tình cũng không tốt hơn bao nhiêu. Không kẻ này lợi dụng thì kẻ khác sẽ lợi dụng sống chết của ta... Ta sống sẽ là nỗi vương bận cho Diệp Phương Thành, mà ta chết, liệu y có vì ta mà vội vàng báo thù? Như thế nào mới tốt?

Mà Trác Tử Cuồng kia nói rất đúng, nếu như Thần Hi chỉ vì vì thiên hạ, hắn có thể sẽ hành động như thế...

- Người không tin sao nha đầu? – Trác Tử Cuồng bình thản uống trà. – Là ta lường trước thôi. Ta muốn là người chiến thắng cuối cùng, dĩ nhiên không thể để hậu bối qua mặt.

- Hắn là ông đã tính toán quá nhiều rồi... – Ta cười khinh miệt.

- Xem biểu hiện của người, không muốn tin là hắn lại tuyệt tình với người sao? Nữ nhân ngốc, người cũng ngốc như nàng ta thôi, nghĩ rằng kẻ từng yêu thích mình mà không đoạn tuyệt với mình sao? – Trác Tử Cuồng đôi giọng, giống như đang âm thầm phân nộ – Thần Hi từng vì người mà liều chết với Diệp Đông Doanh, Diệp Hân Dịch cũng từng vì Vân Linh mà quyết chiến với ta, nhưng bọn chúng cùng là một loại, đến cùng vẫn chọn thiên hạ. Nữ nhân các người lăng lơ khiến nhiều nam nhân để mắt, khi yêu thích một ai sẵn sàng tàn nhẫn với người khác, cuối cùng cũng có nghiệp chướng.

- Thần Hi không phải như vậy...

Trong thâm tâm ta có suy nghĩ muốn bênh vực cho hắn, cho đến lúc này, ta vẫn cảm thấy hắn là một kẻ đau khổ, buộc phải lựa chọn con đường đó, hắn nhất định không giống lão hoàng đế kia...

Trác Tử Cuồng bật cười lớn:

- Ngu ngốc như Vân Linh! Năm đó ta đã nói với nàng, Diệp Hân Dịch không tốt hơn ta đâu... Nếu như ta dám cá chắc trong người, trong chén trà kia của người có độc do hắn hạ, người có dám uống?

Ta nhìn vào trong chén, đáy chén trà là họa tiết hình hoa hồng, giống như đóa hoa hồng hắn từng khắc lên vai ta, đến bây giờ vẫn còn...

Tại sao ta vẫn muốn tin Thần Hi, mặc dù đối với hắn không còn hi vọng? Ta vẫn muốn bảo vệ con người tốt của hắn, tin rằng một ngày nào đó, hắn sẽ thực sự được giải thoát.

Đôi mắt màu tím ta muốn quên lãng đó...

- Ta tin Thần Hi...

Phải, cố chấp cuối cùng của ta. Ta tin rằng ta đã từng chạm đến sâu thẳm tâm hồn của hấn, chỉ là hấn luôn muốn che giấu nó, không muốn ta tiếp tục chạm vào nên mới đẩy ta ra xa.

Ta không muốn suy nghĩ, cũng không muốn đôi co nhiều, lập tức đưa chén trà lên miệng uống. Tuy rằng không biết sống hay chết, cái nào bây giờ với ta là tốt nhất, nhưng dù lén ám toán ta là một lựa chọn tốt với Thần Hi bây giờ, hấn nhất định không làm thế...

Hấn nhất định không làm thế...

...

...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159

Nhưng...

Thực sự Thần Hi đã làm như thế?

Ta uống xong chén trà, miệng phun ra một ngụm máu, hai mắt tối sầm. Trác Từ Cuồng dự tính không sai sao?

- Hừ, ngu ngốc, lão phu đã cảnh báo. – Trác Từ Cuồng còn khá bình tĩnh, nhét vào miệng ta một viên giải độc – May cho ngươi là nếu Thần Hi muốn dùng độc trước mặt lão phu thì còn non tay lắm...

Người của Trác Từ Cuồng tăng cường cảnh giác, Trác Từ Cuồng quả nhiên dự tính được màn này, đem người phong tỏa khách điểm. Thì ra đám tiểu nhị đến ông chủ của khách điểm đều là được gài trước. Có nghĩa là Thần Hi vẫn theo sát hành tung của phe Diệp Đông Doanh, cũng biết được Trác Từ Cuồng bắt được ta...

Lão chủ khách điểm béo mập lúc này mới nhàn nhã bước ra, không hề sợ sệt. Hấn lột bỏ hóa trang, hiện ra nguyên hình thực sự...

Thì ra chính là hấn, Thần Hi... thực không ngờ gần một năm gặp lại, ngay trước mắt, lại trong hoàn cảnh này...

Hai mắt ta mờ đi, chỉ cảm thấy bóng dáng Thần Hi vẫn như cũ, phong lưu yêu mị mà nguy hiểm. Trác Từ Cuồng không ngừng cố nhét viên thuốc vào miệng ta, nhưng ta tuyệt nhiên không muốn nuốt xuống. Thì ra một lần nữa ta thua Thần Hi như vậy...

- Ngươi cũng thật là liều mạng đấy, hậu duệ của Nhạc Vô Thường! – Trác Từ Cuồng nghiêng răng – Biết lão phu cảnh giác mà vẫn làm, thực đáng khen...

- Chính vì tiền bối quá tự tin, cho rằng việc gì cũng cảnh giác được nên hậu bối mới càng quyết tâm làm! – Âm điệu của hấn nhàn nhã đáp lại, dường như đôi mắt lướt qua ta nhưng không hề vướng bận.

- Ngươi dùng độc vốn không bằng ta, nữ nhân này không thể chết!

Trác Từ Cuồng trong lúc bực tức, bóp mũi ta nhét viên độc xuống cổ họng. Có lẽ, ngàn lần hấn cũng không chấp nhận thua Thần Hi.

Viên độc xuống đến dạ dày, cảm giác khó chịu voi đi chút ít, hơi thở của ta đều đều lại một ít, nhưng cảm giác thoáng đau đớn trong lòng vẫn không mất đi. Thần Hi tuyệt tình đến mức này, hấn đang tính toán điều gì? Ngay cả làm một người không liên quan hấn cũng không muốn mà muốn hủy diệt ta tận cùng sao?

- Tiền bối cho nàng uống nhằm giải độc rồi! – Thần Hi đặc ý nói – Căn bản là không biết ta đã hạ độc từ bao giờ, nên càng không còn cơ hội cứu sống nữa, người thua rồi...

- Cái gì?

- Trước đây ngoài bí phương thập ngũ tán, ta còn đồng thời hạ một thứ độc khác vào người nàng, độc đó chưa từng được giải. Nếu để lâu không kích ứng, độc cũng không phát, chỉ có điều lúc vừa rồi cấp bách, người cho nàng uống Giải Vạn Độc, vô tình lại kích ứng chất độc kia...

- Ngươi...

- Tiền bối một lần nữa thất bại vì chính sự tự tin thái quá của mình... – Thần Hi nói – Cũng như năm xưa người cho rằng mẫu thân ta dùng độc không

qua mặt được người, thêm vài chục năm, người cho rằng trên đời này dùng độc không ai hơn được mình nữa... Chưa kể đến, người đã trù tính đường đi nước bước của ta, càng làm ta có hứng thú đi tiếp hướng đó xem sao...

Trác Từ Cuồng cười phá lên:

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160

- Tiểu tử, xem ra Diệp Đông Doanh chưa xứng tầm với ngươi, không ngờ ngươi tuổi còn trẻ mà nham hiểm và liều lĩnh đến vậy, cũng rất tuyệt tình. Có điều, ngươi dám chắc chắn hôm nay tại đây tiêu diệt được cả ta, thuận lợi đi trên bước đường của mình không?

Trác Từ Cuồng buông ta ra, trực tiếp đi đến trước mặt Thần Hi. Ta cảm thấy thân hình của mình rơi xuống đất lạnh, không có đau đớn của độc phát, nhưng là tê liệt dần tri giác. Có lẽ đây vẫn là một cái chết nhẹ nhàng sao?

- Ta không nghĩ sẽ sống chết một phen với tiền bối ở đây! – Thần Hi cười đáp – Ta cũng không tự tin thái quá là chắc chắn thắng được tiền bối... Ta biết người tuy mất đi công phu, nhưng còn nhiều thủ pháp kì quái. Phá hỏng dự tính của người cùng nhị ca là ta mãn nguyện rồi...

- Rốt cuộc ngươi muốn gì?

- Mục đích của các người không phải ban đầu là tiêu diệt Diệp Phương Thành trước sao, cũng bắt nữ nhân này vì muốn truy ra hành tung của y? Ta đến đây để tặng cho các người thông tin của y... Trước khi di chiếu của lão hoàng đế được tung ra, Diệp Đông Doanh không chắc đã được ngồi trên cái ngai đó... Đẳng nào bàn cờ này cũng quá nhiều người, tiền bối thay ta dọn dẹp một chút đi, trước khi chúng ta quyết đấu thực sự... – Thần Hi úp mở đưa ra trước mặt một phong thư, hẳn là bên trong có ghi tin tức của Diệp Phương Thành.

- Thần Hi, một ngày nào đó ta nhất định sẽ giết ngươi, nhưng ta thực sự muốn để ngươi chết cuối cùng! – Trác Từ Cuồng dẫn giọng nói.

- Nếu đã vậy, nữ nhân kia ta sẽ mang đi. – Thần Hi nhìn ta nói.

- Cái gì? – Trác Từ Cuồng đột nhiên nghi hoặc, lát sau khinh thường nói – Đừng nói với ta, ngươi bày ra màn này, sau cuối cũng chỉ là để cứu tình nhân...

- Chúng ta ai cũng đạt được lợi ích của mình... – Thần Hi không nao núng, hoàn toàn tự tin mà nói – Tiền bối không chấp thuận, nàng sẽ lập tức chết, đối với kế hoạch của người có thể trở ngại nhưng đối với ta lại có lợi mà không hề hấn gì. Ta mang nàng theo, để phòng trừ tiền bối và nhị ca thất bại trước Diệp Phương Thành thôi...

Trác Từ Cuồng vốn không phải một kẻ kém tâm, sau một vài giây cân nhắc, thâm hiểm mà đáp:

- Cứ cho là ta hiểu ngươi, ngươi hiểu ta đi, nhưng ta trên danh nghĩa dưới trướng nhị hoàng tử, ngươi thử nói làm sao ta ăn nói với hắn? Hay là ngươi muốn giao dịch thì đợi nhị ca của ngươi trực tiếp đến đây giao dịch đi...

- Cái này thì tiền bối yên tâm, nhị ca tính đến cái ngai vàng trước mắt cho nên người cần đối phó ngay lúc này không phải là ta. Hơn nữa hắn cũng không kịp đến đây nữa đâu, ta vừa bài bố cho tứ hoàng tử và hắn có cơ hội đụng độ trước rồi...

- Nếu không phải thấy ngươi có đôi mắt tím, ta không đời nào nghĩ ngươi là hậu duệ của Nhạc Vô Thường mà phải là đích tử của Diệp Hân Dịch kia. Tốt lắm, bản thân ta cũng cho rằng Diệp Hân Dịch thực sự tính toán nhường ngôi cho Diệp Phương Thành chứ không phải Diệp Đông Doanh, lão ta chỉ mượn tay nhị hoàng tử để dẹp ngươi đồng thời khiến Diệp Phương Thành có quyết tâm quay lại... Coi như ta và ngươi trước mắt có cùng chung kẻ địch Diệp Hân Dịch, hôm nay không tính toán với ngươi... Có điều, ta cũng muốn làm việc chắc chắn. Ta sẽ trao đổi nữ nhân này với ngươi, nhưng dĩ nhiên có thêm một điều kiện...

Ta ngắt đi, vì thế giao dịch cuối cùng của Trác Từ Cuồng với Thần Hi, ta thực sự không nghe được...

Bạn đang đọc truyện *Chọn Thiên Hạ, Chẳng Chọn Giai Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.